

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Χώρα του Μέγα Αλέξανδρου
καμάρι της Βαλκανικής
απόψε μαζί σου οι Πανέλληνες
κι όλη η ελπίδα
της μάνας όλου του κόσμου
ελπίδα γενεών
ελπίδα του λαού μας
Μάνα Μακεδονία
δεν λύγισες
στων βαρβάρων της ορδής
δεν κιότεψες
κι ας σε χτύπησαν καταιγίδες
Μάνα Μακεδονία
χώρα των γιγάντων
χώρα ημίθεων
χώρα ελληνική
Μάνα Μακεδονία
σε βλέπω στ' όνειρό μου
Μακεδονία ξακουστή
του Μέγα Αλέξανδρου η χώρα
ω θεοί του Ολύμπου
χτυπάτε τα ψεύτικα βουβάλια
πολεμάμε μαζί σου
Μακεδονία
τα παλληκάρια της Ελλάδας
τα πνευματικά βλαστάρια σου
Απόψε Μακεδονία
νεράιδα της υφηλίου
καταθέτουμε

→ www.papazissi.gr

ISBN: 978-960-02-3435-0

ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Έρευνα και παρουσίαση
από τον Χρίστο Απ. Λαδιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΖΗΣΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Χ.Α. ΛΑΔΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ
ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

Έρευνα και παρουσίαση
από τον Χρίστο Απ. Λαδιά

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Χρίστος Απ. Λαδιάς
Λογοτεχνικά Ανάλεκτα του Ηλία Απ. Λαδιά

ISBN: 978-960-02-3435-0

Copyright © 2018: Εκδόσεις ΠΑΠΑΖΗΣΗ ΑΕΒΕ
Νικηταρά 2 & Εμμ. Μπενάκη, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210-38 22 496, 210-38 38 020
Fax: 210-38 09 150
site: www.papazisi.gr
e-mail: papazisi@otenet.gr

Υποκατάστημα Θεσσαλονίκης
Σιατίστης 7, 54 631
Τηλ.: 2310 227410
e-mail: natasapelagidou@papazisi.gr

Copyright © 2018: ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Χ.Α. ΛΑΔΙΑ
Ναυαρίνου 19B – 15232 Χαλάνδρι
Τηλ.-Fax: 210-68 33 700
e-mail: Caladias@otenet.gr

Εκτύπωση: Printfair (digital & offset solutions)
Σίνα 2-4, Αθήνα 106 72
Τηλ.: 210 33.00.606
site: www.printfair.gr
e-mail: info@printfair.gr

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση του έργου αυτού, καθώς και η αναπαραγωγή του με οποιοδήποτε μέσο χωρίς σχετική άδεια του Εκδότη

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

Έρευνα και παρουσίαση
από τον Χρίστο Απ. Λαδιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΖΗΣΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Χ.Α. ΛΑΔΙΑ

ΑΘΗΝΑ 2018

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βιογραφικό σημείωμα	11
---------------------------	----

Μέρος Α΄

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

I. Ποίηση	15
Ανηφορίζοντας την οδό Μασσαλίας	17
Η Δώρα της Ελπίδας	18
Μακεδονία	21
Όταν Ειρήνη.....	25
Στα μονοπάτια της ζωής (Ποιητική συλλογή)	25
Συλλογή ποιημάτων	35
II. Θεατροποιητικά έργα	67
Μάνα της κατοχής και της ζωής.....	71
Τζοάννα, η γυναίκα με το χαμόγελο.....	95
Χωρίς όνομα.....	123
III. Θέατρο.....	153
Δεν έχω μάνα, δεν έχω ελπίδα, δεν θα με κλάψει καμιά πατρίδα. Παραλλαγή 1.....	155
Πολέμα Θεατρίνε (clochard 3004 μ.Χ.). Παραλλαγή 2	173
Πολέμα Θεατρίνε (Αρχαία Ελλάς). Παραλλαγή 3.....	191
Που πάμε σύντροφε	209
Ο βασιλιάς του τίποτα	227
Το σύστημα	275
Cabaret, Οι αδερφές Μπαρμπούτσογλου	309

IV. Πεζογραφία.....	339
Έρωτες του καλοκαιριού.....	341
Προδομένα όνειρα.....	347
Εντυπώσεις από το οδοιπορικό εις την Μυτιλήνη της Ενώσεως Λογοτεχνών	353

Μέρος Β΄

ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΣΕΝΑΡΙΑ

Πατέρα, βρήκα τη γυναίκα της ζωής μου	357
Το παλικάρι της κλεφτουριάς.....	373
Της αγάπης συντρίμια	391

Μέρος Γ΄

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

<i>La Nonna</i>	407
<i>Αννα Μπολένα</i>	407
<i>Βασιλιάς Αηρ</i>	408
<i>Γέρμα</i>	409
<i>Εξ επαφής</i>	410
<i>Η αυλή των θαυμάτων</i>	411
<i>Μόιρα Μπουφίνι</i>	412
<i>Συνάντηση</i>	413
<i>Συνομιλία Μπέργκμαν- Στρινμπεργκ- Σιμόν ντε Μπωβουάρ</i>	414
<i>Φθινοπωρινή ιστορία</i>	414
<i>Χίλιες και μια Κάρμεν</i>	415

Μέρος Δ΄

«ΓΝΩΡΙΜΙΑ» ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Γιάννης Σπάρτακος.....	419
Ιωάννα Κωστακοπούλου	424

Νιόβη Σακελλαρίου.....	425
Διονύσιος Σολωμός.....	429
Γιάννης Ρίτσος.....	431
Κώστας Ουράνης.....	433
Τάσος Αθανασιάδης.....	435
Χρυσούλα Βαρβέρη- Βάρρα.....	437
Δέσποινα Λελέκου Τατάκη.....	439
Εμμανουήλ Γραβαρία.....	440
Ισραήλ Χαΐμ Ναχναμ Μπαλικ.....	441
Κ. Π. Καφάβης.....	444
Νίκη Καμπόση.....	446
Τίτος Ματθαϊάκης.....	447
Πέτρος Χάρης.....	448
Γεώργιος Σ. Μάρκου.....	449
Πάνος Λιγομενίδης.....	451

Μέρος Ε΄

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ.

Κριτικό σημείωμα για τον Ηλία Λαδιά- Ευαγγελία Μισράχη.....	453
Η κοινωνική λειτουργία στο έργο του κ. Ηλία Λαδιά- Ευαγγελία Μισράχη.....	457
Ηλία Λαδιά, <i>Τα ερωτικά</i> - Λευτέρης Τζούκας.....	460
Κριτική της ποιητικής συλλογής <i>Τα Ερωτικά</i> - Isabelle Maratou Argyakis.....	461
Επιστολή προς τον Ηλία Λαδιά από την Isabelle Maratou Argyakis.....	462
Επιστολή προς τον Ηλία Λαδιά από την Isabelle Maratou Argyakis.....	463
Κριτική για το έργο <i>Μάνα της Κατοχής και της Ζωής</i> - Βασιλική Σαμαρά.....	464
Κριτικό σημείωμα- Δημήτριος Τσέρτος.....	466
Κριτικό σημείωμα για τον Ηλία Λαδιά- Ζέττα Μπέλλου.....	467

<i>Μάνα της Κατοχής και της Ζωής- Νίκος Ανώγης.....</i>	468
<i>Χωρίς όνομα- Νίκος Ανώγης.....</i>	470

Μέρος ΣΤ΄

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Le Palikari de Gionas.....	473
International Journal on world peace- <i>She's gone, Last Night</i>	477
The National Library of Poetry- <i>Tomorrow you shall go...</i>	478
Εκδοθέντα λογοτεχνικά έργα του Ηλία Λαδιά.....	479

Μέρος Ζ΄

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Φωτογραφικό λεύκωμα	483
Δημοσιεύματα λογοτεχνικής δράσης	450
Διάφορα έγγραφα.....	509

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ηλίας Απ. Λαδιάς γεννήθηκε στα Τρίκαλα Θεσσαλίας το 1956 και τέλειωσε εκεί τις γυμνασιακές του σπουδές. Γονείς του ήταν οι Απόστολος και η Χρυσούλα Λαδιά το γένος Τόπη και τα αδέρφια του ήταν οι Χρίστος, Αθανάσιος και η Μαρία. Σπούδασε στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή Θεσσαλονίκης και σε Ανώτερη Ιδιωτική Σχολή Θεάτρου στην Αθήνα. Διετέλεσε Πρόεδρος της Ομάδας Νέων Ποιητών Θεσσαλίας, Γραμματέας της Εξελεγκτικής Επιτροπής της Ένωσης Λογοτεχνών, Ειδικός Γραμματέας της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών, Πρόεδρος της Πολιτιστικής Ομάδας Πρωτοβουλίας, Γενικός Γραμματέας της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και ιδρυτικό μέλος της. Υπήρξε τακτικό Μέλος της Ακαδημίας Επιστημών Γραμμάτων και Τεχνών Κατάνιας Ιταλίας, όπου και έλαβε σημαντικές βραβεύσεις. Τιμήθηκε από το Σύλλογο Ελλήνων Λογοτεχνών, από την Επιτροπή Λογοτεχνών *Θεά Αθήνα* του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Αθηναίων πολλάκις. Του απονεμήθηκε το Χρυσό Μετάλλιο «Αρετής και Τόλμης» για την προσφορά του στα Γράμματα, από την Δ.Ε.Ε.Λ. Το 1991 τιμήθηκε με το 26ο Διεθνές βραβείο της PISTOIA ITALIA, μια σημαντική βράβευση, Ασημένιο Μετάλλιο στον 35ο διεθνή θεατρικό διαγωνισμό. Η Διεθνής Ακαδημία Φερντιναντέα Επιστημών, Γραμμάτων και Τεχνών τον εξέλεξε αντεπιστέλλον Μέλος και Τακτικό Μέλος Νο 812. Βραβεύτηκε επίσης για την προσφορά του στα Νεοελληνικά Γράμματα από το Σύλλογο Χιωτών Αθηνών.

Τα ποιητικά αποσπάσματα με τίτλο «*Ευπνάτε λαοί κι αγρυπνάτε*» και «*Μάνα της Κατοχής και της ζωής*», συμπεριελήφθησαν στον α' και β' τόμο του Πανεπιστημίου της Μονς Βρυξελλών Βελγίου, και αποτελούν διδακτέα ύλη από την διαπρεπή Ελληνίδα καθηγήτρια Ισαβέλλα Μαράτου-Αργυράκη. Τώρα, σημαδιακά, στην εποχή των πολέμων της Βοσνίας, Ρουάντας, η «*Μάνα της Κατοχής και της ζωής*» μας δίδει το ηθικόν δίδαγμα και το ρητόν: Ποτέ πια στρατός κατοχής, ποτέ πια πείνες, κατοχές. Ποτέ πια η Μάννα της Ελλάδος της Κατοχής να μη θρηνήσει τα παιδιά της όπως και όλες οι μάνες των λαών. Πρωτοπόρα η Παγκόσμια διεθνής Κοινότητα, ολόσωμη, να καταδικάζει και να πολεμά για την ειρήνη και τα δίκαια των λαών.

Ο Ηλίας Απ. Λαδιάς είχε καταθέσει τα θεατρικά του έργα στο τμήμα δραματολογίου του Εθνικού Θεάτρου

Τα θεατρικά έργα του Ηλία Απ. Λαδιά «Ο βασιλιάς του τίποτα» και το «Σύστημα», ανέβηκαν στην Σουηδία το 1999 – 2001, από τη θεατρική ομάδα «Cultural Theatre» στην Στοκχόλμη και σε άλλες πόλεις, σε εργοστάσια και χώρους, πολιτιστικά στέκια.

Ακόμα τα ανωτέρω θεατρικά έργα του παίχθηκαν στο Βέλγιο, Βρυξέλλες και σε άλλες πόλεις από την Πολιτιστική Ομάδα Τέχνης, το 1998-1999.

Κατά το 2003-2004, ανέβηκαν έργα του στο Μιλάνο, Ρώμη, Κατάνια, Νάπολη, από την διεθνούς φήμης θεατρική ομάδα «Cultural Techico». Ο Ηλίας Λαδιάς εργάσθηκε ως υπάλληλος των κρατικών τηλεπικοινωνιών (Ο.Τ.Ε.) από τον οποίο συνταξιοδοτήθηκε, υπήρξε Ειδικός Συνεργάτης των Υπουργών Εμπορίου και Βιομηχανίας κατά την περίοδο 1990-1993 και άφησε τον μάταιο κόσμο την 27-10-2007, ένα χρόνο μετά τον θάνατο της αγαπημένης του συζύγου, Νιόβης Σακελλαρίου, Λυρικής καλλιτέχνης της Εθνικής Λυρικής Σκηνής.

Χρίστος Απ. Λαδιάς
2017

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Ι. ΠΟΙΗΣΗ

ΑΝΗΦΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΔΟ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Ανηφορίζοντας
την οδό Μασσαλίας
Πνευματικέ σύντροφε
Γιάννη Κουτσοχέρα
ποιητή, κοινωνικέ αγωνιστή
πλάι με την σύντροφο και
αγωνίστρια της ζωής σου
Λένα Στρέφη Κουτσοχέρα
Ανηφορίζοντας μαζί σου.
με τους πνευματικούς συντρόφους...

Πάνε 6 χρόνια τώρα
μα ήταν σαν χθες
σαν σήμερα
σαν αύριο.

Ανηφορίζοντας την οδό Μασσαλίας
κι ακούγαμε όλοι μαγεμένοι
τον λόγο σου
τον ποιητικό
τον κοινωνικό
τον αγώνα.

Ανηφορίζοντας
μα ήταν σαν χθες
σαν σήμερα
σαν αύριο.
Κι όμως
υπάρχεις ξανά
σαν σήμερα
για πάντα
στην αιωνιότητα.

20/1/2000

Η ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

«Δώρα λουλούδι
της μοναξιάς μου
ήρθες κοντά μου
προχωράμε μαζί
στα λιβάδια της ελπίδας.

Αν κάποτε θα 'ρθείς
πλάι- πλάι
στο δρόμο της ζωής
θα λαλήσουν
τα αηδόνια
θα γιορτάσουμε
μαζί τη λύτρωση
τη λύτρωση του έρωτα.

Δώρα της ελπίδας
νεράιδα του έρωτα
νεράιδα της αυγής
νεράιδα του λυτρωμού
νεράιδα της ελπίδας
νεράιδα της προσμονής
ήρθες νεράιδα της ελπίδας
ήρθες νεράιδα του έρωτα
ήρθες νεράιδα της αυγής
ήρθες νεράιδα του λυτρωμού
ήρθες νεράιδα της προσμονής
ήρθες νεράιδα της ελπίδας.

Δώρα
της αγάπης
Δώρα
της ελπίδας
Δώρα
του έρωτα
Δώρα

της αυγής
Δώρα
του λυτρωμού
Δώρα
της προσμονής
έλα κοντά μου
έλα μαζί μου
έρωτα
έρωτα της ελπίδας
έρωτα του λυτρωμού
έρωτα για πάντα
εσύ Δώρα
της ελπίδας
εσύ μου 'δωσες
την ψυχή σου
εσύ μου 'δωσες
το είναι σου
εσύ μου 'δωσες
την καρδιά σου
εσύ μου 'δωσες
την ελπίδα
εσύ μου 'δωσες
το τώρα
εσύ μου 'δωσες
τα πάντα
εσύ Δώρα
της χαράς
εσύ Δώρα
της νίκης.

Εσύ κι εγώ
Δώρα της ελπίδας
θα μετράμε
τα αστέρια
θα πετούμε
στον ουρανό
θα ταξιδεύουμε
στα ουράνια
μαζί
στα σύννεφα
του έρωτα
Δώρα της ελπίδας.

25.6.1991

ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

Η Δώρα της Ελπίδας
(ποίηση)

Η ΓΟΡΓΟΝ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΑΘΗΝΑ 1991

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Χώρα του Μέγα Αλέξανδρου
καμάρι της Βαλκανικής
απόψε μαζί σου οι Πανέλληνες
κι όλη η ελπίδα
της μάνας όλου του κόσμου
ελπίδα γενεών
ελπίδα του λαού μας
Μάνα Μακεδονία
δεν λύγισες
στων βαρβάρων τις ορδές
δεν κιότεψες
κι ας σε χτυπήσαν
καταιγίδες
Μάνα Μακεδονία
χώρα των γιγάντων
χώρα ημίθεων
χώρα ελληνική
Μάνα Μακεδονία
σε βλέπω
στ' όνειρό μου
Μακεδονία ξακουστή
του Μέγα Αλέξανδρου
η χώρα
ω θεοί του Ολύμπου
χτυπάτε τα
ψεύτικα βουβάλια
πολεμάμε μαζί σου
Μακεδονία
τα παλληκάρια της
Ελλάδας
τα πνευματικά
βλαστάρια σου
Απόψε Μακεδονία
νεράϊδα της υφηλίου
καταθέτουμε

μήνυμα αγάπης
και ειρήνης
για όλο τον κόσμο
υψώνουμε τα
στήθη μας
και λέμε όχι
στα ψεύτικα βουβάλια
λέμε όχι βροντερό
Μακεδονία και Ελλάδα
χώρα του Μέγα Αλέξανδρου
χώρα του Πανέλληνα
χώρα όλου του κόσμου.

11/1/1993

ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

Στη χαρούμενη Νότα

Ποιητική αναφορά
στην Όμορφη Ύπαρξη

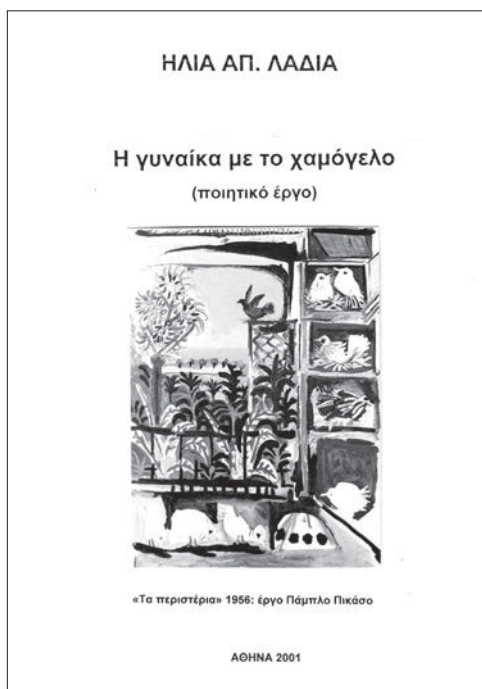

ΑΘΗΝΑ 1991

ΟΤΑΝ ΕΙΡΗΝΗ

Όταν σταματήσουν να χτυπάν οι καμπάνες, όταν σταματήσει η νύχτα
και γίνει μέρα.
Όταν σταματήσουν να ηχούν τα κανόνα, όταν σταματήσουν οι πόλεμοι,
ειρήνη.
Όταν σταματήσουν να υπάρχουν τα συμφέροντα, όταν φύγουν για
πάντα οι εξουσίες
Όταν αλλάξει ο κόσμος, όταν ο πλανήτης θα αρχίσει να αγαπά
Ανάσταση ερωτική, κι κόσμος θα γελά, θα τραγουδά,
Θα χαίρεται την ζωή, θα χαίρεται την φύση, την ειρήνη
Θα χαίρεται την αλήθεια, θα χαίρεται την διανόηση, την ειρήνη
Θα χαίρεται για πάντα.

20/2/1992

ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
(Ποιητική συλλογή)

ΣΥΜΠΟΡΕΥΟΜΑΙ

Στο κάλεσμα σου για μάθηση,
στο κάλεσμά σου για αγάπη,
στο κάλεσμά σου για ειρήνη,
στο κάλεσμα σου για συμπόρευση,

ΓΙΑΤΙ

Να πνίγουν τη ζωή,
να πνίγουν την ειρήνη,
να πνίγουν συνειδήσεις,
να αγοράζουν ανθρώπινες ψυχές,
γιατί...

Η ΝΥΧΤΑ

Η νύχτα, η νεκρική
π' αντάμωσα το χάρο στα αλώνια σου
να δω νεράιδες, χαρωπός πριγκιποπούλες
κι αγάπες μου του ξεχασμένου καιρού.
Να παλέψω με τη συνείδησή μου,
να πω, νύχτα γενοβόλα τον έρωτα,
τη λύτρωση

ΥΠΟΜΟΝΗ

Υπομονή αγωνιστές της λευτεριάς,
υπομονή αγωνιστές της αλήθειας,
υπομονή αγωνιστές της πατρίδας,
υπομονή αγωνιστές της Χριστιανοσύνης,
υπομονή κι η νίκη θα φανεί.

Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ ΑΜΕΣΩΣ

Σ' αγάπησα αμέσως,
σαν την άνοιξη που διώχνει τον χειμώνα.
Σ' αγάπησα αμέσως,
σαν την βαρκούλα που σαλπάρει με τ' άσπρα πανιά.
Σ' αγάπησα αμέσως,
σαν την ανεμώνα απ' το πανηγύρι της ζωής.
Σ' αγάπησα αμέσως,
σαν την άνοιξη που διώχνει το χειμώνα.

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στην ζωή την βιοπάλη αντίκρισα τον κόσμο.
Είδα μα ξεχώρισα ακόμα τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες, να πουλάνε τους λαούς σαν
 πρόβατα σωστά. (δix)
Ως πότε πια θα τραυματίζουν την ειρήνη; (τρix)
Ως πότε πια θα πνίγουν συνειδήσεις; (τρix)
Ως πότε πια θα ζούνε σε βάρος των λαών; (τρix)
Ως πότε πια; Ας βροντοφωνάξουμε για τη λευτεριά. (τρix)

ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Στα λυγερά μονοπάτια της ζωής διάβηκα,
στα μονοπάτια της ξεχασιάς.
Στου λυτρωμού,
της καρτερίας,
της θλίψης και
της εγκαρτέρησης.

ΚΑΠΟΙΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Κάποιο δειλινό
πού 'ρθες πλάι μου
μου 'πες κουράγιο για ζωή,
μου 'πες σ' αγαπώ,
μου 'πες καλημέρα,
ζωή καλημέρα...

ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΗ

Συγκατάθεση ιδανικών.
Συγκατάθεση για αγώνα.
Συγκατάθεση επανάστασης.
Συγκατάθεση ειρήνης.
Συγκατάθεση πνευματικού αγώνα.

ΚΑΠΟΙΑ ΝΕΡΑΪΔΑ

Κάποια νεράιδα της ζωής με πλησίασε
δίνοντας ψευτοιδανικά της πρόκλησης
κι όμως σκόρπισε το τίποτα,
το πουθενά
Νεράιδα της ξεχασιάς,
νεράιδα χάρτινη
του ψεύτικου καιρού μας

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Το ταξίδι, τ' αλαργινό,
το ταξίδι του χωρισμού σταμάτησε.
Το ταξίδι του αποχωρισμού,
το στερνό ταξίδι της λύτρωσης.

ΠΑΕΙ ΕΦΥΓΕ

Πάει έφυγε η όμορφη νεράιδα.
Το χώμα σκέπασε το τελευταίο χαμόγελο,
το χώμα σκέπασε τις ελπίδες,
το χώμα σκέπασε την ανθρωπίλα,
το χώμα σκεπάζει
τις ψυχές μας.

ΠΟΡΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πόρνες της ζωής, της κοινωνίας.
Πόρνες αστροβολούσες της γλυκιάς χωματίλας.
Πόρνες πλανεύτρες, θελγικές,
Πόρνες ανθρώπινες.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ

Για το τίποτα παλεύεις άνθρωπέ μου,
για δυο μέτρα λευθερωμένης γης,
για λίγη ελευθερία της μοναξιάς.

ΕΡΩΤΑ

Γέμισες το κρεβάτι μου,
έρωτα ατελείωτε,
έρωτα ανθρώπινο, ξεθωριασμένο, προσποιητό θηλυκό της ηδονής,
της ατελείωτης ερωτίλας.

ΣΚΟΤΩΣΤΕ

Σκοτώστε αθώους,
ποτάμια τα αίματα,
ποτάμια τα δάκρια,
ποτάμια οι στεναγμοί,
ποτάμια οι σκοτωμοί,
ποτάμια ανθρώπινα.

ΕΙΠΑ

Είπα
σταματήστε ρουφιάνοι,
σταματήστε ερπετά,
σταματήστε τιποτένοι,
σταματήστε τα φονικά,
σταματήσε τους σκοτωμούς,
για πάντα.

ΔΑΚΡΥΑ

Δάκρυα χύνετε ανθρώπινοι λαοί,
δάκρυα σκορπίστε,
δάκρυα πονεμένα.

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Το αμάρτημα της λύτρωσης,
το αμάρτημα το παιδικό,
το αμάρτημα το αθώο έκλεψα.
την κλεψιά για να γεμίσω.
Το αδειανό στομάχι μου,
δικάστε δικαστές,
κριτές του άδικου,
κριτές της κοινωνίας.

ΚΑΠΟΤΕ ΠΕΙΝΟΥΣΑ

Κάποτε πεινούσα
κι έλεγα ν' αρπάξω ανθρωπίλα,
να αρπάξω την πείνα
να της πω
«γιατί θεέ μου να 'μια κοράκι της κλεψιάς, κοράκι της αρπαγής;»

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Το αμάρτημα της λύτρωσης,
το αμάρτημα το παιδικό,
το αμάρτημα το αθώο.
Έκλεψα την κλεψιά,
για να γιομήσω το αδειανό στομάχι μου.
Δικάστε δικαστές,
κριτές του αδικού,
κριτές της κοινωνίας.

ΕΝΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑ

Ένα, δύο, τρία.
Σύνθημα ανθρωπινό
και τίκ- τακ
ανθρωπινό ξέσπασμα
του τελειωμού.

ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

Πατέρα βρήκα τη γυναίκα
της ζωής μου!
(κωμωδία)

ΑΘΗΝΑ 2000

Συλλογή ποιημάτων

ΑΥΡΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΣ...

Το αφιερώνω σε όσους υπήρξαν και υπάρχουν πολιτικοί κρατούμενοι,
και σε όσους σκοτώθηκαν για την λευτεριά...

Σίμωσε η ώρα σου
τα λασπωμένα μάτια σου
χαμογελούν από συγκίνηση...

Αύριο θα σε σκοτώσουν
γιατί είπες όχι για
την ειρήνη και την
λευτεριά...

Αύριο θα νοιώσουμε
την πίκρα της ζωής
θα πούμε όλοι εμπρός
για ειρήνη, λευτεριά.

Κι ως είσαι ένας
νεκρός χωρίς πομπές βασιλικές
θα είσαι της ειρήνης
ο μπροστάρης μας, δικός μας
οδηγός.

ΣΤΟΝ ΧΑΜΕΝΟ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ

Να τώρα εκόπασε η μαγική
σου φωνή,
για μια στιγμή
ακούστηκαν θεία βιολιά,
αντηχούσε η αθώα σου λαλιά.

Μα φωνή ήταν
η θεία μουσική:
ποιος είμαι γω;
ποιος είσαι συ;
Έλα κοντά μας ω Μοίρα,
τα πεπρωμένα των ανθρώπων.

ΑΝ...

Αν μπορούσα να σκεφτώ
λίγο τούτη τη στιγμή
ψεύτη κόσμε που τραβάς...

Να ένα παιδί
τώρα γεννιέται
μια ελπίδα αυριανή
συ θα γίνεις οδηγός μας
της ειρήνης σύντροφός μας.

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΙΑ

Χωρίς πουλιά να
κελαηδούν
χωρίς συντρόφους
χωρίς πανιά
καράβι πολυτάξιδο
έλα να πάμε
στην γη των Φοιάκων.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

Το αφιερώνω στους αδελφούς μας Κυπρίους.

Κάνει κρύο
θολό το σκοτάδι
της σιωπής
αδελφέ μου Κύπριε
ένα χαμόγελο
να δέσω το τραύμα σου
μη βαρυγκωμάς
αύριο μαζί θα γιορτάσουμε
την νίκη.

ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ

Ξημερώνει πάλι
ο ήλιος γοργά θα ανατείλει
η αυγούλα στη γη κοντεύει
την κουρασμένη σκέψη έμεινε
μόνη μέσα στη νύχτα
το πρωινό μπαίνει στη
ζωή μας, καλημέρα ζωή
προχώρα...

ΕΛΑΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Ελάτε Μούσες
του Δία τα παιδιά
στο όνειρό μου,
όλη τη νύχτα να
τριγυρνάτε
πώς θα ξέρετε
των ανθρώπων την
ορφάνια, βέβηλοι
της ειρήνης στρατοκράτες,
νεκροκρέβατο του κόσμου
γίνηκε η γη.

ΣΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

Σαν σήμερα δεν ήταν
τότε που μπήξαν
την λόγχη σου Χριστέ μου;
Και σήμερα
την μπήγουν στον
αθώο τον λαό σου
οι μεγάλοι της Δύσης και Ανατολής.
Είναι και τώρα σαν τότε, Χριστέ μου
δήθεν μιλάνε για ειρήνη
κι αυτοί με την πρώτη ευκαιρία
σκοτώνουν την ειρήνη,
οι νταντάδες των λαών.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Λέτε να ήταν όνειρο ή ψέμα,
είδα νεράιδες, φασουλήδες, κολομπίνες
και αρχοντάδες, βασιλιάδες κι υπηρέτες.
Ήταν όλα μαγικά.
Ξαφνικά ακούστηκε
ένας ήχος
ήταν ένα καναρίνι
που δίνει ήχο μαγικό
στο όνειρό μου
το παιδικό.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σαν ήρθαν τα Χριστούγεννα
ξανά
κόσμε, γιορτάστε ωσσαννά,
ξανά κι ο φίλος μας
κι ο Νικολής
προσμένουν να γιορτάσουμε
την θεία την χαρά,
την γέννηση του
θεανθρώπου,
που θα 'ρθει να λυτρώσει
τους ανθρώπους.

ΤΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ

Ωραία που 'ναι
τα στολίδια
που γεμίζουν
των ανθρώπων
τις ζωές
σκορπίζουν καθημερινά
ελπίδα
στων ανθρώπων
τις καρδιές.
Φέρνουν καινούργια
Χάρη, μαγική
μέσα στου
παράδεισου τη ζωή.

Η ΧΑΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Μα μήπως χάραξε
το δειλινό
πλάι πλάι στα γκρίζα
βουνά
της καινούργιας ελπίδας
για ζωή.
Ταξιδιώτη της προσμονής
για μας χτυπά
η καμπάνα.
Η Ελλάς ανέστη,
ζήτω η χαραυγή της νίκης

ΣΑΝ ΚΑΠΟΤΕ

Σαν κάποτε
και εγώ
θυμάμαι τότε τα παλιά
εκείνα χρόνια,
χρόνια της
παιδικής μας νιότης
ανέμελα με ξεγνοιασιά.
Σήμερα λαέ
ο καθένας μας τραβάμε
το σταυρό του μαρτυρίου
βάστα καημένο Μεσολόγγι,
βάστα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΟΝΕΙΡΑ

Ήταν μια νύχτα
του χειμώνα φεγγαρόφωτη
στης ζωής την στράτα.
Τώρα σκέπτομαι την γλυκιά
ανάμνηση της παιδικής μου
οπτασίας.
Είχα ονειρευτεί παλάτια
και πανέμορφη βασιλοπούλα
με υπηρέτες και μάγισσες.
Τώρα χάθηκαν τα παραμύθια
και βλέπω σύγχρονες
αμαζόνες πάνω σε σύγχρονα
άλογα με σιδερένια πιστόνια
στην νέα εποχή.

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Για κοιτάξτε, παράσταση σωστή
περνάνε οι καβαλαραίοι οι φασουλήδες
 με πλάκα τα γαλόνια
 οι μουσάτοι
 απόκριες είναι ή όχι;
 Είναι γιορτή,
 χτυπάτε τα ταμπούρλα
 και τις σάλπιγγες
περνάνε οι εθνοσωτήρες μας
 περνάνε τα καμάρια μας
 που μόλις θάρθει η στιγμή
 πάλι θα μας πουλήσουν.
Εϊ εϊ λαέ, χιλιοπροδομένε
 πρέπει να σε βάλουν
 στο δρόμο τους
 αθώο πρόβατο επί σφαγή.
Καραδοκούν για καινούριο
 ξεπούλημα
 οι προστάτες των λαών.

ΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

Για κοιτάξετε πως
φωνάζουν τα αφεντικά των λαών,
κράζουν με οργή
να φυλάξουν τα ανθρώπινα
χωράφια τους
μπας και τους πάρουν
καμιά σπιθαμή
λευθερωμένης γης.
Ξυπνάτε σκλαβωμένοι,
δεν υπάρχουν ιδεολογικοί
παράδεισοι
των αφεντάδων ανατολής και
δύσης
Ξυπνάτε λαοί, όλοι μαζί
θα φέρουμε την νίκη.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Εϊ εϊ για ξύπνα ανθρωπάκο,
ξύπνα τη συνείδησή σου
μην τάχα υπόγραψες συνειδητά
την καταδίκη σου.
Έπεσες στην φάκα των βέβηλων εμπόρων
των λαών,
για σήκω πάνω ψηλά,
το κεφάλι σου
προχώρα για έργα ειρηνικά.
Όχι ποτέ άλλο Τσέρνομπιλ,
πρέπει να ζήσουν οι λαοί,
πάλι караδοκούν οι έμποροι
των λαών να θάψουν την
ειρήνη,
οι νεκροθάφτες των λαών.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Να προσπαθώ να είμαι άνθρωπος,
όχι για να είμαι
άνθρωπος
αλλά πρέπει να αποβάλλω
την ανθρωπίλα
που καθημερινώς μας σαπίζει.
Μα κι αν μπορέσω
κάποτε να γίνω άνθρωπος
θα βροντοφωνάξω
με όλους τους συνανθρώπους
μου,
ζήτω ο άνθρωπος.

Η ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΗ

Ήταν άνοιξη
τα δένδρα άνθισαν
δίνοντας μια όψη μαγική.
Ήταν η ματωμένη άνοιξη
και ανθρώπινα κορμιά
σκορπίστηκαν
από τα τανκς της
ελπίδας.

ΣΑΝ ΧΘΕΣ

Είναι αλήθεια ή ψέμα
στα μονοπάτια της ζωής
όλοι περιπλανιόμαστε
μα σαν χθες ήταν ή τάχα
κανά ψέμα σβήσαν τα σημάδια
της ψυχής μας
σαν πέθανε η τάχα, η δείνα
ηθοποιός
μα με μονομιάς με την
αρχή της φθινοπωρινής βροχούλας
χάθηκαν όλοι
από τον τάφο της
σαν χθες.

ΚΑΠΟΤΕ ΑΓΑΠΟΥΣΑ

Κάποτε αγαπούσα
μια αθώα ύπαρξη,
σωστή πεντάμορφη
μα όμως με τα πρώτα φύλλα
του φθινοπώρου
χάθηκε από την γη,
την πήρε ο Χάροντας
μαζί του κι ακόμα
καρτερώ να ανταμώσουμε
αγαπούλα μου, γλυκιά,
ανάμνηση παλιά.

Η ΝΤΟΛΛΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Αγαπημένη μου Ντόλλυ,
μου σκόρπισες ελπίδα
και χαρά.

Αγαπημένη μου,
μου 'δωσες κουράγιο.

Αγαπημένη μου,
χρυσή καρδιά των άστρων
μελωδία των ονείρων,
σκιά των γιγάντων
απλώνεσαι.

Παντού υπάρχουν Ντόλλυ.

Πάμε Αγαπημένη μου,
πάμε στ' ονείρου

τη ξεχασιά,
νεράιδα της ηδονής,
νεράιδα του ονείρου,
νεράιδα παραμυθένια,
νεράιδα του έρωτα.

Τόλμησε απόψε
να γευτούμε τον έρωτα
και την ζωή.

ΑΝ ΤΟΛΜΗΣΕΙΣ

Αν τολμήσεις έρωτα
την γλύκα του κορμιού,
της προσμονής,
της ηδονής,
του ονείρου.

του παραμυθιού.
του έρωτα.

Αν τολμήσεις
να γευτείς έρωτα
τις χαρές της ζωής.

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΓΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ

Χωρίς την γλύκα
του λωτού,
χωρίς τις Λαιστρυγόνες
καραβοτσακισμένοι ταξιδευτές
σε πελάγη ξεχασμένα.

Ώρα για θάρρος,
για ζωή
γιατί ξεχνιέστε
στους κρυψώνες.

Δεν είναι τα σκοτάδια
παντοτινά
σαν το καράβι
που πολλά δεινά
υποφέρει.
Το βάσανο μεγάλο ερωτικό
μας γέλασες καρδιά.

ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ

Το αφιερώνω στην δική μου θεά την Νιόβη

Τούτη τη βραδιά
μην κοιμηθείς,
σου στέλνω την αγάπη μου
με το φύσημα του αγέρα.
Μην κλείσεις τα παράθυρα
της καρδιά σου.
Λευκό λουλούδι
πες μου πως ζεις
για μένα.

Το άλογό μου θα καλπάσει
τον απέραντο κάμπο.
Τα δένδρα θα δώσουν
την υπόσχεση
Να περιμένεις.

ΟΜΟΡΦΗ ΒΡΑΔΙΑ

Ωραία απόψε η βραδιά
τον πόθο μου απόψε θέλω
στο μυρωμένο κρίνο.
Γυναίκα πεντάμορφη
να φυτρώσει
να γέψω τον χυμό,
την γλύκα του κορμιού της.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Δύο χέρια ενώνουν
της νύχτας την σιγαλιά
ορκίζονται για το αύριο
να περπατήσουν πλάι πλάι
στα μονοπάτια της ζωής
με δυο φιλιά υπόσχεση
ξεθωριασμένη πια,
ανάμνηση του χτες.

Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Θυμάμαι
στη φτέρη του δάσους
βαδίζαμε πλάι πλάι
αγάπη μου γλυκιά.
Κελαϊδούσαν τα αηδόνια,
τα πόδια μας μουσκεύονταν
από το ασήμι της δροσούλας
με τα χειλάκια τα δειλά
της άγουρης παιδούλας.

ΤΟ ΚΥΜΑ

Πάρε με στην αγκαλιά σου
πολύ μακριά να με πας
μέρα νύχτα να με δέρνεις
στους βράχους του πολυμήχανου Οδυσσέα
άρα νάναι μακριά
για τους ανθρώπους
η Αληθινή Ιθάκη;

ΤΗΝ ΑΓΑΠΟΥΣΑ

Ήταν μια νύχτα
του φθινοπώρου
μια μαγεμένη νύχτα,
πέρασες δίπλα μου,
κοντά μου,
μου σκόρπισες για λίγο
το χαμόγελο
και μούδωσες ελπίδα
μήπως αλλάξει η δική μου
μα όμως με γέμισες
πίκρα και καημό.
Δεν ήμασταν στον ίδιο τον σταθμό
τα όνειρά μας δεν ταιριάζανε
γιατί ήταν ψεύτικα στολίδια
του καιρού μας.

ΜΟΝΟ ΕΣΥ

Εσύ μου 'δωσες
κάποια ελπίδα για ζωή,
εσύ μου 'δωσες
κάποιο φιλάκι
και μου είπες
σ' αγαπώ.
Εσύ μου 'δωσες
το αύριο, το σήμερα
εσύ αγάπη μου γλυκιά
συντροφιά τώρα
με την οπτασία
την γλυκιά σου
την λησμονιά
του χθεςσινού φιλιού σου
που έφυγες
για ξένη αγκαλιά.

Η ΕΛΠΙΔΑ

Κάποια ελπίδα γεννιέται
ή τάχα τίποτα;
Μήπως υπάρχει ακόμα
μα προσδοκάμε μόνοι μας
την υστερνή μας την στιγμή
που θάρθει σήμερα ή αύριο ή κάποτε;
Για πάντα
θα μείνουμε ρομαντικοί εραστές
της ζωής μας
εγώ και εσύ πάντα μαζί
στα μονοπάτια της ζωής μας,
εγώ και εσύ θα προχωρήσουμε μαζί
με βάρκα την ελπίδα
στο περιγιάλι της προσμονής.

ΚΑΠΟΤΕ ΑΓΑΠΟΥΣΑ

Κάποτε αγαπούσα
μια αθώα ύπαρξη,
σωστή πεντάμορφη.
Με τα πρώτα φύλλα του φθινοπώρου
χάθηκε από την γη,
την πήρε ο Χάροντας μαζί του
κι ακόμα καρτερώ
να ανταμώσουμε
αγαπούλα μου γλυκιά,
ανάμνηση παλιά.

ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΣΟΥ

Το γύρισμά σου
γλυκιά όαση
στη σκέψη
της μοναξιάς μου.

Το γύρισμά σου
μια καινούργια σκέψη,
σκέψη του ονείρου
και της ξεχασιάς.

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

Σκέπτομαι
την γλυκιά μορφή σου.
Τώρα με συντροφιά
την μοναξιά μου
ο χτύπος του έρωτα
και της μοναξιάς
περπατά στα λιβάδια
της προσμονής
Αγάπη Αιώνια.

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

Σ' αντίκρισα
στο δρόμο
και σκέφτηκα λιγάκι
είδα την νιότη σου
να 'ρχεται κοντά μου
η όμορφη νεράιδα
της ασφάλτου
που χάθηκε αμέσως
σαν οπτασία μαγική.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Σαν πέρασες
κοντά μου
σκόρπισες για λίγο
τη χαρά,
μού 'δωσες νόημα
κι ελπίδα για ζωή,
νεράιδα της ζωής μου.
Κι αρπαχτήκαμε δειλά δειλά
για να βαδίσουμε μαζί
τα μονοπάτια της ζωής.

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ο έρωτας,
αυτός ο ατελείωτος έρωτας,
αυτός ο ανθρωπινός,
αυτός ο αληθινός.
Ένας έρωτας
δίχως ιθαγένεια,
δίχως υποκρισία,
δίχως καταφρόνια.

ΣΤΟΝ ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στον κόσμο τον μακρινό
θέλω να γέψω το χυμό σου
αγάπη μου.
Τα στοιχειωμένα κάστρα
να διαβώ
νεράιδες πεντάμορφες
να αγναντέψω
κι ομπρός, γενναίοι ομπρός
την πολιτεία την τρανή
να αναστήσω.

ΟΛΑ ΤΡΙΓΥΡΩ ΜΟΥ

Όλα τριγύρω μου στροβιλίζουν
Μαγικά.
Τώρα θυμάμαι αγάπη μου γλυκιά
τις ώρες, τις στιγμές
που ζήσαμε μαζί.
Σαν πέσει η νύχτα
Θα 'θελα στον ύπνο μου να ζήσω
τον έρωτά μας τον αγνό
κι ας μας χτυπήσουν κεραυνοί
αγάπη μου γλυκειά
οι δρόμοι μας δεν σβήσανε
λατρευτή μου αγάπη,
θα σμίξουμε για πάντα
μαζί.

ΣΑΝ ΠΕΣΕΙ Η ΝΥΧΤΑ

Σαν ρίξει η νύχτα τα σκοτάδια της,
αγάπη μου γλυκειά
πάλι απόψε θα 'μαι μόνος μου
συντροφιά με την ανάμνηση του χτες
για μια ελπίδα αυριανή.
Θα 'μαστε πλάι πλάι
στο δρόμο της ζωής
μα κι αν περάσουνε χειμώνες
θα 'ρθει γρήγορα η άνοιξη
θα κελαηδήσουν πάλι τα αηδόνια,
θα φτιάξουν καινούργιες φωλιές
και θα γιορτάσουμε
μαζί την αγάπη μας.

ΑΝ ΚΑΠΟΤΕ

Μην κάποτε σκεφτείς
πως κάποτε μαζί
περάσαμε όμορφες στιγμές
πλάι πλάι στα μονοπάτια
της προσμονής.
Κάναμε όνειρα πολλά
ήταν τα όνειρά μας τα παιδικά,
λέγαμε να φτιάξουμε τον κόσμο
όμορφο και μαγικό
μα χάθηκες από κοντά μου
και γκρέμισες τα όνειρά μου.
Θα σε περιμένω,
μην κάποτε σκεφτείς
και τώρα να 'ρθης στην αγκαλιά μου
συντροφιά με τις ωραίες μας
αναμνήσεις.

ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΑΖΙΑΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ένα ηλιόλουστο πρωινό
οι αχτίδες του ήλιου
χτύπησαν την παιδική μου κάμαρα.
Ήταν οι ελπιδοφόρες αχτίνες
με μιας γεννήθηκε ξανά
το μήνυμα της προσμονιάς.
Καλή σου μέρα,
ώρα για αγώνες ειρηνικούς
να φτάσουμε κοντά
στους εραστές της γαλάζιας
θάλασσας.

ΤΗΝ ΑΓΑΠΟΥΣΑ ΚΑΠΟΤΕ

Κάποτε την αγαπούσα
ήταν το όνειρο της ελπίδας
περπατούσα πλάι πλάι
στα λιβάδια της προσμονής
ήταν ο κόσμος για μένα
αγγελικά πλασμένος.
Κι ήρθε εκείνη η στιγμή
κι έφυγε από κοντά μου
μου σκόρπισε για πάντα
το φαρμάκι
πού 'φυγε για ξένη αγκαλιά.

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Σαν πέρασες κοντά μου
σκόρπισες για λίγο την χαρά
μού 'δωσες νόημα κι ελπίδα
για ζωή
νεράιδα της ζωής μου
κι αρπαχτήκαμε δειλά - δειλά
για να βαδίσουμε μαζί
τα μονοπάτια της ζωής.

Η ΝΥΧΤΑ

Η νύχτα η νεκρική
π' αντάμωσα το χάρο.
Στα αλώνια σου να δω
νεράιδες χαρωπές
να παλέψω με τη συνειδήσή μου
να πω νύχτα γεννοβόλα
τον έρωτα, τη λύτρωση.

Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ ΑΜΕΣΩΣ

Σ' αγάπησα αμέσως
Σαν την άνοιξη
που διώχνει
τον χειμώνα.
Σ' αγάπησα αμέσως
Σαν την βαρκούλα
που σαλπάρει
με τ' άσπρα πανιά.
Σ' αγάπησα αμέσως
Σαν την ανεμώνα
απ' το πανηγύρι
της ζωής.
Σ' αγάπησα αμέσως...

ΚΑΠΟΙΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Κάποιο δειλινό
Που 'ρθες πλάι μου
μού 'πες κουράγιο
για ζωή
μού 'πες σ' αγαπώ
μού 'πες καλημέρα
ζωή προχώρα.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Το ταξίδι
Τ' αλαργινό
Το ταξίδι
Του χωρισμού σταμάτησε
Το ταξίδι του αποχωρισμού
Το στερνό
Το ταξίδι της λύτρωση.

ΠΑΕΙ ΕΦΥΓΕ

Πάει έφυγε
η όμορφη νεράιδα.
Το χώμα σκέπασε
το τελευταίο χαμόγελο.
Το χώμα σκέπασε
τις ελπίδες.
Το χώμα σκέπασε
την ανθρωπίλα.
Το χώμα σκεπάζει
τις Ψυχές μας.

ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ

Έρωτα
γέμισες το κρεβάτι μου
έρωτα ατελείωτε,
έρωτα ανθρώπινο,
ξεθωριασμένο,
προσποιητό,
θηλυκό της ηδονής,
της ατελείωτης ερωτίλας.

ΣΑΝ ΤΗΝ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

Λευκό λουλούδι
της μοναξιάς και της χαράς μου
φύτρωσες στο κορμί μου,
μεγάλωσες ρουφώντας
την ψυχή μου,
αγάπη αιώνια.
Σαν την μοναξιά μου
την θαλερή
σκοτάδι βαρύ
και μεις προχωράμε
να βρούμε το φως, την
Αλήθεια γλυκιά μου
οπτασία μου ας ζήσουμε μαζί
αιώνια.
Σαν την μοναξιά μου,
είσαι ο ήλιος μου,
ο αέρας, το φως μου,
είσαι μαζί μου για πάντα.

ΕΡΩΤΑ

Έρωτα,
γέμισες τον κόσμο μας.
Έρωτα,
γέμισες την ψυχή μας.
Έρωτα,
γέμισες το είναι μας.
Έρωτα,
ανθρωπινέ
μαζί σου για το αύριο.

ΦΥΓΕ

Φύγε για πάντα
από κοντά μου
έρωτα της σάρκας,
υποκρίτρια της ηδονής.
Σαν ρίξει η νύχτα
το πέπλο της
φύγε για ταξίδι,
του τελειωμού και της φυγής.

ΜΟΥ ΛΕΣ ΓΙΑΤΙ

Μου λες γιατί
αγάπη μου
της προδοσίας τα σκαλιά
διαβαίνουμε;
Μου λες γιατί
της κοινωνίας τα σκαλιά
προσπερνούμε;
Μου λες γιατί
καθημερινά στον βούρκο
της ζωής παραμένουμε;
Μου λες γιατί...

ΑΝ Σ' ΑΓΑΠΟΥΣΑ

Αν σ' αγαπούσα
για λίγο
θα νοιωθα την πίκρα
της ζωής,
θα νοιωθα ντροπή
για την ζωή,
γιατί προδόθηκα
για πάντα
προδότηρα της ζωής...
Αν σ' αγαπούσα...

ΣΑΝ ΧΘΕΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ

Σαν χθες δεν ήταν
αγάπη μου
που έκανε κρύο τσουχτερό.
Σαν χθες δεν ήταν
που αγαπιόμασταν.
Σαν χθες δεν ήταν
που υποσχόμασταν
για το αύριο
μα όλα ξεφτίσαν
με μιας,
άδικος κριτής ο χρόνος
Σαν χθες δεν ήταν
κι ονειρευόμασταν.
Σαν χθες δεν ήταν...

ΣΑΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ

Σαν την αγάπη μας
μες στου ονείρου το
φτέρωμα
μες το τραγούδι της
χαράς
αγάπη μου,
θα βαδίσουμε,
στην ανηφοριά της
ζωής μαζί αιώνια...

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Εξέγερση
για της αγάπης
τον σκοπό.
Εξέγερση για τον έρωτα
τη λύτρωση.
Εξέγερση για πάντα...

ΣΑΝ

Σαν πέσουν πάνω μου
τα βέλη του έρωτα.
Σαν πέσουν
οι αχτίδες του ήλιου
αγάπη μου,
τότε θα πω
νύχτα γέννα απόψε
το πάθος
τον έρωτα...

ΕΑΝ

Εάν κοιτάξω
τα μάτια σου
θα δω το μεγαλείο
του έρωτα,
το μεγαλείο της ζωής.
Εάν κοιτάξω
την ψυχή σου
τότε θα δω
την αλήθεια της
ζωής,
έρωτα ατελείωτε
ανθρωπινέ...

ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ

Χθες βράδυ
χωρίσαμε.
Χθες βράδυ
σκορπίσαμε.
Χθες βράδυ
σβήσαμε για πάντα.
Χθες βράδυ...

ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΖΗΤΗΣΑ

Την ευτυχία ζήτησα
αγάπη μου.
Την ευτυχία
έχασα.
Την ευτυχία που
προσμονούσα.
Την ευτυχία της
μοναξιάς...
ΜΟΝΟΣ
Μόνος μου
πάλι απόψε αγάπη μου
με την ανάμνηση
την χθεσινή.
Μόνος μου
πλάι μες της νύχτας
την σιγαλιά.
Μόνος μου...

II. ΘΕΑΤΡΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

*Έργο του Κώστα Βαλσάμη, διάσημου γλύπτη Μέλους της Γαλλικής,
που ευρίσκεται τοποθετημένο στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών.*

(Φωτογραφία με αφιέρωση του διάσημου γλύπτη:

*«Τιμής ένεκεν στον έξοχο ποιητή Ηλία Λαδιά που τιμά με την ποιοτική ποίησή
του την Ελλάδα, Κώστας βαλσάμης 24/7/1995).*

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Στην Γυναίκα με το χαμόγελο, στην *Μάνα της Κατοχής και της ζωής* την αφιερώνω στον αξέχαστο πατέρα μου Αποστόλη, τον χαμένο αδελφό μου Βασίλη, τη μητέρα μου Χρυσούλα, στα αδέλφια μου Χρίστο, Θανάση και Μαρία, στη σύζυγό μου Νιόβη, λυρική καλλιτέχνιδα, στην αξέχαστη μαθήτριά, 14 χρόνων, Βασιλική Λαδιά, που πρόσφατα χάθηκε και δεν πρόλαβε να χαρεί τον κόσμο, στο μεγάλο διάσημο γλύπτη του αιώνα μας, Ακαδημαϊκό της Γαλλίας, Κώστα Βαλσάμη, που μου έδωσε την έμπνευση να δημιουργήσω την *Μάνα της Κατοχής και της ζωής*.

ΗΛΙΑΣ ΑΠ. ΛΑΔΙΑΣ
Δεκέμβριος 1996

ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Θέλω να ευχαριστήσω τον Μεγάλο διάσημο γλύπτη - μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας, Κώστα Βαλσάμη που μου έδωσε την πνευματική ευκαιρία να «δημιουργήσω» το θεατροποιητικό μου έργο *Μάνα της Κατοχής και της ζωής*, εμπνευσμένο από την αιώνια Μάνα της Ελλάδος, την κατοχική Μάνα, που όπως μου διηγήθηκε, κάποια μέρα της Κατοχής την βρήκε σκελετωμένη να κρατά το παιδί της, στο κάρο της Κατοχής. Η ανάμνηση του έργου του λειτουργεί ως ηθικό δίδαγμα, ποτέ πια Ελλάδα να μη γνωρίσει κατοχές και πείνες. Πάντα ειρήνη να φωλιάζει στις ψυχές όλων των λαών του κόσμου.

ΗΛΙΑΣ ΑΠ. ΛΑΔΙΑΣ

Η ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Το έργο αυτό, η *Μάνα της Κατοχής* είναι η προσωπική και καλλιτεχνική έκφραση ενός συγκλονιστικού γεγονότος που έζησε ο γλύπτης τα χρόνια της Κατοχής. Πρόκειται για την ανώνυμη Ελληνίδα γυναίκα που σωριάστηκε σ' ένα δρόμο του Πειραιά. Την είδε ο καλλιτέχνης ένα παγερό πρωινό του Γενάρη του 1941, τα ζοφερά εκείνα χρόνια, αγκαλιά με το βρέφος της, που γαντζωμένο στο αποστεγνωμένο στήθος της ζητά να κατασιγάσει την πείνα του. Για το έργο αυτό, που εξετέθη στην διεθνή έκθεση *Ανθρώπινη φόρμα* στο Μουσείο του RODIN έγραψαν οι πιο ονομαστοί Γάλλοι τεχνοκριτικοί όπως ο R. GOGNAT της εφημερίδας *Φιγγαρό*, Γενικός επιθεωρητής των Καλών Τεχνών της Γαλλίας, ο οποίος λέγει: «Αυτό το έργο πρέπει να βρει την θέση του σ' έναν τόπο για να μνημονεύει τη μεγάλη τραγωδία της εποχής μας. Έτσι μέσα στην παθητική του αλήθεια το έργο αυτό θα γίνει σύμβολο τοποθετημένο στην πιο ψηλή βαθμίδα της γης».

Ο CHARMET, συνεργάτης του LAROUSSE στην εφημερίδα *NOUVEAU JOURNAL*: «...είναι ένα έργο από τα πιο ωραία και τα πιο εντυπωσιακά που ενέπνευσε η φρίκη του τελευταίου πολέμου...».

Ο H. HERRAUT στο *AMATEUR D'ART*: «...Η τραγική έκφραση είναι τόσο έντονη, που δεν μπορεί να κοιτάζει κανείς αυτό το αριστούργημα χωρίς ν' αναστατωθεί, που συγχρόνως σε στυλ απλοποιημένο, γίνεται αυτό το άγαλμα Παγκόσμιο σύμβολο...».

Ο MAX GAUTIER του *NOUVELLES LITTERATURES*: «...Παρ' όλη την λύπη και την φρίκη του δράματος, έχει μια παράδοση και βαθιά ομορφιά και θαυμάζω πώς από ένα θέμα τόσο αποτρόπαιον ήταν δυνατόν να δημιουργηθεί ένα έργο καθαράς γλυπτικής, που θέλγει την ευαισθησία...».

Ο GUI DORNAN εις την *LIBERATION*: «...Όσοι από τους ανώνυμους του παρελθόντος εστιγμάτισαν τον πόλεμον θα καταταχθούν στην γραμμή των μεγάλων. Από την εποχή των «μακαβρίων χορών» του Μεσαίωνα, από την εποχή του Γκαλό έως τον Γκόγια, από την εποχή του Ντομιέ έως τον Πικασό κ.λπ., με την σειρά του τώρα ο Βαλσάμης γίνεται πρωτόγονος για να μεταχειρισθεί το ταλέντο του ως γλύπτου για το ιδεώδες της ειρήνης στην ζωή του ατόμου, που πάντα απειλείται...».

Ο D. CHAVALIER, τεχνοκρίτης εις στο *ARTS*: «...Το έργο του Βαλσάμη, εκτός από τις πλαστικές αρετές του, είναι η δραματική μαρτυρία μιας δοκιμασίας που έζησε και αισθάνθηκε βαθιά και είναι αυτό που δίδει

τον έντονο και τρομακτικό χαρακτήρα του. Ο θάνατος συντροφεύεται με τη ζωή...».

Επίσης, ο ξακουστός Ρωσογάλλος γλύπτης καθηγητής ZADKINE, όταν αντίκρυσε στην έκθεση την «Μάνα της Κατοχής», είπε: «Το έργο αυτό με το ασύλληπτο τραγικό του μεγαλείο αποτελεί το γλυπτό του αιώνα».

Ο Κώστας Βαλσάμης γεννήθηκε στην Σύμη (Δωδεκάνησα), σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, όπου και αρίστευσε. Το 1946 με γαλλική κρατική υποτροφία, για δύο χρόνια, πήγε στο Παρίσι όπου παραμένει ως σήμερα. Μπήκε στην Ανωτάτη Εθνική Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού.

Τιμήθηκε με χρυσό μετάλλιο, του απονεμήθηκε η ανώτερη κρατική διάκριση ο τίτλος του «Ιππότη των γραμμάτων και τεχνών». Από το 1978 είναι αντεπιστέλλον μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας στο τμήμα της Γλυπτικής.

ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ Α΄

Μάνα γλυκιά,
Μάνα της Κατοχής,
Μάνα της ζωής
και της ελπίδας,
νεράιδα της αυγής,
του ξεσηκωμού,
λουλούδι της ελπίδας,
έλα κοντά μας
κάθε νύχτα
και μέρα
να σε τριγυρνάμε...
Κοντά στους συντρόφους
που χάθηκαν,
κοντά στους συντρόφους
που αντισταθήκαν,
κοντά στους συντρόφους
που πολέμησαν,
κοντά στους συντρόφους
της ειρήνης,
της ανθισμένης
Άνοιξης,
της λευτεριάς,
του αγώνα,
κοντά στα ανθρώπινα
λιοντάρια...
Κοντά στην χώρα
της δημοκρατίας,
κοντά στην χώρα
των θεών του Ολύμπου...
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
ποτέ δεν λύγισες,
ποτέ δεν κιότεψες

κι ας σε χτύπησαν
των βαρβάρων
οι ορδές
κι ας σε χτύπησαν
καταιγίδες.
Μόνα της Κατοχής
και της Ζωής,
ελπίδα γενεών,
ελπίδα του λαού μας,
ελπίδα
όλου του κόσμου...
Μάνα της Ελλάδας,
Μάνα της Κατοχής,
Μάνα της Ζωής,
σ' ευγνωμονούνε, σ' ευγνωμονούνε
τα σημερινά βλαστάρια,
σ' ευγνωμονούνε
όλοι οι λαοί...
Έλα κοντά μας,
Έλα κοντά μας,
Μάνα της Ελλάδας,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
να σου χαμογελάσουμε,
Μάνα, να σου πούμε,
ξημέρωσε Μάνα, ξημέρωσε
κι ανέτειλε ο ήλιος
της λευτεριάς,
ο ήλιος
του άχρωμου δειλινού,
ο ήλιος
κι η ελπίδα
γίνηκε
με μιας,
γίνηκε φως,
γίνηκε λευτεριά,
της Αναστάσεως
λευτεριά...

Μάνα σκελετωμένη,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα δεν ενικήθηκες ποτέ,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα δεν ενικήθηκες ποτέ
Μάνα της Κατοχής,
και της ζωής
Μάνα δεν ενικήθηκες ποτέ,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
ευλαβικά
σε σένα
προσκυνάμε,
ευλαβικά
για σένα υπάρχουμε.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
Σ' αγαπήσαμε
γυναίκα του αγώνα,
Σ' αγαπήσαμε
γυναίκα της λευτεριάς.
Σαν την Ανεμώνα
της προσμονής
για το αύριο
του αγώνα.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
Καθημερινά
θα γιορτάζουμε
την ειρήνη
των λαών,
θα δίνουμε
χαμόγελο
κι ελπίδα
στους σκλαβωμένους,
θα βροντοφωνάζουμε

ξυπνάτε
λαοί
κι αγρυπνάτε,
χτυπάτε αλύπητα
τους τυράννους
των ανθρώπων,
τους τυράννους
της λευτεριάς.
Έλληνες
κι αδελφοί λαοί
χτυπάτε
τους τυράννους
του πολέμου
της Κατοχής.
Και Σεις
στρατιώτες
των τυράννων,
στρατιώτες
της ντροπής
σκεφθείτε
γιατί
να σκορπάτε
την ορφάνια,
την φτώχεια,
γιατί
να δίνετε
την χαρά
στους εμπόρους
των ψυχών.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
σύντροφοι
της ζωής,
χτυπάτε
τους στρατοκράτες
του πολέμου,
χτυπάτε...
σύντροφοι,

σύντροφοι
του αγώνα,
σύντροφοι χτυπάτε
τους πλουτοκράτες...
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
πάρε μας κοντά σου
καθημερινά,
να γιορτάζουμε
την νίκη
της ανθισμένης
Άνοιξης,
πολύ μακριά
να μας पास
μέρα - νύχτα
στους βράχους
του πολυμήχανου
Οδυσσέα,
κοντά στην
Αληθινή
Ιθάκη
της λευτεριάς,
του αγώνα,
της ειρήνης.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
μια μαγεμένη
νύχτα του φθινοπώρου
ήρθες κοντά μας,
αγωνίσθηκες
ξανά
κοντά στους ήρωες
του Πολυτεχνείου
κοντά στους φοιτητές...
κοντά
στον λαό σου.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής

σ' αγαπήσαμε
ξανά
σαν το φθινόπωρο
που διώχνει
τον χειμώνα,
σαν τον χειμώνα
που διώχνει την άνοιξη
και ξανά
τραβάς
την ανηφόρα
του αγώνα
του λαού μας.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
όταν
κάποτε
σταματήσουν
οι πόλεμοι
όταν
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
σταματήσουν
οι πόλεμοι,
όταν σταματήσουν
οι σκοτωμοί
τότε ειρήνη
θα γενεί,
τότε
θα φέξει
καινούργια μέρα
για την ανθρωπότητα,
όταν
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
θα 'ρθουν
ειρηνικές μέρες,
θα γιορτάσει
όλη η πλάση,

τα λουλούδια
θα χορεύουν
τον χορό
της ειρήνης,
θα χορεύουν
τα δένδρα
κι όλη η πλάση
θα γενεί
ένα με
γη και ουρανό.
Τότε θα 'ρθεί
ξανά
το χαμόγελο
στους σκλαβωμένους
ανθρώπους,
το χαμόγελο
της ειρήνης
θα γίνει μέρα
νύχτα
για πάντα
ειρήνη ξακουστή.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
καθημερινά
πλάι με την ειρήνη
θα στέλνουμε
με μιας
μήνυμα
ανθρωπινό,
για πάντα
θα στεριώσει
η ειρήνη
στις ψυχές
όλου του κόσμου.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
πάντα
να υπηρετείς

την ειρήνη,
να πολεμάς
τους στρατοκράτες
του πολέμου
για ειρήνη,
ανθρωπιά
ωσάν ελπίδα
ζωής
με ειρηνικές κραυγές
για μια ελπίδα
ζωής
κραυγές αγώνα
για λευτεριά...
Μάννα της Κατοχής
και της ζωής,
ως πότε πια
οι έμποροι των λαών
θα τραυματίζουν
συνειδήσεις.
Ως πότε
πια
θα τραυματίζουν
την ειρήνη;
Ως πότε
πια
θα πνίγουν
συνειδήσεις;
Ως πότε πια
θα ζούνε
σε βάρος των λαών;
Ως πότε
πια
Μάνα της Ελλάδας,
Μάνα της Κατοχής,
και της ζωής
Ως πότε πια;
Ξυπνάτε
λαοί

κι αγρυπνάτε,
καθημερινά
θα παλεύουμε
για την ειρήνη.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα όλου
του κόσμου,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
φως του κόσμου,
ελπίδα γενεών,
ελπίδα
του λαού μας,
Μάνα της Κατοχής.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
ποτέ
δεν λύγισες
στων βαρβάρων
τις ορδές,
ποτέ
δεν κιότεψες
κι ας
σε χτυπήσαν
καταιγίδες.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα
γιγάντων,
ημίθεων,
Μάνα ελληνική,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
σε σένα υποκλινόμαστε
τα πνευματικά
βλαστάρια σου.
Μάνα του

Μέγα Αλέξανδρου,
Μάνα του
Πανέλληνα,
Μάνα
όλου του κόσμου.
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής
κοντά σου
τα παιδιά σου
καθημερινά
δίνουμε
συγκατάθεση
ιδανικών,
συγκατάθεση
αγώνα,
συγκατάθεση
επαναστάσεως,
συγκατάθεση
ειρήνης,
συγκατάθεση
πνευματικού
αγώνα.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ Β΄

Συμπορευόμαστε
στο κάλεσμά σου
για ειρήνη,
συμπορευόμαστε
στο κάλεσμά σου
για συμπόρευση,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
γιατί οι τύραννοι
να πνίγουν
τη ζωή,
να πνίγουν
την ειρήνη,
να πνίγουν
συνειδήσεις.
Ως πότε πια
θα τραυματίζουν
την ειρήνη;
Ως πότε πια
θα ζούνε
σε βάρος
των λαών;
Ως πότε πια...
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής...
Οι στρατοκράτες
ρίχνουν ποτάμια
τα αίματα,
ποτάμια
τα δάκρυα,
ποτάμια
οι στεναγμοί,
ποτάμια
οι σκοτωμοί,
ποτάμια
ανθρώπινα,

σταματήστε
ρουφιάνοι,
σταματήστε
ερπετά,
σταματήστε
τιποτένιοι,
σταματήστε
τα φονικά
για πάντα,
μην άλλα
δάκρυα
χύσετε
ανθρώπινοι
λαοί,
όχι άλλα
δάκρυα
πονεμένα,
ποτέ πια...
Ένα, δύο, τρία
σύνθημα ανθρωπινό,
τικ - τακ
ανθρωπινό
ξέσπασμα
του τελειωμού.
Γιατί να
σκλαβώνουν
τους ανθρώπους,
να πνίγουν
την λευτεριά,
να σκορπίζουν
την ορφάνια,
να σκοτώνουν
την ειρήνη,
οι έμποροι των ψυχών.
Λαέ όλου
του κόσμου
θα υψώσουμε
το λάβαρο

του αγώνα.
Πάντα μπροστάρη
ποιητή
να θυμάσαι
και να
γράφεις
για την
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής
ωσάν γυναίκα,
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής,
την φλογερή
Μάνα,
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής.
Θα γίνεις «η
γυναίκα με το
χαμόγελο»,
με την
ελπίδα
της ζωής,
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής.
Θα παλέψουμε
για να
μην
ακουσθεί
κραυγή πόνου,
κραυγή σκοτωμού,

για να μην
χαρούν ποτέ
τα σκυλιά
της εξουσίας,
για να
ακουσθεί
η κραυγή
ελευθερίας.
Χτυπάτε
παλικάρια
με ορμή,
για να
γκρεμίστε
τα κάστρα
της ντροπής,
τα κάστρα
της σκλαβιάς.
Απόψε
ουρανέ
φεγγοβόλα
της μάχης
της ιερής,
χτυπάτε
παλικάρια,
ανθρώπινα
λιοντάρια
με ορμή,
για να
γκρεμίστε
τα κάστρα της ντροπής
τα κάστρα της σκλαβιάς.
Απόψε
ουρανέ
φεγγοβόλα
στην μάχη
την ιερή,
χτυπάτε
παλικάρια,

ανθρώπινα
λιοντάρια
κι η λευτεριά
δική σας.
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής
ηχούν
οι σάλπιγγες,
μας καλούν
για νέους αγώνες
στη χώρα
των ηρώων,
στη χώρα
της δημοκρατίας.
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής,
το ποίημα
το ηρωικό,
το ποίημα
της αλήθειας,
το ποίημα
της λευτεριάς,
αυτό το
ξέσπασμα
του αγώνα
γεννιέται,
τραγουδιέται
αιώνια...
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής,
σαν πέσει
το πέπλο

της νύχτας
στου Ολύμπου
τα βουνά,
των θεών
θεόρατοι
αετοί
τριγυρίζουν
τις ψυχές
των ανθρώπων
να αρπάξουν.
Ελάτε
απόψε
να πάρετε
των ανθρώπων
την ορφάνια,
καταπατητές,
της ειρήνης
στρατοκράτες,
σκορπάτε
καθημερινά
στους λαούς
την δυστυχία.
Μάνα της
Κατοχής
και της
ζωής,
γιατί
στρατιώτη
της ντροπής
εσύ που
ορμάς
με λύσσα
να σκοτώσεις
τον εχθρό σου;
Μην σου είπαν
λόγια τσουχτερά
με μιας
τον συνάνθρωπό σου

να σκοτώσεις,
γιατί να
σκορπίσεις
πάλι
την ορφάνια;
Γιατί να δώσεις
την χαρά
στους εμπόρους
των ψυχών;
Για σκέψου
με καρδιά,
αυτοί
της πολιτείας
των ισχυρών
αμέσως
μόλις
ο πόλεμος
κοπάσει
θα τρέξουν
οι αγύρτες
ψευδοθεατρίνοι,
θα υψώσουν
την κουρελοσημαία
να παρασύρουν
τον λαό,
ψευτοπαράσημα
θα δώσουν
κι ανδριάντες
της ντροπής.
Θα υψώσουν
ξύπνα
λαέ
και χτύπα
τους τυράννους
της ντροπής,
σε λίγο
θα φανεί
η νίκη

η λαμπρή.
Μάνα της Ελλάδας.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ Γ΄

Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
σίμωσε
η ώρα σου,
τα λασπωμένα
μάτια σου
χαμογελούν
από συγκίνηση.

Αύριο
θα σε σκοτώσουν
γιατί είπες
όχι
για την ειρήνη
και την λευτεριά.

Αύριο
θα νιώσουμε
την πίκρα
της ζωής,
θα πούμε
όλοι εμπρός
για ειρήνη,
λευτεριά
κι ας είσαι
ένας νεκρός
δίχως πομπές
βασιλικές,
θα είσαι
της ειρήνης
ο μπροστάρης μας,
δικός μας
οδηγός.

Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
να τώρα
ακούσθηκε
η μαγική σου

φωνή,
για μια στιγμή
ακούσθηκαν
θεία βιολιά,
αντηχούσε
η αθώα σου
λαλιά,
μα φωνή
ήταν
η θεία μουσική.
Ποιος
είμαι 'γώ;
Ποιος είσαι 'συ,
έλα κοντά μας.
Ω μοίρα των ανθρώπων,
ελάτε
Μούσες,
του Δία
τα παιδιά
κοντά στην
Μάνα της
Ελλάδας
της Κατοχής
και της ζωής.
Ποτέ
οι βέβηλοι
στρατοκράτες
την ειρήνη
δεν θα
την κάνουν
νεκροκρέβατο
του κόσμου,
Μάνα της
Κατοχής
και της Ζωής.

ΤΖΟΑΝΝΑ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ξεκίνησα γράφοντας τη *Τζοάννα, τη γυναίκα με το χαμόγελο*, μία αναζήτηση πνευματική. Τη *Τζοάννα*, μια σημαδιακή πνευματική πορεία της σύγχρονης ποίησής μου, γραμμένη το 1998. Κι όμως, οι ποιητές επιμένουμε ακόμα στον ρομαντισμό, στον έρωτα, στον ιδαλγό.

ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

ΤΖΟΑΝΝΑ

Η γυναίκα με το χαμόγελο
(ποίηση)

ΑΘΗΝΑ 1998

ΤΙ ΕΙΠΑΝ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ – ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ.

Το έργο *Τζοάννα, η γυναίκα με το χαμόγελο*, θεατροποίηση του Ηλία Απ. Λαδιά, ανοίγει νέο ορίζοντα στην ποίηση που παντρεύεται με το θέατρο, για να δώσει παραστατικά την πολύπλευρη εικόνα του έρωτα, του ρομαντισμού, του ανθρώπου που πρέπει να μάχεται για ηθικές και πνευματικές αξίες.

Χρυσούλα Βαρβέρη-Βάρρα,
*Λογοτέχνης - Τεχνοκριτικός, Πρόεδρος των Διεθνών Φορέων Δ.Ε.ΕΛ.
Διεθνής Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών,
Θεά Αθηνά και Αντιναρκωτικού Αγώνα Λογοτεχνών*

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το θεατροποιητικό έργο *Τζοάννα, η γυναίκα με το χαμόγελο* είναι μια ακένωτη πηγή ερεθισμάτων για τον έρωτα, την αγάπη, τη ζωή, σε μια εποχή που κυριαρχείται από συρρικνώσεις και κατολισθήσεις της κοινωνίας μας. Όλο το έργο του είναι ένα μήνυμα αγάπης που απορρέει από την ευαίσθητη ψυχή του ποιητή, Ηλία Λαδιά.

Δημήτρης Τσέρτος
Διδάκτορας φιλοσοφίας, Πάρεδρος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου Αθηνών

TZOANNA

ΑΦΗΓΗΤΗΣ Α΄

Κορίτσι του χαμόγελου,
ήρθες
κάποια μέρα
του χειμώνα.
Έρθες
σαν να υπήρχες
από παλιά,
την αυγή
που ανέτειλε
καινούργια μέρα.
Κορίτσι του χαμόγελου
ήρθες
στα ορφανά
χρόνια
της αναζήτησης,
του έρωτα,
του πόθου.
Ήταν όνειρο
το Κορίτσι του χαμόγελου.
Δίψασα·
κοντά σου
για αγάπη
θα γείρω,
κοντά σου
να κοιμηθώ
τον ύπνο του έρωτα,
Τζοάννα
Κορίτσι του χαμόγελου.
Πάντοτε
θαρρώ
πως θα αντικρίζω
την χαρά,

μια νύχτα με
φεγγάρι
θα σου πω
σ' αγαπώ.
Γυναίκα με
το χαμόγελο,
ήρθες κάποια
μέρα του χειμώνα,
σ' αντίκρισα,
σε πόθησα,
σε λαχτάρησα,
σε γύρεψα,
για να βρεθώ
στη ζεστή σου
αγκαλιά.
Δως μου την
χαρά σου,
δως μου
την ψυχή σου,
γυναίκα
με το χαμόγελο.
Τους χειμώνες
διασχίζω
βλέποντας
την γλυκιά
μορφή σου.
Το φιλί σου
μου δίνει
κουράγιο
και καινούργιο χαμόγελο.
Μες της νύχτας τη σιγαλιά,
θα σου παίξω
τη λύρα
του έρωτα,
της ομορφιάς.
Σε λάτρεψα,
σε πόθησα,
ρούφηξα την

γλύκα του κορμιού σου
μέσα
στα λιμάνια
του ερωτικού
παραδείσου,
Τζοάννα
γυναίκα με το χαμόγελο.
Σ' αγάπησα
αμέσως,
σαν την άνοιξη
που διώχνει
τον χειμώνα.
Σ' αγάπησα
αμέσως,
σαν τη βαρκούλα
που σαλπάρει
με τ' άσπρα πανιά.
Σ' αγάπησα
αμέσως,
σαν την ανεμώννα
απ' το πανηγύρι
της ζωής.
Σ' αγάπησα
αμέσως...
Τζοάννα
γυναίκα με το χαμόγελο,
έρωτά μου
γέμισες
το κρεβάτι μου,
έρωτα ατελείωτε,
έρωτα ανθρωπινέ,
της ατέλειωτης
ηδονής,
της ατέλειωτης
ερωτίλας.
Λευκό λουλούδι
της χαράς μου
φύτρωσες στο

κορμί μου
ρουφώντας την
ψυχή μου
αγάπη αιώνια
Αληθινή γλυκειά μου
οπτασία
θα ζήσουμε
μαζί αιώνια
Είσαι ο ήλιος μου
ο αέρας μου
το φως μου
Είσαι μαζί μου
για πάντα.
Έρωτα γέμισες
τον κόσμο μας
Έρωτα γέμισες
την ψυχή μας
Έρωτα γέμισες
το είναι μας
Έρωτα ανθρωπινέ
μαζί σου
για το αύριο.
Τζοάννα
κορίτσι με το
χαμόγελο
Σαν την αγάπη μας
μες του ονείρου
το φτέρωμα
μες το τραγούδι
της χαράς
θα βαδίσουμε
στην ανηφοριά
της ζωής
μαζί αιώνια
Σαν να πέσουν
πάνω μου
τα βέλη
του έρωτά σου

σαν να πέσουν
οι αχτίδες
του ήλιου
τότε θα πω
νύχτα γέννα
απόψε
το πάθος
τον έρωτα...
Σαν κοιτάξω
τα μάτια σου
θα δω
το μεγαλείο
του έρωτα
το μεγαλείο
της ζωής.
Εάν κοιτάξω
την ψυχή σου
τότε θα δω
την αλήθεια
της ζωής,
Έρωτα ατελείωτε
ανθρωπινέ...
Τζοάννα,
γυναίκα με το χαμόγελο,
συνάντησα την ομορφιά
σου
στην γειτονιά
του φεγγαριού,
του θεϊκού τοπίου.
Πες μου
να σου γράψω
λόγια τρυφερά
του ρομαντικού
ποιητή
της αλήθειας,
της αγάπης,
του έρωτα.
Ξαπόστασε,

πιες λίγο νερό
απ' το ρυάκι
το γάργαρο
του έρωτα
και της ζωής,
γλυκεία μου οπτασία.
Τζοάννα,
γυναίκα με το χαμόγελο,
ήρθα
στο διάβα του
δρόμου σου
την ώρα που
τ' αστέρια,
το φεγγάρι
με την λάμψη σου
με το γέλιο σου.
Έρθα στο διάβα
του δρόμου,
σε καρτερούσα
με ελπιδοφόρα
τα μηνύματα
της καρδιάς σου,
μετρώντας τα
αστέρια,
τα κρίνα,
τα γιασεμιά,
χαϊδεύοντας τον
ήλιο
της αγάπης σου.
Τζοάννα,
γυναίκα με το
χαμόγελο,
μαζί σου
έχει νόημα
η ζωή μου,
το φως σαν
το χαμόγελο.
Έρχομαι

κοντά σου,
αγκαλιάζω
το ζεστό
πρόσωπό σου,
το χαμόγελό σου.
Τζοάννα,
γυναίκα με το
χαμόγελο,
έρχομαι, γιατί
τίποτα δεν έχει αξία,
μόνο κοντά σου,
για να ζήσουμε
τον έρωτά μας.
Τζοάννα,
γυναίκα με το χαμόγελο,
έρχομαι
στην γλυκιά
οπτασία
του έρωτά μας.
Τζοάννα,
μάτια μου,
γλυκό κορίτσι
της ερωτικής
ζωής μας.
Γεννιέμαι
κάθε στιγμή
μαζί σου.
Τα μάτια του έρωτα
γλυκό κορίτσι
της ανθρώπινης
ύπαρξης...
Τζοάννα
γυναίκα με το χαμόγελο.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ Β΄

Μεσ' από το
φως του φεγγαριού
γεννιέται
η αγάπη,
ο έρωτας,
η ζωή
είναι σιμά-σιμά
στ' απομεσήμερο,
γεννιέται
σαν ήλιος,
σαν αστραπή,
του έρωτα
του παραδείσου,
το ερωτικό
δείλι
της φλογεράς
γυναίκας του
έρωτα
Πάρε την
χαρά του έρωτα...
Θα σε πάρω
να γυρίσουμε
παρέα
πλάι στην ακρογιαλιά
του έρωτα
και της ζωής,
στην-θάλασσα
που ρουφάει
τ' ανθρώπινα
κορμιά
του έρωτα.
Όμορφες μέρες
και νύχτες
του έρωτα
ξημέρωσαν.
Τα πουλιά της

θάλασσας
θα παίξουν
τον ύμνο του
έρωτα
και της ζωής.
Όλα μαζί
θα δώσουν
την ερωτική
συναυλία
μαζί μας.
Τζοάννα,
Κορίτσι του Έρωτα,
Κορίτσι με το χαμόγελο.
Τούτη την
καλοκαιρινή νυχτιά
θα ορκιστούμε για
το αύριο.
Τζοάννα,
ωσάν νέα οπτασία
της αγάπης
βαδίζουμε μαζί
στα μονοπάτια
της ξεχ ατελής λέξη
και της ελπίδας.
Χαρές που βουλιάξανε,
χαρές μου,
ζωή ελπιδοφόρα
η αγάπη μας
κάποια βράδια
του χειμώνα
που ξεχύθηκε
στα μονοπάτια της
Πλάκας με φόντο την Ακρόπολη,
στα μονοπάτια
της ελπίδας.
Να πει η ελπίδα
το φως
γεννοβόλα τον

Έρωτα και την Ζωή
κοντά στην ελπίδα
του έρωτα.
Κάποια βράδια
του χειμώνα
ανηφόρησα μες
στης Πλάκας τις
ανηφοριές, Τζοάννα,
κοντά στην
ελπίδα
κι ατενίσαμε
μαζί
ελπιδοφόρα
τα νέα σημάδια
του έρωτα
και της ζωής.
Τζοάννα,
Κορίτσι του Έρωτα,
ξεχάσου ψυχή μου,
ξεχάσου
με την μουσική
των πουλιών
με τις ψαρόβαρκες.
Ξεχάσου
με το παιγνίδι
του ήλιου,
ξεχάσου
με τα
ονειρικά σύννεφα
της αγάπης,
μου.
Πες μου
για την ψυχή σου
γυναίκα με το χαμόγελο,
να γράψω
το τραγούδι σου.
Μίλα μου,
καρδιά μου,

για την ψυχή σου
που όταν
τις κρύες νύχτες
του χειμώνα
ο καιρός θα
αγριεύει...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ Γ΄

Θα χτυπά
τις κορφές
των δένδρων,
θα σε σφίγγω
στην αγκαλιά μου
και θα
ρουφώ
το μυρωμένο
άρωμα
της νιότης σου,
το μυρωμένο κρίνο...
Το κατάλευκό
σου
φόρεμα
μ' ένα περιστέρι
στην αγκαλιά σου
θ' αγναντεύω
στην πλατεία
των Φιλομούσων
στην ιστορική Πλάκα,
ανηφορίζοντας
μαζί σου
για την Διονυσίου
Αρεοπαγίτου.
Φθάνοντας
στο Θέατρο
του Ηρώδου
του Αττικού,
αγναντεύοντας
απ' τους αρχαίους
βράχους
της Ακρόπολης
τη νυχτερινή
σύγχρονη Αθήνα,
Αθήνα
του Έρωτα,

της λευτεριάς,
παίρνοντας
μες την πνοή
του δειλινού
την όψη
του ελπιδοφόρου
φεγγαριού.
Τα λουλούδια
θα λυγίσουν
στο διάβα
της ερωτιάρας
ψυχής σου
προσμένοντάς σε
στο σταυροδρόμι
του έρωτα,
στο σταυροδρόμι
της ελπίδας,
στο σταυροδρόμι
της χαραυγής,
μυρίζοντας
τη μυροβόλα
ερωτική ανάσα
των χειλιών σου,
μες της
αγάπης
τον ερωτικό χορό,
στο ερωτικό
περιβόλι
της καρδιάς σου,
μπαλάντα
του έρωτα
και της ζωής
ερωτικό
λουλούδι,
μοσχομυρισμένο,
να ζωντανέψει
για πάντα
ο έρωτας

στα χιόνια,
στα βουνά,
η ροδαυγή
ζυγώνει
λουλούδι ερωτικό,
γυναίκα με
το χαμόγελο,
Τζοάννα,
ρουφάς
το κορμί μου
καθημερινά.
Κλωνάρι
του Μαγιού,
Κλωνάρι
της ζωής μου,
τη στράτα
του ερωτικού
πόθου
που με
κύματα ηδονικά
ηρεμείς
την τρικυμία
της ψυχής μου.
Θέλω
να σε αγκαλιάσω
λουλούδι
της Άνοιξης,
λουλούδι
της ζωής,
τραγούδι
της ζωής.
Καρτερούσα
το ερωτικό
μήνυμά σου
σαν Προάγγελος
θειϊκός
μέσ' απ' την
ερωτική άνοιξη

που διώχνει
το χειμώνα,
μέσα
απ' το σκίρτημα
το ερωτικό.
Κι εσύ
Τζοάννα,
γυναίκα
με το χαμόγελο,
ήρθες
ξαφνικά
σαν ονειρική
φαντασία,
το ερωτικό
κύπελλο
ξεχείλισε
από αγάπη,
από έρωτα
της ερωτικής
ροδαυγής
λαχτάρα.
Ερωτική
αρμονία
το άρωμά σου.
Σε περίμενα
στην χαραυγή
με την
μελωδία
των πουλιών,
μαζί
να παίζουμε
το παιχνίδι
του έρωτα
και της ζωής,
καλή μου
αγάπη.
Ήταν
τα πρώτα

λόγια
της γνωριμίας
μας,
στο πρώτο
ραντεβού μας
του έρωτα
και της
ζωής
Ήταν όνειρο
εκείνη
η μορφή σου
κι ήρθε
να γλυκάνει
την ψυχή μου.
Τζοάννα,
γυναίκα με το χαμόγελο,
τα μάτια σου
έλαμπαν
σαν πετράδια
του ουρανού,
τα χέρια
σου
ερωτικά
κι αιθέρια
προκαλώντας μου
ερωτικό
πυρετό,
δίνοντας
στο πρόσωπό σου
λάμψη
θείκη,
ερωτική,
Τζοάννα,
γυναίκα
με το χαμόγελο.
Η πλάση
γύρω μας
μύριζε

ερωτικά
και το
κελάηδημα
των πουλιών
του μαγεμένου
Σαββατόβραδου.
Με νίκησε
η καρδιά σου,
κορίτσι με
το χαμόγελο.
Εσύ βαδίζεις
κρατώντας
το ερωτικό πηδάλιο
στης Αφροδίτης
τον Ιερό Ναό,
προχωράς με
ερωτική λατρεία
στον Ιερό Βωμό
του Έρωτα,
ερωτικό ταξίδι
μας στο όνειρο
πανέμορφο
ερωτικό καράβι
στρωμένο
με τα λουλούδια
του ερωτικού
λιμανιού.
Τζοάννα,
γυναίκα με
το χαμόγελο,
μ' έκαψε
η φλόγα
της ματιάς
σου.
Κοιμήσου
στην αγκαλιά μου
γλυκά
κι η ζέστη

του κορμιού μου
θα σε
κοιμίζει
στου έρωτα
την ουράνια
μαγεία,
ερωτική.
αγαπημένη μου
οπτασία,
Τζοάννα,
Κορίτσι του Έρωτα
και της ζωής.
Ωραία απόψε
η βραδιά,
τον πόθο μου
απόψε θέλω
μαζί σου
στο μυρωμένο
κρίνο,
γυναίκα,
ωσάν εσένα
πεντάμορφη
να φυτρώσει,
να γέψω
τον χυμό σου,
την γλύκα
του κορμιού σου,
μαζί
γυναίκα
με το χαμόγελο,
τα δυο χέρια μας
θα ενώσουν
της νύχτας
την σιγαλιά,
θα ορκιστούν
για το
αύριο,
θα περπατήσουν

πλάι - πλάι
στα μονοπάτια
της ζωής
με δυο φιλιά,
υπόσχεση
αγάπης
και ελπίδας
θα βαδίζουμε
στη Φτέρη
του δάσους,
θα βαδίζουμε
πλάι - πλάι
αγάπη μου
γλυκιά.
θα κελαηδούν
τα αηδόνια,
τα πόδια μας
θα μουσκεύονται
απ' το ασήμι
της δροσούλας
με τα χειλάκια
τα δειλά
της άγουρης
παιδούλας.
Τζοάννα,
Κορίτσι
με το χαμόγελο,
πάρε με
στην αγκαλιά σου,
πολύ μακριά
να με πας,
μέρα νύχτα
να με σέρνεις
στους βράχους
του πολυμήχανου
Οδυσσέα,
κοντά
στην Αληθινή

Ιθάκη
του έρωτα
και της ζωής.
Τζοάννα,
κορίτσι
του χαμόγελου,
ήρθες
κάποια
μέρα
του χειμώνα,
ήρθες
σαν
να υπήρχες
από παλιά
την αυγή
που ανέτειλε
καινούργια μέρα,
κορίτσι του χαμόγελου
ήρθες
στα ορφανά
χρόνια
της αναζήτησης
του έρωτα,
του πόθου
ήταν
το όνειρο,
κορίτσι
του χαμόγελου,
δίψασα
κοντά σου,
για αγάπη
θα γείρω
κοντά σου,
να κοιμηθώ
τον ύπνο
του έρωτα,
κορίτσι
του χαμόγελου.

Τζοάννα,
πάντοτε
θα θαρρώ
πως θα αντικρίζω
την χαρά.
Μια νύχτα
με φεγγάρι
θα σου πω
σ' αγαπώ,
γυναίκα
με το χαμόγελο.
Έρθες κάποια
μέρα του χειμώνα,
σ' αντίκρισα,
σε πόθησα,
σε λαχτάρησα,
σε γύρεψα,
για να βρεθώ
στη ζεστή σου
αγκαλιά.
Δωσ' μου
την χαρά σου,
δωσ' μου
την ψυχή σου,
γυναίκα
με το χαμόγελο,
τους χειμώνες
διασχίζω
βλέποντας
την γλυκιά
μορφή σου.
Το φιλί σου
μου δίνει
κουράγιο
και καινούργιο
χαμόγελο.
Μες της νύχτας
τη σιγαλιά

θα σου
παίξω
τη λύρα
του έρωτα,
της ομορφιάς.
Σε λάτρεψα,
σε πόθησα,
ρούφηξα
την γλύκα
του κορμιού σου
μέσα
στα λιμάνια
του ερωτικού
Παραδείσου,
Τζοάνα,
γυναίκα
με το χαμόγελο.
Σ' αγάπησα
αμέσως,
σαν την άνοιξη
που διώχνει
τον χειμώνα.
Σ' αγάπησα
αμέσως,
σαν την βαρκούλα
που σαλπάρει
με τ' άσπρα πανιά.
Σ' αγάπησα
αμέσως,
σαν την ανεμώννα
απ' το πανηγύρι της ζωής.
Σ' αγάπησα
αμέσως,
Τζοάνα,
γυναίκα
με το χαμόγελο,
έρωτά μου
γέμισες

το κρεβάτι μου,
έρωτα
ατελείωτε,
ανθρωπινέ,
της ατέλειωτης
ηδονής,
της ατέλειωτης
ερωτίλας,
λευκό λουλούδι
της χαράς μου.
Φύτρωσες
στο κορμί μου
ρουφώντας
την ψυχή μου,
αγάπη αιώνια,
Αληθινή
γλυκεία μου
οπτασία,
θα ζήσουμε
μαζί
αιώνια.
Είσαι
ο ήλιος μου,
ο αέρας μου,
το φως μου.
Είσαι μαζί μου
για πάντα,
έρωτα γέμισες
τον κόσμο μας.
έρωτα
γέμισες
την ψυχή μας,
έρωτα
γέμισες
το είναι μας,
έρωτα ανθρωπινέ.
Μαζί σου
για το αύριο,

Τζοάννα,
Κορίτσι με
το χαμόγελο.
Σαν την
αγάπη μας
μες του ονείρου
το φτέρωμα,
μες το τραγούδι
της χαράς
θα βαδίσουμε
στην ανηφόρια
της ζωής,
μαζί
αιώνια.
Σαν θα
πέσουν
πάνω μου
τα βέλη
του έρωτά σου,
σαν πέσουν
οι αχτίδες
του ήλιου,
τότε
θα πω
νύχτα
γέννα
απόψε
το πάθος
τον έρωτα.
Εάν κοιτάξω
τα μάτια σου
θα δω
το μεγαλείο
του έρωτα,
το μεγαλείο
της ζωής.
Εάν κοιτάξω
την ψυχή σου,

τότε θα δω
την αλήθεια
της ζωής.
Έρωτα
ατελείωτε,
ανθρωπινέ...
Τζοάννα,
γυναίκα
με το χαμόγελο,
συνάντησα την ομορφιά σου
στην γειτονιά
του φεγγαριού,
του θεϊκού τοπίου.
Πες μου
να σου γράψω
λόγια τρυφερά
του ρομαντικού
ποιητή
της αλήθειας,
της αγάπης,
του έρωτα.
Ξαπόστασε,
πιες
λίγο νερό
απ' το ρυάκι
το γάργαρο
του Έρωτα
και της ζωής,
γλυκεία μου
οπτασία,
Τζοάννα,
γυναίκα
με το χαμόγελο,
ήρθα
στο διάβα
του δρόμου σου
την ώρα
που τ' αστέρια,

το φεγγάρι
με την λάμψη σου,
με το γέλιο σου,
ήρθα στο διάβα
του δρόμου,
σε καρτερούσα
με ελπιδοφόρα
τα μηνύματα
της καρδιάς σου,
μετρώντας
τ' αστέρια,
τα κρίνα,
τα γιασεμιά,
χαϊδεύοντας
τον ήλιο
της αγάπης σου
Τζοάννα,
με το χαμόγελο.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ
(1994)

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το θεατροποιητικό έργο μου *ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ* αναφέρεται στην *Ιδανική Πολιτεία* του έρωτα, της αγάπης και των ιδανικών που προσδοκά ο ποιητής στα σύγχρονα οράματα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Προσπαθώ να εντρυφήσω στο μεγαλείο της ποίησης και των σύγχρονων οραμάτων που στέκονται ψηλά και όρθια στις επάλξεις του νεοέλληνα δημιουργού.

Ηλίας Λαδιάς Λογοτέχνης - Τεχνοκριτικός Πρόεδρος της Πολιτιστικής Ομάδας Πρωτοβουλίας Γενικός Γραμματέας της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών. Δ.Ε.Ε.Λ.

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ, 02.01.1994

Ο ποιητής και τεχνοκριτικός Ηλίας Λαδιάς, Γενικός Γραμματέας της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών διακρίνεται για την τρυφερότητα και τη λυρική δύναμη της ποίησής του. Είναι ο δημιουργός, που μέσα από την ευαίσθητη ψυχή του αναδύεται η ιδανική μορφή του έρωτα και της αγάπης, τραγουδά την ζωή με το ιδιαίτερο προσωπικό του ύφος και σφραγίζει με την δύναμη της ποιητικής γραφίδας του το πορτραίτο της ιδανικής ερωτικής ατμόσφαιρας.

Το έργο του *ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ* - θεατροποίηση ανοίγει νέο ορίζοντα στην ποίηση που παντρεύεται με το θέατρο, για να δώσει παραστατικά την πολύπλευρη εικόνα της γυναικείας προσωπικότητας που μάχεται για να βρει τον δρόμο της.

Χρυσούλα Βαρβέρη-Βάρρα
Λογοτέχνης - Τεχνοκριτικός - Θεατρολόγος,
Πρόεδρος των Διεθνών Φορέων Δ.Ε.Ε.Λ. «Θεά Αθηνά»
και Αντιναρκωτικού Αγώνα Λογοτεχνών.

Ο Τεχνοκριτικός Ηλίας Λαδιάς κινείται επιδέξια στην Ιδανική Πολιτεία του Έρωτα, κάνει τεχνιέντως συλλογιστικές ακροβασίες στην Αγάπη για τον Άνθρωπο, τον έρωτα και την ελευθερία, είναι γεμάτος πάθος, ψυχική καλλιέργεια και αγνότητα. Τα στοιχεία του αυτά αντικατοπτρίζονται και στην ποίησή του και αναδύονται ως ψυχικά κοιτάσματα στο συνολικό του έργο. Έχω την αίσθηση ότι ο Ηλίας Λαδιάς με το ποιητικό του έργο *ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ* κάνει μια σημαντική ανατομία στον ανθρώπινο έρωτα.

Δρ. Τσέρτος Δημήτριος
Καθηγητής - Πάρεδρος στο Παιδαγωγικό Ινστιτούτο
με βαθμό Επίκουρου Καθηγητή
28 Δεκεμβρίου 1993

ΦΩΤΕΙΝΟΓΕΝΝΗΤΗ

Καινούρια παράξενη φίλη
η τολμηρή ψυχή σου
απόψε έχει παρέα τη δική μου.
Απρόσμενα και απρόσεκτα την ξέντυσες.
Έβγαλες το αγαπημένο φόρεμα
της λογικής και της περηφάνιας.

Μιλήσαμε για αγνούς
και ειρηνικούς περιπάτους
στο όνομα της αλήθειας
και της αγάπης,
Καλή μου.
Όλες οι ψυχές
είναι έτοιμες
για ομορφιά και απόλαυση.

Είναι κάτι στιγμές
που γεννιώνται
κορίτσι του λυτρωμού,
κορίτσι της προσμονής.
Είναι κάτι νύχτες
που έρχονται στο νου
που ενώνεται το σήμερα
με το αύριο
κορίτσι της ελπίδας,
απόψε θα πιω κρασί
της ξεχασιάς,
να ταξιδέψω μαζί σου
στον Άδη.

να δω νεράιδες του
κάτω κόσμου,
να δω μαζί σου
τον άλλο κόσμο
του μέλλοντος,
να δω μαζί σου τον έρωτα
την γλύκα του νόστου
και της καρτεριάς,
να δω
την μέρα νύχτα,
το σήμερα,
το αύριο
να προσμένω

να ανέβω ψηλά
στο Άσπρο άλογο,
να πολεμήσω τον
Άδη μαζί σου.
να γίνει ένα
μέρα – νύχτα,
να γίνει ένα
αγάπη – έρωτας,
να φεγγαρώσουμε
την προσμονή
να φεγγαρώσουμε
την σάρκα μας

με μια φωνή,
φωνή χαράς,
φωνή κραυγής,
φωνή ζωής,
θα ανέβουμε ψηλά
ψηλά,
θα υπάρχουμε,
για πάντα
θα χτίσουμε,
ερωτική φωλιά
κι ο έρωτας θα
γενεί
ωραία πουλάκια
λαμπερά
θα πω ζωή
γεννοβόλα το
όνειρο, την στιγμή
για πάντα.

05.01.1992

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Κορίτσι του έρωτα
απόψε φύτρωσες
στο κορμί μου.
Μυρίζοντας την σάρκα σου
συνυπάρχω στις φλέβες
σου,
στο αίμα σου,
στην αναπνοή σου

κορίτσι του έρωτα
μην στέκεις σιωπηλό

κορίτσι του έρωτα
ήρθες
υπήρχες όμως από παλιά,
σκόρπισες το χαμόγελο,
την άνθηση του έρωτα

νέα οπτασία της αγάπης
κορίτσι του ριζικού.

Έλα απόψε κοντά μου
μέρα νύχτα να
τριγυρνάς στα όνειρά
μου
συντροφιά με τη
νέα οπτασία της αγάπης,

κορίτσι του έρωτα

Νεράιδα
των ονείρων μου,

Νεράιδα
του έρωτα,

Νεράιδα
της αυγής,

Νεράιδα
της αγάπης,

κορίτσι του έρωτα,
κορίτσι της σιωπής,
κορίτσι του λυτρωμού,
κορίτσι της ελπίδας,
κορίτσι της αστραπής,
κορίτσι λυγρό,
νεράιδα του έρωτα,
νεράιδα της σιωπής,
νεράιδα της αλήθειας,

γλυκό λουλούδι
της χαράς μου.
Κορίτσι του έρωτα γέμισες
την καρδιά μου
σαν πέρασες
από κοντά μου,
μου σκόρπισες
ελπίδα και χαρά,
κορίτσι του έρωτα

Νέα
Οπτασία
Της
Αγάπης,
κορίτσι του έρωτα

23.07.1991

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Θέλω να της μιλήσω
ελεύθερα,
να μιλάω πάντα
ελεύθερα.
Μαζί για πάντα
σ' ελεύθερο χώρο
και χρόνο
και με τις ψυχές μας
αγνές και εράσμιες
παντού και πάντα
θα μιλάμε ελεύθερα

Ας πιούμε απ' την ίδια
κούπα
παλιό κρασί αγνό
κι ας μοιραστούμε
το ψωμί στα δυο
και το τσιγάρο
ας το καπνίσουμε
κι αυτό μαζί

Μόνο εσύ, γυναίκα
με το χαμόγελο
εσύ μού 'δωσες
κάποια ελπίδα
για ζωή.
Εσύ μού 'δωσες
φιλί
και μου είπες
σ' αγαπώ.
Εσύ μού 'δωσες
το αύριο, το σήμερα.
Εσύ αγάπη μου γλυκιά
συντροφιά τώρα
με την οπτασία

την γλυκιά σου
την λησμονιά
του χθεσινού φιλιού σου
θα έρθω μια μέρα
μαζί σου γυναίκα με
το χαμόγελο,
θα πιούμε ξανά
και με χαμόγελο
ας ενώσουμε τα χέρια
σφιχτά
Με αγάπη και
ειλικρίνεια
δίχως εγωισμό
και προκατάληψη
θα ενώσουμε
τα χείλη μας σφιχτά
στο λευκό το χρώμα.
Σ' αγάπησα γυναίκα
με το χαμόγελο.
Σαν την άνοιξη
που διώχνει τον
χειμώνα.
Σ' αγάπησα
γυναίκα με το χαμόγελο.
Σαν την βαρκούλα
που σαλπάρει
με τ' άσπρα πανιά.
Σ' αγάπησα
σαν την Ανεμώννα
απ' το πανηγύρι
της ζωής.
Σ' αγάπησα.
Ας ορκιστούμε
την Άνοιξη και τον
χειμώνα.

Μα το καλοκαίρι ο ήλιος
θα μας χαιρετήσει
ξανά στο λευκό
πεζούλι της αυγής
θα δούμε την
αγνότητα του ήλιου
γιατί οι ψυχές μας
είναι ίδιες.
Έρθες έρωτα
γέμισες τον κόσμο μας,
ήρθες έρωτα
γέμισες το είναι μας,
ήρθες έρωτα
Ανθρωπινέ
μαζί σου για το αύριο
κι η δύναμη του ήλιου
θα μας οδηγήσει
εσύ κι εγώ με
το χαμόγελο

Μοιρασμένη χαρά είναι
διπλή χαρά
εσύ κι εγώ θα μετράμε
τα κύματα του Αιγαίου.
Κοίταξέ με στα μάτια
αγκάλιασέ με, φίλησέ με
μίλα μου με τα γλυκά σου
χείλη
πες μου σ' αγαπώ,
σ' αγαπώ για τη γη
τον αέρα, τον ουρανό, τη
θάλασσα.

Σαν την Αγάπη μας
γυναίκα με το χαμόγελο
μες το τραγούδι
της χαράς
φώλιασε μέσα μας
έρωτα
που δεν γνωρίσαμε
ποτέ,
θέλω να γνωρίσω την
ψυχή σου γυναίκα με το χαμόγελο
να σου πω
σ' αγαπώ,
να σου πω
πως η ψυχή σου
είναι δική μου ψυχή
Αγάπη αιώνια.

Μάιος 1991

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Μεσάνυχτα του γιού του έρωτα
Μεσάνυχτα προχωρημένα
ξεφύτρωσε ο γλυκός θάνατος
του ύπνου, ο θάνατος της
άσπρης, μωβ, σταχτιάς ατμόσφαιρας
του παλληκαριού πού 'μενε
απόψε δίχως ταίρι, δίχως σύντροφο
ερωτικό μες της ζωής
τη χίμαιρα.
Μεσάνυχτα
του γιού του έρωτα
στην πόλη τη βουβή που
μόνο θλίψη απόψε κερνά
το γιό του έρωτα.
Μεσάνυχτα,
η πόλη στενάζει
από τον ύπνο, τον λήθαργο
των ανθρώπων,
τον λήθαργο των βουητών,
χωρίς να κελαηδούν τα αηδόνια
να σκούζουν οι πέρδικες
να κελαηδούν μόνο τα
ψεύτικα πουλιά της συνείδησης
τα ψεύτικα χαμόγελα
της νύχτας.
Μεσάνυχτα του γιού του
Έρωτα, που κουλουριάζεται για τη
χαμένη αγάπη, την
ξεχασμένη από της
νύχτας τη σιγαλιά.
Μεσάνυχτα του γιού του
έρωτα και το μυαλό του
καλπάζει,
καλπάζει τη σκούρα άσφαλο
της ανθρωπίλας προχωρά

στα σύννεφα, ουρλιάζει με τ' άλογό
του χτυπώντας με τα γκέμια,
ουρλιάζοντας προστάζει την
μαγεμένη νύχτα, κόρη
της Αφροδίτης.
Κατέβα, φανερώσου,
έλα
απόψε τα μεσάνυχτα κόρη
της Αφροδίτης, σκαρφάλωσε
το άλογό μας της ασφάλτου
να πάμε ψηλά στα
μαρμαρένια σύννεφα,
να πάμε ψηλά.
Μεσάνυχτα γιέ του
Έρωτα,
η Μαρία της Κυριακής πέθανε
το χαμόγελο,
η ελπίδα,
η νύχτα,
κόρη της Αφροδίτης.
Μεσάνυχτα
Του γιού του έρωτα

25.05.1992

ΛΕΥΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Λευκό
Λουλούδι
της μοναξιάς μου
ήρθες κοντά μου,
προχωράμε μαζί
στα λιβάδια της ελπίδας

Αν κάποτε θα 'ρθεις
πλάι - πλάι
στο δρόμο της ζωής
θα λαλήσουν
τα αηδόνια,
θα γιορτάσουμε
μαζί τη λύτρωση,
τη λύτρωση του έρωτα

νεράιδα του έρωτα,
νεράιδα της αυγής,
νεράιδα του λυτρωμού,
νεράιδα της ελπίδας,
νεράιδα της προσμονής,

ήρθες νεράιδα της ελπίδας,
ήρθες νεράιδα του έρωτα,
ήρθες νεράιδα της αυγής,
ήρθες νεράιδα του λυτρωμού,
ήρθες νεράιδα της προσμονής,
ήρθες νεράιδα της ελπίδας,

Λευκό Λουλούδι
της αγάπης,
της ελπίδας,
του έρωτα,
της αυγής,
του λυτρωμού,
της προσμονής,

έλα κοντά μου
έρωτα,
έρωτα της ελπίδας,
έρωτα του λυτρωμού,
έρωτα για πάντα
της ελπίδας.
Εσύ μού 'δωσες
την ψυχή σου,
εσύ μού 'δωσες
το είναι σου,
εσύ μού 'δωσες
την καρδιά σου,
εσύ μού 'δωσες
την ελπίδα,
εσύ μού 'δωσες
το τώρα,
εσύ μού 'δωσες
τα πάντα,
εσύ λευκό λουλούδι
τη χαρά,
εσύ
την νίκη.

Εσύ κι εγώ,
λευκό λουλούδι
θα μετράμε
τα αστέρια,
θα πετούμε
στον ουρανό,
θα ταξιδεύουμε
στα ουράνια
μαζί
στα σύννεφα
του έρωτα

Μα και κάθε μια είναι ξεχωριστή
και μόνη
Εκεί φωλιάζει η ελευθερία!
Η πραγματική και τέλεια αυτή
αίσθηση, που όταν την ανακαλύψει
κανείς δεν φοβάται να ταξιδεύει
μαζί της στο άπειρο!
Δεν νοιώθει μόνος.
Θες να γνωρίσεις την δική μου,
είπες ψυχή είναι δική σου.
Μα... πως τολμάς καλή μου φίλη
Πως τολμάς να περιορίζεις αυτό
το πανέμορφο περιστέρι στις ταπεινές
κι ανθρώπινες ανάγκες;
Είναι λες, το ανθρώπινο κορμί
το ομορφότερο ρούχο για την ψυχή μας;
Δεν θυμάμαι να το έχω φορέσει.
Δώσε μου χρόνο —
Δεν ξέρω πόσο χρειάζεται μια ψυχή σαν
την δική μου να προσαρμοστεί σ' αυτό
το στενό και άβολο σώμα.
Μπορεί και να μην τα καταφέρει.

Το χαμόγελο γι' απόψε χάθηκε.
Η τρομαγμένη ψυχή, το 'κανε δάκρυ.
ποιος ξέρει; Ίσως να είναι το ίδιο.
Αύριο, μπορεί να δω πως ξαναφάνηκες
και να ευγνωμονώ τον Ήλιο!

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗ ΦΑΛΑΓΚΑ

ΤΟΥΤΗ ΤΗ ΜΕΡΑ ΦΙΛΕ ΣΤΡΑΤΗ

Τούτη τη μέρα
Συναχθήκαμε στο σπίτι σου
στο Κέντρο το Πνευματικό
για τη Μέρα του ποιητή Καβάφη
και του Διονύση Σολωμού.

Τούτη τη μέρα
είμαστε κοντά σου
συμμαχητή μας, Αθάνατε Στρατή
καλούμε τη νύχτα το πνεύμα σου
φίλε Στρατή, πλάι στη γλυκιά
μητέρα σου.

Στεκόμαστε όλοι
οι πνευματικοί σου σύντροφοι.

Τούτη τη μέρα, φίλε Στρατή
μαζί με τη «φрукτωρία» του Νίκου Δανδή
κι αν δεν σε γνωρίσαμε
τις μέρες της νιότης σου
βλαστάρι της Άνδρου,
στεκόμαστε περήφανοι
πλάι στο πνεύμα σου.

Στρατή Φαλαγκά έφυγες νωρίς
απ' τον γήινο τον κόσμο,
όμως υπάρχουν γύρω μας, ανάμεσά μας
κάθε χρονιά θα σε τιμάμε,
κάθε χρονιά θα μιλάμε για τα
δίκαια τα πνευματικά, θα μιλάμε
πέρα ως πέρα. Υπάρχεις
Στρατή Φαλαγκά,
Αθάνατος για πάντα.

12.10.1992

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εμπνευσμένο από το τιτάνιο έργο γλυπτικής «Μάνα της Κατοχής» που ευρίσκεται εις το Α' Νεκροταφείο Αθηνών του διάσημου γλύπτη Ακαδημαϊκού της Γαλλίας Κώστα Βαλσάμη.

Μάνα γλυκιά,
Μάνα της κατοχής,
Μάνα της ζωής,
και της ελπίδας.
Σαν πέσει η νύχτα
και ρίξει τα σκοτάδια της,
τότε θα 'ρθείς, θα φανερώσεις
τα σημάδια της φτώχειας,
της ανέχειας,
της κατοχής των βαρβάρων.
Μάνα έλα απόψε
στ' όνειρό μας
ξαποστάσου, ξαποστάσου
για λίγο πιες λίγο
νερό απ' το ρυάκι το
γάργαρο, πιες λίγο νερό
ξαπόστασε κι αφουγκράσου
Μάνα τα παιδιά σου
Μάνα τα βλαστάρια σου
σ' ευγνωμονούνε, σ' ευγνωμονούνε
τα σημερινά βλαστάρια,
σ' ευγνωμονούνε Μάνα της
Κατοχής και της ζωής,
σ' ευγνωμονούνε όλοι οι λαοί,
Μάνα της κατοχής
ποτέ δεν λύγισες,
ποτέ δεν σκλαβώθηκες,
ποτέ δεν κιότσησες,
κι ας 'πέσαν αστροπελέκια
και κεραυνοί,
κι ας 'πέσαν των βαρβάρων
οι ορδές

κι ας 'πέσαν οι τύραννοι
και κατασπάραξαν
την σάρκα σου
κι ας άφησαν σκελετωμένη
Μάνα της Ελλάδας,
Μάνα της Κατοχής,
Μάνα της ζωής.
Έλα κοντά μας,
Έλα κοντά μας,
Μάνα της Ελλάδας,
Μάνα της Κατοχής,
να σου χαμογελάσουμε.
Μάνα να σου πούμε
Ξημέρωσε, Μάννα ξημέρωσε
κι ανέτειλε ο ήλιος,
της λευτεριάς ο ήλιος,
του άχρωμου δειλινού
ο ήλιος κι η ελπίδα
γίνηκε με μιας γίνηκε φως,
γίνηκε λευτεριά, της
Αναστάσεως λευτεριά.
Μάνα σκελετωμένη,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα δεν ενικήθηκες
ποτέ,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα δεν ενικήθηκες
ποτέ,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,

Μάνα της Κατοχής
και της ζωής,
Μάνα κι ας
σε χτύπησαν οι καταιγίδες
των δυνατών,
Μάνα της Κατοχής
και της ζωής.
Ευλαβικά, σε σένα
προσκυνάμε ευλαβικά, για
σένα υπάρχουμε.

*Μεταφράστηκε στα Γαλλικά και εκδόθηκε από το Πανεπιστήμιο της Μονς Βελγίου
από την Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Ισαβέλλα Μαράτου-Αργυράκη*

ΕΥΠΝΑΤΕ ΛΑΟΙ ΚΙ ΑΓΡΥΠΝΑΤΕ

Ευπνάτε λαοί κι αγρυπνάτε.
Έλληνες κι αδερφοί Τούρκοι
Ως πότε πια οι έμποροι
των Εθνών θα τραυματίζουν
την ειρήνη.
Ως πότε πια
θα πνίγουν συνειδήσεις.
Ως πότε πια
οι έμποροι των ψυχών
θα ζούνε σε βάρος
των λαών.
Ως πότε πια...

Ως πότε πια Έλληνες κι αδερφοί Τούρκοι
οι ψευτοπραματευτάδες
οι κόλακες αρχοντάδες μας
θα πουλάνε την ειρήνη,
Ως πότε πια.
Ευπνάτε λαοί κι αγρυπνάτε
Καθημερινά να γιορτάζουμε
την ειρήνη
θα γενούμε οι στρατιώτες
της ειρήνης,
θα κάνουμε τα
στήθη μας ασπίδα της ζωής,
θα δώσουμε χαμόγελο
κι ελπίδα στους λαούς μας.
Έλληνες κι αδελφοί Τούρκοι
θα βροντοφωνάξουμε
όλοι μαζί
την νίκη την λαμπρή.
Έλληνες κι αδελφοί Τούρκοι
θα πανηγυρίζουμε
την νίκη της ειρήνης,
της Ανθισμένης Άνοιξης,
τη ζωντανή μας νιότη.

Έλληνες κι αδελφοί Τούρκοι
θα προσμένουμε το αύριο.
Αγάπη και ελπίδα
θα φωλιάσει
στις ψυχές μας,
ο ήλιος κάποτε
θα σταματήσει να γελά,
θα προσδοκά τη λύτρωση.
Να τώρα ακούγονται
οι ήχοι απ' το υπερπέραν,
Έλληνες κι αδελφοί Τούρκοι,
τα νέα σημάδια της
ειρήνης θα ξεπροβάλουν,
θα σημάνει η καμπάνα
κι όλοι μαζί κι αδελφωμένοι
θα πούμε
ήταν εικόνα θεϊκή
η προσδοκία του ζωοδότη
ήλιου
θα ξεπληρωθεί κι αμέσως
θα γενεί Ελλάδα και
Τουρκία πατρίδες
λευτεριάς και ειρήνης
υπάρξεις μαγικές κι
ονειρεμένες,
Έλληνες κι αδελφοί Τούρκοι
και σεις Στρατιώτες
της ντροπής,
σκεφθείτε απόψε λογικά
με μιας τον συνάνθρωπό σας
να σκοτώνετε.
Γιατί να σκορπίσετε πάλι
την ορφάνια;
Γιατί να δώσετε τη χαρά
στους εμπόρους των ψυχών;

Ευπνάτε λαοί κι αγρυπνάτε,
χτυπάτε τους τυράννους
του πολέμου με ορμή,
Έλληνες κι αδελφοί Τούρκοι.
Απόψε τούτη τη νύχτα
πνευματικοί μου σύντροφοι
της ζωής θα υψώσουμε
τα τείχη,
Ανθρώπινη αλυσίδα
να γενεί για να νικήσει
πάλι η ειρήνη.
Χτυπάτε σύντροφοι της ζωής
τους στρατοκράτες
του πολέμου.
Χτυπάτε παλικάρια
για να γκρεμίσετε
τα κάστρα της ντροπής,
τα κάστρα της σκλαβιάς.
Σίμωσε η ώρα.
Απόψε ουρανό
φεγγοβόλα.
Στην μάχη την ιερή
χτυπάτε παλληκάρια,
ανθρώπινα λιοντάρια
κι η λευτεριά
δική σας.
Φάνηκε το σάλπισμα
ειρήνης κι ανθρωπιάς.
Ευπνάτε λαοί
κι αγρυπνάτε
αυτό το ποίημα της
λευτεριάς
Έλληνες κι αδελφοί Τούρκοι,
αυτό το μήνυμα του
αγώνα το ειρηνικό

γεννιέται, θα
τραγουδιέται αιώνια.

23.07.1992

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Χώρα του Μέγα Αλέξανδρου,
καμάρι της Βαλκανικής
απόψε μαζί σου οι Πανέλληνες
κι όλη η ελπίδα
της μάνας όλου του κόσμου.
Μάνα Μακεδονία,
φως του κόσμου
ελπίδα γενεών,
ελπίδα του λαού μας,
Μάνα Μακεδονία
δεν λύγισες
στων βαρβάρων τις ορδές,
δεν κιότεψες
κι ας σε χτυπήσαν
καταιγίδες,
Μάνα Μακεδονία
χώρα γιγάντων,
χώρα ημίθεων,
χώρα ελληνική,
Μάνα Μακεδονία.
Σε βλέπω
στ' όνειρό μου
Μακεδονία ξακουστή
του Μέγα Αλέξανδρου
η χώρα.
Ω θεοί του Ολύμπου
χτυπάτε τα
ψεύτικα βουβάλια,
πολεμάμε μαζί σου
Μακεδονία
τα παλληκάρια της
Ελλάδας
τα πνευματικά,
βλαστάρια σου.
Απόψε Μακεδονία

νεράιδα της υφηλίου
καταθέτουμε
μήνυμα αγάπης
και ειρήνης
για όλο τον κόσμο,
υψώνουμε τα
στήθη μας
και λέμε όχι
στα ψεύτικα βουβάλια,
λέμε όχι βροντερό
Μακεδονία και Ελλάδα
χώρα του Μέγα Αλέξανδρου,
χώρα του Πανέλληνα,
χώρα όλου του κόσμου.

ΠΟΛΕΜΑ ΘΕΑΤΡΙΝΕ

Απόσπασμα ποιητικό από το θεατρικό μου έργο *ΠΟΛΕΜΑ ΘΕΑΤΡΙΝΕ*
1991.

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα
στης ζωής την βιοπάλη
αντίκρυσα τον κόσμο,
είδα μα ξεχώρισα ακόμα
τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
τους κόλακες,
πανούργους αρχοντάδες μας να πουλάνε τους λαούς μας
σαν πρόβατα σωστά.
Ως πότε πια
θα τραυματίζουν την ειρήνη;
Ως πότε πια
θα πνίγουν συνειδήσεις;
Ως πότε πια
θα ζούνε σε βάρος των λαών;
Ως πότε πια...
Είμαστε εμείς,
Τα παιδιά της προσμονής,
Τα παιδιά της ειρήνης,
πάντα θα παλεύουμε
για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.
Εμείς οι νέοι
της ειρήνης,
πάντα θα σηκώνουμε
της ειρήνης
την σημαία
για το καλό όλου του κόσμου,

πάντα πρωτοπόροι.
Τα παιδιά
της ειρήνης...
είμαστε εμείς,
τα παιδιά της προσμονής.
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε
για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό,
Πολέμα θεατρίνε.

TINA

Περνάει από δίπλα σου
η αγάπη
— δεν την θωράς.
Περνάει από δίπλα σου
η ελπίδα,
την πετάς.
Περνάει από πάνω σου
η ζωή...
και την φτύνεις
Γιατί; Τί ψάχνεις να βρεις;
Στρατιώτες μπροστά σε
στρατηγό; ή χρήματα και δόξα;

ΜΟΥ ΛΕΣ ΓΙΑΤΙ

Μου λες γιατί
της προδοσίας τα σκαλιά
διαβαίνουμε;
Μου λες γιατί
της κοινωνίας τα σκαλιά
προσπερνούμε;
Μου λες γιατί καθημερινά στον βούρκο της ζωής παραμένουμε;
Μου λες γιατί
τα στοιχειωμένα κάστρα διαβαίνουμε;
Μου λες γιατί;

III. ΘΕΑΤΡΟ

*«Δεν έχω μάνα, δεν έχω ελπίδα
δεν θα με κλάψει καμιά πατρίδα»*

ΑΘΗΝΑ
1995

Εισαγωγή: (Ακούγεται μουσική υπόκρουση).

Τραγουδώντας ένας άνθρωπος του λαού μπαίνει στην αυλαία.

ΠΟΛΙΤΗΣ-ΤΣΙΠΤΑΝΟΣ: Απόψε λέω να σαλπάρω για λιμάνια ξένα να φύγω μακριά από την Ελλάδα, να πάω στο φεγγάρι ψηλά, ψηλά. Μια ζωή «παιδεύομαι» για το τίποτα. Μεγάλωσα για την πατρίδα, υπηρέτησα την πατρίδα, πολέμησα για την πατρίδα, δούλεψα για την πατρίδα, έκανα παιδιά για την πατρίδα και τώρα η πατρίδα θα μας πετάξει στο δρόμο μια για πάντα. Τώρα, που 'ρχεται χειμώνας, νισάφι πια, θα πουντιάσουμε όλη η οικογένεια γιατίγιατί.... γιατί.... γιατί... γιατί.... γιατί.... γιατί.... γιατί... γιατί... φεύγω, θα φύγω από την Ελλάδα, φεύγω.

(Αποχωρεί από την σκηνή τραγουδώντας)

(Ανοίγει η αυλαία με την σκηνή έξω από το τσαντίρι του *Πολίτη- τσιγγάνου* όπου διαδραματίζονται τα ακόλουθα. Ο *Πολίτης- τσιγγάνος* έχει ανέβει στην σκεπή του τσαντιριού κι απειλεί να αυτοκτονήσει αν δεν αποχωρήσουν τα συνεργεία κατεδάφισης του αρμόδιου φορέα.)

ΠΟΛΙΤΗΣ-ΤΣΙΠΤΑΝΟΣ: Αν δεν φύγετε από το καλύβι μου θα πέσω κάτω, θα αυτοκτονήσω, φύγετε από το σπίτι μου (δυνατά).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: (κρατώντας μια ντουντούκα στο χέρι). Κατέβα κάτω, κατέβα κάτω Χριστιανέ μου, θα το συζητήσουμε. Κατέβα κάτω, κατέβα κάτω.

ΠΟΛΙΤΗΣ-ΤΣΙΠΤΑΝΟΣ: Όχι ποτέ... ποτέ... να φύγετε από δω.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Κατέβα κάτω, κατέβα κάτω, άνθρωπέ μου. Τα μηχανήματα θα το γκρεμίσουν το σπίτι και θα σε πλακώσουν τα μπάζα.

ΠΟΛΙΤΗΣ-ΤΣΙΠΤΑΝΟΣ: Όχι ποτέ, ποτέ, ποτέ.

(Τα μηχανήματα προχωρούν, κατεδαφίζουν ένα μέρος του σπιτιού. Πλησιάζουν στο ύψος του *Πολίτη- τσιγγάνου*)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Γρήγορα, κατέβα! Θα σε πλακώσουν τα μπάζα. Γρήγορα, κατέβα!

ΠΟΛΙΤΗΣ-ΤΣΙΠΤΑΝΟΣ: (Τραγουδώντας) Δεν έχω μάνα, δεν έχω ελπίδα, δεν θα με κλάψη καμιά πατρίδα....

(Ο *Πολίτης- τσιγγάνος* πέφτει από ψηλά κάτω και αυτοκτονεί. Ακούγονται κραυγές, κλάματα, οδυρμοί από ομάδα τσιγγάνων που περικυκλώνουν το γκρεμισμένο τσαντίρι).

(Μουσική υπόκρουση μερικών λεπτών με συνοδεία λαού-

μπαλέτου με κωμικά- δραματικά δρώμενα.)

Εισαγωγή με την εμφάνιση ενός Κομπέρ που μας βάζει στην υπόθεση του έργου.

ΚΟΜΠΕΡ-(ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΣΙΠΤΑΝΟΣ): Γεια σας φίλοι θεατές. Εγώ πήρα το ρόλο του πολέμα θεατρίνε για να σας βάλω στο πετσί του έργου να σας βάλω στην αλήθεια, στην πραγματικότητα, στην αποστολή του θεατρικού έργου που πρέπει να λειτουργεί, κάνοντας θέατρο ειρήνης, μηνύματος αντιπολεμικού για το καλό όλου του κόσμου, που θέλει την ειρήνη να φωλιάσει μέσα μας.

Απαγγέλει έναν στίχο με τίτλο:

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στης ζωής την βιοπάλη κι αντίκρυσα τον κόσμο,
είδα μα ξεχώρισα ακόμα, τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας, να πουλάνε τους
λαούς μας σαν πρόβατα σωστά.

Ως πότε πια

θα τραυματίζουν την ειρήνη

Ως πότε πια

θα πνίγουν συνειδήσεις

Ως πότε πια

θα ζούνε σε βάρος των λαών

Ως πότε πια..... (πολλές φορές)

(Ανοίγει η αυλαία και εισέρχεται όλο ο θίασος τραγουδώντας):

ΣΤΙΧΟΣ 1^{ος}

Είμαστε εμείς

Τα παιδιά της προσμονής

Τα παιδιά της ειρήνης

πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης

τον άγιο σκοπό.

Πολέμα θεατρίνε.

2

Εμείς οι νέοι της ειρήνης

Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης

την σημαία

για το καλό όλου του κόσμου

πάντα πρωτοπόροι

Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη του 1^{ου} στίχου

Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε
για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό
Πολέμα θεατρίνε

(Αποχωρεί ο θίασος και μπαίνει στην σκηνή ο γέρο Νικολής (γέρο Κουρελής) σ' ένα δάσος.)

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Μπα, τι γυρεύεις εσύ νεαρέ στο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ: Κάτσε, κάτσε κάτω παππούλη να ξαποστάσεις εδώ στο δέντρο κάτω, κάτσε παππούλη....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Ευχαριστώ παιδί μου, ευχαριστώ (και κάθεται). Είμαι ο γέρο Νικολής, να εκεί κάτω κάθομαι, στη σκιά του «πράσινου δάσους» βγήκα για λίγο έξω και χάθηκα, μα ξαφνικά ακούω κάθε βράδυ φωνές, κραυγές απελπισίας, ανθρώπους που ζουν στον πανικό και στη φρίκη του πολέμου, τώρα πέρασαν τα χρόνια και παραβλέπω παιδί μου...

ΚΩΣΤΑΣ: Τι λες παππού; Ο κόσμος φαίνεται ωραίος και ανθρώπινος....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Μα δεν ξέρεις παιδί μου ακόμη τη ζωή, έτσι ήμουν κι εγώ κάποτε με όνειρα γιομάτα και ελπίδες, μα του πολέμου η φρίκη μου αχρήστευσε το πόδι μου, και σέρνομαι χρόνια σαν της άδικης κατάρας ερπετό έρημος και μόνος. Έτσι είναι ο κόσμος παιδί μου, άδικος κριτής και σκληρός. Άμα λίγο πάρεις την κάτω βόλτα, τότε δεν σου δίνει κανένας σημασία, σε ξεχνάνε όλοι, όλοι....

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν βαριέσαι παππούλη...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Έτσι είναι παιδί μου, ακόμα κι οι λαοί, τόσοι λαοί στενάζουν από τον ζυγό της υποτέλειας και της τυραννίας, δεν βλέπεις;

ΚΩΣΤΑΣ ΝΕΑΡΟΣ: Μα οι λαοί δεν είναι λεύτεροι παππού;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Όχι παιδί μου, είναι σκλαβωμένοι. Φτιάξανε τα θανατερά όπλα για να σκοτώσουν την ειρήνη, σκορπάνε καθημερινά την δυστυχία, σκορπάνε την φτώχεια, την εξαθλίωση, την

ταπεινώση, την σκλαβιά. Έτσι είναι παιδί μου, πνίγουν και σκοτώνουν καθημερινά την «ειρήνη» του κοσμάκη, πνίγουν τη φωνή του κάθε καταπιεσμένου...

ΚΩΣΤΑΣ: Μα στο σχολείο παππού μου, μας τα 'μαθαν αλλιώς. Ότι πολεμάμε για την ελευθερία.

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Ψέματα, μεγάλα ψέματα παιδί μου αυτά. Οι άρχοντες ψευτοπαπουργοί, δολοπλόκοι της εξουσίας, είναι οι αγύρτες πολεμοκάπηλοι, ψευτοθεατρίνοι. Αυτοί αμέσως σκορπάνε την δυστυχία, οι μαυραγορίτες των αθών ψυχών.

ΚΩΣΤΑΣ: Έτσι τα λες παππούλη. Εσύ τα ξέρεις καλύτερα από μένα...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Η αλήθεια, η πικρή αλήθεια παιδί μου. Η μέρα ανατέλλει ροδοκόκκινη με τον ήλιο μα αργότερα σκεπάζουν τον ήλιο τα σύννεφα και βρέχει, βρέχει παιδί μου στις ψυχές των ανθρώπων, το μίσος και όχι η καλοσύνη, η πολεμοκαπηλία και όχι η ειρήνη, γιατί;

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί μας κρύβουν όπως λες παππούλη την αλήθεια;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Για τα «συμφέροντα των λίγων» και να καταπνίγουν τους πολλούς.

ΚΩΣΤΑΣ: Είσαι σοφός, μεγάλος σοφός παππούλη μου. Πρώτη φορά ακούω τέτοια πράγματα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί κι από τώρα μας ξεχωρίζουν ακόμα και οι άνθρωποι της εξουσίας. Πάνε μπροστά και ο λαός από πίσω τελευταίος...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Μπράβο νεαρέ μου, έτσι είναι η κοινωνία. Τον λαό έτσι τον θέλουν, να τον έχουν πίσω, πάντα τελευταίο κομπάρσο όλων των γεγονότων. Του δίνουν «ψευτοπαράσημα» και στήνουν «ανδριάντες της ντροπής» για να γελάσουν τον λαουτζικό, να απαλύνουν τα τραύματα από τις ψυχές και τους θανατερούς σκοτωμούς.

ΚΩΣΤΑΣ: Παππού, παππού Νικολή πέρασε η ώρα. Πάω σιγά- σιγά. Επειδή νύχτωσε, πιο μονοπάτι του δάσους να πάρω για να πάω γρήγορα σπίτι μου;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Εκεί κάτω, το μεσαίο, «Το μονοπάτι της ειρήνης», όπως το ονόμασα εγώ παιδί μου. Καλή αντάμωση.

ΚΩΣΤΑΣ: Γεια σου, γεια παππού. Να 'σαι καλά. (κι απομακρύνεται σιγοτραγουδώντας. Εισέρχεται ο θίασος εντός της σκηνής τραγουδώντας).

ΣΤΙΧΟΣ 1^{ος}

Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.

- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
την σημαία
για το καλό όλου του κόσμου
πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

και επανάληψη τον 1^ο στίχο

Μετά από λίγο καιρό ο νεαρός *Κώστας* συναντιέται με ένα φίλο του
σε μια παιδική αλάνα....

- ΚΩΣΤΑΣ: Γεια σας παιδιά, τι κάνετε;
ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Καλά είμαστε Κώστα. Τι μάθαμε; Προχθές είχες καυγάδες με τους δικούς σου...
ΚΩΣΤΑΣ: Και που το 'μαθες;
ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μου το 'πε η κυρά Βασιλική, η γειτόνισσά σου. Γιατί Κώστα;
ΚΩΣΤΑΣ: Να που λέτε παιδιά, ήταν το προηγούμενο Σάββατο. Περιπλανιόμουν στο πράσινο δάσος και ξαφνικά συνάντησα ένα γεράκο, τον *γέρο Νικολή* όπως τον λέγανε. Τα 'παμε, μα πέρασε η ώρα και άργησα να πάω σπίτι. Αυτό ήταν όλο....
ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες; Και τι λέγατε εκείνη την ημέρα;
ΚΩΣΤΑΣ: Πολλά και χρήσιμα. Είναι ένας σοφός άνθρωπος παιδιά. Σοφός άνθρωπος σας λέω.
ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι εσύ, Κώστα πίστεψες αυτά που σου είπε ένας άγνωστος στο πράσινο δάσος;
ΚΩΣΤΑΣ: Μα είναι σωστά και δίκαια αυτά που μου είπε.
ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Φαίνεται πως σε μάγεψε ο *Γέρο Νικολής*, Κώστα.
ΚΩΣΤΑΣ: Πάνω απ' όλα για τον κόσμο τον ψεύτικο, για τους ισχυρούς που αφεντεύουν τον κόσμο.
ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες Κώστα μου; Εμείς διαβάζουμε στο σχολείο και μαθαί-

νουμε τα πράγματα. Τις προάλλες ο δάσκαλος μου είπε να μην ακούμε τους έξω τι λένε. Κι είχε δίκιο.

ΚΩΣΤΑΣ: Κάνεις λάθος Βαγγέλη. Αυτοί ευλογούν το άδικο και τα σπαθιά και τους πολέμους. Μα όχι, ο λαός δεν θέλει πόλεμο, δεν θέλει αφέντες. Να όπως λέγαν παλιά και τώρα, πίσω απ' αυτά κρύβονται άλλα συμφέροντα, αλλά, μεγάλα συμφέροντα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αυτά που λες είναι ψέματα Κώστα. Κι αν θες να μάθεις για καλά, άκουσέ με. Μην ακούς αυτά τα παραμύθια του κάθε τυχόντα. Κοίτα να δεις, εγώ που είμαι μεγαλύτερός σου και συγγενής σου, ένα πράγμα σου λέω, μην τους πολυδίνεις σημασία. Εμείς ανήκουμε αλλού, πιο ψηλά, στους λίγους νοικοκυραίους της πόλης και συμφέρον μας είναι να μην ξεσηκώνεται ο κοσμάκης με τέτοιες αρλούμπες γιατί κινδυνεύουμε, κατάλαβες; Γιατί αν ξεσηκωθούνε οι εργάτες στα κτήματά μας, τι γίνεται; Εμάς μας προορίζουν για να σπουδάσουμε, κατάλαβες; Κι έπειτα να αναλάβουμε το βίός μας, τώρα κατάλαβες Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με την εξουσία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πάψε, πάψε, μην φωνάζεις και μας ακούσει κανένας. Τις παλαβομάρες κράτα τες, μην τα λες αλλού αυτά, κατάλαβες; Αει! Αυτού του 'στριψε! Κώστα, παρ' το μια κι έξω. Αυτά δεν μας συμφέρουν ποτέ των ποτών! Θα καταστρέφεις τον εαυτό σου και τίποτ' άλλο. Τέτοιοι σαν και δαύτους ή σαπίζουν στις φυλακές και καλά τους κάνουν ή γυρνάνε μισότρελοι, παλαβοί σαν τον *Γέρο Νικολή*. Κατάλαβες Κώστα; Όλα αυτά μπορεί να 'ναι καλά στη θεωρία αλλά στην πράξη αλλάζουν.

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι, όχι. Ποτέ δεν αλλάζουν. Πάντα στα παλιά χρόνια πολεμούσαν όπως και σήμερα τους επαναστάτες μα όσο κι αν τους πολεμάνε τόσο φουντώνουν οι ιδέες.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Παναγία μου, πάει, τώρα αυτόν τον χάνουμε.

ΚΩΣΤΑΣ: Κι εσύ έλα μαζί μου με τις νέες ιδέες για μια καλύτερη κοινωνία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πάω... φεύγω Κώστα, φεύγω γρήγορα.

Απομακρύνεται αφήνοντας μόνο τον νεαρό *Κώστα* απορροφημένο στην σκέψη του.

Στη σκηνή του θεάτρου εισέρχεται όλος ο θίασος τραγουδώντας.

ΣΤΙΧΟΣ 1^{ος}

Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.

- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
την σημαία
για το καλό όλου του κόσμου
πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

πάλι επαναλαμβάνεται ο 1^{ος} στίχος

κλείνοντας την Αυλαία.

Τέλος 1^{ης} πράξης

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία μπαλέτου- λαού με κωμικά-δραματικά δρώμενα).

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Βρισκόμαστε στην αρχή της απριλιανής δικτατορίας, όπου λαμβάνουν χώρα διάφορα γεγονότα της εποχής εκείνης. Σ' αυτήν την περίοδο δρα ο ήρωας- φοιτητής, ώσπου στο τέλος θυσιάζεται για τον αγώνα.

Είναι σούρουπο και σε κάποια λαϊκή γειτονιά ακούγεται το χτύπημα πόρτας. (Τακ, τακ, τακ.)

Ακούγεται μια τρεμάμενη φωνή.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Βαγγέλη, Βαγγέλη. Άνοιξε γρήγορα, γρήγορα (πιο δυνατά. Ακούγονται βήματα και ανοίγεται η πόρτα από μέσα).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι συμβαίνει Θανάση; Σε βλέπω αναστατωμένο. Τι;

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Σπρώχνοντας την πόρτα γρήγορα μπαίνει μέσα). Μην φωνάζεις. Έλα πιο μέσα να σου εξηγήσω.

- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Είσαι καλά;
- ΘΑΝΑΣΗΣ: Κλείδωσε καλά την πόρτα, με κυνηγάνε.
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Α, κατάλαβα. Πάλι μπλεξίματα με δαύτους. (Κι απομακρύνεται. Κλειδώνει καλά την πόρτα και πλησιάζει τον φίλο του).
- ΘΑΝΑΣΗΣ: Δώσε μου τίποτα παλιόρουχα να αλλάξω, γιατί οι μπάσταρδοι έχουν ζώσει την περιοχή κι όπου να 'ναι θα κοπιάσουν κι εδώ. Έπιασαν τον Αποστόλη χθες βράδυ στη διαδήλωση και κυνηγάνε κι εμένα. Φαίνεται το καρφί τους «ο συνταξιούχος» με κάρφωσε. Χθες βράδυ ήρθαν σπίτι μου και εγώ το 'σκασα από το παραθυράκι της τουαλέτας.
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες βρε! Τους άθλιους! Τώρα ψάχνουν και στα σπίτι για τα καλά βλέπω.
- ΘΑΝΑΣΗΣ: Και μη χειρότερα. Δως μου τα ρούχα κι αν σου πουν τίποτα για χθες βράδυ να πεις ότι διαβάσαμε μαζί και τα λοιπά, ξέρεις.
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Περίμενε λίγο. (Απομακρύνεται φέρνοντας άλλα ρούχα και του τα δίνει).
- ΘΑΝΑΣΗΣ: Να, πάρε τηλέφωνο στη Ρούλα να 'ρθει κι αυτή για άλλοθι. (Του δίνει το νούμερο του τηλεφώνου. Το παίρνει και απομακρύνεται προς το τηλέφωνο όπου και παίρνει το νούμερο. Ακούγεται μια γυναικεία φωνή.)
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ρούλα, έλα γρήγορα σπίτι μου. Είναι εδώ ο Βαγγέλης. Έλα τώρα γρήγορα, θα σου εξηγήσω, είναι μεγάλη ανάγκη.
- ΡΟΥΛΑ: Έρχομαι, αμέσως έρχομαι. (Και κλείνει αμέσως το τηλέφωνο, ντύνεται, βγαίνει έξω από το σπίτι της και παρακολουθείται στενά από τους αστυνομικούς. Αλλά εν τω μεταξύ στο διαμέρισμα των φοιτητών συμβαίνουν άλλα πράγματα.)
- ΘΑΝΑΣΗΣ: Εντάξει Βαγγέλη, το κανόνισα. Ναι, τώρα είμαι έτοιμος, πάω στην τουαλέτα. (Ακούγονται δυνατοί χτύποι πόρτας.)
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πλάκωσαν κιόλας τα σκυλιά, πήγαινε μέσα Θανάση. (Ο Βαγγέλης απομακρύνεται, ενώ ο Θανάσης πλησιάζει προς την πόρτα που τραντάζει από τους κραδασμούς που ολοένα γίνονται δυνατότεροι.) Ποιος είναι παρακαλώ;
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Άνοιξτε ρε σεις, γρήγορα μη σας φάω τ' άντερα, ανοίξτε.
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πιο σιγά, πιο σιγά. Θα σπάσετε την πόρτα. Θα σας ανοίξω. (Τους ανοίγει, οι δυο Αστυνομικοί ορμάνε μέσα σε θράσος και αυτοσυστήνονται.)
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Μίλτος, της Ασφάλειας κι από δω ο υπαστυνόμος.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι θέλετε κύριοι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Χα, χα, χα, χα! Βρε συ, το σκατόπαιδο μας δουλεύει κιόλας, μας κάνει την αθώα περιστέρα. Χα, χα, χα, χα, χα ρε συ άει στο διάολο κωλόπαιδο. Για πες μας, ο άλλος που πήγε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ποιος άλλος;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Α, θα μας σκάσει τούτος. Ρε βοηθέ, για ξηγήσου του του τσόγλανου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: (Τον πλησιάζει και του δίνει μια δυνατή σφαλιάρα κι ο φοιτητής σωριάζεται κάτω.) Να, για να μάθεις να ξερνάς γρήγορα. Χε, χε, χε, χεχε. (Χαμογελώντας) Ρε προϊστάμενε να του σπάσω τη μούρη να δει, το....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Σήκωσε το κωλόπαιδο. Ξέρω εγώ τι θέλουν.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Στο τέλος θα νικήσει ο λαός. Καταραμένοι, σκουλήκια, θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Να για να μάθεις να ξερνάς. Κι άλλη, σκατόπαιδο. (Ακούγεται ένα 'ωχ' από το Βαγγέλη και πέφτει κάτω ξερός).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Σιγά ρε, τον θέλουμε να μιλήσει το καθήκι. Σήκωσέ τον και βάλτον στην καρέκλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άνανδροι, τι θέλετε; (δυνατά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Το παιδί θα λύσει τη γλώσσα του, που είναι ο άλλος; Ότι και να κάνετε θα σας λιώσουμε. (Ακούγεται μια φωνή)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Εδώ είμαι, τι θέλετε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Α, το πουλάκι μου, εδώ είναι και δεν μιλάει.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Σαν τι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Τι; Τον κακό σου τον καιρό, για προχώρα βοηθέ, εσύ ξέρεις. (Τον πλησιάζει ο Αστυνομικός και του περνάει τις χειροπέδες.)

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Διαμαρτύρεται) Γιατί, τι έκανα, γιατί;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Για τα χθεσινά που κάνατε ρε παλιόπαιδα, άντε προχώρα γρήγορα, προχώρα ρε. (Ο Αστυνομικός γυρνά και λέει του Βαγγέλη) Όσο για σένα, καινούργιο βλαστάρι, τώρα που σε ανακαλύψαμε θα 'ρθεις το μεσημέρι στις δώδεκα στο γραφείο μου να γνωριστούμε καλύτερα και κοίταξε, μην κάνεις καμιά κουταμάρα, αλλοίμονό σου απ' έξω δικοί μου θα σε προσέχουν, τώρα πλύσου, σκουπίσου κι όπως τα 'παμε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: (Δεν απαντά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Πάμε υπαστυνόμε, πάμε. Πιάσαμε μεγάλο κελεπούρι σή-

μερα. Εσύ τομάρι, πάρε την κάρτα μου, όπως σου τα 'πα. Ό, τι ξέρεις θα τα ξεράσεις. (Απομακρύνονται με τον Θανάση δεμένο τραβώντας τον. Η πόρτα κλείνει με τον Βαγγέλη απορροφημένο και σκεπτικό για τα συμβάντα της ημέρας).

ΣΚΗΝΗ 2^η

Βρισκόμαστε σε κάποιο καφενείο της Αθήνας, παρακολουθούμε τους Αστυνομικούς να συνομιλούν μεταξύ τους.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Δε βλέπεις ρε υπαστυνόμε, τα καθήκια πάλι μαζεύτηκαν. Δεν βάζουν μυαλό με τίποτα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Έχεις δίκιο προϊστάμενε, θέλουν πάτημα τα....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Τι να σου κάνω, μαθαίνουν γράμματα βλέπεις. Δε λένε να βάλουν μυαλό, δεν διαβάζουν τίποτα, αυριανοί επιστήμονες σου λένε και δεν σκαμπάζουν τίποτα. Αφού στο είπα εγώ, τώρα που θα αναλάβει ο πατριώτης μου υπουργός δημοσίας τάξεως θα τον επισκεφθώ και θα του τα πω όλα αναλυτικά. Όχι άλλη ελευθερία στα αλητόπαιδα, σφίξιμο και πάλι σφίξιμο. Α, ρε υπαστυνόμε, που είναι τα παλιά χρόνια. Σεβασμός δεν υπάρχει σήμερα. Τις προάλλες που πήγα στην πατρίδα μου είδα κάτι ύποπτα στοιχεία που στάμπαρε, κάτι χθεσινά μπάσταρδα. Δεν μου μιλάνε, με αποφεύγουν μερικά απ' αυτά. Αλλά εδώ τα 'χω, αν δεν τα πιάσω να μη με λένε Μίλτο. Όλοι είναι ύποπτα φίδια τρομερά. Κατάλαβες, ο Παπαδόπουλος, νοικοκύρης άνθρωπος, ήρθε να βάλει κάποια τάξη στον τόπο μας και τίποτα αυτοί, τον δικό τους χαβά. Βούρδουλα θέλουν όλοι σου λέω, να βάλουν μυαλό, κατάλαβες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Από το στόμα σου και στου θεού τ' αυτί, έτσι είναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Εμένα που με βλέπεις σε λίγο και καιρό θα γίνω αρχηγός. Τότε θα τρέμετε όλοι, θα βελάζουν όλοι, σου λέω όλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Μπράβο, μπράβο. Θα τους λιανίσουμε. Προχώρα προϊστάμενε, μαζί σου κι ο υπασπιστής σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Πάμε τώρα και τσιμουδιά όπως είπαμε. Πάμε και θα τα περιποιηθούμε τα παλιόπαιδα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Πάμε, κι έχουμε το φιλαράκο που πιάσαμε σήμερα. Χα, χα, χα, χα, το ξεχάσαμε. Πάμε κι όπου να 'ναι θα τον

περιποιούνται οι δικοί μας με το παραπάνω για να μας τα ξεράσουν όλα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Πάμε

(Απομακρύνονται, ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω ακούγεται ο χτύπος μιας πόρτας και μια τρεμάμενη φωνή).

ΡΟΥΛΑ: Ανοιξτε, εγώ είμαι, η Ρούλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: (Πλησιάζει προς την πόρτα) Μπες μέσα Ρούλα να σου πω τι έγινε.

ΡΟΥΛΑ: Να, τώρα πιο κάτω είδα δύο τομάρια να σέρνουν τον Θανάση και κατάλαβα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ναι τα κτήνη, τα ανθρωπόμορφα τέρατα. Βάλθηκαν να μας ξεκάνουν μα δεν θα τα καταφέρουν.

ΡΟΥΛΑ: Πρέπει να προσέχουμε πολύ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ευτυχώς που άργησες λιγάκι. Αν ερχόσουν πιο γρήγορα θα σε γράπωναν οι άτιμοι για ύποπτη. Πήραν το Θανάση κι εμένα μου 'δωσαν την κάρτα τους να τους επισκεφθώ το μεσημέρι. Δεν ξέρω τι να κάνω. Αν πάω θα με ανακρίνουν και θα με φυλακίσουν με ψεύτικες κατηγορίες. Αν δεν πάω πρέπει να φύγω. Θα φύγω, θα κρυφτώ σε κάτι φιλαράκια μέχρι να περάσει η μπόρα. Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;

ΡΟΥΛΑ: Το καλύτερο που έχεις να κάνεις. Αλλά εγώ τα 'χω χαμένα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Έλα μαζί μου αν θέλεις να τη βγάλουμε λιγάκι παρέα. Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει. Έτσι κι αλλιώς είναι λίγα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ: Έχεις δίκιο. Καλύτερα έτσι. Γι' αυτό αν πας κι εσύ για ανάκριση είναι χειρότερα για την ομάδα μας. Θα μας πιάσουν όλους κι έτσι...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Μην τα σκέφτεσαι, όλα θα πάνε καλά.

ΡΟΥΛΑ: Πάω και θα σε δω το βράδυ στο «καφεενεδάκι» μας. Πάω κι όλα θα πάνε βολικά. (Απομακρύνεται)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Στο καλό, στο καλό και να προσέχεις. (Της κλείνει την πόρτα).

(Η φοιτήτρια Ρούλα συναντιέται με έναν συμφοιτητή της στο «καφεενεδάκι».)

ΡΟΥΛΑ: Μάθατε τι έγινε σήμερα; Οι μπάσταρδοι 'πιάσαν το Θανάση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι λες βρε, τα καθάρματα. Τώρα πρέπει όλοι να προσέχουμε.

- ΡΟΥΛΑ: Ναι, πρέπει να προσέχουμε πολύ. Γιατί ο «συνταχιούχος» το καρφί τους φαίνεται κάνει καλά τη δουλειά του.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ρούλα, κάνανε μπλόκο και στον Πειραιά, στη γειτονιά του Τέλη. Μα δε βρήκαν τίποτα ευτυχώς.
- ΡΟΥΛΑ: Τι λες και προς τα 'κει πήγε η χάρη τους;
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, να τους προσέχουμε όλους. Ρούλα, αύριο το βράδυ στις 9 έχουμε συγκέντρωση στο «υπόγειο». Κοίτα ειδοποίησε και τους άλλους.
- ΡΟΥΛΑ: Ναι, μα πρέπει να κάνουμε κάτι για τον Θανάση.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι λες τώρα Ρούλα. Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει.
- ΡΟΥΛΑ: Ναι, αλλά θα πιάσουν κι άλλους απ' την ομάδα μας και τότε;
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Να σου πω Ρούλα, τα νέα πράγματα έχουν χάσει το έλεγχο, τελειώνουν τώρα τα ψωμιά τους.
- ΡΟΥΛΑ: Καλά νέα αυτά. Φάνηκαν και οι τελευταίες εξελίξεις.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, μεταδίδεται σ' όλο τον κόσμο. Μιλάνε τώρα για μεγάλο ξεσηκωμό, για εξέγερση.
- ΡΟΥΛΑ: Έτσι πρέπει. Ως πότε πια οι τύραννοι θα πίνουν το αίμα μας.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Θα σβήσουν, θα μιλήσει ο λαός;
- ΡΟΥΛΑ: Πιο σιγά, πιο σιγά. Κάτι βλέπω εκεί κάτω δίπλα στο μπαρ. Εκείνος εκεί κάνει πως διαβάζει εφημερίδα, έχει καρφωμένα τα μάτια του κατά δω. Εσύ τις λες;
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι λες;
- ΡΟΥΛΑ: Ναι, κάτι κατάλαβα από την αρχή. Μα κοίτα, τώρα πλησιάζει προς το τηλέφωνο, γι' αυτό πάμε σιγά, σιγά, χωρίς να μας πάρει χαμπάρι.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Όχι, θα πρέπει να τον σπάσω στο ξύλο, το καθήκι.
- ΡΟΥΛΑ: Κάτσε φρόνιμα. Σταμάτα. Αν τον χτυπήσεις ο καφετζής θα ειδοποιήσει τους χαφιέδες του και τότε δε θα μπορούμε να κινούμαστε άνετα. Όπως ξέρεις, πιο κάτω έχουμε το «τυπογραφείο» και δεν πρέπει να χαλάσει η περιοχή μας.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Έχεις δίκιο. Φεύγω πρώτα εγώ και έπειτα εσύ. Γρήγορα. Θα σε περιμένω πιο κάτω στη γωνία με τη μηχανή. Απόψε έχουμε πολύ δουλειά για τα φασιστόμουτρα. Πάω.

(Απομακρύνεται από το μαγαζί και χάνεται σαν αόρατη σιλουέτα.)

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση συνοδεία λαού- μπαλέτου με κωμικά δραματικά δρώμενα).

ΣΚΗΝΗ 3^η

(Αλλά στα κρατητήρια της ασφάλειας Αθηνών η ανάκριση του φοιτητή Θανάση έχει αρχίσει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Για σταματήστε ρε σεις. Αφήστε, θα τον αναλάβω εγώ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Έγινε προϊστάμενε. Θα τον κάνεις να κελαηδήσει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Για σήκω επάνω παλιόπαιδο.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Ό, τι σου είπα, σου είπα. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο. Για περισσότερες πληροφορίες να ρωτήσεις τους χαφιέδες σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Δεν τα 'μαθες καλά. Δεν φταίτε εσείς, οι άλλοι φταίνε που σας χαϊδεύουνε τόσα χρόνια. (Τον σηκώνει από τον γιακά με δύναμη επάνω και του ρίχνει μια γονατιά στο στομάχι) Να για να μάθεις. Για να μη μιλάς ωραία για τα όργανα του έθνους που κοπιάζουν μέρα νύχτα για μια Ελλάδα μεγάλη.

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Σωριάζεται χάμω και σφαδάζει από τους πόνους). Μπά-σταρδοι, τελειώνουν τα ψωμιά σας, ο λαός ξύπνησε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Αστυνόμε, φέρε τον γίγαντα από μέσα, να τον περιποιηθεί για τα καλά. Αμάν πια δεν παίρνει με το καλό αυτός.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: (Απομακρύνεται προς την πόρτα, αλλά σε λίγο χτυπάει το τηλέφωνο. Ακούγεται μια φωνή.) Από το αρχηγείο, να σας συνδέσω με τον στρατηγό, μισό λεπτό.

(ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ): Πώς πάνε οι ανακρίσεις;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Τα σέβη μου στρατηγέ μου. Όλα πάνε καλά. Πιάσαμε έναν από την ομάδα τους που πήγαν να διαταράξουν την ησυχία. Όλα πάνε καλά στρατηγέ μου, όλα ελέγχονται από τους δικούς μας.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ: Μπράβο παιδιά, να κάνετε καλή δουλειά. Χθες είχαμε μια σύσκεψη με τον σωτήρα του έθνους μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Θα περάσω αύριο από το στρατηγείο υπαρχηγέ μας. Θα φέρω όλους τους φακέλους και θα σας ενημερώσω πλήρως.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ: Εντάξει αστυνόμε. Όπως τα είπαμε θα μιλήσω στους δικούς μας και το καθήκον και την αφοσίωσή σας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ. (Κλείνει τη γραμμή. Εν τω μεταξύ στο γραφείο έχει μπει ο βασανιστής.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ: Χα, χα! Αστυνόμε αυτός είναι ο σκληρός χα, χα (πιάνει το Θανάση, τον σηκώνει όρθιο.) Για κελάηδησε λιγάκι, τι

- ήθελες προχθές στην διαδήλωση; Που είναι τα γραφεία σας;
 ΘΑΝΑΣΗΣ: (Δεν του απαντά.)
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΠΑΝΤΑΣ: Δεν θυμάσαι; (Τον πιάνει από τα μαλλιά και τα τραβά. Του δίνει μια δυνατή γροθιά κι άλλη μια κλωτσιά στα καλάμια και ακούγεται το σαρκαστικό χαμόγελο). Χα, χα! (τον σηκώνει πάλι από πάνω και είναι καταματωμένος από τα χτυπήματα.)
 ΘΑΝΑΣΗΣ: Δε θα σας πω τίποτε, πάρτε το χαμπάρι, ότι και να μου κάνετε.
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΠΑΝΤΑΣ: (Βγάζει μια τανάλια από την τσέπη του και την δείχνει στο Θανάση.) Για ξέρνα ρε, γιατί θα σου βγάλω τα νύχια ένα ένα.
 ΘΑΝΑΣΗΣ: Δολοφόνοι, θα τα πληρώσετε όλα αυτά.
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΠΑΝΤΑΣ: (Του πιάνει το χέρι και με την τανάλια. Ακούγονται βήματα και η πόρτα χτυπάει.)
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Ποιος ηλίθιος μας διακόπτει στην καλύτερη φάση.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Κυρ Αστυνόμε, πιάσαμε τα άλλα δύο κελεπούρια που ήτανε μαζί με τον μπάσταρδο, τι να τους κάνουμε αυτούς;
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Στο διάολο ηλίθιε. Δεν ξέρεις τη δουλειά σου; Βάλτους στο κελί χωριστά τον έναν από τον άλλον και θα τους περιποιηθούμε αυτούς.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Στις διαταγές σου κυρ Αστυνόμε, τους πιάσαμε γιατί ήτανε έτοιμοι να την κοπανήσουν.
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Φύγετε τώρα.
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Εντάξει Αστυνόμε. (Φεύγει.)
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: (Γελάει) Χα, χα! Απόψε θα έχουμε μεγάλα νταβαντούρια (πάει στο Θανάση.) Εσένα μιλάω. Τώρα που πιάσαμε και τα φιλαράκια σου την βάψανε για τα καλά τα πουλάκια μας (τρίβει την κοιλιά του.) Εσύ ρε κολοφοιτητή, κατάγεσαι από καλό τζάκι. Τι θέλεις και μπερδεύεσαι με αυτά τα λιγούρια; Σήμερα σου λένε άλλα, αύριο θα σου πουν διαφορετικά και βάλε. Τι την ψάχνεις την δουλειά; Κονομιμένος είσαι. Θα βγεις καλός δικηγόρακος, θα οικονομάς λεφτά με ουρά. Οι δικοί σου είναι μέσα στο κύκλωμα. Άστα αυτά για τους άλλους τους νηστικούς.
 ΘΑΝΑΣΗΣ: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με τους χαφιέδες.
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Ρε το μαλακισμένο, κάνει και κήρυγμα. Ρε σεις, χωνέψτε το. Θα σας σακατέψουμε για τα καλά. Εμείς θα είμαστε απάνω για πάντα.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Είσαστε γελασμένοι. Όλη η Ελλάδα αγωνίζεται, η δημοκρατία θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση του και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Α.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Κτήνος, ζώνον. Άστο διάολο, για να καταλάβεις εσύ και οι μπάσταρδοι οι δικοί σου ότι δεν παίζουμε. Ρε γίγαντα, που θα πάει, θα τα ξεράσει. Τράβα στο άλλο γραφείο. Να, πάρε τους μπλε φακέλους που έχουν μέσα τις δηλώσεις. Στο τέλος, τέλος θα φτιάξουμε μια πλαστή και θα τη δείξουμε στους άλλους μπας και την πατήσουνε ότι την υπογράψε τούτος. Πάρτε τον και αυτόν από δω για να μην τον βλέπω και μου ανακατεύουν τ' άντερα. Όπως είπαμε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ: (Σηκώνει τον Θανάση, τον τραβάει σέρνοντας προς τα έξω, όμως ακούγεται ο χτύπος του τηλεφώνου και ο Αστυνόμος Α σηκώνει το τηλέφωνο.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Ποιος είναι; (μια φωνή) Αστυνόμε, γίνονται σοβαρά επεισόδια εκεί κάτω. Πάρε όλους τους άντρες κάτω και κατέβα για έλεγχο. Είμαστε όλες οι δυνάμεις κάτω αλλά κάτι συμβαίνει. Κατάλαβες; Είμαι ο Χρήστος και μυρίζομαι ότι κάτι δεν πάει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Τι λες ρε Χριστάκι; Μη φοβάσαι. Θα τους τσακώσουμε αυτούς. Τώρα κατεβαίνουμε. (Φεύγουν αμέσως από την Ασφάλεια και κατευθύνονται προς το Πολυτεχνείο.)

(Σε μια γωνιά της Πατησίων ο Αστυνόμος Μίλτος συνομιλεί με τον αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Ρε αστυνόμε, για κοίτα ρε. Οι μπάσταρδοι καταλάβανε το Πολυτεχνείο. Εσύ τι λες; Θα καθίσουμε εδώ να κάνουμε τους ήρωες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Έχεις δίκιο προϊστάμενε. Τι μας ενδιαφέρει εμάς τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Μπράβο. Μπήκες στο νόημα. Θα την κοπανήσουμε κι ότι γίνει ας γίνει. Εμάς πάντα μας χρειάζονται όλοι κι απάνω και οι κάτω. Εμείς θα φτιάξουμε αυτό το κράτος, το κολοχανίο; Σήμερα αυτοί, αύριο οι άλλοι και τρέχα γύρευε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β: Ωραία. Δεν πάμε στον «Λευτέρη» να πιούμε τα ούζα μας. Εμείς να είμαστε καλά κι από 'δώ πάνε οι άλλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α: Σε παραδέχομαι ρε τσίφτη. Γιατί είσαι σ' όλα μέσα. Πάμε ρε, πάμε.

(Απομακρύνονται από τα συμβάντα. Πάνε αμέσως για το ουζερί του «Λευτέρη». Ακολουθεί μουσική εμφυλίου πολέμου.)

Τέλος 2^{ης} πράξης

Είσοδο στη σκηνή του θεάτρου. Ο θίασος που τραγουδάει τους στίχους.

- 1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.
- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
την σημαία
για το καλό όλου του κόσμου
πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη 1^{ου} στίχου.

(Αποχωρεί ο θίασος και ο Κομπέρ λυπητερά κλείνει την αυλαία της δεύτερης πράξης με τον παρακάτω στίχο.)

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στης ζωής την βιοπάλη αντίκρισα τον κόσμο,
Είδα μα ξεχώρισα ακόμα τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
Τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας να πουλάνε
Τους λαούς μας σαν πρόβατα.
Ως πότε πια.
Θα τραυματίζουν την ειρήνη
Ως πότε πια
Θα πνίγουν συνειδήσεις
Ως πότε πια
Θα ζούνε σε βάρος των λαών.
Ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως
πότε πια, ως πότε πια;

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία λαού- Μπαλέτου με κωμικά-δραματικά δρώμενα.)

**ΠΟΛΕΜΑ ΘΕΑΤΡΙΝΕ
(CLOCHAR 3004 M.X.)**

ΑΘΗΝΑ 1994

Εισαγωγή με την εμφάνιση ενός Κομπέρ που μας βάζει στην υπόθεση του έργου.

ΚΟΜΠΕΡ-Closhar: Γεια σας φίλοι θεατές. Εγώ πήρα το ρόλο του πολέμα θεατρίνε για να σας βάλω στο πετσί του έργου να σας βάλω στην αλήθεια, στην πραγματικότητα, στην αποστολή του θεατρικού έργου που πρέπει να λειτουργεί, κάνοντας θέατρο ειρήνης, μηνύματος αντιπολεμικού για το καλό όλου του κόσμου, που θέλει την ειρήνη να φωλιάσει μέσα μας.

Απαγγέλει έναν στίχο με τίτλο:

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στις ζωής την βιοπάλη κι αντίκρυσα τον κόσμο,
είδα μα ξεχώρισα ακόμα, τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας, να πουλάνε τους
λαούς μας σαν πρόβατα σωστά.

Ως πότε πια

θα τραυματίζουν την ειρήνη

Ως πότε πια

θα πνίγουν συνειδήσεις

Ως πότε πια

θα ζούνε σε βάρος των λαών

Ως πότε πια..... (πολλές φορές)

(Ανοίγει η αυλαία και εισέρχεται όλο ο θίασος τραγουδώντας):

ΣΤΙΧΟΣ 1^{ος}

Είμαστε εμείς

Τα παιδιά της προσμονής

Τα παιδιά της ειρήνης

πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης

τον άγιο σκοπό.

Πολέμα θεατρίνε.

2

Εμείς οι νέοι της ειρήνης

Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης

την σημαία

για το καλό όλου του κόσμου

πάντα πρωτοπόροι

Τα παιδιά της ειρήνης

Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη του 1^{ου} στίχου

Είμαστε εμείς
 Τα παιδιά της προσμονής
 Τα παιδιά της ειρήνης
 πάντα θα παλεύουμε
 για της ειρήνης
 τον άγιο σκοπό
 Πολέμα θεατρίνε

(Αποχωρεί ο θίασος και μπαίνει στην σκηνή ο γέρο Νικολής (γέρο Κουρελής) σ' ένα δάσος.)

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ- clochar: Μπα, τι γυρεύεις εσύ νεαρέ στο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ- clochar: Κάτσε, κάτσε κάτω παππούλη να ξαποστάσεις εδώ στο δέντρο κάτω, κάτσε παππούλη....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ- clochar: Ευχαριστώ παιδί μου, ευχαριστώ (και κάθεται). Είμαι ο γέρο Νικολής, να εκεί κάτω κάθομαι, στη σκιά του «πράσινου δάσους» βγήκα για λίγο έξω και χάθηκα, μα ξαφνικά ακούω κάθε βράδυ φωνές, κραυγές απελπισίας, ανθρώπους που ζουν στον πανικό και στη φρίκη του πολέμου, τώρα πέρασαν τα χρόνια και παραβλέπω παιδί μου...

ΚΩΣΤΑΣ- clochar: Τι λες παππού; Ο κόσμος φαίνεται ωραίος και ανθρώπινος....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ- clochar: Μα δεν ξέρεις παιδί μου ακόμη τη ζωή, έτσι ήμουν κι εγώ κάποτε με όνειρα γιομάτα και ελπίδες, μα του πολέμου η φρίκη μου αχρήστευσε το πόδι μου, και σέρνομαι χρόνια σαν της άδικης κατάρας ερπετό έρημος και μόνος. Έτσι είναι ο κόσμος παιδί μου, άδικος κριτής και σκληρός. Άμα λίγο πάρεις την κάτω βόλτα, τότε δεν σου δίνει κανένας σημασία, σε ξεχνάνε όλοι, όλοι....

ΚΩΣΤΑΣ- clochar: Δεν βαριέσαι παππούλη...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ- clochar: Έτσι είναι παιδί μου, ακόμα κι οι λαοί, τόσοι λαοί στενάζουν από τον ζυγό της υποτέλειας και της τυραννίας, δεν βλέπεις;

ΚΩΣΤΑΣ ΝΕΑΡΟΣ- clochar: Μα οι λαοί δεν είναι λεύτεροι παππού;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ- clochar: Όχι παιδί μου, είναι σκλαβωμένοι. Φτιάξανε τα θανατερά όπλα για να σκοτώσουν την ειρήνη, σκορπάνε καθημερινά την δυστυχία, σκορπάνε την φτώχεια, την εξαθλίωση,

την ταπείνωση, την σκλαβιά. Έτσι είναι παιδί μου, πνίγουν και σκοτώνουν καθημερινά την «ειρήνη» του κοσμάκη, πνίγουν τη φωνή του κάθε καταπιεσμένου...

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Μα στο σχολείο παππού μου, μας τα 'μαθαν αλλιώς. Ότι πολεμάμε για την ελευθερία.

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-closhar: Ψέματα, μεγάλα ψέματα παιδί μου αυτά. Οι άρχοντες ψευτοπανούργοι, δολοφόκοι της εξουσίας, είναι οι αγύρτες πολεμοκάπηλοι, ψευτοθεατρίνοι. Αυτοί αμέσως σκορπάνε την δυστυχία, οι μαυραγορίτες των αθών ψυχών.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Έτσι τα λες παππούλη. Εσύ τα ξέρεις καλύτερα από μένα...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-closhar: Η αλήθεια, η πικρή αλήθεια παιδί μου. Η μέρα ανατέλλει ροδοκόκκινη με τον ήλιο μα αργότερα σκεπάζουν τον ήλιο τα σύννεφα και βρέχει, βρέχει παιδί μου στις ψυχές των ανθρώπων, το μίσος και όχι η καλοσύνη, η πολεμοκαπηλία και όχι η ειρήνη, γιατί;

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Γιατί μας κρύβουν όπως λες παππούλη την αλήθεια;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-closhar: Για τα «συμφέροντα των λίγων» και να καταπνίγουν τους πολλούς.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Είσαι σοφός, μεγάλος σοφός παππούλη μου. Πρώτη φορά ακούω τέτοια πράγματα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί κι από τώρα μας ξεχωρίζουν ακόμα και οι άνθρωποι της εξουσίας. Πάνε μπροστά και ο λαός από πίσω τελευταίος...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-closhar: Μπράβο νεαρέ μου, έτσι είναι η κοινωνία. Τον λαό έτσι τον θέλουν, να τον έχουν πίσω, πάντα τελευταίο κομπάρσο όλων των γεγονότων. Του δίνουν «ψευτοπαράσημα» και στήνουν «ανδριάντες της ντροπής» για να γελάσουν τον λαουτζικό, να απαλύνουν τα τραύματα από τις ψυχές και τους θανατερούς σκοτωμούς.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Παππού, παππού Νικολή πέρασε η ώρα. Πάω σιγά-σιγά. Επειδή νύχτωσε, πιο μονοπάτι του δάσους να πάρω για να πάω γρήγορα σπίτι μου;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-closhar: Εκεί κάτω, το μεσαίο, «Το μονοπάτι της ειρήνης», όπως το ονόμασα εγώ παιδί μου. Καλή αντάμωση.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Γεια σου, γεια παππού. Να 'σαι καλά. (κι απομακρύνεται σιγοτραγουδώντας. Εισέρχεται ο θίασος εντός της σκηνής τραγουδώντας).

1 Είμαστε εμείς

Τα παιδιά της προσμονής
 Τα παιδιά της ειρήνης
 πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
 τον άγιο σκοπό.
 Πολέμα θεατρίνε.

- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
 Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
 την σημαία
 για το καλό όλου του κόσμου
 πάντα πρωτοπόροι
 Τα παιδιά της ειρήνης
 Πολέμα θεατρίνε

και επανάληψη τον 1^ο στίχο

Μετά από λίγο καιρό ο νεαρός *Κώστας* συναντιέται με ένα φίλο του
 σε μια παιδική αλάνα....

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Γεια σας παιδιά, τι κάνετε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ-closhar: Καλά είμαστε Κώστα. Τι μάθαμε; Προχθές είχες καυγάδες
 με τους δικούς σου...

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Και που το 'μαθες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ-closhar: Μου το 'πε η κυρά Βασιλική, η γειτόνισσά σου. Γιατί
 Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Να που λέτε παιδιά, ήταν το προηγούμενο Σάββατο. Πε-
 ριπλανιόμουν στο πράσινο δάσος και ξαφνικά συνάντησα
 ένα γεράκο, τον *γέρο Νικολή* όπως τον λέγανε. Τα 'παμε, μα
 πέρασε η ώρα και άργησα να πάω σπίτι. Αυτό ήταν όλο....

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι λες; Και τι λέγατε εκείνη την ημέρα;

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Πολλά και χρήσιμα. Είναι ένας σοφός άνθρωπος παιδιά.
 Σοφός άνθρωπος σας λέω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Κι εσύ, Κώστα πίστεψες αυτά που σου είπε ένας άγνωστος
 στο πράσινο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Μα είναι σωστά και δίκαια αυτά που μου είπε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Φαίνεται πως σε μάγεψε ο *Γέρο Νικολής*, Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Πάνω απ' όλα για τον κόσμο τον ψεύτικο, για τους ισχυρούς
 που αφεντεύουν τον κόσμο.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι λες Κώστα μου; Εμείς διαβάζουμε στο σχολείο και μα-
 θαίνουμε τα πράγματα. Τις προάλλες ο δάσκαλος μου είπε

να μην ακούμε τους έξω τι λένε. Κι είχε δίκιο.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Κάνεις λάθος Βαγγέλη. Αυτοί ευλογούν το άδικο και τα σπαθιά και τους πολέμους. Μα όχι, ο λαός δεν θέλει πόλεμο, δεν θέλει αφέντες. Να όπως λέγαν παλιά και τώρα, πίσω απ' αυτά κρύβονται άλλα συμφέροντα, αλλά, μεγάλα συμφέροντα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Αυτά που λες είναι ψέματα Κώστα. Κι αν θες να μάθεις για καλά, άκουσέ με. Μην ακούς αυτά τα παραμύθια του κάθε τυχόντα. Κοίτα να δεις, εγώ που είμαι μεγαλύτερός σου και συγγενής σου, σου, ένα πράγμα σου λέω, μην τους πολυδίνεις σημασία. Εμείς ανήκουμε αλλού, πιο ψηλά, στους λίγους νοικοκυραίους της πόλης και συμφέρον μας είναι να μην ξεσηκώνεται ο κοσμάκης με τέτοιες αρλούμπες γιατί κινδυνεύουμε, κατάλαβες; Γιατί αν ξεσηκωθούν οι εργάτες στα κτήματά μας, τι γίνεται; Εμάς μας προορίζουν για να σπουδάσουμε, κατάλαβες; Κι έπειτα να αναλάβουμε το βίός μας, τώρα κατάλαβες Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με την εξουσία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Πάψε, πάψε, μην φωνάζεις και μας ακούσει κανένας. Τις παλαβομάρες κράτα τες, μην τα λες αλλού αυτά, κατάλαβες; Αει! Αυτού του 'στριψε! Κώστα, παρ' το μια κι έξω. Αυτά δεν μας συμφέρουν ποτέ των ποτών! Θα καταστρέφεις τον εαυτό σου και τίποτ' άλλο. Τέτοιοι σαν και δαύτους ή σαπίζουν στις φυλακές και καλά τους κάνουν ή γυρνάνε μισότρελοι, παλαβοί σαν τον *Γέρο Νικολή*. Κατάλαβες Κώστα; Όλα αυτά μπορεί να 'ναι καλά στη θεωρία αλλά στην πράξη αλλάζουν.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Όχι, όχι. Ποτέ δεν αλλάζουν. Πάντα στα παλιά χρόνια πολεμούσαν όπως και σήμερα τους επαναστάτες μα όσο κι αν τους πολεμάνε τόσο φουντώνουν οι ιδέες.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Παναγία μου, πάει, τώρα αυτόν τον χάνουμε.

ΚΩΣΤΑΣ-closhar: Κι εσύ έλα μαζί μου με τις νέες ιδέες για μια καλύτερη κοινωνία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Πάω... φεύγω Κώστα, φεύγω γρήγορα.

(Απομακρύνεται αφήνοντας μόνο τον νεαρό *Κώστα* απορροφημένο στην σκέψη του.)

(Στη σκηνή του θεάτρου εισέρχεται όλος ο θίασος τραγουδώντας.)

1 Είμαστε εμείς

Τα παιδιά της προσμονής
 Τα παιδιά της ειρήνης
 πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
 τον άγιο σκοπό.
 Πολέμα θεατρίνε.

- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
 Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
 την σημαία
 για το καλό όλου του κόσμου
 πάντα πρωτοπόροι
 Τα παιδιά της ειρήνης
 Πολέμα θεατρίνε
 πάλι επαναλαμβάνεται ο 1^{ος} στίχος

κλείνοντας την Αυλαία.

Τέλος 1^{ης} πράξης

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία μπαλέτου- λαού με κωμικά-
 δραματικά δρώμενα).

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Βρισκόμαστε στην αρχή της απριλιανής δικτατορίας, όπου λαμβάνουν χώρα διάφορα γεγονότα της εποχής εκείνης. Σ' αυτήν την περίοδο δρα ο ήρωας- φοιτητής, ώσπου στο τέλος θυσιάζεται για τον αγώνα.

Είναι σούρουπο και σε κάποια λαϊκή γειτονιά ακούγεται το χτύπημα πόρτας. (Τακ, τακ, τακ.)

Ακούγεται μια τρεμάμενη φωνή.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Βαγγέλη, Βαγγέλη. Άνοιξε γρήγορα, γρήγορα (πιο δυνατά).
 Ακούγονται βήματα και ανοίγεται η πόρτα από μέσα).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι συμβαίνει Θανάση; Σε βλέπω αναστατωμένο. Τι;

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Σπρώχνοντας την πόρτα γρήγορα μπαίνει μέσα). Μην
 φωνάζεις. Έλα πιο μέσα να σου εξηγήσω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Είσαι καλά;

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Κλείδωσε καλά την πόρτα, με κυνηγάνε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Α, κατάλαβα. Πάλι μπλεξίματα με δαύτους. (Κι απομακρύνεται. Κλειδώνει καλά την πόρτα και πλησιάζει τον φίλο του).

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Δώσε μου τίποτα παλιόρουχα να αλλάξω, γιατί οι μπάσταρδοι έχουν ζώσει την περιοχή κι όπου να 'ναι θα κοπιάσουν κι εδώ. Έπιασαν τον Αποστόλη χθες βράδυ στη διαδήλωση και κυνηγάνε κι εμένα. Φαίνεται το καρφί τους «ο συνταξιούχος» με κάρφωσε. Χθες βράδυ ήρθαν σπίτι μου και εγώ το 'σκασα από το παραθυράκι της τουαλέτας.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι λες βρε! Τους άθλιους! Τώρα ψάχνουν και στα σπίτι για τα καλά βλέπω.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Και μη χειρότερα. Δωσ μου τα ρούχα κι αν σου πουν τίποτα για χθες βράδυ να πεις ότι διαβάσαμε μαζί και τα λοιπά, ξέρεις.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Περίμενε λίγο. (Απομακρύνεται φέρνοντας άλλα ρούχα και του τα δίνει).

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Να, πάρε τηλέφωνο στη Ρούλα να 'ρθει κι αυτή για άλλοθι. (Του δίνει το νούμερο του τηλεφώνου. Το παίρνει κι απομακρύνεται προς το τηλέφωνο όπου και παίρνει το νούμερο. Ακούγεται μια γυναικεία φωνή.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ρούλα, έλα γρήγορα σπίτι μου. Είναι εδώ ο Βαγγέλης. Έλα τώρα γρήγορα, θα σου εξηγήσω, είναι μεγάλη ανάγκη.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Έρχομαι, αμέσως έρχομαι. (Και κλείνει αμέσως το τηλέφωνο, ντύνεται, βγαίνει έξω από το σπίτι της και παρακολουθείται στενά από τους αστυνομικούς. Αλλά εν τω μεταξύ στο διαμέρισμα των φοιτητών συμβαίνουν άλλα πράγματα.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Εντάξει Βαγγέλη, το κανόνισα. Ναι, τώρα είμαι έτοιμος, πάω στην τουαλέτα. (Ακούγονται δυνατοί χτύποι πόρτας.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Πλάκωσαν κιόλας τα σκυλιά, πήγαινε μέσα Θανάση. (Ο Βαγγέλης απομακρύνεται, ενώ ο Θανάσης πλησιάζει προς την πόρτα που τραντάζει από τους κραδασμούς που ολοένα γίνονται δυνατότεροι.) Ποιος είναι παρακαλώ;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Άνοιξτε ρε σεις, γρήγορα μη σας φάω τ' άντερα, ανοίξτε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Πιο σιγά, πιο σιγά. Θα σπάσετε την πόρτα. Θα σας ανοίξω. (Τους ανοίγει, οι δυο Αστυνομικοί ορμάνε μέσα σε θράσος και αυτοσυστήνονται.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Μίλτος, της Ασφάλειας κι από δω ο υπαστυνόμος.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι θέλετε κύριοι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A -closhar: Χα, χα, χα, χα! Βρε συ, το σκατόπαιδο μας δουλεύει

κιάλας, μας κάνει την αθώα περιστέρα. Χα, χα, χα, χα, χα ρε
 συ άει στο διάολο κωλόπαιδο. Για πες μας, ο άλλος που πήγε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ποιος άλλος;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Α, θα μας σκάσει τούτος. Ρε βοηθέ, για ξηγήσου του
 του τσόγλανου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: (Τον πλησιάζει και του δίνει μια δυνατή σφαλιάρα κι
 ο φοιτητής σωριάζεται κάτω.) Να, για να μάθεις να ξερνάς
 γρήγορα. Χε, χε, χε, χεχε. (Χαμογελώντας) Ρε προϊστάμενε
 να του σπάσω τη μούρη να δει, το....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Σήκωσε το κωλόπαιδο. Ξέρω εγώ τι θέλουν.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Στο τέλος θα νικήσει ο λαός. Καταραμένοι, σκουλήκια ,
 θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση και δέχεται
 γροθιά από τον Αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Να για να μάθεις να ξερνάς. Κι άλλη, σκατόπαιδο.
 (Ακούγεται ένα 'ωχ' από το Βαγγέλη και πέφτει κάτω ξερός).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Σιγά ρε, τον θέλουμε να μιλήσει το καθήκι. Σήκωσε
 τον και βάλτον στην καρέκλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Άνανδροι, τι θέλετε; (δυνατά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Το παιδί θα λύσει τη γλώσσα του, που είναι ο άλλος;
 Ότι και να κάνετε θα σας λιώσουμε. (Ακούγεται μια φωνή)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Εδώ είμαι, τι θέλετε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Α, το πουλάκι μου, εδώ είναι και δεν μιλάει.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Σαν τι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τι; Τον κακό σου τον καιρό, για προχώρα βοηθέ, εσύ
 ξέρεις. (Τον πλησιάζει ο Αστυνομικός και του περνάει τις
 χειροπέδες.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Διαμαρτύρεται) Γιατί, τι έκανα, γιατί;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Για τα χθεσινά που κάνατε ρε παλιόπαιδα, άντε προ-
 χώρα γρήγορα, προχώρα ρε. (Ο Αστυνομικός γυρνά και λέει
 του Βαγγέλη) Όσο για σένα, καινούργιο βλαστάρι, τώρα
 που σε ανακαλύψαμε θα 'ρθεις το μεσημέρι στις δώδεκα
 στο γραφείο μου να γνωριστούμε καλύτερα και κοίταξε, μην
 κάνεις καμιά κουταμάρα, αλλοίμονό σου απ' έξω δικοί μου
 θα σε προσέχουν, τώρα πλύσου, σκουπίσου κι όπως τα 'παμε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: (Δεν απαντά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Πάμε υπαστυνόμε, πάμε. Πιάσαμε μεγάλο κελεπούρι
 σήμερα. Εσύ τομάρι, πάρε την κάρτα μου, όπως σου τα 'πα.
 Ό, τι ξέρεις θα τα ξεράσεις. (Απομακρύνονται με τον Θανά-

ση δεμένο τραβώντας τον. Η πόρτα κλείνει με τον Βαγγέλη απορροφημένο και σκεπτικό για τα συμβάντα της ημέρας).

ΣΚΗΝΗ 2^η

Βρισκόμαστε σε κάποιο καφενείο της Αθήνας, παρακολουθούμε τους Αστυνομικούς να συνομιλούν μεταξύ τους.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Δε βλέπεις ρε υπαστυνόμε, τα καθήκια πάλι μαζεύτηκαν. Δεν βάζουν μυαλό με τίποτα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Έχεις δίκιο προϊστάμενε, θέλουν πάτημα τα....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τι να σου κάνω, μαθαίνουν γράμματα βλέπεις. Δε λένε να βάλουν μυαλό, δεν διαβάζουν τίποτα, αυριανοί επιστήμονες σου λένε και δεν σκαμπάζουν τίποτα. Αφού στο είπα εγώ, τώρα που θα αναλάβει ο πατριώτης μου υπουργός δημοσίας τάξεως θα τον επισκεφθώ και θα του τα πω όλα αναλυτικά. Όχι άλλη ελευθερία στα αλητόπαιδα, σφίξιμο και πάλι σφίξιμο. Α, ρε υπαστυνόμε, που είναι τα παλιά χρόνια. Σεβασμός δεν υπάρχει σήμερα. Τις προάλλες που πήγα στην πατρίδα μου είδα κάτι ύποπτα στοιχεία που στάμπαρε, κάτι χθεσινά μπάσταρδα. Δεν μου μιλάνε, με αποφεύγουν μερικά απ' αυτά. Αλλά εδώ τα 'χω, αν δεν τα πιάσω να μη με λένε Μίλτο. Όλοι είναι ύποπτα φίδια τρομερά. Κατάλαβες, ο Παπαδόπουλος, νοικοκύρης άνθρωπος, ήρθε να βάλει κάποια τάξη στον τόπο μας και τίποτα αυτοί, τον δικό τους χαβά. Βούρδουλα θέλουν όλοι σου λέω, να βάλουν μυαλό, κατάλαβες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Από το στόμα σου και στου θεού τ' αυτή, έτσι είναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Εμένα που με βλέπεις σε λίγο και καιρό θα γίνω αρχηγός. Τότε θα τρέμετε όλοι, θα βελάζουν όλοι, σου λέω όλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Μπράβο, μπράβο. Θα τους λιανίσουμε. Προχώρα προϊστάμενε, μαζί σου κι ο υπασπιστής σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Πάμε τώρα και τσιμουδιά όπως είπαμε. Πάμε και θα τα περιποιηθούμε τα παλιόπαιδα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Πάμε, κι έχουμε το φιλαράκο που πιάσαμε σήμερα. Χα, χα, χα, χα, χα, το ξεχάσαμε. Πάμε κι όπου να 'ναι θα τον περιποιούνται οι δικοί μας με το παραπάνω για να μας τα ξεράσουν όλα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Πάμε

(Απομακρύνονται, ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω ακούγεται ο χτύπος μιας πόρτας και μια τρεμάμενη φωνή).

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ανοίξτε, εγώ είμαι, η Ρούλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: (Πλησιάζει προς την πόρτα) Μπες μέσα Ρούλα να σου πω τι έγινε.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Να, τώρα πιο κάτω είδα δύο τομάρια να σέρνουν τον Θανάση και κατάλαβα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ναι τα κτήνη, τα ανθρωπόμορφα τέρατα. Βάλθηκαν να μας ξεκάνουν μα δεν θα τα καταφέρουν.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Πρέπει να προσέχουμε πολύ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ευτυχώς που άργησες λιγάκι. Αν ερχόσουν πιο γρήγορα θα σε γράπωναν οι άτιμοι για ύποπτη. Πήραν το Θανάση κι εμένα μου 'δωσαν την κάρτα τους να τους επισκεφθώ το μεσημέρι. Δεν ξέρω τι να κάνω. Αν πάω θα με ανακρίνουν και θα με φυλακίσουν με ψεύτικες κατηγορίες. Αν δεν πάω πρέπει να φύγω. Θα φύγω, θα κρυφτώ σε κάτι φιλαράκια μέχρι να περάσει η μπόρα. Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;

ΡΟΥΛΑ-closhar: Το καλύτερο που έχεις να κάνεις. Αλλά εγώ τα 'χω χαμένα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Έλα μαζί μου αν θέλεις να τη βγάλουμε λιγάκι παρέα. Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει. Έτσι κι αλλιώς είναι λίγα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Έχεις δίκιο. Καλύτερα έτσι. Γι' αυτό αν πας κι εσύ για ανάκριση είναι χειρότερα για την ομάδα μας. Θα μας πιάσουν όλους κι έτσι...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Μην τα σκέφτεσαι, όλα θα πάνε καλά.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Πάω και θα σε δω το βράδυ στο «καφενεδάκι» μας. Πάω κι όλα θα πάνε βολικά. (Απομακρύνεται)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Στο καλό, στο καλό και να προσέχεις. (Της κλείνει την πόρτα).

(Η φοιτήτρια Ρούλα συναντιέται με έναν συμφοιτητή της στο «καφενεδάκι».)

ΡΟΥΛΑ-closhar: Μάθατε τι έγινε σήμερα; Οι μπάσταρδοι 'πιάσαν το Θανάση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Τι λες βρε, τα καθάρματα. Τώρα πρέπει όλοι να προσέχουμε.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, πρέπει να προσέχουμε πολύ. Γιατί ο «συνταχιούχος» το καρφί τους φαίνεται κάνει καλά τη δουλειά του.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Ρούλα, κάνανε μπλόκο και στον Πειραιά, στη γειτονιά του Τέλη. Μα δε βρήκαν τίποτα ευτυχώς.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Τι λες και προς τα 'κει πήγε η χάρη τους;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Ναι, να τους προσέχουμε όλους. Ρούλα, αύριο το βράδυ στις 9 έχουμε συγκέντρωση στο «υπόγειο». Κοίτα ειδοποίησε και τους άλλους.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, μα πρέπει να κάνουμε κάτι για τον Θανάση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Τι λες τώρα Ρούλα. Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, αλλά θα πιάσουν κι άλλους απ' την ομάδα μας και τότε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Να σου πω Ρούλα, τα νέα πράγματα έχουν χάσει το έλεγχο, τελειώνουν τώρα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Καλά νέα αυτά. Φάνηκαν και οι τελευταίες εξελίξεις.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Ναι, μεταδίδεται σ' όλο τον κόσμο. Μιλάνε τώρα για μεγάλο ξεσηκωμό, για εξέγερση.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Έτσι πρέπει. Ως πότε πια οι τύραννοι θα πίνουν το αίμα μας.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Θα σβήσουν, θα μιλήσει ο λαός;

ΡΟΥΛΑ-closhar: Πιο σιγά, πιο σιγά. Κάτι βλέπω εκεί κάτω δίπλα στο μπαρ. Εκείνος εκεί κάνει πως διαβάζει εφημερίδα, έχει καρφωμένα τα μάτια του κατά δω. Εσύ τις λες;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Τι λες;

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, κάτι κατάλαβα από την αρχή. Μα κοίτα, τώρα πλησιάζει προς το τηλέφωνο, γι' αυτό πάμε σιγά, σιγά, χωρίς να μας πάρει χαμπάρι.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Όχι, θα πρέπει να τον σπάσω στο ξύλο, το καθήκι.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Κάτσε φρόνιμα. Σταμάτα. Αν τον χτυπήσεις ο καφετζής θα ειδοποιήσει τους χαφιέδες του και τότε δε θα μπορούμε να κινούμαστε άνετα. Όπως ξέρεις, πιο κάτω έχουμε το «τυπογραφείο» και δεν πρέπει να χαλάσει η περιοχή μας.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Έχεις δίκιο. Φεύγω πρώτα εγώ και έπειτα εσύ. Γρήγορα. Θα σε περιμένω πιο κάτω στη γωνία με τη μηχανή. Απόψε έχουμε πολύ δουλειά για τα φασιστόμουτρα. Πάω.

(Απομακρύνεται από το μαγαζί και χάνεται σαν αόρατη σιλουέτα.)

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση συνοδεία λαού- μπαλέτου με κωμικά δραματικά δρώμενα).

ΣΚΗΝΗ 3^η

(Αλλά στα κρατητήρια της ασφάλειας Αθηνών η ανάκριση του φοιτητή Θανάση έχει αρχίσει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Για σταματήσετε ρε σεις. Αφήστε, θα τον αναλάβω εγώ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Έγινε προϊστάμενε. Θα τον κάνεις να κελαηδήσει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Για σήκω επάνω παλιόπαιδο.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Ό, τι σου είπα, σου είπα. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο. Για περισσότερες πληροφορίες να ρωτήσεις τους χαφιέδες σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Δεν τα 'μαθες καλά. Δεν φταίτε εσείς, οι άλλοι φταίνε που σας χαϊδεύουνε τόσα χρόνια. (Τον σηκώνει από τον γιακά με δύναμη επάνω και του ρίχνει μια γονατιά στο στομάχι) Να για να μάθεις. Για να μη μιλάς ωραία για τα όργανα του έθνους που κοπιάζουν μέρα νύχτα για μια Ελλάδα μεγάλη.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Σωριάζεται χάμω και σφαδάζει από τους πόνους). Μπάσταρδοι, τελειώνουν τα ψωμιά σας, ο λαός ξύπνησε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Αστυνόμε, φέρε τον γίγαντα από μέσα, να τον περιποιηθεί για τα καλά. Αμάν πια δεν παίρνει με το καλό αυτός.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: (Απομακρύνεται προς την πόρτα, αλλά σε λίγο χτυπάει το τηλέφωνο. Ακούγεται μια φωνή.) Από το αρχηγείο, να σας συνδέσω με τον στρατηγό, μισό λεπτό.

(ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ): Πώς πάνε οι ανακρίσεις;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τα σέβη μου στρατηγέ μου. Όλα πάνε καλά. Πιάσαμε έναν από την ομάδα τους που πήγαν να διαταράξουν την ησυχία. Όλα πάνε καλά στρατηγέ μου, όλα ελέγχονται από τους δικούς μας.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ-closhar: Μπράβο παιδιά, να κάνετε καλή δουλειά. Χθες είχαμε μια σύσκεψη με τον σωτήρα του έθνους μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Θα περάσω αύριο από το στρατηγείο υπαρχηγέ μας. Θα φέρω όλους τους φακέλους και θα σας ενημερώσω πλήρως.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ-closhar: Εντάξει αστυνόμε. Όπως τα είπαμε θα μιλήσω στους δικούς μας και το καθήκον και την αφοσίωσή σας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ. (Κλείνει τη γραμμή. Εντωμεταξύ στο γραφείο έχει μπει ο βασιανιστής.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: Χα, χα! Αστυνόμε αυτός είναι ο σκληρός χα,

χα (πιάνει το Θανάση, τον σηκώνει όρθιο.) Για κελάηδησε λιγάκι, τι ήθελες προχθές στην διαδήλωση; Που είναι τα γραφεία σας;

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Δεν του απαντά.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: Δεν θυμάσαι; (Τον πιάνει από τα μαλλιά και τα τραβά. Του δίνει μια δυνατή γροθιά κι άλλη μια κλωτσιά στα καλάμια και ακούγεται το σαρκαστικό χαμόγελο). Χα, χα! (τον σηκώνει πάλι από πάνω και είναι καταματωμένος από τα χτυπήματα.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Δε θα σας πω τίποτε, πάρτε το χαμπάρι, ότι και να μου κάνετε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: (Βγάζει μια τανάλια από την τσέπη του και την δείχνει στο Θανάση.) Για ξέρνα ρε, γιατί θα σου βγάλω τα νύχια ένα ένα.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Δολοφόνοι, θα τα πληρώσετε όλα αυτά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: (Του πιάνει το χέρι και με την τανάλια. Ακούγονται βήματα και η πόρτα χτυπάει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-closhar: Ποιος ηλίθιος μας διακόπτει στην καλύτερη φάση.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-closhar: Κυρ Αστυνόμε, πιάσαμε τα άλλα δύο κελεπούρια που ήτανε μαζί με τον μπάσταρδο, τι να τους κάνουμε αυτούς;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-closhar: Στο διάολο ηλίθιε. Δεν ξέρεις τη δουλειά σου; Βάλτους στο κελί χωριστά τον έναν από τον άλλον και θα τους περιποιηθούμε αυτούς.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-closhar: Στις διαταγές σου κυρ Αστυνόμε, τους πιάσαμε γιατί ήτανε έτοιμοι να την κοπανήσουν.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-closhar: Φύγετε τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-closhar: Εντάξει Αστυνόμε. (Φεύγει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-closhar: (Γελάει) Χα, χα! Απόψε θα έχουμε μεγάλα νταβαντούρια (πάει στο Θανάση.) Εσένα μιλάω. Τώρα που πιάσαμε και τα φιλαράκια σου την βάψανε για τα καλά τα πουλάκια μας (τρίβει την κοιλιά του.) Εσύ ρε κολοφοιτητή, κατάγεσαι από καλό τζάκι. Τι θέλεις και μπερδεύεσαι με αυτά τα λιγούρια; Σήμερα σου λένε άλλα, αύριο θα σου πουν διαφορετικά και βάλε. Τι την ψάχνεις την δουλειά; Κονομιμένος είσαι. Θα βγεις καλός δικηγόρακος, θα οικονομάς λεφτά με ουρά. Οι δικοί σου είναι μέσα στο κύκλωμα. Άστα αυτά για τους άλλους τους νηστικούς.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με τους χαφιέδες.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ρε το μαλακισμένο, κάνει και κήρυγμα. Ρε σεις, χωνέψτε το. Θα σας σακατέψουμε για τα καλά. Εμείς θα είμαστε απάνω για πάντα.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Είσαστε γελασμένοι. Όλη η Ελλάδα αγωνίζεται, η δημοκρατία θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση του και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Α.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Κτήνος, ζών. Άστο διάολο, για να καταλάβεις εσύ και οι μπάσταρδοι οι δικοί σου ότι δεν παίζουμε. Ρε γίγαντα, που θα πάει, θα τα ξεράσει. Τράβα στο άλλο γραφείο. Να, πάρε τους μπλε φακέλους που έχουν μέσα τις δηλώσεις. Στο τέλος, τέλος θα φτιάξουμε μια πλαστή και θα τη δείξουμε στους άλλους μπας και την πατήσουνε ότι την υπόγραψε τούτος. Πάρτε τον και αυτόν από δω για να μην τον βλέπω και μου ανακατεύουν τ' άντερα. Όπως είπαμε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΛΑΝΤΑΣ-closhar: (Σηκώνει τον Θανάση, τον τραβάει σέρνοντας προς τα έξω, όμως ακούγεται ο χτύπος του τηλεφώνου και ο Αστυνόμος Α σηκώνει το τηλέφωνο.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ποιος είναι; (μια φωνή) Αστυνόμε, γίνονται σοβαρά επεισόδια εκεί κάτω. Πάρε όλους τους άντρες κάτω και κατέβα για έλεγχο. Είμαστε όλες οι δυνάμεις κάτω αλλά κάτι συμβαίνει. Κατάλαβες; Είμαι ο Χρήστος και μυρίζομαι ότι κάτι δεν πάει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τι λες ρε Χριστάκι; Μη φοβάσαι. Θα τους τσακώσουμε αυτούς. Τώρα κατεβαίνουμε. (Φεύγουν αμέσως από την Ασφάλεια και κατευθύνονται προς το Πολυτεχνείο.)

(Σε μια γωνιά της Πατησίων ο Αστυνόμος Μίλτος συνομιλεί με τον αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ρε αστυνόμε, για κοίτα ρε. Οι μπάσταρδοι καταλάβανε το Πολυτεχνείο. Εσύ τι λες; Θα καθίσουμε εδώ να κάνουμε τους ήρωες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-closhar: Έχεις δίκιο προϊστάμενε. Τι μας ενδιαφέρει εμάς τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Μπράβο. Μπήκες στο νόημα. Θα την κοπανήσουμε κι ότι γίνει ας γίνει. Εμάς πάντα μας χρειάζονται όλοι κι απάνω και οι κάτω. Εμείς θα φτιάξουμε αυτό το κράτος, το κολοχανίο; Σήμερα αυτοί, αύριο οι άλλοι και τρέχα γύρευε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-closhar: Ωραία. Δεν πάμε στον «Λευτέρη» να πιούμε τα ούζα μας. Εμείς να είμαστε καλά κι από 'δω πάνε οι άλλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Σε παραδέχομαι ρε τσίφτη. Γιατί είσαι σ' όλα μέσα.
Πάμε ρε, πάμε.

(Απομακρύνονται από τα συμβάντα. Πάνε αμέσως για το ουζερί του «Λευτέρη». Ακολουθεί μουσική εμφυλίου πολέμου.)

Τέλος 2^{ης} πράξης

Είσοδο στη σκηνή του θεάτρου. Ο θίασος που τραγουδάει τους στίχους.

- 1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.
- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
την σημαία
για το καλό όλου του κόσμου
πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη 1^{ου} στίχου.

(Αποχωρεί ο θίασος και ο Κομπέρ λυπητερά κλείνει την αυλαία της δεύτερης πράξης με τον παρακάτω στίχο.)

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στις ζωής την βιοπάλη αντίκρισα τον κόσμο,
Είδα μα ξεχώρισα ακόμα τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
Τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας να πουλάνε
Τους λαούς μας σαν πρόβατα.
Ως πότε πια.
Θα τραυματίζουν την ειρήνη
Ως πότε πια
Θα πνίγουν συνειδήσεις
Ως πότε πια
Θα ζούνε σε βάρος των λαών.

Ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως
πότε πια, ως πότε πια;

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία λαού- Μπαλέτου με κωμικά-
δραματικά δρώμενα.)

ΠΟΛΕΜΑ ΘΕΑΤΡΙΝΕ
(ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΣ
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΙΚΑΝΩΝ
ΑΣΠΑΣΙΑ Π.Χ.)

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΘΗΝΑ 1994

Εισαγωγή με την εμφάνιση ενός Κομπέρ που μας βάζει στην υπόθεση του έργου.

ΚΟΜΠΕΡ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γεια σας φίλοι θεατές. Εγώ πήρα το ρόλο του πολέμα
 θεατρίνε για να σας βάλω στο πετσί του έργου να σας βάλω
 στην αλήθεια, στην πραγματικότητα, στην αποστολή του
 θεατρικού έργου που πρέπει να λειτουργεί, κάνοντας θέατρο
 ειρήνης, μηνύματος αντιπολεμικού για το καλό όλου του
 κόσμου, που θέλει την ειρήνη να φωλιάσει μέσα μας.

Απαγγέλει έναν στίχο με τίτλο:

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στις ζωής την βιοπάλη κι αντίκρυσα τον κόσμο,
 είδα μα ξεχώρισα ακόμα, τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
 τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας, να πουλάνε τους
 λαούς μας σαν πρόβατα σωστά.

Ως πότε πια

θα τραυματίζουν την ειρήνη

Ως πότε πια

θα πνίγουν συνειδήσεις

Ως πότε πια

θα ζούνε σε βάρος των λαών

Ως πότε πια..... (πολλές φορές)

(Ανοίγει η αυλαία και εισέρχεται όλο ο θίασος τραγουδώντας):

ΣΤΙΧΟΣ 1^{ος}

Είμαστε εμείς

Τα παιδιά της προσμονής

Τα παιδιά της ειρήνης

πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης

τον άγιο σκοπό.

Πολέμα θεατρίνε.

2

Εμείς οι νέοι της ειρήνης

Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης

την σημαία

για το καλό όλου του κόσμου

πάντα πρωτοπόροι

Τα παιδιά της ειρήνης

Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη του 1^{ου} στίχου

Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε
για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό
Πολέμα θεατρίνε

(Αποχωρεί ο θίασος και μπαίνει στην σκηνή ο γέρο Νικολής (γέρο Κουρελής) σ' ένα δάσος.)

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μπα, τι γυρεύεις εσύ νεαρέ στο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Κάτσε, κάτσε κάτω παππούλη να ξαποστάσεις εδώ στο δέντρο κάτω, κάτσε παππούλη....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ευχαριστώ παιδί μου, ευχαριστώ (και κάθεται). Είμαι ο γέρο Νικολής, να εκεί κάτω κάθομαι, στη σκιά του «πράσινου δάσους» βγήκα για λίγο έξω και χάθηκα, μα ξαφνικά ακούω κάθε βράδυ φωνές, κραυγές απελπισίας, ανθρώπους που ζουν στον πανικό και στη φρίκη του πολέμου, τώρα πέρασαν τα χρόνια και παραβλέπω παιδί μου...

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Τι λες παππού; Ο κόσμος φαίνεται ωραίος και ανθρωπίνος....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μα δεν ξέρεις παιδί μου ακόμη τη ζωή, έτσι ήμουν και εγώ κάποτε με όνειρα γιομάτα και ελπίδες, μα του πολέμου η φρίκη μου αχρήστευσε το πόδι μου, και σέρνομαι χρόνια σαν της άδικης κατάρας ερπετό έρημος και μόνος. Έτσι είναι ο κόσμος παιδί μου, άδικος κριτής και σκληρός. Άμα λίγο πάρεις την κάτω βόλτα, τότε δεν σου δίνει κανέναν σημασία, σε ξεχνάνε όλοι, όλοι....

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Δεν βαριέσαι παππούλη...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έτσι είναι παιδί μου, ακόμα κι οι λαοί, τόσοι λαοί στενάζουν από τον ζυγό της υποτέλειας και της τυραννίας, δεν βλέπεις;

ΚΩΣΤΑΣ ΝΕΑΡΟΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Μα οι λαοί δεν είναι λεύτεροι παππού;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι παιδί μου, είναι σκλαβωμένοι. Φτιάξανε τα θανατερά όπλα για να σκοτώσουν την ειρήνη, σκορπάνε

καθημερινά την δυστυχία, σκορπάνε την φτώχεια, την εξαθλίωση, την ταπείνωση, την σκλαβιά. Έτσι είναι παιδί μου, πνίγουν και σκοτώνουν καθημερινά την «ειρήνη» του κοσμάκη, πνίγουν τη φωνή του κάθε καταπιεσμένου...

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Μα στο σχολείο παππού μου, μας τα 'μαθαν αλλιώς. Ότι πολεμάμε για την ελευθερία.

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ψέματα, μεγάλα ψέματα παιδί μου αυτά. Οι άρχοντες ψευτοπανούργοι, δολοπλόκοι της εξουσίας, είναι οι αγύρτες πολεμοκάπηλοι, ψευτοθεατρίνοι. Αυτοί αμέσως σκορπάνε την δυστυχία, οι μαυραγορίτες των αθώων ψυχών.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Έτσι τα λες παππούλη. Εσύ τα ξέρεις καλύτερα από μένα...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Η αλήθεια, η πικρή αλήθεια παιδί μου. Η μέρα ανατέλλει ροδοκόκκινη με τον ήλιο μα αργότερα σκεπάζουν τον ήλιο τα σύννεφα και βρέχει, βρέχει παιδί μου στις ψυχές των ανθρώπων, το μίσος και όχι η καλοσύνη, η πολεμοκαπηλία και όχι η ειρήνη, γιατί;

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Γιατί μας κρύβουν όπως λες παππούλη την αλήθεια;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Για τα «συμφέροντα των λίγων» και να καταπνίγουν τους πολλούς.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Είσαι σοφός, μεγάλος σοφός παππούλη μου. Πρώτη φορά ακούω τέτοια πράγματα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί κι από τώρα μας ξεχωρίζουν ακόμα και οι άνθρωποι της εξουσίας. Πάνε μπροστά και ο λαός από πίσω τελευταίος...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μπράβο νεαρέ μου, έτσι είναι η κοινωνία. Τον λαό έτσι τον θέλουν, να τον έχουν πίσω, πάντα τελευταίο κομπάρσο όλων των γεγονότων. Του δίνουν «ψευτοπαράσημα» και στήνουν «ανδριάντες της ντροπής» για να γελάσουν τον λαουτζίκο, να απαλύνουν τα τραύματα από τις ψυχές και τους θανατερούς σκοτωμούς.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Παππού, παππού Νικολή πέρασε η ώρα. Πάω σιγά-σιγά. Επειδή νύχτωσε, πιο μονοπάτι του δάσους να πάρω για να πάω γρήγορα σπίτι μου;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ-ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Εκεί κάτω, το μεσαίο, «Το μονοπάτι της ειρήνης», όπως το ονόμασα εγώ παιδί μου. Καλή αντάμωση.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ: Γεια σου, γεια παππού. Να 'σαι καλά. (κι απομακρύνεται σιγοτραγουδώντας. Εισέρχεται ο θίασος εντός της σκηνής τραγουδώντας).

1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.

2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
την σημαία
για το καλό όλου του κόσμου
πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

και επανάληψη τον 1^ο στίχο

Μετά από λίγο καιρό ο νεαρός *Κώστας* συναντιέται με ένα φίλο του
σε μια παιδική αλάνα....

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Γεια σας παιδιά, τι κάνετε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Καλά είμαστε Κώστα. Τι μάθαμε; Προχθές είχες καυ-
γάδες με τους δικούς σου...

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Και που το 'μαθες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Μου το 'πε η κυρά Βασιλική, η γειτόνισσά σου. Γιατί
Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Να που λέτε παιδιά, ήταν το προηγούμενο Σάββατο. Πε-
ριπλανιόμουν στο πράσινο δάσος και ξαφνικά συνάντησα
ένα γεράκο, τον *γέρο Νικολή* όπως τον λέγανε. Τα 'παμε, μα
πέρασε η ώρα και άργησα να πάω σπίτι. Αυτό ήταν όλο....

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι λες; Και τι λέγατε εκείνη την ημέρα;

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πολλά και χρήσιμα. Είναι ένας σοφός άνθρωπος παιδιά.
Σοφός άνθρωπος σας λέω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Κι εσύ, Κώστα πίστεψες αυτά που σου είπε ένας άγνω-
στος στο πράσινο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Μα είναι σωστά και δίκαια αυτά που μου είπε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Φαίνεται πως σε μάγεψε ο *Γέρο Νικολής*, Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πάνω απ' όλα για τον κόσμο τον ψεύτικο, για τους ισχυ-
ρούς που αφεντεύουν τον κόσμο.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι λες Κώστα μου; Εμείς διαβάζουμε στο σχολείο και

μαθαίνουμε τα πράγματα. Τις προάλλες ο δάσκαλος μου είπε να μην ακούμε τους έξω τι λένε. Κι είχε δίκιο.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Κάνεις λάθος Βαγγέλη. Αυτοί ευλογούν το άδικο και τα σπαθιά και τους πολέμους. Μα όχι, ο λαός δεν θέλει πόλεμο, δεν θέλει αφέντες. Να όπως λέγαν παλιά και τώρα, πίσω απ' αυτά κρύβονται άλλα συμφέροντα, αλλά, μεγάλα συμφέροντα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Αυτά που λες είναι ψέματα Κώστα. Κι αν θες να μάθεις για καλά, άκουσέ με. Μην ακούς αυτά τα παραμύθια του κάθε τυχόντα. Κοίτα να δεις, εγώ που είμαι μεγαλύτερός σου και συγγενής σου; ένα πράγμα σου λέω, μην τους πολυδίνεις σημασία. Εμείς ανήκουμε αλλού, πιο ψηλά, στους λίγους νοικοκυραίους της πόλης και συμφέρον μας είναι να μην ξεσηκώνεται ο κοσμάκης με τέτοιες αρλούμπες γιατί κινδυνεύουμε, κατάλαβες; Γιατί αν ξεσηκωθούνε οι εργάτες στα κτήματά μας, τι γίνεται; Εμάς μας προορίζουν για να σπουδάσουμε, κατάλαβες; Κι έπειτα να αναλάβουμε το βιός μας, τώρα κατάλαβες Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με την εξουσία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πάψε, πάψε, μην φωνάζεις και μας ακούσει κανένας. Τις παλαβομάρες κράτα τες, μην τα λες αλλού αυτά, κατάλαβες; Αει! Αυτού του 'στριψε! Κώστα, παρ' το μια κι έξω. Αυτά δεν μας συμφέρουν ποτέ των ποτών! Θα καταστρέφεις τον εαυτό σου και τίποτ' άλλο. Τέτοιοι σαν και δαύτους ή σαπίζουν στις φυλακές και καλά τους κάνουν ή γυρνάνε μισότρελοι, παλαβοί σαν τον *Γέρο Νικολή*. Κατάλαβες Κώστα; Όλα αυτά μπορεί να 'ναι καλά στη θεωρία αλλά στην πράξη αλλάζουν.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Όχι, όχι. Ποτέ δεν αλλάζουν. Πάντα στα παλιά χρόνια πολεμούσαν όπως και σήμερα τους επαναστάτες μα όσο κι αν τους πολεμάνε τόσο φουντώνουν οι ιδέες.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Παναγία μου, πάει, τώρα αυτόν τον χάνουμε.

ΚΩΣΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Κι εσύ έλα μαζί μου με τις νέες ιδέες για μια καλύτερη κοινωνία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πάω... φεύγω Κώστα, φεύγω γρήγορα.

(Απομακρύνεται αφήνοντας μόνο τον νεαρό *Κώστα* απορροφημένο στην σκέψη του.)

(Στη σκηνή του θεάτρου εισέρχεται όλος ο θίασος τραγουδώντας.)

1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.

2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
την σημαία
για το καλό όλου του κόσμου
πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

πάλι επαναλαμβάνεται ο 1^{ος} στίχος

κλείνοντας την Αυλαία.

Τέλος 1^{ης} πράξης

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία μπαλέτου- λαού με κωμικά-δραματικά δρώμενα).

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Βρισκόμαστε στην αρχή της απριλιανής δικτατορίας, όπου λαμβάνουν χώρα διάφορα γεγονότα της εποχής εκείνης. Σ' αυτήν την περίοδο δρα ο ήρωας- φοιτητής, ώσπου στο τέλος θυσιάζεται για τον αγώνα.

Είναι σούρουπο και σε κάποια λαϊκή γειτονιά ακούγεται το χτύπημα πόρτας. (Τακ, τακ, τακ.)

Ακούγεται μια τρεμάμενη φωνή.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Βαγγέλη, Βαγγέλη. Άνοιξε γρήγορα, γρήγορα (πιο δυνατά. Ακούγονται βήματα και ανοίγεται η πόρτα από μέσα).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι συμβαίνει Θανάση; Σε βλέπω αναστατωμένο. Τι;

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Σπρώχνοντας την πόρτα γρήγορα μπαίνει μέσα). Μην φωνάζεις. Έλα πιο μέσα να σου εξηγήσω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Είσαι καλά;

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Κλείδωσε καλά την πόρτα, με κυνηγάνε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Α, κατάλαβα. Πάλι μπλεξίματα με δαύτους. (Κι απομακρύνεται. Κλειδώνει καλά την πόρτα και πλησιάζει τον φίλο του).

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Δώσε μου τίποτα παλιόρουχα να αλλάξω, γιατί οι μπασταρδοί έχουν ζώσει την περιοχή κι όπου να 'ναι θα κοπιάσουν κι εδώ. Έπιασαν τον Αποστόλη χθες βράδυ στη διαδήλωση και κυνηγάνε κι εμένα. Φαίνεται το καρφί τους «ο συνταξιούχος» με κάρφωσε. Χθες βράδυ ήρθαν σπίτι μου και εγώ το 'σκασα από το παραθυράκι της τουαλέτας.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι λες βρε! Τους άθλιους! Τώρα ψάχνουν και στα σπίτι για τα καλά βλέπω.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Και μη χειρότερα. Δως μου τα ρούχα κι αν σου πουν τίποτα για χθες βράδυ να πεις ότι διαβάζαμε μαζί και τα λοιπά, ξέρεις.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Περίμενε λίγο. (Απομακρύνεται φέρνοντας άλλα ρούχα και του τα δίνει).

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Να, πάρε τηλέφωνο στη Ρούλα να 'ρθει κι αυτή για άλλοθι. (Του δίνει το νούμερο του τηλεφώνου. Το παίρνει κι απομακρύνεται προς το τηλέφωνο όπου και παίρνει το νούμερο. Ακούγεται μια γυναικεία φωνή.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ρούλα, έλα γρήγορα σπίτι μου. Είναι εδώ ο Βαγγέλης. Έλα τώρα γρήγορα, θα σου εξηγήσω, είναι μεγάλη ανάγκη.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Έρχομαι, αμέσως έρχομαι. (Και κλείνει αμέσως το τηλέφωνο, ντύνεται, βγαίνει έξω από το σπίτι της και παρακολουθείται στενά από τους αστυνομικούς. Αλλά εν τω μεταξύ στο διαμέρισμα των φοιτητών συμβαίνουν άλλα πράγματα.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Εντάξει Βαγγέλη, το κανόνισα. Ναι, τώρα είμαι έτοιμος, πάω στην τουαλέτα. (Ακούγονται δυνατοί χτύποι πόρτας.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πλάκωσαν κιόλας τα σκυλιά, πήγαινε μέσα Θανάση. (Ο Βαγγέλης απομακρύνεται, ενώ ο Θανάσης πλησιάζει προς την πόρτα που τραντάζει από τους κραδασμούς που ολοένα γίνονται δυνατότεροι.) Ποιος είναι παρακαλώ;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Άνοιξτε ρε σεις, γρήγορα μη σας φάω τ' άντερα, ανοίξτε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πιο σιγά, πιο σιγά. Θα σπάσετε την πόρτα. Θα σας ανοίξω. (Τους ανοίγει, οι δυο Αστυνομικοί ορμάνε μέσα σε θράσος και αυτοσυστήνονται.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Μίλτος, της Ασφάλειας κι από δω ο υπαστυνόμος.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι θέλετε κύριοι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Χα, χα, χα, χα! Βρε συ, το σκατόπαιδο μας δουλεύει κιόλας, μας κάνει την αθώα περιστέρα. Χα, χα, χα, χα, χα ρε συ άει στο διάολο κωλόπαιδο. Για πες μας, ο άλλος που πήγε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ποιος άλλος;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Α, θα μας σκάσει τούτος. Ρε βοηθέ, για ξηγήσου του του τσόγλανου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Τον πλησιάζει και του δίνει μια δυνατή σφαλιάρα κι ο φοιτητής σωριάζεται κάτω.) Να, για να μάθεις να ξερνάς γρήγορα. Χε, χε, χε, χεχε. (Χαμογελώντας) Ρε προϊστάμενε να του σπάσω τη μούρη να δει, το....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Σήκωσε το κωλόπαιδο. Ξέρω εγώ τι θέλουν.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Στο τέλος θα νικήσει ο λαός. Καταραμένοι, σκουλήκια, θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Να για να μάθεις να ξερνάς. Κι άλλη, σκατόπαιδο. (Ακούγεται ένα 'ωχ' από το Βαγγέλη και πέφτει κάτω ξερός).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Σιγά ρε, τον θέλουμε να μιλήσει το καθήκι. Σήκωσε τον και βάλτον στην καρέκλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ανανδροι, τι θέλετε; (δυνατά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Το παιδί θα λύσει τη γλώσσα του, που είναι ο άλλος; Ότι και να κάνετε θα σας λιώσουμε. (Ακούγεται μια φωνή)

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Εδώ είμαι, τι θέλετε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Α, το πουλάκι μου, εδώ είναι και δεν μιλάει.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Σαν τι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι; Τον κακό σου τον καιρό, για προχώρα βοηθέ, εσύ ξέρεις. (Τον πλησιάζει ο Αστυνομικός και του περνάει τις χειροπέδες.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Διαμαρτύρεται) Γιατί, τι έκανα, γιατί;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Για τα χθεσινά που κάνατε ρε παλιόπαιδα, άντε προχώρα γρήγορα, προχώρα ρε. (Ο Αστυνομικός γυρνά και λέει του Βαγγέλη) Όσο για σένα, καινούργιο βλαστάρι, τώρα που σε ανακαλύψαμε θα 'ρθεις το μεσημέρι στις δώδεκα στο γραφείο μου να γνωριστούμε καλύτερα και κοίταξε, μην κάνεις καμιά κουταμάρα, αλλοίμονό σου απ' έξω δικοί μου θα σε προσέχουν, τώρα πλύσου, σκουπίσου κι όπως τα 'παμε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Δεν απαντά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πάμε υπαστυνόμε, πάμε. Πιάσαμε μεγάλο κελεπούρι σήμερα. Εσύ τομάρι, πάρε την κάρτα μου, όπως σου τα 'πα. Ό, τι ξέρεις θα τα ξεράσεις. (Απομακρύνονται με τον Θανάση δεμένο τραβώντας τον. Η πόρτα κλείνει με τον Βαγγέλη απορροφημένο και σκεπτικό για τα συμβάντα της ημέρας).

ΣΚΗΝΗ 2^η

Βρισκόμαστε σε κάποιο καφενείο της Αθήνας, παρακολουθούμε τους Αστυνομικούς να συνομιλούν μεταξύ τους.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Δε βλέπεις ρε υπαστυνόμε, τα καθήκια πάλι μαζεύτηκαν. Δεν βάζουν μυαλό με τίποτα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Έχεις δίκιο προϊστάμενε, θέλουν πάτημα τα....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι να σου κάνω, μαθαίνουν γράμματα βλέπεις. Δε λένε να βάλουν μυαλό, δεν διαβάζουν τίποτα, αυριανοί επιστήμονες σου λένε και δεν σκαμπάζουν τίποτα. Αφού στο είπα εγώ, τώρα που θα αναλάβει ο πατριώτης μου υπουργός δημοσίας τάξεως θα τον επισκεφθώ και θα του τα πω όλα αναλυτικά. Όχι άλλη ελευθερία στα αλητόπαιδα, σφίξιμο και πάλι σφίξιμο. Α, ρε υπαστυνόμε, που είναι τα παλιά χρόνια. Σεβασμός δεν υπάρχει σήμερα. Τις προάλλες που πήγα στην πατρίδα μου είδα κάτι ύποπτα στοιχεία που στάμπαρε, κάτι χθεσινά μπάσταρδα. Δεν μου μιλάνε, με αποφεύγουν μερικά απ' αυτά. Αλλά εδώ τα 'χω, αν δεν τα πιάσω να μη με λένε Μίλτο. Όλοι είναι ύποπτα φίδια τρομερά. Κατάλαβες, ο Παπαδόπουλος, νοικοκύρης άνθρωπος, ήρθε να βάλει κάποια τάξη στον τόπο μας και τίποτα αυτοί, τον δικό τους χαβά. Βούρδουλα θέλουν όλοι σου λέω, να βάλουν μυαλό, κατάλαβες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Από το στόμα σου και στου θεού τ' αυτί, έτσι είναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Εμένα που με βλέπεις σε λίγο και καιρό θα γίνω αρχηγός. Τότε θα τρέμετε όλοι, θα βελάζουν όλοι, σου λέω όλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Μπράβο, μπράβο. Θα τους λιανίσουμε. Προχώρα προϊστάμενε, μαζί σου κι ο υπασπιστής σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πάμε τώρα και τσιμουδιά όπως είπαμε. Πάμε και θα τα περιποιηθούμε τα παλιόπαιδα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πάμε, κι έχουμε το φιλαράκο που πιάσαμε σήμερα.
Χα, χα, χα, χα, χα, το ξεχάσαμε. Πάμε κι όπου να 'ναι θα τον
περιποιούνται οι δικοί μας με το παραπάνω για να μας τα
ξεράσουν όλα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Πάμε

(Απομακρύνονται, ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω ακούγεται ο χτύπος μιας
πόρτας και μια τρεμάμενη φωνή).

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Ανοίξτε, εγώ είμαι, η Ρούλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Πλησιάζει προς την πόρτα) Μπες μέσα Ρούλα να σου
πω τι έγινε.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Να, τώρα πιο κάτω είδα δύο τομάρια να σέρνουν τον
Θανάση και κατάλαβα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ναι τα κτήνη, τα ανθρωπόμορφα τέρατα. Βάλθηκαν να
μας ξεκάνουν μα δεν θα τα καταφέρουν.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Πρέπει να προσέχουμε πολύ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ευτυχώς που άργησες λιγάκι. Αν ερχόσουν πιο γρήγορα
θα σε γράπωναν οι άτιμοι για ύποπτη. Πήραν το Θανάση
κι εμένα μου 'δωσαν την κάρτα τους να τους επισκεφθώ το
μεσημέρι. Δεν ξέρω τι να κάνω. Αν πάω θα με ανακρίνουν
και θα με φυλακίσουν με ψεύτικες κατηγορίες. Αν δεν πάω
πρέπει να φύγω. Θα φύγω, θα κρυφτώ σε κάτι φιλαράκια
μέχρι να περάσει η μπόρα. Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Το καλύτερο που έχεις να κάνεις. Αλλά εγώ τα 'χω χαμένα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Έλα μαζί μου αν θέλεις να τη βγάλουμε λιγάκι παρέα. Ο
Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει. Έτσι κι αλλιώς
είναι λίγα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Έχεις δίκιο. Καλύτερα έτσι. Γι' αυτό αν πας κι εσύ για ανά-
κριση είναι χειρότερα για την ομάδα μας. Θα μας πιάσουν
όλους κι έτσι...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Μην τα σκέφτεσαι, όλα θα πάνε καλά.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Πάω και θα σε δω το βράδυ στο «καφενεδάκι» μας. Πάω
κι όλα θα πάνε βολικά. (Απομακρύνεται)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Στο καλό, στο καλό και να προσέχεις. (Της κλείνει την
πόρτα).

(Η φοιτήτρια Ρούλα συναντιέται με έναν συμφοιτητή της στο «καφενε-
δάκι».)

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Μάθατε τι έγινε σήμερα; Οι μπάσταρδοι 'πιάσαν το Θανάση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι λες βρε, τα καθάρματα. Τώρα πρέπει όλοι να προσέχουμε.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Ναι, πρέπει να προσέχουμε πολύ. Γιατί ο «συνταχιούχος» το καρφί τους φαίνεται κάνει καλά τη δουλειά του.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ρούλα, κάνανε μπλόκο και στον Πειραιά, στη γειτονιά του Τέλη. Μα δε βρήκαν τίποτα ευτυχώς.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Τι λες και προς τα 'κει πήγε η χάρη τους;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ναι, να τους προσέχουμε όλους. Ρούλα, αύριο το βράδυ στις 9 έχουμε συγκέντρωση στο «υπόγειο». Κοίτα ειδοποίησε και τους άλλους.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Ναι, μα πρέπει να κάνουμε κάτι για τον Θανάση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι λες τώρα Ρούλα. Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Ναι, αλλά θα πιάσουν κι άλλους απ' την ομάδα μας και τότε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Να σου πω Ρούλα, τα νέα πράγματα έχουν χάσει το έλεγχο, τελειώνουν τώρα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Καλά νέα αυτά. Φάνηκαν και οι τελευταίες εξελίξεις.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ναι, μεταδίδεται σ' όλο τον κόσμο. Μιλάνε τώρα για μεγάλο ξεσηκωμό, για εξέγερση.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Έτσι πρέπει. Ως πότε πια οι τύραννοι θα πίνουν το αίμα μας.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Θα σβήσουν, θα μιλήσει ο λαός;

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Πιο σιγά, πιο σιγά. Κάτι βλέπω εκεί κάτω δίπλα στο μπαρ. Εκείνος εκεί κάνει πως διαβάζει εφημερίδα, έχει καρφωμένα τα μάτια του κατά δω. Εσύ τις λες;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι λες;

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Ναι, κάτι κατάλαβα από την αρχή. Μα κοίτα, τώρα πλησιάζει προς το τηλέφωνο, γι' αυτό πάμε σιγά, σιγά, χωρίς να μας πάρει χαμπάρι.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Όχι, θα πρέπει να τον σπάσω στο ξύλο, το καθήκι.

ΡΟΥΛΑ-ΑΡΧΑΙΟΣ Α: Κάτσε φρόνιμα. Σταμάτα. Αν τον χτυπήσεις ο καφετζής θα ειδοποιήσει τους χαφιέδες του και τότε δε θα μπορούμε να κινούμαστε άνετα. Όπως ξέρεις, πιο κάτω έχουμε το «τυπογραφείο» και δεν πρέπει να χαλάσει η περιοχή μας.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Έχεις δίκιο. Φεύγω πρώτα εγώ και έπειτα εσύ. Γρήγορα.

Θα σε περιμένω πιο κάτω στη γωνία με τη μηχανή. Απόψε έχουμε πολύ δουλειά για τα φασιστόμουτρα. Πάω.

(Απομακρύνεται από το μαγαζί και χάνεται σαν αόρατη σιλουέτα.)

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση συνοδεία λαού- μπαλέτου με κωμικά δραματικά δρώμενα).

ΣΚΗΝΗ 3^η

(Αλλά στα κρατητήρια της ασφάλειας Αθηνών η ανάκριση του φοιτητή Θανάση έχει αρχίσει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Για σταματήσετε ρε σεις. Αφήστε, θα τον αναλάβω εγώ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Έγινε προϊστάμενε. Θα τον κάνεις να κελαηδήσει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Για σήκω επάνω παλιόπαιδο.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ό, τι σου είπα, σου είπα. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο. Για περισσότερες πληροφορίες να ρωτήσεις τους χαφιέδες σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Δεν τα 'μαθες καλά. Δεν φταίτε εσείς, οι άλλοι φταίνε που σας χαϊδεύουνε τόσα χρόνια. (Τον σηκώνει από τον γιακά με δύναμη επάνω και του ρίχνει μια γονατιά στο στομάχι) Να για να μάθεις. Για να μη μιλάς ωραία για τα όργανα του έθνους που κοπιάζουν μέρα νύχτα για μια Ελλάδα μεγάλη.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Σωριάζεται χάμω και σφαδάζει από τους πόνους). Μπά-σταρδοι, τελειώνουν τα ψωμιά σας, ο λαός ξύπνησε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Αστυνόμε, φέρε τον γίγαντα από μέσα, να τον περιποιηθεί για τα καλά. Αμάν πια δεν παίρνει με το καλό αυτός.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Απομακρύνεται προς την πόρτα, αλλά σε λίγο χτυπάει το τηλέφωνο. Ακούγεται μια φωνή.) Από το αρχηγείο, να σας συνδέσω με τον στρατηγό, μισό λεπτό.

(ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ): Πώς πάνε οι ανακρίσεις;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τα σέβη μου στρατηγέ μου. Όλα πάνε καλά. Πιάσαμε έναν από την ομάδα τους που πήγαν να διαταράξουν την ησυχία. Όλα πάνε καλά στρατηγέ μου, όλα ελέγχονται από τους δικούς μας.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Μπράβο παιδιά, να κάνετε καλή δουλειά. Χθες είχαμε

μια σύσκεψη με τον σωτήρα του έθνους μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Θα περάσω αύριο από το στρατηγείο υπαρχηγέ μας. Θα φέρω όλους τους φακέλους και θα σας ενημερώσω πλήρως.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Εντάξει αστυνόμε. Όπως τα είπαμε θα μιλήσω στους δικούς μας και το καθήκον και την αφοσίωσή σας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ. (Κλείνει τη γραμμή. Εν τω μεταξύ στο γραφείο έχει μπει ο βασανιστής.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Χα, χα! Αστυνόμε αυτός είναι ο σκληρός χα, χα (πιάνει το Θανάση, τον σηκώνει όρθιο.) Για κελάηδησε λιγάκι, τι ήθελες προχθές στην διαδήλωση; Που είναι τα γραφεία σας;

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Δεν του απαντά.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Δεν θυμάσαι; (Τον πιάνει από τα μαλλιά και τα τραβά. Του δίνει μια δυνατή γροθιά κι άλλη μια κλωτσιά στα καλάμια και ακούγεται το σαρκαστικό χαμόγελο). Χα, χα! (τον σηκώνει πάλι από πάνω και είναι καταματωμένος από τα χτυπήματα.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Δε θα σας πω τίποτε, πάρτε το χαμπάρι, ότι και να μου κάνετε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Βγάζει μια τανάλια από την τσέπη του και την δείχνει στο Θανάση.) Για ξέρνα ρε, γιατί θα σου βγάλω τα νύχια ένα ένα.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Δολοφόνοι, θα τα πληρώσετε όλα αυτά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Του πιάνει το χέρι και με την τανάλια. Ακούγονται βήματα και η πόρτα χτυπάει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ποιος ηλίθιος μας διακόπτει στην καλύτερη φάση.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Κυρ Αστυνόμε, πιάσαμε τα άλλα δύο κελεπούρια που ήτανε μαζί με τον μπάσταρδο, τι να τους κάνουμε αυτούς;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Στο διάολο ηλίθιε. Δεν ξέρεις τη δουλειά σου; Βάλτους στο κελί χωριστά τον έναν από τον άλλον και θα τους περιποιηθούμε αυτούς.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Στις διαταγές σου κυρ Αστυνόμε, τους πιάσαμε γιατί ήτανε έτοιμοι να την κοπανήσουν.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Φύγετε τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Εντάξει Αστυνόμε. (Φεύγει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Γελάει) Χα, χα! Απόψε θα έχουμε μεγάλα νταβα-

ντούρια (πάει στο Θανάση.) Εσένα μιλάω. Τώρα που πιάσαμε και τα φιλαράκια σου την βάψανε για τα καλά τα πουλάκια μας (τρίβει την κοιλιά του.) Εσύ ρε κολοφοιτητή, κατάγεσαι από καλό τζάκι. Τι θέλεις και μπερδεύεσαι με αυτά τα λιγούρια; Σήμερα σου λένε άλλα, αύριο θα σου πουν διαφορετικά και βάλε. Τι την ψάχνεις την δουλειά; Κονομιμένος είσαι. Θα βγεις καλός δικηγοράκος, θα οικονομάς λεφτά με ουρά. Οι δικοί σου είναι μέσα στο κύκλωμα. Άστα αυτά για τους άλλους τους νηστικούς.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με τους χαφιέδες.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ρε το μαλακισμένο, κάνει και κήρυγμα. Ρε σεις, χωνέψτε το. Θα σας σακατέψουμε για τα καλά. Εμείς θα είμαστε απάνω για πάντα.

ΘΑΝΑΣΗΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: Είσαστε γελασμένοι. Όλη η Ελλάδα αγωνίζεται, η δημοκρατία θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση του και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Α.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Κτήνος, ζών. Άστο διάολο, για να καταλάβεις εσύ και οι μπάσταρδοι οι δικοί σου ότι δεν παίζουμε. Ρε γίγαντα, που θα πάει, θα τα ξεράσει. Τράβα στο άλλο γραφείο. Να, πάρε τους μπλε φακέλους που έχουν μέσα τις δηλώσεις. Στο τέλος, τέλος θα φτιάξουμε μια πλαστή και θα τη δείξουμε στους άλλους μπας και την πατήσουνε ότι την υπόγραψε τούτος. Πάρτε τον και αυτόν από δω για να μην τον βλέπω και μου ανακατεύουν τ' άντερα. Όπως είπαμε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-ΑΡΧΑΙΟΣ: (Σηκώνει τον Θανάση, τον τραβάει σέρνοντας προς τα έξω, όμως ακούγεται ο χτύπος του τηλεφώνου και ο Αστυνόμος Α σηκώνει το τηλέφωνο.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ποιος είναι; (μια φωνή) Αστυνόμε, γίνονται σοβαρά επεισόδια εκεί κάτω. Πάρε όλους τους άντρες κάτω και κατέβα για έλεγχο. Είμαστε όλες οι δυνάμεις κάτω αλλά κάτι συμβαίνει. Κατάλαβες; Είμαι ο Χρήστος και μυρίζομαι ότι κάτι δεν πάει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Τι λες ρε Χριστάκι; Μη φοβάσαι. Θα τους τσακώσουμε αυτούς. Τώρα κατεβαίνουμε. (Φεύγουν αμέσως από την Ασφάλεια και κατευθύνονται προς το Πολυτεχνείο.)

(Σε μια γωνιά της Πατησίων ο Αστυνόμος Μίλτος συνομιλεί με τον αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ρε αστυνόμε, για κοίτα ρε. Οι μπάσταρδοι κατάλαβανε το Πολυτεχνείο. Εσύ τι λες; Θα καθίσουμε εδώ να κάνουμε τους ήρωες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Έχεις δίκιο προϊστάμενε. Τι μας ενδιαφέρει εμάς τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Μπράβο. Μπήκες στο νόημα. Θα την κοπανήσουμε κι ότι γίνει ας γίνει. Εμάς πάντα μας χρειάζονται όλοι κι απάνω και οι κάτω. Εμείς θα φτιάξουμε αυτό το κράτος, το κολοχανίο; Σήμερα αυτοί, αύριο οι άλλοι και τρέχα γύρευε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-ΑΡΧΑΙΟΣ: Ωραία. Δεν πάμε στον «Λευτέρη» να πιούμε τα ούζα μας. Εμείς να είμαστε καλά κι από 'δώ πάνε οι άλλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-ΑΡΧΑΙΟΣ: Σε παραδέχομαι ρε τσίφτη. Γιατί είσαι σ' όλα μέσα. Πάμε ρε, πάμε.

(Απομακρύνονται από τα συμβάντα. Πάνε αμέσως για το ουζερί του «Λευτέρη». Ακολουθεί μουσική εμφυλίου πολέμου.)

Τέλος 2^{ης} πράξης

Είσοδο στη σκηνή του θεάτρου. Ο θίασος που τραγουδάει τους στίχους.

1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
Πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
Τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.

2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
Την σημαία
Για το καλό όλου του κόσμου
Πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη 1^{ου} στίχου.

(Αποχωρεί ο θίασος και ο Κομπέρ λυπητερά κλείνει την αυλαία της δεύτερης πράξης με τον παρακάτω στίχο.)

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στης ζωής την βιοπάλη αντίκρισα τον κόσμο,
Είδα μα ξεχώρισα ακόμα τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
Τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας να πουλάνε
Τους λαούς μας σαν πρόβατα.

Ως πότε πια.

Θα τραυματίζουν την ειρήνη

Ως πότε πια

Θα πνίγουν συνειδήσεις

Ως πότε πια

Θα ζούνε σε βάρος των λαών.

Ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως
πότε πια, ως πότε πια;

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία λαού- Μπαλέτου με κωμικά-
δραματικά δρώμενα.)

ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ

Εισαγωγή με την εμφάνιση ενός Κομπέρ που μας βάζει στην υπόθεση του έργου.

ΚΟΜΠΕΡ: Γεια σας φίλοι θεατές. Εγώ πήρα το ρόλο του πολέμα θεατρίνε για να σας βάλω στο πετσί του έργου να σας βάλω στην αλήθεια, στην πραγματικότητα, στην αποστολή του θεατρικού έργου που πρέπει να λειτουργεί, κάνοντας θέατρο ειρήνης, μηνύματος αντιπολεμικού για το καλό όλου του κόσμου, που θέλει την ειρήνη να φωλιάσει μέσα μας.

Απαγγέλει έναν στίχο με τίτλο:

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στης ζωής την βιοπάλη κι αντίκρυσα τον κόσμο,
είδα μα ξεχώρισα ακόμα, τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας, να πουλάνε τους
λαούς μας σαν πρόβατα σωστά.

Ως πότε πια

θα τραυματίζουν την ειρήνη

Ως πότε πια

θα πνίγουν συνειδήσεις

Ως πότε πια

θα ζούνε σε βάρος των λαών

Ως πότε πια..... (πολλές φορές)

(Ανοίγει η αυλαία και εισέρχεται όλο ο θίασος τραγουδώντας):

ΣΤΙΧΟΣ 1^{ος}

ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ

Είμαστε εμείς

Τα παιδιά της προσμονής

Τα παιδιά της ειρήνης

πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης

τον άγιο σκοπό.

Πολέμα θεατρίνε.

2

Εμείς οι νέοι της ειρήνης

Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης

την σημαία

για το καλό όλου του κόσμου

πάντα πρωτοπόροι

Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη του 1^{ου} στίχου

Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε
για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό
Πολέμα θεατρίνε

(Αποχωρεί ο θίασος και μπαίνει στην σκηνή ο γέρο Νικολής (γέρο Κουρελής) σ' ένα δάσος.)

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Μπα, τι γυρεύεις εσύ νεαρέ στο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ: Κάτσε, κάτσε κάτω παππούλη να ξαποστάσεις εδώ στο δέντρο κάτω, κάτσε παππούλη....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Ευχαριστώ παιδί μου, ευχαριστώ (και κάθεται). Είμαι ο γέρο Νικολής, να εκεί κάτω κάθομαι, στη σκιά του «πράσινου δάσους» βγήκα για λίγο έξω και χάθηκα, μα ξαφνικά ακούω κάθε βράδυ φωνές, κραυγές απελπισίας, ανθρώπους που ζουν στον πανικό και στη φρίκη του πολέμου, τώρα πέρασαν τα χρόνια και παραβλέπω παιδί μου...

ΚΩΣΤΑΣ: Τι λες παππού; Ο κόσμος φαίνεται ωραίος και ανθρώπινος....

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Μα δεν ξέρεις παιδί μου ακόμη τη ζωή, έτσι ήμουν κι εγώ κάποτε με όνειρα γιομάτα και ελπίδες, μα του πολέμου η φρίκη μου αχρήστευσε το πόδι μου, και σέρνομαι χρόνια σαν της άδικης κατάρας ερπετό έρημος και μόνος. Έτσι είναι ο κόσμος παιδί μου, άδικος κριτής και σκληρός. Άμα λίγο πάρεις την κάτω βόλτα, τότε δεν σου δίνει κανέναν σημασία, σε ξεχνάνε όλοι, όλοι....

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν βαριέσαι παππούλη...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Έτσι είναι παιδί μου, ακόμα κι οι λαοί, τόσοι λαοί στενάζουν από τον ζυγό της υποτέλειας και της τυραννίας, δεν βλέπεις;

ΚΩΣΤΑΣ ΝΕΑΡΟΣ: Μα οι λαοί δεν είναι λεύτεροι παππού;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Όχι παιδί μου, είναι σκλαβωμένοι. Φτιάξανε τα θανατερά όπλα για να σκοτώσουν την ειρήνη, σκορπάνε καθημερινά την δυστυχία, σκορπάνε την φτώχεια, την εξαθλίωση, την

ταπεινώση, την σκλαβιά. Έτσι είναι παιδί μου, πνίγουν και σκοτώνουν καθημερινά την «ειρήνη» του κοσμάκη, πνίγουν τη φωνή του κάθε καταπιεσμένου...

ΚΩΣΤΑΣ: Μα στο σχολείο παππού μου, μας τα 'μαθαν αλλιώς. Ότι πολεμάμε για την ελευθερία.

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Ψέματα, μεγάλα ψέματα παιδί μου αυτά. Οι άρχοντες ψευτοπανούργοι, δολοπλόκοι της εξουσίας, είναι οι αγύρτες πολεμοκάπηλοι, ψευτοθεατρίνοι. Αυτοί αμέσως σκορπάνε την δυστυχία, οι μαυραγορίτες των αθών ψυχών.

ΚΩΣΤΑΣ: Έτσι τα λες παππούλη. Εσύ τα ξέρεις καλύτερα από μένα...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Η αλήθεια, η πικρή αλήθεια παιδί μου. Η μέρα ανατέλλει ροδοκόκκινη με τον ήλιο μα αργότερα σκεπάζουν τον ήλιο τα σύννεφα και βρέχει, βρέχει παιδί μου στις ψυχές των ανθρώπων, το μίσος και όχι η καλοσύνη, η πολεμοκαπηλία και όχι η ειρήνη, γιατί;

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί μας κρύβουν όπως λες παππούλη την αλήθεια;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Για τα «συμφέροντα των λίγων» και να καταπνίγουν τους πολλούς.

ΚΩΣΤΑΣ: Είσαι σοφός, μεγάλος σοφός παππούλη μου. Πρώτη φορά ακούω τέτοια πράγματα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί κι από τώρα μας ξεχωρίζουν οι άνθρωποι της εξουσίας. Πάνε μπροστά και ο λαός από πίσω τελευταίος...

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Μπράβο νεαρέ μου, έτσι είναι η κοινωνία. Τον λαό έτσι τον θέλουν, να τον έχουν πίσω, πάντα τελευταίο κομπάρσο όλων των γεγονότων. Του δίνουν «ψευτοπαράσημα» και στήνουν «ανδριάντες της ντροπής» για να γελάσουν τον λαουτζίκο, να απαλύνουν τα τραύματα από τις ψυχές και τους θανατερούς σκοτωμούς.

ΚΩΣΤΑΣ: Παππού, παππού Νικολή πέρασε η ώρα. Πάω σιγά-σιγά. Επειδή νύχτωσε, πιο μονοπάτι του δάσους να πάρω για να πάω γρήγορα σπίτι μου;

ΓΕΡΟ ΝΙΚΟΛΗΣ: Εκεί κάτω, το μεσαίο, «Το μονοπάτι της ειρήνης», όπως το ονόμασα εγώ παιδί μου. Καλή αντάμωση.

ΚΩΣΤΑΣ: Γεια σου, γεια παππού. Να 'σαι καλά. (κι απομακρύνεται σιγοτραγουδώντας. Εισέρχεται ο θίασος εντός της σκηνής τραγουδώντας).

ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ

- 1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
Πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
Τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.
- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
Την σημαία
Για το καλό όλου του κόσμου
Πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

και επανάληψη 1^{ου} στίχου.

Μετά από λίγο καιρό ο νεαρός *Κώστας* συναντιέται με ένα φίλο του
σε μια παιδική αλάνα....

ΚΩΣΤΑΣ: Γεια σας παιδιά, τι κάνετε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Καλά είμαστε Κώστα. Τι μάθαμε; Προχθές είχες καυγάδες
με τους δικούς σου...

ΚΩΣΤΑΣ: Και που το 'μαθες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μου το 'πε η κυρά Βασιλική, η γειτόνισσά σου. Γιατί Κώστα;
ΚΩΣΤΑΣ: Να που λέτε παιδιά, ήταν το προηγούμενο Σάββατο. Πε-
ριπλανιόμουν στο πράσινο δάσος και ξαφνικά συνάντησα
ένα γεράκο, τον *γέρο Νικολή* όπως τον λέγανε. Τα 'παμε, μα
πέρασε η ώρα και άργησα να πάω σπίτι. Αυτό ήταν όλο....

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες; Και τι λέγατε εκείνη την ημέρα;

ΚΩΣΤΑΣ: Πολλά και χρήσιμα. Είναι ένας σοφός άνθρωπος παιδιά.
Σοφός άνθρωπος σας λέω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι εσύ, Κώστα πίστεψες αυτά που σου είπε ένας άγνωστος
στο πράσινο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ: Μα είναι σωστά και δίκαια αυτά που μου είπε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Φαίνεται πως σε μάγεψε ο *Γέρο Νικολής*, Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ: Πάνω απ' όλα για τον κόσμο τον ψεύτικο, για τους ισχυρούς
που αφεντεύουν τον κόσμο.

- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες Κώστα μου; Εμείς διαβάζουμε στο σχολείο και μαθαίνουμε τα πράγματα. Τις προάλλες ο δάσκαλος μου είπε να μην ακούμε τους έξω τι λένε. Κι είχε δίκιο.
- ΚΩΣΤΑΣ: Κάνεις λάθος Βαγγέλη. Αυτοί ευλογούν το άδικο και τα σπαθιά και τους πολέμους. Μα όχι, ο λαός δεν θέλει πόλεμο, δεν θέλει αφέντες. Να όπως λέγαν παλιά και τώρα, πίσω απ' αυτά κρύβονται άλλα συμφέροντα, αλλά, μεγάλα συμφέροντα.
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αυτά που λες είναι ψέματα Κώστα. Κι αν θες να μάθεις για καλά, άκουσέ με. Μην ακούς αυτά τα παραμύθια του κάθε τυχόντα. Κοίτα να δεις, εγώ που είμαι μεγαλύτερός σου και συγγενής σου, ένα πράγμα σου λέω, μην τους πολυδίνεις σημασία. Εμείς ανήκουμε αλλού, πιο ψηλά, στους λίγους νοικοκυραίους της πόλης και συμφέρον μας είναι να μην ξεσηκώνεται ο κοσμάκης με τέτοιες αρλούμπες γιατί κινδυνεύουμε, κατάλαβες; Γιατί αν ξεσηκωθούνε οι εργάτες στα κτήματά μας, τι γίνεται; Εμάς μας προορίζουν για να σπουδάσουμε, κατάλαβες; Κι έπειτα να αναλάβουμε το βίός μας, τώρα κατάλαβες Κώστα;
- ΚΩΣΤΑΣ: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με την εξουσία. (σιγή μερικών λεπτών)
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πάψε, πάψε, μην φωνάζεις και μας ακούσει κανένας. Τις παλαβομάρες κράτα τες, μην τα λες αλλού αυτά, κατάλαβες; Αει! Αυτού του 'στριψε! Κώστα, παρ' το μια κι έξω. Αυτά δεν μας συμφέρουν ποτέ των ποτών! Θα καταστρέφεις τον εαυτό σου και τίποτ' άλλο. Τέτοιοι σαν και δαύτους ή σαπίζουν στις φυλακές και καλά τους κάνουν ή γυρνάνε μισότρελοι, παλαβοί σαν τον *Γέρο Νικολή*. Κατάλαβες Κώστα; Όλα αυτά μπορεί να 'ναι καλά στη θεωρία αλλά στην πράξη αλλάζουν.
- ΚΩΣΤΑΣ: Όχι, όχι. Ποτέ δεν αλλάζουν. Πάντα στα παλιά χρόνια πολεμούσαν όπως και σήμερα τους επαναστάτες μα όσο κι αν τους πολεμάνε τόσο φουντώνουν οι ιδέες.
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Παναγία μου, πάει, τώρα αυτόν τον χάνουμε.
- ΚΩΣΤΑΣ: Κι εσύ έλα μαζί μου με τις νέες ιδέες για μια καλύτερη κοινωνία.
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πάω... φεύγω Κώστα, φεύγω γρήγορα.

(Απομακρύνεται αφήνοντας μόνο τον νεαρό *Κώστα* απορροφημένο στην σκέψη του.)

(Στη σκηνή του θεάτρου εισέρχεται όλος ο θίασος τραγουδώντας.)

ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ

- 1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
Πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
Τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.
- 2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
Την σημαία
Για το καλό όλου του κόσμου
Πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

πάλι επαναλαμβάνεται ο 1^{ος} στίχος

κλείνοντας την Αυλαία.

Τέλος 1^{ης} πράξης

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία μπαλέτου- λαού με κωμικά-δραματικά δρώμενα).

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Βρισκόμαστε στην αρχή της απριλιανής δικτατορίας, όπου λαμβάνουν χώρα διάφορα γεγονότα της εποχής εκείνης. Σ' αυτήν την περίοδο δρα ο ήρωας- φοιτητής, ώσπου στο τέλος θυσιάζεται για τον αγώνα.

Είναι σούρουπο και σε κάποια λαϊκή γειτονιά ακούγεται το χτύπημα πόρτας. (Τακ, τακ, τακ.)

Ακούγεται μια τρεμάμενη φωνή.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Βαγγέλη, Βαγγέλη. Άνοιξε γρήγορα, γρήγορα (πιο δυνατά. Ακούγονται βήματα και ανοίγεται η πόρτα από μέσα).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι συμβαίνει Θανάση; Σε βλέπω αναστατωμένο. Τι;

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Σπρώχνοντας την πόρτα γρήγορα μπαίνει μέσα). Μην φωνάζεις. Έλα πιο μέσα να σου εξηγήσω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Είσαι καλά;

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Κλείδωσε καλά την πόρτα, με κυνηγάνε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Α, κατάλαβα. Πάλι μπλεξίματα με δαύτους. (Κι απομακρύνεται. Κλειδώνει καλά την πόρτα και πλησιάζει τον φίλο του).

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Δώσε μου τίποτα παλιόρουχα να αλλάξω, γιατί οι μπάσταρδοι έχουν ζώσει την περιοχή κι όπου να 'ναι θα κοπιάσουν κι εδώ. Έπιασαν τον Αποστόλη χθες βράδυ στη διαδήλωση και κυνηγάνε κι εμένα. Φαίνεται το καρφί τους «ο συνταξιούχος» με κάρφωσε. Χθες βράδυ ήρθαν σπίτι μου και εγώ το 'σκασα από το παραθυράκι της τουαλέτας.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι λες βρε! Τους άθλιους! Τώρα ψάχνουν και στα σπίτι για τα καλά βλέπω.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Και μη χειρότερα. Δως μου τα ρούχα κι αν σου πουν τίποτα για χθες βράδυ να πεις ότι διαβάζαμε μαζί και τα λοιπά, ξέρεις.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Περίμενε λίγο. (Απομακρύνεται φέρνοντας άλλα ρούχα και του τα δίνει).

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Να, πάρε τηλέφωνο στη Ρούλα να 'ρθει κι αυτή για άλλοθι. (Του δίνει το νούμερο του τηλεφώνου. Το παίρνει κι απομακρύνεται προς το τηλέφωνο όπου και παίρνει το νούμερο. Ακούγεται μια γυναικεία φωνή.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ρούλα, έλα γρήγορα σπίτι μου. Είναι εδώ ο Βαγγέλης. Έλα τώρα γρήγορα, θα σου εξηγήσω, είναι μεγάλη ανάγκη.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Έρχομαι, αμέσως έρχομαι. (Και κλείνει αμέσως το τηλέφωνο, ντύνεται, βγαίνει έξω από το σπίτι της και παρακολουθείται στενά από τους αστυνομικούς. Αλλά εν τω μεταξύ στο διαμέρισμα των φοιτητών συμβαίνουν άλλα πράγματα.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Εντάξει Βαγγέλη, το κανόνισα. Ναι, τώρα είμαι έτοιμος, πάω στην τουαλέτα. (Ακούγονται δυνατοί χτύποι πόρτας.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Πλάκωσαν κιόλας τα σκυλιά, πήγαινε μέσα Θανάση. (Ο Βαγγέλης απομακρύνεται, ενώ ο Θανάσης πλησιάζει προς την πόρτα που τραντάζει από τους κραδασμούς που ολόένα γίνονται δυνατότεροι.) Ποιος είναι παρακαλώ;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Άνοιξτε ρε σεις, γρήγορα μη σας φάω τ' άντερα, ανοίξτε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Πιο σιγά, πιο σιγά. Θα σπάσετε την πόρτα. Θα σας ανοίξω.

(Τους ανοίγει, οι δυο Αστυνομικοί ορμάνε μέσα σε θράσος και αυτοσυστήνονται.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Μίλτος, της Ασφάλειας κι από δω ο υπαστυνόμος.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Τι θέλετε κύριοι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A -closhar: Χα, χα, χα, χα! Βρε συ, το σκατόπαιδο μας δουλεύει κιόλας, μας κάνει την αθώα περιστερά. Χα, χα, χα, χα, χα ρε συ άει στο διάολο κωλόπαιδο. Για πες μας, ο άλλος που πήγε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ποιος άλλος;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Α, θα μας σκάσει τούτος. Ρε βοηθέ, για ξηγήσου του του τσόγλανου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: (Τον πλησιάζει και του δίνει μια δυνατή σφαλιάρα κι ο φοιτητής σωριάζεται κάτω.) Να, για να μάθεις να ξερνάς γρήγορα. Χε, χε, χε, χεχε. (Χαμογελώντας) Ρε προϊστάμενε να του σπάσω τη μούρη να δει, το....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Σήκωσε το κωλόπαιδο. Ξέρω εγώ τι θέλουν.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Στο τέλος θα νικήσει ο λαός. Καταραμένοι, σκουλήκια , θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Να για να μάθεις να ξερνάς. Κι άλλη, σκατόπαιδο. (Ακούγεται ένα 'ωχ' από το Βαγγέλη και πέφτει κάτω ξερός).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Σιγά ρε, τον θέλουμε να μιλήσει το καθήκι. Σήκωσε τον και βάλτον στην καρέκλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Άνανδροι, τι θέλετε; (δυνατά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Το παιδί θα λύσει τη γλώσσα του, που είναι ο άλλος; Ότι και να κάνετε θα σας λιώσουμε. (Ακούγεται μια φωνή)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Εδώ είμαι, τι θέλετε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Α, το πουλάκι μου, εδώ είναι και δεν μιλάει.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Σαν τι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τι; Τον κακό σου τον καιρό, για προχώρα βοηθέ, εσύ ξέρεις. (Τον πλησιάζει ο Αστυνομικός και του περνάει τις χειροπέδες.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Διαμαρτύρεται) Γιατί, τι έκανα, γιατί;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Για τα χθεσινά που κάνατε ρε παλιόπαιδα, άντε προχώρα γρήγορα, προχώρα ρε. (Ο Αστυνομικός γυρνά και λέει του Βαγγέλη) Όσο για σένα, καινούργιο βλαστάρι, τώρα που σε ανακαλύψαμε θα 'ρθεις το μεσημέρι στις δώδεκα

στο γραφείο μου να γνωριστούμε καλύτερα και κοίταξε, μην κάνεις καμιά κουταμάρα, αλλοίμονό σου απ' έξω δικοί μου θα σε προσέχουν, τώρα πλύσου, σκουπίσου κι όπως τα 'παμε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: (Δεν απαντά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Πάμε υπαστυνόμε, πάμε. Πιάσαμε μεγάλο κελεπούρι σήμερα. Εσύ τομάρι, πάρε την κάρτα μου, όπως σου τα 'πα. Ό, τι ξέρεις θα τα ξεράσεις. (Απομακρύνονται με τον Θανάση δεμένο τραβώντας τον. Η πόρτα κλείνει με τον Βαγγέλη απορροφημένο και σκεπτικό για τα συμβάντα της ημέρας).

ΣΚΗΝΗ 2^η

Βρισκόμαστε σε κάποιο καφενείο της Αθήνας, παρακολουθούμε τους Αστυνομικούς να συνομιλούν μεταξύ τους.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Δε βλέπεις ρε υπαστυνόμε, τα καθήκια πάλι μαζεύτηκαν. Δεν βάζουν μυαλό με τίποτα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Έχεις δίκιο προϊστάμενε, θέλουν πάτημα τα....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τι να σου κάνω, μαθαίνουν γράμματα βλέπεις. Δε λένε να βάλουν μυαλό, δεν διαβάζουν τίποτα, αυριανοί επιστήμονες σου λένε και δεν σκαμπάζουν τίποτα. Αφού στο είπα εγώ, τώρα που θα αναλάβει ο πατριώτης μου υπουργός δημοσίας τάξεως θα τον επισκεφθώ και θα του τα πω όλα αναλυτικά. Όχι άλλη ελευθερία στα αλητόπαιδα, σφίξιμο και πάλι σφίξιμο. Α, ρε υπαστυνόμε, που είναι τα παλιά χρόνια. Σεβασμός δεν υπάρχει σήμερα. Τις προάλλες που πήγα στην πατρίδα μου είδα κάτι ύποπτα στοιχεία που στάμπαρε, κάτι χθεσινά μπάσταρδα. Δεν μου μιλάνε, με αποφεύγουν μερικά απ' αυτά. Αλλά εδώ τα 'χω, αν δεν τα πιάσω να μη με λένε Μίλτο. Όλοι είναι ύποπτα φίδια τρομερά. Κατάλαβες, ο Παπαδόπουλος, νοικοκύρης άνθρωπος, ήρθε να βάλει κάποια τάξη στον τόπο μας και τίποτα αυτοί, τον δικό τους χαβά. Βούρδουλα θέλουν όλοι σου λέω, να βάλουν μυαλό, κατάλαβες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Από το στόμα σου και στου θεού τ' αυτή, έτσι είναι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Εμένα που με βλέπεις σε λίγο και καιρό θα γίνω αρχηγός. Τότε θα τρέμετε όλοι, θα βελάζουν όλοι, σου λέω όλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Μπράβο, μπράβο. Θα τους λιανίσουμε. Προχώρα προϊστάμενε, μαζί σου κι ο υπασπιστής σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Πάμε τώρα και τσιμουδιά όπως είπαμε. Πάμε και θα τα περιποιηθούμε τα παλιόπαιδα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Πάμε, κι έχουμε το φιλαράκο που πιάσαμε σήμερα. Χα, χα, χα, χα, χα, το ξεχάσαμε. Πάμε κι όπου να 'ναι θα τον περιποιούνται οι δικοί μας με το παραπάνω για να μας τα ξεράσουν όλα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Πάμε

(Απομακρύνονται, ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω ακούγεται ο χτύπος μιας πόρτας και μια τρεμάμενη φωνή).

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ανοίξτε, εγώ είμαι, η Ρούλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: (Πλησιάζει προς την πόρτα) Μπες μέσα Ρούλα να σου πω τι έγινε. ΡΟΥΛΑ-closhar: Να, τώρα πιο κάτω είδα δύο τομάρια να σέρνουν τον Θανάση και κατάλαβα. ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ναι τα κτήνη, τα ανθρωπόμορφα τέρατα. Βάλθηκαν να μας ξεκάνουν μα δεν θα τα καταφέρουν.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Πρέπει να προσέχουμε πολύ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Ευτυχώς που άργησες λιγάκι. Αν ερχόσουν πιο γρήγορα θα σε γράπωναν οι άτιμοι για ύποπτη. Πήραν το Θανάση κι εμένα μου 'δωσαν την κάρτα τους να τους επισκεφθώ το μεσημέρι. Δεν ξέρω τι να κάνω. Αν πάω θα με ανακρίνουν και θα με φυλακίσουν με ψεύτικες κατηγορίες. Αν δεν πάω πρέπει να φύγω. Θα φύγω, θα κρυφτώ σε κάτι φιλαράκια μέχρι να περάσει η μπόρα. Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;

ΡΟΥΛΑ-closhar: Το καλύτερο που έχεις να κάνεις. Αλλά εγώ τα 'χω χαμένα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Έλα μαζί μου αν θέλεις να τη βγάλουμε λιγάκι παρέα. Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει. Έτσι κι αλλιώς είναι λίγα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Έχεις δίκιο. Καλύτερα έτσι. Γι' αυτό αν πας κι εσύ για ανάκριση είναι χειρότερα για την ομάδα μας. Θα μας πιάσουν όλους κι έτσι...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Μην τα σκέφτεσαι, όλα θα πάνε καλά.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Πάω και θα σε δω το βράδυ στο «καφεενεδάκι» μας. Πάω κι όλα θα πάνε βολικά. (Απομακρύνεται)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ-closhar: Στο καλό, στο καλό και να προσέχεις. (Της κλείνει την πόρτα).

(Η φοιτήτρια Ρούλα συναντιέται με έναν συμφοιτητή της στο «καφεενεδάκι».)

ΡΟΥΛΑ-closhar: Μάθατε τι έγινε σήμερα; Οι μπάσταρδοι 'πιάσαν το Θανάση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Τι λες βρε, τα καθάρματα. Τώρα πρέπει όλοι να προσέχουμε.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, πρέπει να προσέχουμε πολύ. Γιατί ο «συνταχιούχος» το καρφί τους φαίνεται κάνει καλά τη δουλειά του.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Ρούλα, κάνανε μπλόκο και στον Πειραιά, στη γειτονιά του Τέλη. Μα δε βρήκαν τίποτα ευτυχώς.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Τι λες και προς τα 'κει πήγε η χάρη τους;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Ναι, να τους προσέχουμε όλους. Ρούλα, αύριο το βράδυ στις 9 έχουμε συγκέντρωση στο «υπόγειο». Κοίτα ειδοποίησε και τους άλλους.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, μα πρέπει να κάνουμε κάτι για τον Θανάση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Τι λες τώρα Ρούλα. Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει. ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, αλλά θα πιάσουν κι άλλους απ' την ομάδα μας και τότε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Να σου πω Ρούλα, τα νέα πράγματα έχουν χάσει το έλεγχο, τελειώνουν τώρα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Καλά νέα αυτά. Φάνηκαν και οι τελευταίες εξελίξεις.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Ναι, μεταδίδεται σ' όλο τον κόσμο. Μιλάνε τώρα για μεγάλο ξεσηκωμό, για εξέγερση.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Έτσι πρέπει. Ως πότε πια οι τύραννοι θα πίνουν το αίμα μας.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Θα σβήσουν, θα μιλήσει ο λαός;

ΡΟΥΛΑ-closhar: Πιο σιγά, πιο σιγά. Κάτι βλέπω εκεί κάτω δίπλα στο μπαρ. Εκείνος εκεί κάνει πως διαβάζει εφημερίδα, έχει καρφωμένα τα μάτια του κατά δω. Εσύ τις λες;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Τι λες;

ΡΟΥΛΑ-closhar: Ναι, κάτι κατάλαβα από την αρχή. Μα κοίτα, τώρα πλησιάζει προς το τηλέφωνο, γι' αυτό πάμε σιγά, σιγά, χωρίς να μας πάρει χαμπάρι.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Όχι, θα πρέπει να τον σπάσω στο ξύλο, το καθήκι.

ΡΟΥΛΑ-closhar: Κάτσε φρόνιμα. Σταμάτα. Αν τον χτυπήσεις ο καφετζής θα ειδοποιήσει τους χαφιέδες του και τότε δε θα μπορούμε να κινούμαστε άνετα. Όπως ξέρεις, πιο κάτω έχουμε το «τυπογραφείο» και δεν πρέπει να χαλάσει η περιοχή μας.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ-closhar: Έχεις δίκιο. Φεύγω πρώτα εγώ και έπειτα εσύ. Γρήγορα.

Θα σε περιμένω πιο κάτω στη γωνία με τη μηχανή. Απόψε έχουμε πολύ δουλειά για τα φασιστόμουτρα. Πάω.

(Απομακρύνεται από το μαγαζί και χάνεται σαν αόρατη σιλουέτα.)

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση συνοδεία λαού- μπαλέτου με κωμικά δραματικά δρώμενα).

ΣΚΗΝΗ 3^η

(Αλλά στα κρατητήρια της ασφάλειας Αθηνών η ανάκριση του φοιτητή Θανάση έχει αρχίσει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Για σταματήσετε ρε σεις. Αφήστε, θα τον αναλάβω εγώ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: Έγινε προϊστάμενε. Θα τον κάνεις να κελαηδήσει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Για σήκω επάνω παλιόπαιδο.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Ό, τι σου είπα, σου είπα. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο. Για περισσότερες πληροφορίες να ρωτήσεις τους χαφιέδες σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Δεν τα 'μαθες καλά. Δεν φταίτε εσείς, οι άλλοι φταίνε που σας χαϊδεύουνε τόσα χρόνια. (Τον σηκώνει από τον γιακά με δύναμη επάνω και του ρίχνει μια γονατιά στο στομάχι) Να για να μάθεις. Για να μη μιλάς ωραία για τα όργανα του έθνους που κοπιάζουν μέρα νύχτα για μια Ελλάδα μεγάλη.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Σωριάζεται χάμω και σφαδάζει από τους πόνους). Μπά-σταρδοι, τελειώνουν τα ψωμιά σας, ο λαός ξύπνησε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Αστυνόμε, φέρε τον γίγαντα από μέσα, να τον περιποιηθεί για τα καλά. Αμάν πια δεν παίρνει με το καλό αυτός.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ B-closhar: (Απομακρύνεται προς την πόρτα, αλλά σε λίγο χτυπάει το τηλέφωνο. Ακούγεται μια φωνή.) Από το αρχηγείο, να σας συνδέσω με τον στρατηγό, μισό λεπτό.

(ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ): Πώς πάνε οι ανακρίσεις;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τα σέβη μου στρατηγέ μου. Όλα πάνε καλά. Πιάσαμε έναν από την ομάδα τους που πήγαν να διαταράξουν την ησυχία. Όλα πάνε καλά στρατηγέ μου, όλα ελέγχονται από τους δικούς μας.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ-closhar: Μπράβο παιδιά, να κάνετε καλή δουλειά. Χθες είχαμε μια σύσκεψη με τον σωτήρα του έθνους μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Θα περάσω αύριο από το στρατηγείο υπαρχηγέ μας. Θα φέρω όλους τους φακέλους και θα σας ενημερώσω πλήρως.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ-closhar: Εντάξει αστυνόμε. Όπως τα είπαμε θα μιλήσω στους δικούς μας και το καθήκον και την αφοσίωσή σας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ. (Κλείνει τη γραμμή. Εν τω μεταξύ στο γραφείο έχει μπει ο βασανιστής.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: Χα, χα! Αστυνόμε αυτός είναι ο σκληρός χα, χα (πιάνει το Θανάση, τον σηκώνει όρθιο.) Για κελάδησε λιγάκι, τι ήθελες προχθές στην διαδήλωση; Που είναι τα γραφεία σας;

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: (Δεν του απαντά.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: Δεν θυμάσαι; (Τον πιάνει από τα μαλλιά και τα τραβά. Του δίνει μια δυνατή γροθιά κι άλλη μια κλωτσιά στα καλάμια και ακούγεται το σαρκαστικό χαμόγελο). Χα, χα! (τον σηκώνει πάλι από πάνω και είναι καταματωμένος από τα χτυπήματα.)

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Δε θα σας πω τίποτε, πάρτε το χαμπάρι, ότι και να μου κάνετε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: (Βγάζει μια τανάλια από την τσέπη του και την δείχνει στο Θανάση.) Για ξέρνα ρε, γιατί θα σου βγάλω τα νύχια ένα ένα.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Δολοφόνοι, θα τα πληρώσετε όλα αυτά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: (Του πιάνει το χέρι και με την τανάλια. Ακούγονται βήματα και η πόρτα χτυπάει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ποιος ηλίθιος μας διακόπτει στην καλύτερη φάση.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-closhar: Κυρ Αστυνόμε, πιάσαμε τα άλλα δύο κελεπούρια που ήτανε μαζί με τον μπάσταρδο, τι να τους κάνουμε αυτούς;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Στο διάολο ηλίθιε. Δεν ξέρεις τη δουλειά σου; Βάλτους στο κελί χωριστά τον έναν από τον άλλον και θα τους περιποιηθούμε αυτούς.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-closhar: Στις διαταγές σου κυρ Αστυνόμε, τους πιάσαμε γιατί ήτανε έτοιμοι να την κοπανήσουν.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Φύγετε τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-closhar: Εντάξει Αστυνόμε. (Φεύγει.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: (Γελάει) Χα, χα! Απόψε θα έχουμε μεγάλα νταβαντούρια (πάει στο Θανάση.) Εσένα μιλάω. Τώρα που πιάσαμε και τα φιλαράκια σου την βάψανε για τα καλά τα πουλάκια μας

(τρίβει την κοιλιά του.) Εσύ ρε κολοφοιτητή, κατάγεσαι από καλό τζάκι. Τι θέλεις και μπερδεύεσαι με αυτά τα λιγούρια; Σήμερα σου λένε άλλα, αύριο θα σου πουν διαφορετικά και βάλε. Τι την ψάχνεις την δουλειά; Κονομιμένος είσαι. Θα βγεις καλός δικηγόρακος, θα οικονομάς λεφτά με ουρά. Οι δικοί σου είναι μέσα στο κύκλωμα. Άστα αυτά για τους άλλους τους νηστικούς.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με τους χαφιέδες. (σιγή μερικών λεπτών)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ρε το μαλακισμένο, κάνει και κήρυγμα. Ρε σεις, χωνέψτε το. Θα σας σακατέψουμε για τα καλά. Εμείς θα είμαστε απάνω για πάντα.

ΘΑΝΑΣΗΣ-closhar: Είσαστε γελασμένοι. Όλη η Ελλάδα αγωνίζεται, η δημοκρατία θα... (Δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση του και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Α.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Κτήνος, ζώνον. Άστο διάολο, για να καταλάβεις εσύ και οι μπάσταρδοι οι δικοί σου ότι δεν παίζουμε. Ρε γίγαντα, που θα πάει, θα τα ξεράσει. Τράβα στο άλλο γραφείο. Να, πάρε τους μπλε φακέλους που έχουν μέσα τις δηλώσεις. Στο τέλος, τέλος θα φτιάξουμε μια πλαστή και θα τη δείξουμε στους άλλους μπας και την πατήσουνε ότι την υπόγραψε τούτος. Πάρτε τον και αυτόν από δω για να μην τον βλέπω και μου ανακατεύουν τ' άντερα. Όπως είπαμε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΠΙΓΑΝΤΑΣ-closhar: (Σηκώνει τον Θανάση, τον τραβάει σέρνοντας προς τα έξω, όμως ακούγεται ο χτύπος του τηλεφώνου και ο Αστυνόμος Α σηκώνει το τηλέφωνο.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ποιος είναι; (μια φωνή) Αστυνόμε, γίνονται σοβαρά επεισόδια εκεί κάτω. Πάρε όλους τους άντρες κάτω και κατέβα για έλεγχο. Είμαστε όλες οι δυνάμεις κάτω αλλά κάτι συμβαίνει. Κατάλαβες; Είμαι ο Χρήστος και μυρίζομαι ότι κάτι δεν πάει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Τι λες ρε Χριστάκι; Μη φοβάσαι. Θα τους τσακώσουμε αυτούς. Τώρα κατεβαίνουμε. (Φεύγουν αμέσως από την Ασφάλεια και κατευθύνονται προς το Πολυτεχνείο.)

(Σε μια γωνιά της Πατησίων ο Αστυνόμος Μίλτος συνομιλεί με τον αστυνόμο Β.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ A-closhar: Ρε αστυνόμε, για κοίτα ρε. Οι μπάσταρδοι καταλάβανε

το Πολυτεχνείο. Εσύ τι λες; Θα καθίσουμε εδώ να κάνουμε τους ήρωες;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-closhar: Έχεις δίκιο προϊστάμενε. Τι μας ενδιαφέρει εμάς τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-closhar: Μπράβο. Μπήκες στο νόημα. Θα την κοπανήσουμε κι ότι γίνει ας γίνει. Εμάς πάντα μας χρειάζονται όλοι κι απάνω και οι κάτω. Εμείς θα φτιάξουμε αυτό το κράτος, το κολοχανίο; Σήμερα αυτοί, αύριο οι άλλοι και τρέχα γύρευε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β-closhar: Ωραία. Δεν πάμε στον «Λευτέρη» να πιούμε τα ούζα μας. Εμείς να είμαστε καλά κι από 'δώ πάνε οι άλλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α-closhar: Σε παραδέχομαι ρε τσίφτη. Γιατί είσαι σ' όλα μέσα. Πάμε ρε, πάμε.

(Απομακρύνονται από τα συμβάντα. Πάνε αμέσως για το ουζερί του «Λευτέρη». Ακολουθεί μουσική εμφυλίου πολέμου.)

Τέλος 2^{ης} πράξης

Είσοδο στη σκηνή του θεάτρου. Ο θίασος που τραγουδάει τους στίχους.

ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ

1 Είμαστε εμείς
Τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
Πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
Τον άγιο σκοπό.
Πολέμα θεατρίνε.

2 Εμείς οι νέοι της ειρήνης
Πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
Την σημαία
Για το καλό όλου του κόσμου
Πάντα πρωτοπόροι
Τα παιδιά της ειρήνης
Πολέμα θεατρίνε

Επανάληψη 1^{ου} στίχου.

(Αποχωρεί ο θίασος και ο Κομπέρ λυπητερά κλείνει την αυλαία της δεύτερης πράξης με τον παρακάτω στίχο.)

ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Σαν μπήκα στης ζωής την βιοπάλη αντίκρισα τον κόσμο,
Είδα μα ξεχώρισα ακόμα τους πραγματευτάδες της ειρήνης,
Τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας να πουλάνε
Τους λαούς μας σαν πρόβατα.

Ως πότε πια.

Θα τραυματίζουν την ειρήνη

Ως πότε πια

Θα πνίγουν συνειδήσεις

Ως πότε πια

Θα ζούνε σε βάρος των λαών.

Ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως
πότε πια, ως πότε πια;

(Ακούγεται μουσική υπόκρουση με συνοδεία λαού- Μπαλέτου με κωμικά-
δραματικά δρώμενα.)

Εισέρχεται ο θίασος τραγουδώντας «Που πάμε σύντροφε». Ακολουθεί η
σκηνή του συντρόφου με τον ταξιτζή.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Αυτή η δουλειά γίνεται κάθε μέρα σύντροφε. Φτιάξανε τις
γραμμές, τις λωρίδες. Κατάλαβες, είναι όλα μέχρι να φάνε,
κατάλαβες;

ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Τίποτα δεν φτιάξανε. Έρχονται, οι μεν έρχονται οι δε τώρα
ασχολούνται με την φωτογραφία, τη Δημητρούλα, κατάλα-
βες...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Αυτά είναι όλα φτιαχτά για να κοιμάται ο κόσμος.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ

ΑΘΗΝΑ 2000

ΔΙΑΝΟΜΗ ΡΟΛΩΝ

Ο Βασιλιάς του τίποτα
Η Βασίλισσα του τίποτα
Η Πριγκίπισσα του τίποτα
Ο Πρίγκιπας του τίποτα
Υπηρέτης Α΄
Υπηρέτης Β΄
Γελωτοποιός
Μαντατοφόρος
Πρίγκιπας της Κολάσεως

Το έργο βασίζεται στην περίοδο του Μεσαίωνα, χωρίς να υπήρχε ποτέ το βασίλειο του «ΤΙΠΟΤΑ». διακωμωδείται και γελοιοποιείται η μοναρχία, ωσάν δράμα και κωμωδία συνάμα αλληγορικά.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1^η

Εικόνα του παλατιού του Βασιλείου του ΤΙΠΟΤΑ, όπου ακούγονται οι σάλπιγγες και η φωνή του Υπηρέτη Α'.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ Α': (χτυπώντας το ραβδί): Ησυχία, παρακαλώ! Εισέρχονται στην αίθουσα του θρόνου ο βασιλιάς και η βασίλισσα του Τίποτα... Ησυχία, παρακαλώ...

(Περνάνε λίγα λεπτά, ακούγεται μουσική υπόκρουση. Εισέρχονται ο βασιλιάς και η βασίλισσα).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Κάθεται στο θρόνο με τη βασίλισσα, απευθυνόμενος σ' αυτήν): Αγαπημένη μου βασίλισσα, φως των ματιών μου, ο Πρίγκιπας της Κολάσεως, συνωμοτεί για να μας πάρουν το βασίλειο του *Τίποτα* να μας καθυποτάξουν...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Βασιλιά μου, κορώνα μου, πρέπει να υποστηρίξουμε τα συμφέροντα του Τίποτα πάση θυσία, με ιδρώτα και αίμα... Θα πολεμήσει η οικογένειά μας, με νύχια και δόντια...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Θα πολεμήσει ο λαός και η οικογένειά μας, όλοι μαζί εναντίον του Πρίγκιπα της Κολάσεως. Θα τον συντρίψουμε μια για πάντα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Βασιλιά μου, τί τάχα να γυρεύει ο αθεόφοβος Πρίγκιπας της Κολάσεως; Τί να τρέχει στο λογισμό του;...

(Ακούγονται περπατησιές ανθρώπων και εισέρχεται ο πρίγκιπας με την πριγκίπισσα του βασιλείου του Τίποτα).

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Πατέρα και μητέρα (υψώνοντας το σπαθί του), σας ορκίζομαι εγώ, με τα ίδια μου τα χέρια θα κομματιάσω τον Πρίγκιπα της Κολάσεως. Εγώ, ο γιος σας...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (πέφτοντας στην αγκαλιά της μητέρας της): Μητέρα τί συμβαίνει; Τι;...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Τίποτα, παιδιά μου, μη φοβάστε. Έχουμε χρήματα, χρυσάφι, στρατό, θα τον συγυρίσουμε τον αχρείο, θα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Απευθυνόμενος στα παιδιά του κατευθύνεται προς το θρόνο του και κάθεται): Τίποτα, μα τίποτα, παιδιά μου, δε συμβαίνει. Μην ανησυχείτε, θα τον συντρίψω με τα ίδια μου τα χέρια...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Πάτε, παιδιά μου, για ύπνο και μην ανησυχείτε. Όλα θα πάνε μια χαρά.

(Ακούγονται βήματα ανθρώπου και εισέρχεται ο Μαντατοφόρος).

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ: Πολυχρονεμένη μου βασιλιά και βασίλισσα, πρίγκιπες μου, πω, πω τί συμφορά έγινε! (Πλησιάζοντας σκύβει στο βασιλιά).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Τί γίνηκε, Μαντατοφόρε; Τί;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ: Βασιλιά μου, χτύπησε πάλι στο χωριό του βασιλείου μας ο πρίγκιπας της κολάσεως, κατέστρεψε τις σοδιές, τους ανθρώπους, πήρε ομήρους...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Απευθυνόμενος προς τον Υπηρέτη Β'): Τρέξε γρήγορα με το φτερωτό άλογο. Τρέξε και έλα να μας πεις τα καθέκαστα. Τρέξε...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ Β': (Υποκλινόμενος στο βασιλιά του Τίποτα): Τρέχω, τρέχω, βασιλιά μου. (Και απομακρύνεται).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Απευθυνόμενος στα παιδιά του): Πάτε, παιδιά μου, πάτε να κοιμηθείτε, πάτε κι εγώ με τη βασίλισσα θα νοιαστούμε, μη φοβάστε. Τίποτα δε φοβίζει την οικογένειά μας, τα συμφέροντά μας...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Πάμε, βασιλιά μου, και κορώνα του βασιλείου μας. Πάμε παιδιά μου, πάμε.

(Απομακρύνονται η βασίλισσα με τον πρίγκιπα και την πριγκίπισσα).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Σκουλήκι, αχρείε, αν σου πάει, έλα τώρα, τώρα φανερώσου... Φανερώσου και θα δεις. Θα σου πω εγώ, ο πανίσχυρος βασιλιάς του Τίποτα, ο...

(Ακούγονται βαριά βήματα και θόρυβος, κρότος).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Μη, βασιλιά μου, μην προκαλείς. Λένε πως ο πρίγκιπας της Κολάσεως είναι πολύ ισχυρός...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Εγώ δε φοβάμαι τίποτα... τίποτα πια. Είμαι ο βασιλιάς του Τίποτα... Ο εξουσιαστής όλων των υπηκόων του Τίποτα...

(Ακούγονται βαριά βήματα και θόρυβος, κρότος... ισχυρός. Αίφνης παρουσιάζεται ένα σύννεφο βαρύ, πλησιάζοντας προς τη σκηνή, που σιγά-σιγά, όσο πάει και ξεκαθαρίζει, παίρνοντας το σύννεφο, σιγά-σιγά ανθρώπινη υπόσταση πλησιάζοντας το βασιλιά και τη βασίλισσα του ΤΙΠΟΤΑ).

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Ήρθα κοντά σας και τώρα, βασιλιά και βασίλισσα

του Τίποτα, ήρθε η ώρα να λογοδοτήσετε για τις πράξεις σας. Ως πρίγκιπας της Κολάσεως απολογηθείτε, ανθρώπινα τέρατα. Χα, χα, χα, χα. Χαμογελώντας το μεγάλο καζάνι της κολάσεως σας περιμένει, χρυσά μου πιτσουνάκια. (τρίβοντας τα χέρια του). Απολογηθείτε, λοιπόν... (αγριεύοντας).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Απευθυνόμενη προς το βασιλιά του Τίποτα): Βασιλιά μου, κορώνα μου, πού ξεφύτρωσε αυτός; Βγάλε το σπαθί σου και κομμάτιασέ τον, κομμάτιασέ τον, πανάθεμά τον.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Δε γλιτώνει από εμένα, δε γλιτώνει...

(Κατ-βγάζει το σπαθί από τη θήκη του και ορμά εναντίον του πρίγκιπα της Κολάσεως).

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Για πλησίασε ανθρώπινο σκουλήκι, ανθρώπινο ερπετό, και θα μετανιώσεις πικρά. Θα μετανιώσεις πικρά... (πλησιάζοντας κατά κει).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Πλησιάζοντας): Κάνε την τελευταία ευχή σου.

(Αρχίζει η ξιφομαχία. Ο βασιλιάς του Τίποτα ξιφουλκεί με τον πρίγκιπα της Κολάσεως και σε μια φάση ο βασιλιάς του Τίποτα χάνει το σπαθί του από το χέρι και πέφτει στο πάτωμα).

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: (Χαμογελώντας και σημαδεύοντάς τον): Και τώρα, βασιλιά του Τίποτα, χα, χα, χα, είσαι ένα τίποτα, σκέτο τίποτα... ένα σκέτο χάλια. Χα, χα, χα... Φώναξε τώρα κοντά σου τη βασίλισσα σαν τη βασίλισσα του αέρα. Χα, χα, χα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Έλα, έλα κοντά μου βασίλισσά μου. Έλα, αυτός ο κολασμένος δεν αστειεύεται, δεν...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Τι λες, βασιλιά μου, γιατί δεν πολεμάς, γιατί παραδόθηκες; Για τη ζωούλα σου, ε, να έλθω κοντά σας; Εσύ είσαι το παλικάρι της φακής, το παλικάρι που παραδόθηκε, και θες κι εγώ, τώρα, να παραδοθώ αμαχητί... Ντροπή, ντροπή σου, για το βασίλειό μας και θέλεις τώρα να παραδοθώ αμαχητί, γιατί; Γιατί;

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Έλα, κυρά μου, έλα γρήγορα. Έλα, γιατί θα σε...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Παλιάνθρωπε, ξεδιάντροπε, ποιος είσαι συ που με διατάξεις; Ποιος είσαι συ, ποιος;...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: (Χαμογελώντας): Είμαι τώρα ο εξουσιαστής σας. Ο άρχων του σκότους, ο πρίγκιπας της Κολάσεως, ο...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Τι ζητάς από 'μάς, ξωτικό του κερατά; Τι ζητάς από

μένα, τι βασίλισσά μου; Τί ζητάς, τί θέλεις να σου δώσουμε; Πλούτη, χωράφια, σπίτια, χρυσό, διαμάντια, ζαφείρια; Τί θέλεις, λοιπόν, να σου δώσουμε και να μας αφήσεις λεύτερους, ξωτικό;

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Βασιλιά του Τίποτα, είσαι ένα τίποτα, μα τίποτα τώρα πια. Τώρα εκεί που θα πάμε, δεν περνάνε αυτά τα πλούτια, δεν περνάνε, δεν περνάνε. (Σαρκαστικά). Τόσα χρόνια, εσύ και η βασίλισσά σου, θα πληρώσετε για ό,τι κάνατε...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Εκλιπαρώντας τον): Πρίγκιπά μου, πρίγκιπα της Κολάσεως, τί θέλεις και θα το κάνουμε. Πες μας τί θέλεις και θα το κάνουμε. Τί θέλεις;

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Υποταγή, υποταγή, βασιλιά μου και βασίλισσα του Τίποτα. Όλοι οι αμαρτωλοί υπήκοοί μου δηλώνουν υποταγή και μόνο, τίποτα άλλο, στον πρίγκιπα της Κολάσεως. Εγώ, από 'δώ και τώρα θα κανονίζω για την τύχη σας, τη ζωή σας, τα πάντα, σιχαμερά σκουλήκια της εξουσίας του Τίποτα, που τώρα πια δε θα περνά η εξουσία σας.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Μη, έλεος... έλεος. Λυπηθείτε μας...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Μη με εκλιπαρείτε, θα πληρώσετε γι' αυτά που κάνατε στο λαό σας για όλα, για όλα... Ο πρίγκιπας της Κολάσεως εκτελεί το καθήκον του και μόνο το καθήκον του προς τον άρχοντα του σκότους, τον άρχοντα της κολάσεως...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Μα είμαι ο βασιλιάς και η βασίλισσα...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Τώρα δεν είσθε τίποτα, μα τίποτα. Ένα μηδενικό από το τίποτα, ένα πλην... (Χαμογελώντας). Χωνέψτε το. Ξέρετε τώρα τί σας περιμένει;

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Σαστισμένοι): Τί, τί μας περιμένει; Τί;

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Τα καζάνια, τα μεγάλα καζάνια, που βράζουν, σιγοβράζουν, (χαμογελώντας), χέε, χέε, χέε, με καυτά πραματάκια, ωραία πραματάκια, λεβεντιές μου, λεβεντιές μου... Βασιλικά καζάνια για σας, βασιλικά...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Και τα πλούτη μας, πάνε κι αυτά. Πάνε τα συμφέροντά μας.

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Όλα θα τα χάσετε, όλα θα τα χάσετε, όλα, όλα, όλα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Λυπήσου μας, εμείς εκπροσωπούμε το σύστημα, την τάξη, το κράτος, εμείς...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Σάπιοι, τρισάθλιοι δημιουργοί, σάπιοι κουφιοκέ-

φαλοι, ελεεινοί. Το σύστημα θα διαλυθεί, θα καταστραφεί.
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Χωρίς εμάς τί θα γίνει η κοινωνία του τίποτα, η κοινωνία, η κοινωνία...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Και τώρα ετοιμασθείτε και τώρα θα πάτε βρωμερά σκουλήκια στο καζάνι, στο πυρ το εξώτερον, στο πυρ της ιστορίας, θα σας ξεπλύνει το καζάνι της ιστορίας, της βρωμερής ανθρωπιάς, που σας ταιριάζει, που σας ταιριάζει μια για πάντα, τιποτένια σκουλήκια της εξουσίας του βασιλείου του Τίποτα, του βασιλείου που θα εξαφανισθεί μια για πάντα. Θάνατος στους τυράννους, θάνατος στους εκμεταλλευτές της δυστυχίας, του ανθρώπινου πόνου, που σκορπίσατε, τιποτένια σκουλήκια... Εμπρός, λοιπόν, προχωράτε. Ηχείτε σάλπιγγες της κολάσεως και υποδεχθείτε τους.

(Ακούγονται σάλπιγγες της κολάσεως, κλείνει το σκηνικό και ανοίγει μετά από μουσική υπόκρουση στη Δεύτερη Σκηνή).

ΣΚΗΝΗ 2^η

Εικόνα της Κολάσεως με τα καζάνια της Ιστορίας και τον πρίγκιπα της Κολάσεως να ανακατεύει τα καζάνια με τις φωτιές και τον «βασιλιά» και τη «βασίλισσα» του Τίποτα να ακολουθούν τον πρίγκιπα της Κολάσεως.

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ (Γελώντας): Χα, χα. Φτάσαμε, πουλάκια μου, και τώρα πέστε μου ποια είναι η τελευταία σας επιθυμία.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Γιατί πρίγκιπα της Κολάσεως θα μας ρίξεις στα καζάνια; Γιατί κατηγορούμαστε;

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Κατηγορείστε γιατί εκατοντάδες χρόνια, εσείς και η δυναστεία σας, καταληστεύσατε το λαό σας, σκοτώσατε εκατοντάδες υπηκόους σας, με την καλογερίστικη γλώσσα σας με τα μεσαιωνικά τερατώδη δικαστήριά σας. Καταδικάσατε χιλιάδες, μυριάδες αθώων γυναικόπαιδων, σάτυροι του ανθρώπινου είδους, έμποροι της ανηθικότητας, σοδομιστές, αιμομίκτες, δολοφόνοι συνειδήσεων, ιμπεριαλιστές στρατοκράτες, δολοπλόκοι, αιμοσταγείς νεοτύραννοι του μεσαίωνα, ήπιατε σταγόνα-σταγόνα το αίμα του λαού σας με τη λαϊκή σας εξουσία, υποκείμενα της ανθρωπότητας, κατηγορείσθε θεομπαίχτες, γρανάζια του συστήματος ενάντια στα ανθρώπινα συμφέροντα για την ψυχική και ηθική χρεοκόπηση του

ανθρώπου του βασιλείου σας, του Τίποτα, του βασιλείου της
ανηθικότητας, κατηγορείσθε...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Εμείς οι βασιλιάδες, ελέω Θεού και ανθρώπων, μπο-
ρούμε να κάνουμε ό,τι νομίζουμε...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Κάνετε λάθος, εγκληματίες. Ελέω μεν του Θεού
εγκληματείτε, χωρίς να δίνετε λογαριασμό σε κανένα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Ελέω Θεού. Ναι, έτσι πρέπει να λειτουργεί το βασίλειο
του Τίποτα μέσα...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ (Γελώντας): Χε, χε, χε. Έτσι θέλετε να δουλεύει το
σύστημα, απατεώνες του συστήματος...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Το σύστημα είμαστε εμείς και ο λαός ακολουθεί το
σύστημα...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Δηλαδή κατηγορούμενοι ομολογείτε για το κα-
τασκευασμένο σύστημά σας. Ομολογείτε τη συμμετοχή σας
στο αιώνιο κατασκευασμένο σύστημά σας της εξουσίας σας.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Εμείς είμαστε η εξουσία...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Η εξουσία είναι ο λαός, τιποτένιοι. Ο λαός...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Ο λαός είμαστε εμείς οι βασιλιάδες με τα βασίλειά μας.

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Τα βασίλειά σας θα διαλυθούν μια για πάντα απ’
τον πλανήτη. Μια για πάντα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Ποτέ... Ποτέ...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Φονιάδες των λαών γαλαζοαίματοι, αιματορου-
φήχτρες αθώνων πλασμάτων, ήρθε η ώρα σας να πληρώσετε,
να τιμωρηθείτε για παραδειγματισμό μια για πάντα να τε-
λειώνουμε με το σάπιο καθεστώς των βασιλιάδων φονιάδων.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Με ύφος τρελού): Είμαι ο βασιλιάς του Τίποτα, είμαι
ο βασιλιάς, ο βασιλιάς, ο βασιλιάς, ο βασιλιάς της οικουμέ-
νης, ο βασιλιάς...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Χε, χε, χε. Πάει, βασιλιά μου, σου ’στριψε μια βίδα
από ’δω, μια βίδα από ’κει, μια βίδα παραπέρα. Τώρα δεν
είσαι ο βασιλιάς του Τίποτα, είσαι ένα τίποτα. Ένα σκουπίδι
του τίποτα. Πλανητάρχης είναι ο άρχων της Κολάσεως, σ’ αυ-
τόν υπακούμε όλοι μας, όλοι μας. Χώνεψέ το. Χε, χε, χε, χε...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Έλεος, πρίγκιπά μου, έλεος. Ό,τι θέλεις να μας ζητή-
σεις, έλεος...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Δεν υπάρχει έλεος, θα πληρώσετε για όλα, για όλα.
Προχωρήστε, προχωρήστε για τα καζάνια της Κολάσεως, για
τα καζάνια της Κολάσεως, γρήγορα, γρήγορα.

ΣΚΗΝΗ 3^η

Πλησιάζοντας στα καζάνια της Κολάσεως, ο πρίγκιπας της Κολάσεως του λέει:

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Μια στιγμή, βασιλιά μου, βασιλιά του Τίποτα, υπάρχει μια ελπίδα για σένα, μια ελπίδα μοναδική, αν αρνηθείς μερικά πράγματα, τότε...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: (Ρωτώντας τον με αγωνία): Τότε τί; Τί θα γίνει αν αρνηθώ...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Αν αρνηθείς, βασιλιά μου, τα ταπεινά σου συμφέροντα, αν αρνηθείς τα πλούτη, τα παλάτια σου, τα διαμάντια σου, τα χρυσαφικά σου, όλα τα πλούτη σου, τότε μπορεί να συγχωρεθείς από τον Αρχηγό μας, τότε δε θα πας στα καζάνια της Κολάσεως...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Αυτά ποτέ, ποτέ των ποτών. Εμείς εκπροσωπούμε τα συμφέροντα, το κεφάλαιο, τους κεφαλαιοκράτες. Αυτός είναι ο λαός μας, τα όργανα της εξουσίας...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Τότε, βασιλιά μου ξεροκέφαλε, για να γλιτώσεις το τομάρι σου, τη γυναικούλα σου και το σόι σου, πρέπει να υποταγείς, αλλιώς κάνε την προσευχή σου, την τελευταία σου επιθυμία ~~σου~~ περιμένουν τα καζάνια, που θα βράξεις, θα βράξεις μήνες, χρόνια, αιώνες, εσύ και το σινάφι σου των συμφερόντων, θα βράξεις πλάι στα μαντρόσκυλα της εξουσίας σαν και του λόγου σου.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Μια στιγμή, μια στιγμή να το σκεφτώ λιγάκι, λιγάκι...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Τί κάνεις, προσπαθείς να κερδίσεις λίγο χρόνο, φουκαρά μου δε γλιτώνεις, δε γλιτώνεις με τίποτα, με τίποτα, βασιλιά του Τίποτα. Κατάλαβέ το, είσαι τώρα, ένα τίποτα, ένα μηδενικό. Θα σε πατάξουμε μια για πάντα, θα σε συντρίψουμε εσένα και το σόι σου. Βασιλιάδες, βασιλιάδες, ήρθε το τέλος σας, το τέλος σας μια για πάντα, σκουλήκια του κερατά, ανθρωπόμορφα τέρατα, βρυκόλακες που ρουφάτε το αίμα των αθώων, το αίμα των φτωχών, των αδυνάτων. Προχώρα άτιμο ερπετό της κοσμικής εξουσίας και τώρα ακόμα αμετανόητο κάθαρμα, ακόμα σκέφτεσαι τα συμφέροντά σου, τώρα στα τελευταία της γήινης ζωής σου, τώρα σου χρειάζεται σκληρή τιμωρία στα καζάνια, στα καζάνια

προχώρα άτιμο σκουλήκι. Προχώρα... (Και σπρώχνοντάς τον προχωρώντας ακούγεται σιγά-σιγά ο θόρυβος, ο κρότος από τα καζάνια της Κολάσεως. Σιγά-σιγά η σκηνή γεμίζει από θολά σύννεφα, που πυκνώνουν την αυλαία...).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ: Μη λυπηθείτε με, έλεος, έλεος...

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ: Προχώρα... Προχώρα...

Κλείνει η αυλαία με μουσική υπόκρουση που διαρκεί λίγα λεπτά. Μικρό διάλειμμα.

ΣΚΗΝΗ 4η

Σκηνή εσωτερικού της Κολάσεως, όπου εισέρχονται σιγά-σιγά οι διάβολοι της Κολάσεως, μεταμφιεσμένοι να σέρνουν το χορό τραγουδώντας και χορεύοντας, συνάμα, ρυθμικά.

ΧΟΡΟΣ:

Είμαστε εμείς
τα παιδιά του διαβόλου.
Είμαστε εμείς
τα παιδιά του κάτω Κόσμου.
Είμαστε εμείς
τα παιδιά
της προσμονής.
Είμαστε εμείς
μόνος δρόμος
ο ιερός.
Ελάτε δίπλα μας
λιοντάρια της Κολάσεως
πάντα να πολεμάμε
ενάντια στα συμφέροντα
τα ποταπά,
να βαδίσουμε
πάντα
στη νίκη την ιερή.
Είμαστε εμείς
τραγουδιστάδες

του διαβόλου,
ήρθε ο καιρός
να διώχνουμε
τα μεγάλα
τα συμφέροντα,
δεν μας τρομάζουν
οι βασιλιάδες,
οι κηφήνες,
εμείς θα προχωρήσουμε
μπροστά.
Είμαστε εμείς
του διαβόλου
τα παιδιά.
Είμαστε εμείς
πάντα
κόντρα
στα συμφέροντα,
κόντρα
σας εξουσίες,
στους συνωμότες
τους σιωπηρούς,
ασπίδα μας
η δικαιοσύνη
του δίκιου
πάντα
η φωνή
να ακουσθεί
ενάντια
στα ποταπά συμφέροντα.
Τώρα εμείς
πολεμάμε
τώρα στη γραμμή
του ξεσηκωμού
όπως πάντα
και τώρα
νικητές
θα είμαστε
εμείς

τα παιδιά
του διαβόλου.

Η σκηνή κλείνει με μουσική υπόκρουση.

ΣΚΗΝΗ 5^η

Ανοίγει η αυλαία μετά τη μουσική. Εισέρχεται ο Χορός που τραγουδά...

ΧΟΡΟΣ:

Να
και τώρα
Βασιλιά του Τίποτα
ήρθε
η ώρα σου
να πληρώσεις,
να πληρώσεις,
να πληρώσεις.
Να τώρα
Βασιλιά του Τίποτα.
Να τώρα
στάσου
γενναία
τιποτένιε
Βασιλιά
του Τίποτα.
Να τώρα
ήρθε η ώρα σου
να πληρώσεις,
να πληρώσεις,
να πληρώσεις.
Να τώρα,
Να τώρα,
Να τώρα,
Τώρα

στον Κάτω
Κόσμο
θα μάθεις
Βασιλιά
του Τίποτα,
Βασιλιά
της δυστυχίας,
Βασιλιά
του πόνου,
Βασιλιά
τύραννε
του ανθρώπου.
Να τώρα
στον Κάτω
Κόσμο
θα μάθεις
Βασιλιά
του Τίποτα,
Βασιλιά
της δυστυχίας,
Βασιλιά του πόνου,
Βασιλιά
τύραννε
του ανθρώπου.
Να τώρα
στον Κάτω
Κόσμο
θα μάθεις
Βασιλιά
του Τίποτα,
Βασιλιά
της δυστυχίας,
Βασιλιά
του πόνου,
Βασιλιά
τύραννε
του ανθρώπου.
Να τώρα

στον Κάτω
Κόσμο
θα μάθεις
Βασιλιά
του Τίποτα,
Βασιλιά
της δυστυχίας,
Βασιλιά
του πόνου,
Βασιλιά
τύραννε
του ανθρώπου.
Να τώρα
στον Κάτω
Κόσμο.
Να
και τώρα
Βασιλιά
του Τίποτα
ήρθε η ώρα σου
να πληρώσεις,
να πληρώσεις,
να πληρώσεις.
Να τώρα
Βασιλιά
του Τίποτα.
Να τώρα
ήρθε
η ώρα σου
να πληρώσεις,
να πληρώσεις.
Να τώρα
Βασιλιά
του Τίποτα.
Να τώρα
ήρθε
η ώρα σου
να πληρώσεις,

να πληρώσεις.
Να τώρα
Βασιλιά
του Τίποτα,
Βασιλιά
της δυστυχίας,
Βασιλιά
του ανθρώπινου
πόνου,
Βασιλιά
του Τίποτα
θα διαβείς
το σκοτάδι,
το σκοτάδι,
το σκοτάδι
της Κολάσεως,
η φωτιά
δεν φοβάται
το ατσάλι
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά,
τιποτένιο
σκουλήκι
της εξουσίας
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά
σιχαμερό
ερπετό
της εξουσίας,
Βασιλιά
του Τίποτα
θα διαβείς
του Κάτω Κόσμου
τα σκαλιά,

τιποτένιο
σκουλήκι
της εξουσίας,
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά
θα υποφέρεις,
θα πεινάς,
θα διψάς,
θα υποφέρεις,
θα πεινάς,
θα διψάς,
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά,
τιποτένιο
σκουλήκι
της εξουσίας
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά
θα υποφέρεις,
θα πεινάς,
θα διψάς,
θα υποφέρεις,
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά
θα υποφέρεις,
θα πεινάς,
θα διψάς,
θα υποφέρεις,
θα διαβείς
του Κάτω

Κόσμου
τα σκαλιά
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά
θα διαβείς
του Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά
θα υποφέρεις,
θα διψάς,
θα υποφέρεις
στου Κάτω
Κόσμου
τα σκαλιά.
Βασιλιά
του Τίποτα
τώρα
είσαι
ένα τίποτα.
Βασιλιά
του Τίποτα
ήσουνά ένα
τίποτα.
Βασιλιά
του Τίποτα
ήσουνά
ένα
τίποτα.
Βασιλιά
του Τίποτα
τώρα
είσαι
ένα τίποτα.
Βασιλιά
του Τίποτα
είσαι

ένα τίποτα.
Βασιλιά
του Τίποτα
ήσουν
ένα τίποτα.
Βασιλιά
του Τίποτα
ήρθε
η ώρα σου,
ήρθε
η ώρα σου
η ώρα σου
η ώρα σου
Βασιλιά του
Τίποτα.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

Διάλειμμα ολίγων λεπτών.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1^η

Εισέρχεται ο Χορός τραγουδώντας με κίνηση.

ΧΟΡΟΣ:
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχείτε
απ' τον βασιλιά
του τίποτα
που τίποτα
δεν είναι πια...
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχείτε

απ' τον βασιλιά
που χάθηκε
που τίποτα
δεν είναι πια...
Ξυπνάτε
κι αγρυπνάτε
λαοί
όλου του
κόσμου,
λαοί
παλέψτε
ειρηνικά
να μην υπάρχουν
βασιλιάδες
του τίποτα,
βασιλιάδες
εκμεταλλευτές
της δυστυχίας.
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχθείτε
γιατί τώρα
πια
παλέψτε
λαοί
κόντρα
στα συστήματα
τα δεσποτικά
κόντρα
στ' αφεντικά,
κόντρα
στους συνωμότες,
κόντρα
στα συστήματα,
κόντρα
στους βασιλιάδες
του τίποτα,
χτυπάτε

τους τυράννους
του
ανθρώπινου πόνου.
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχθείτε
απ' την
ιστορία
την ανθρώπινη.
Θάψτε
λαοί
τους τυράννους
του πολέμου
σαν τον
χειμώνα
που διώχνει
το φθινόπωρο,
διώξτε
τους τυράννους
και τότε
θα τραβάτε
λαοί
όλου του κόσμου
τον δρόμο
τον ανηφορικό,
τον δρόμο
τον ειρηνικό,
τον δρόμο
του αγώνα μας,
τον δρόμο
του λαού μας
και παλέψτε
κοντά
στους
συντρόφους
του λαού μας
που
αντιστάθηκαν,

παλέψτε κοντά
στους συντρόφους
της οικουμένης,
παλέψτε
κοντά
στους λαούς
της οικουμένης.
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατιωτάκι
του μίσους.
Βασιλιά
του τίποτα
άδике κριτή
του κατεστημένου,
μολυβένιο
ανθρωπάκι
σου 'δώσαν
δύναμη
να υπηρετείς
τους αδίκους
και
τους ισχυρούς.
Στρατιωτάκι
του μίσους,
βασιλιά
του τίποτα,
στρατοκράτη
του πολέμου,
ντενεκεδένιε
εξωμότη
της ψεύτικης συνείδησης.
Βασιλιά
του τίποτα,
ανθρώπινο
κουφάρι,
ελεεινέ
δυνάστη,

ντροπή
για την
ανθρωπότητα,
αίμα
ανθρώπινο
πίνετε
ανθρώπινα
τέρατα,
πολεμοκάπηλοι
εξωμότες.
Ως πότε
πια
ψευτοπραματευτάδες,
κόλακες
αρχοντάδες
της ψευτιάς
θα πουλάτε
την ειρήνη!
Ως πότε
πια
να σκορπάτε
την ορφάνια!
Ως πότε
πια
στρατιώτες
της ντροπής
χτυπάτε
παλικάρια
για να
γκρεμίσετε
τα κάστρα
της ντροπής,
τα κάστρα
της σκλαβιάς.
Ως πότε
πια
θα πνίγετε
συνειδήσεις!

Ως πότε
πια
ανθρώπινα κουφάρια,
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατιώτη
της ντροπής.
Ως πότε πια
θα τραυματίζετε
την ειρήνη!
Ως πότε πια
θα πνίγετε
συνειδήσεις!
Ως πότε πια
θα σκοτώνετε
αθώους,
ποτάμια
τα αίματα,
ποτάμια
τα δάκρυα,
ποτάμια
οι στεναγμοί,
ποτάμια
οι σκοτωμοί,
ποτάμια
ανθρώπινα,
σταματήστε
τα φονικά.
Ένα, δύο, τρία
σύνθημα ανθρωπινό
τικ - τακ
ανθρωπινό
ξέσπασμα
του τελειωμού
Ως πότε
πια
τα βρώμικα
σπαθιά σας

να ξεσκίζουν
τη σάρκα
των ανθρώπων
γιομάτα
αίμα ανθρώπινο
να πνίγετε
τη λευτεριά
να σκορπάτε
την ορφάνια!
Ως τότε
πια
τα σκυλιά
της εξουσίας
θα σκοτώνουν
την κραυγή
της ελευθερίας
Βασιλιά
της εξουσίας,
στρατιωτάκι
του μίσους,
άδικο κριτή
της κοινωνίας.
Εν-δυο, εν-δυο
περνάει ο στρατός
του βασιλιά
του τίποτα,
ο στρατός
των ανθρώπων
εναντίον
των ανθρώπων
σαν σφυρίζει
ο γαλονάς,
θα ορμήσουν
οι καβαλαραίοι,
οι φασουλήδες
οι άσπροι
θα σκοτώσουν
τους μαύρους

στα όπλα,
στα όπλα
πατριώτες
πλησιάζουν τα σκυλιά
της εξουσίας.
Εμπρός
γενναίοι
πολεμιστές
σαρώστε
τους στρατιώτες
της εξουσίας,
για σένα
στρατιώτη
της ντροπής
για σκέψου
απόψε λογικά
μη σου 'μαθαν
το ποίημά σου
λαθεμένα,
εσύ που
ορμάς
με λύσσα
να σκοτώσεις
τον εχθρό σου.
Ως τότε πια
βασιλιά
του τίποτα
θα σκοτώνετε
αθώους,
ποτάμια
τα αίματα,
ποτάμια
τα δάκρυα,
ποτάμια
οι στεναγμοί.
Ως τότε πια
Βασιλιά
του τίποτα,

Βασιλιά
του μίσους,
της αδικίας,
θα σκοτώνετε
αθώους
ποτάμια
τα αίματα,
ποτάμια
οι σκοτωμοί,
θα ρουφάτε
αίμα ανθρώπινο
ως πότε πια
το πανάθλιο
σύστημά σας
θα σκοτώνει
την ανθρωπότητα,
θα μολύνει
την ανθρώπινη
οντότητα.
Ως πότε πια
δολοφόνοι
αθώων ψυχών
θα υπάρχουνε!
Ως πότε
πια;
Εμπρός
γενναίοι
πολεμιστές
της ειρήνης,
προχωρήστε
για τη νίκη
τη λαμπρή.
Ως πότε
πια
νεκροθάφτες
των λαών
θα υπάρχουνε!
Ως πότε

δούλοι
του συστήματος,
βασιλιάδες,
ραγιάδες
του συμφέροντος,
θα υπάρχουν!
Ως πότε
πια
θα τραυματίζετε
την ειρήνη,
θα πνίγετε
συνειδήσεις!
Ως πότε
πια
ποτάμια
τα αίματα,
ποτάμια
οι σκοτωμοί.
Ως πότε
θα ρουφάτε
το αίμα
το ανθρωπινό!
Εν-δυο, εν-δυο
περνάει ο στρατός
του βασιλιά
του τίποτα,
ο στρατός
των ανθρώπων
εναντίον
των ανθρώπων.
Σαν σφυρίζει
ο γαλονάς
θα ορμήσουν
οι καβαλαραίοι,
οι φασουλήδες,
οι άσπροι
θα σκοτώσουν
τους μαύρους.

Στα όπλα,
στα όπλα
πατριώτες,
πλησιάζουν
τα σκυλιά
της εξουσίας.
Εμπρός
γενναίοι
πολεμιστές,
σαρώστε
τους στρατιώτες
της ντροπής.
Εν-δυο, εν-δυο
περνάει
ο στρατός
του βασιλιά
του τίποτα,
ο στρατός
των ανθρώπων
εναντίον
των ανθρώπων.
Σαν σφυρίξει
ο γαλονάς,
θα ορμήσουν
οι καβαλαραίοι
οι φασουλήδες,
οι άσπροι
θα σκοτώσουν τους μαύρους.
Στα όπλα,
στα όπλα
πατριώτες,
πλησιάζουν
τα σκυλιά
της εξουσίας.
Εμπρός
γενναίοι
πολεμιστές,
σαρώστε

τους στρατιώτες
της ντροπής.
Να λαοί
όλου του κόσμου,
διδασχθείτε
απ' τον
βασιλιά
του τίποτα,
που τίποτα
δεν είναι
πια.
Να λαοί
όλου
του κόσμου
διδασχθείτε
απ' το βασιλιά
που χάθηκε,
που τίποτα
δεν είναι πια.
Ξυπνάτε
κι αγρυπνάτε
λαοί
όλου του
κόσμου
λαοί
παλέψτε
ειρηνικά
να μην
υπάρχουν
βασιλιάδες
του τίποτα,
βασιλιάδες
εκμεταλλευτές
της δυστυχίας,
του ανθρώπινου πόνου.
Να
λαοί
όλου του κόσμου,

διδασχθείτε,
γιατί τώρα
πια
παλέψτε
λαοί
κόντρα
στα συστήματα
τα δεσποτικά,
κόντρα
στ' αφεντικά,
κόντρα
στους συνωμότες,
κόντρα,
κόντρα
στα συστήματα,
στους βασιλιάδες
του τίποτα,
χτυπάτε
τους τυράννους
του ανθρώπινου
πόνου.
Να λαοί
όλου του κόσμου,
διδασχθείτε
απ' την ιστορία
την ανθρώπινη,
θάψτε,
λαοί
τους τυράννους
του πολέμου
σαν τον
χειμώνα
που διώχνει
το φθινόπωρο
διώξτε
τους τυράννους
και τότε
θα τραβάτε,

λαοί
όλου του κόσμου,
το δρόμο
τον ειρηνικό,
το δρόμο
του αγώνα μας,
του λαού μας
και παλέψτε
κοντά
στους συντρόφους
του λαού μας
που αντισταθήκαν,
παλέψτε
κοντά
στους συντρόφους
της οικουμένης.
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατιωτάκι
του μίσους,
βασιλιά
του τίποτα,
άδике κριτή
του κατεστημένου,
μολυβένιο
ανθρωπάκι
σου 'δώσαν
δύναμη
να υπηρετείς
τους αδίκους
και τους
ισχυρούς.
Στρατιωτάκι
του μίσους,
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατοκράτη
του πολέμου,

ντενεκεδένιε
εξωμότη
της ψεύτικης
συνείδησης,
Βασιλιά
του τίποτα,
ανθρώπινο
κουφάρι,
ελεεινέ
δυνάστη,
ντροπή
για την
ανθρωπότητα,
αίμα
ανθρώπινο
πίνετε
ανθρώπινα
τέρατα,
πολεμοκάπηλοι
εξωμότες.
Ως πότε
πια
ψευτοπραγματάδες,
κόλακες,
αρχοντάδες
της ψευτιάς
θα πουλάτε
την ειρήνη!
Ως πότε
πια
να σκορπάτε
την ορφάνια!
Ως πότε
πια
να σκορπάτε
την ορφάνια!
Ως πότε
πια

στρατιώτες
της ντροπής
χτυπάτε
παλικάρια
για να
γκρεμίστε
τα κάστρα
της ντροπής,
τα κάστρα
της σκλαβιάς.
Ως πότε
πια
θα τραυματίζετε
την ειρήνη!
Ως πότε
πια
θα πνίγετε
συνειδήσεις!
Ως πότε
πια
ανθρώπινα
κουφάρια,
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατιώτη
της ντροπής.
Ως πότε πια
θα τραυματίζετε
την ειρήνη!
Ως πότε πια
θα πνίγετε,
ως πότε πια
θα σκοτώνετε
αθώους!
Να λαοί
όλου του κόσμου,
διδασθεείτε
απ' τον βασιλιά

του τίποτα,
που τίποτα
δεν είναι πια...
Να λαοί
όλου του κόσμου,
διδασχθείτε
απ' τον βασιλιά
που χάθηκε
που τίποτα
δεν είναι πια.
Ξυπνάτε λαοί
κι αγρυπνάτε,
λαοί
όλου του
κόσμου
παλέψτε
ειρηνικά
να μην υπάρχουν
Βασιλιάδες
του τίποτα,
Βασιλιάδες
εκμεταλλευτές
της δυστυχίας.
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχθείτε,
γιατί τώρα
πια
παλέψτε
λαοί
κόντρα
στα συστήματα
τα δεσποτικά,
κόντρα
στ' αφεντικά,
κόντρα
στους συνωμότες,
κόντρα

στα συστήματα,
κόντρα
στους βασιλιάδες
του τίποτα,
χτυπάτε
τους τυράννους
του ανθρώπινου
πόνου.
Να λαοί
όλου του κόσμου,
διδασθεείτε
απ' την ιστορία
την ανθρώπινη,
θάψτε,
λαοί
τους τυράννους
του πολέμου,
σαν τον
χειμώνα
που διώχνει
το φθινόπωρο,
διώξτε τους
τυράννους
και τότε
θα τραβάτε,
λαοί όλου
του κόσμου,
το δρόμο
τον ανηφορικό,
το δρόμο
τον ειρηνικό,
το δρόμο
του αγώνα μας,
το δρόμο
του λαού μας
και παλέψτε
κοντά μας
στους

συντρόφους μας,
του λαού μας
που αντισταθήκαν,
παλέψτε κοντά
στους συντρόφους
της οικουμένης,
παλέψτε
κοντά
στους λαούς
της οικουμένης.
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατιωτάκι
του μίσους,
Βασιλιά
του τίποτα,
άδικε κριτή
του κατεστημένου,
μολυβένιο
ανθρωπάκι
σου 'δώσαν
δύναμη
να υπηρετείς
τους αδίκους
και τους
ισχυρούς.
Στρατιωτάκι
του μίσους,
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατοκράτη
του πολέμου,
ντενεκεδένιε
εξωμότη
της ψεύτικης
συνείδησης,
Βασιλιά
του τίποτα,

ανθρώπινο
κουφάρι,
ελεεινέ
δυνάστη,
ντροπή
για την
ανθρωπότητα,
αίμα
ανθρωπινό
πίνετε
ανθρώπινα
τέρατα,
πολεμοκάπηλους
εξωμότες.
Ως πότε πια
ψευτοπραγματευτάδες
κόλακες,
αρχοντάδες μας
της ψευτιάς
θα πουλάτε
την ειρήνη!
Ως πάτε
πια
να σκορπάτε
την ορφάνια!
Ως πότε
πια
στρατιώτες
της ντροπής
χτυπάτε
παλικάρια
για να γκρεμίστε
τα κάστρα
της ντροπής,
τα κάστρα
της σκλαβιάς.
Ως πότε πια
θα τραυματίζετε

την ειρήνη!
Ως πότε πια
θα πνίγετε
συνειδήσεις!
Ως πότε πια
ανθρώπινα κουφάρια
θα πουλάτε
την ειρήνη!
Ως πότε πια
στρατιώτες
της ντροπής
χτυπάτε
παλικάρια,
ανθρώπινα
λιοντάρια
για να
γκρεμίστε
τα κάστρα
της ντροπής,
τα κάστρα
της σκλαβιάς,
παλέψτε
κοντά
στους συντρόφους μας,
τους λαούς μας
της οικουμένης,
Βασιλιά
του τίποτα,
στρατιωτάκι
του μίσους,
Βασιλιά
του τίποτα,
άδικε
κριτή
ταυ κατεστημένου,
μολυβένιο
ανθρωπάκι,
σου 'δώσαν

δύναμη
να υπηρετείς
τους αδίκους
και τους
ισχυρούς,
χτυπάτε
παλικάρια
ανθρώπινα
λιοντάρια,
Βασιλιά
του τίποτα
τώρα
είσαι
ένα τίποτα,
Βασιλιά
του τίποτα
ήσουνά ένα
τίποτα,
Βασιλιά
του τίποτα
είσαι
ένα τίποτα,
Βασιλιά
του τίποτα
ήρθε
η ώρα σου.
Βασιλιά
του τίποτα
είσαι
ένα τίποτα,
στρατιώτη
της ντροπής
σταματήστε
τα φονικά
ένα, δυο, τρία
σύνθημα
ανθρωπινό
τικ - τακ

ανθρωπινό
ξέσπασμα
του τελειωμού.
Ως τότε
πια
τα βρώμικα
σπαθιά σας
να ξεσκίζουν
τη σάρκα
των ανθρώπων,
γιομάτα
αίμα
ανθρώπινο
να πνίγετε
τη λευτεριά,
να σκορπάτε
την ορφάνια.
Ως τότε
πια
τα σκυλιά
της εξουσίας
θα σκοτώνουν
την κραυγή
της ελευθερίας!
Ως τότε
πια
θα σκοτώνετε
αθώους,
ποτάμια
τα αίματα,
ποτάμια
τα δάκρυα,
ποτάμια
οι σκοτωμοί,
ποτάμια
οι στεναγμοί,
ποτάμια
οι σκοτωμοί,

ποτάμια
ανθρώπινα.
Να λαοί
όλου του
κόσμου
διδασχθείτε
απ' την
ιστορία
την ανθρώπινη,
θάψτε
λαοί
τους τυράννους
του πολέμου
σαν τον
χειμώνα
που διώχνει
το φθινόπωρο,
διώξτε
τους τυράννους
του πολέμου
και τότε
θα τραβάτε
λαοί όλου
του κόσμου
το δρόμο
τον ανηφορικό,
το δρόμο
τον ειρηνικό,
το δρόμο
του αγώνα μας,
το δρόμο
του λαού μας
και παλέψτε
ειρηνικά
να μην
υπάρχουν
βασιλιάδες
του τίποτα,

βασιλιάδες
εκμεταλλευτές
της δυστυχίας.
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχθείτε
γιατί τώρα
πια
να μην υπάρχουν
βασιλιάδες
του τίποτα,
βασιλιάδες
εκμεταλλευτές
της δυστυχίας.
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχθείτε
γιατί τώρα
πια
παλέψτε
λαοί
κόντρα
στα συστήματα
τα δεσποτικά,
κόντρα
στα αφεντικά,
κόντρα
στους συνωμότες,
κόντρα
στα συστήματα,
κόντρα
στους βασιλιάδες
του τίποτα,
χτυπάτε
τους τυράννους
του ανθρώπινου
πόνου.
Να λαοί

όλου του κόσμου
διδασχθείτε
απ' την ιστορία
την ανθρώπινη,
θάψτε
λαοί
τους τυράννους
του πολέμου
σαν τον χειμώνα
που διώχνει
το φθινόπωρο
διώξτε
τους τυράννους
και τότε
θα τραβάτε
λαοί όλου
του κόσμου
το δρόμο
τον ανηφορικό,
το δρόμο
τον ειρηνικό,
το δρόμο
του αγώνα μας
το δρόμο
του λαού μας
και παλέψτε
όλου του
κόσμου
υψώστε
ανθρώπινη
σημαία,
γκρεμίστε
τα κάστρα
της ντροπής,
τα κάστρα
της σκλαβιάς
βασιλιά
του τίποτα

τώρα πια
και πάντα
θα είσαι
ένα τίποτα
βασιλιά
της τιποτένιας
εξουσίας,
βασιλιά
του τίποτα,
βασιλιάδες
εκμεταλλευτές
της δυστυχίας.

Να λαοί
όλου του
κόσμου
διδασχθείτε
γιατί τώρα
πια.

Ως πότε
θα σκοτώνετε
αθώους,
ποτάμια
τα αίματα,
ποτάμια
τα δάκρυα,
ποτάμια
οι σκοτωμοί,
ποτάμια
οι στεναγμοί,
ποτάμια
οι σκοτωμοί,
ποτάμια
ανθρώπινα.

Να λαοί
όλου του
κόσμου
διδασχθείτε
απ' την

ιστορία
την ανθρώπινη.
Θάψτε
λαοί
τους τυράννους
του πολέμου
σαν τον χειμώνα
που διώχνει
το φθινόπωρο,
σταματήστε
τα φονικά
ανθρώπινα
τέρατα.
Ένα, δύο, τρία
σύνθημα
ανθρωπινό,
τικ - τακ
ανθρωπινό
ξέσπασμα
του τελειωμού.
Ως πότε
πια
τα βρώμικα
σπαθιά
να ξεσκίζουν
τη σάρκα
των ανθρώπων
γιομάτα
αίμα
ανθρώπινο
να πνίγετε
τη λευτεριά,
να σκορπάτε
την ορφάνια.
Ως ποτέ πια
τα σκυλιά
της εξουσίας
θα σκοτώνουν

την κραυγή
της ελευθερίας,
σταματήστε
τα φονικά.
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχθείτε
απ' το βασιλιά
του τίποτα
που τίποτα
δεν είναι πια.
Να λαοί
όλου του κόσμου
διδασχθείτε
απ' το βασιλιά
που τίποτα
δεν είναι πια.
Ξυπνάτε λαοί
κι αγρυπνάτε
λαοί
όλου του
κόσμου
διδασχθείτε απ' τον
βασιλιά
του τίποτα
που τίποτα
δεν είναι.
πια.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΑΘΗΝΑ 2003

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Το θεατρικό μου έργο *Το σύστημα* το αφιερώνω στον θείο μου Αθανάσιο Τόπη, που εκτελέστηκε από τους Γερμανούς το 1944 στο Μέτσοβο, μαζί με άλλους συμπατριώτες του, στη θέση «Κακούρου».

Σ' αυτούς τους Έλληνες πατριώτες, που αντιστάθηκαν στον κατακτητή, που ζούνε αθάνατα σήμερα και πάντα σε όλους τους αιώνες, παράδειγμα προς μίμηση, ενάντια στο «σύστημα», που όλο και πιο γρήγορα σήμερα απλώνεται και σφίγγει το ανθρώπινο κορμί της παγκόσμιας κοινωνίας.

Ηλίας Απ. Λαδιάς
Λογοτέχνης - Τεχνοκριτικός
Ιανουάριος 2003

Από την παρουσίαση της 21ης Μαΐου 2000 στην Αίθουσα του Δ.Σ. του Πνευματικού Κέντρου Δήμου Αθηναίων, του θεατρικού έργου «Ο βασιλιάς του τίποτα» Ηλία Απ. Λαδιά, που διακρίνεται στο κέντρο της φωτογραφίας, διακρίνονται ο ακαδημαϊκός της Γαλλίας γλύπτης, Κώστας Βαλσάμης, ο καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας, πρώην Νομάρχης Φθιώτιδος και Κορίνθου Dr. Χρίστος Λαδιάς, η διεθνούς φήμης mezzo soprano Νιόβη-Σακελλαρίου-Λαδιά, πρωταγωνίστρια της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, ο ηθοποιός-καλλιτεχνικός διευθυντής του επτανησιακού θεάτρου Δημήτρης Πετράτος, ο ηθοποιός-ποιητής Δημήτρης Κατσιμάνης, η soprano Καλλιόπη Καφετζή, πρωταγωνίστρια της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, η πρόεδρος της Π.Ε.Λ. Βίβιαν Γιαννούδη-Αυγερινού, οι ζωγράφοι Μανώλης Γραβαρίας, Ιωάννα Κωστακοπούλου Κατραβά, ο πρόεδρος του Σπιτιού Ευρώπης, καθηγητής-ερευνητής Α' Βασίλειος Πετρόπουλος της Ακαδημίας Αθηνών, η λογοτέχνιδα Βασιλική Λεονταρίτου και ο ηθοποιός-δημοσιογράφος και λογοτέχνης Αγαμέμνων. Συμμετείχε ο πρόεδρος του ΔΗΚΟ και του Κολλεγίου Ανθρωπιστικών Επιστημών, Χρήστος Αναγνώστου, ο καθηγητής ιστορικός Θανάσης Μπατζής και ο λογοτέχνης ιστορικός-εκδότης Ευάγγελος Ρόζος.

Βρυξέλλες, 18/10/2000

Αρ. πρωτ. 36

Κύριο

Ηλία Λαδιά

51, Σόλωνος

106 72 Αθήνα-Ελλάδα

Αξιότιμε κύριε Λαδιά,

Το νέο βιβλίο σας «Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ», καταχωρισθέν στον κατάλογο της ελληνικής πτέρυγας της δανειστικής βιβλιοθήκης του Ι.Σ.Τ.Ι., τίθεται στη διάθεση σπουδαστών απ' όλη την Ευρώπη, προκειμένου να δώσει φως από τα φώτα σας.

Εγκάρδια συγχαρητήρια για την όσο λαμπρή και συνεχή παρουσία σας στα Νεοελληνικά μας Γράμματα.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση
Ισαβέλλα Μαράτου-Αργυράκη
Υπεύθυνη της Νεοελληνικής
στο Ι.Σ.Τ.Ι. Βρυξελλών και στο Κρατικό
Πανεπιστήμιο της Mons Hainaut

Το Σύστημα

Ηλία Απ. Λαδιά

Το Σύστημα, το θεατρικό μου έργο στο 2003 μ.Χ., έρχεται να σηματοδοτήσει, να προφητεύσει ίσως, το τέλος κάποιου «συστήματος» προς την τρίτη χιλιετία 2000 μ.Χ.-3000 μ.Χ.; ή την απαρχή ενός νέου συστήματος; -πολυεθνικού-πολυμορφικού, σκοταδιστικού για την ανθρωπότητα. Τούτο το έργο θα παλέψει ακόμα για μια καλύτερη μέρα για την ανθρωπότητα, χωρίς πείνες, πολέμους.

ΑΘΗΝΑ, Ιανουάριος 2003

© Copyright Ηλίας Απ. Λαδιάς

Λογοτέχνης - Τεχνοκριτικός

Θεατρικός συγγραφέας

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Η εκτέλεση

Σκηνή εξωτερική στη θέση Κακούρου στο Μέτσοβο. Μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα, Έλληνες πατριώτες, 1944, ακούγονται στα γερμανικά διαταγές.

Επί σκοπόν, επί σκοπόν... Λίγα δευτερόλεπτα πριν τον πυροβολισμό ακούγεται ο Εθνικός Ύμνος, από Έλληνες πατριώτες.

Σε γνωρίζω
από την όψη
που με βιά
μετράει τη γη
Σε γνωρίζω...

Ακούγονται ριπές πολυβόλων...
(φωνές πατριωτών)
η Ελλάδα ζει
ζήτω η Ελλάδα,
ζήτω, ζήτω...

Και με μιας ανθρώπινα κορμιά σωριάζονται καταγής...

Πρωτοψάλτης

(Με συνοδεία) σκηνικό νεκρώσιμης ακολουθίας με φέρετρο μαύρο.

Ακούγεται ψαλμωδία: *Δεύτε τελευταίον ασπασμόν, δώμεν αδελφοί τω θανόντι, ευχαριστούντες θεώ, ούτος γαρ εξέλιπεν της συγγένειας αυτόν και προς τάφον επείγεται, ουκ έτι φροντίζων τα της ματαιότητας και πολυμόχθου σαρκός, που νυν συγγενείτε και φίλοι, άρτι χωριζόμεθα οίπερ αναπαύσεως κύριος εξώμεθα...* (πολλάκις)

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Εικόνα αποβάθρας λιμανιού που αποβιβάζονται επιβάτες εξόριστοι από τη Μακρόνησο (Ακούγεται μουσική υπόκρουση)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πατέρα, εδώ είμαι, πατέρα.

- ΚΩΣΤΑΣ: Γιε μου, τι κάνεις, πώς πέρασες χωρίς εμένα τόσον καιρό (τον αγκαλιάζει);
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πατέρα, πώς είσαι;
- ΚΩΣΤΑΣ: Τώρα παιδί μου αρχίζει άλλος αγώνας για το λαό, η πάλη των συντρόφων για ένα καινούργιο αύριο, ένα καινούργιο μέλλον για το λαό μας, για τους συντρόφους. Τώρα θα πάμε προς τα μπροστά, όχιπισωγυρίσματα. Βαγγέλης: Τά 'μαθες τα νέα, τελείωσα το Πανεπιστήμιο... θα πάρω το χαρτί και μετά θα...
- ΚΩΣΤΑΣ: Μπράβο παιδί μου, τούτος ο τόπος χρειάζεται γερά μυαλά με γνώσεις για να κτυπήσει το «κεφάλαιο», να ξυπνήσει το λαό, να ξυπνήσει την προδομένη φωνή του Έλληνα...
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πατέρα, αγωνίστηκες όπως και οι άλλοι σύντροφοι για να αλλάξουμε τα πράγματα, για μια κοινωνία καλύτερη, τα Πανεπιστήμια βράζουν, ο λαός καταπιέζεται τώρα...
- ΚΩΣΤΑΣ: Πάμε παιδί μου, πάμε...

Απομακρύνονται από την αποβάθρα του σταθμού.

Ακολουθεί μουσική υπόκρουση και εισέρχεται στη σκηνή ο θίασος, τραγουδώντας το «Πού πάμε σύντροφε;».

Εικόνα ενός καφενείου της Αθήνας, ακούγονται φωνές θαμώνων...

- ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Κυρ Παναγιώτη, κυρ Παναγιώτη, τα νέα τα μάθατε, γύρισαν οι εξόριστοι σήμερα, κερνάω εγώ τα παιδιά, κέρασέ τα...
- ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Έγινε πατριώτη, τι θα πάρετε παιδιά;
- ΘΑΜΩΝΑΣ Β': Μια ποικιλία, τα ούζα τα σχετικά, κατάλαβες, εγώ τώρα...
- ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Έγινε, έγινε... (Έφυγε ο μικρός και απομακρύνεται).
- ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Τι λες, γύρισαν οι δικοί σου; Για να δούμε τι θα γίνει τώρα, δεν βαριέσαι. Έφυγε ο Μανωλός και θα αλλάξει τα ρούχα αλλιώς, δεν βαριέσαι, δεν βαριέσαι, εμείς εργάτες είμαστε, εργατάκια, τι να αλλάξει στην ψωροκώσταινα, τι να αλλάξει;
- ΘΑΜΩΝΑΣ Β': Τι λες τώρα εργαζόμενε σύντροφε; Κάτι θα γίνει, κάτι θα λάμψει σύντροφε για μας, μια ελπίδα υπάρχει ακόμα, για καλύτερο μεροκάματο, καλύτερη παιδεία, καλύτερα νοσοκομεία...
- ΘΑΜΩΝΑΣ Β': Μην φωνάζεις, μην φωνάζεις, ακόμα δεν φύγανε οι «ασφαλίτες», τις προάλλες ακόμα κάποιον τσιμπήσανε για εξακρίβωση ταυτότητας, δεν ξέρεις, έχω ακόμα μικρά παιδιά, μην

φωνάζεις, δεν ξέρεις τι γίνεται...

ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Γιατί φοβάσαι; Ακόμα σκύβεις το κεφάλι, γιατί; Συνειδητά υπηρετείς τους αντιδραστικούς με το φόβο σου...

ΘΑΜΩΝΑΣ Β': Δεν ξέρεις, μπας και...

ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Μα...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Γιατί φωνάζετε; Δεν ξέρετε; Θα μου καταστρέψετε το μαγαζί, δεν θέλω πάρε-δώσε με αστυνομίες και τα τοιαύτα...

ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Μια ζωή θα σκύβετε το κεφάλι; Ραγιάδες θα είστε; Ο λαός τώρα θα ξυπνήσει, θα διώξει τη χούντα, τώρα θα...

ΘΑΜΩΝΑΣ Β': Άει πάει αυτός, θα μας καταστρέψει, πάει... Φεύγω... (απομακρύνεται)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Είδες... είδες τι κάνεις; Μου διώχνεις τον κόσμο. Βρε, τρωσ τίποτα από εκεί και λυσσάς; Εγώ δεν ασχολούμαι μ' αυτά, με τίποτα...

ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Έλα, στα πληρώνω τα κερασμένα, μην φοβάσαι, ξύπνα, ξύπνα λίγο, ξυπνάτε όλοι σύντροφοι, σύντροφοι, άνθρωποι του λαού είμαστε, ο καπιταλισμός πρέπει να κτυπηθεί, να...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Α! Χριστιανέ μου, πλήρωσέ με κι άσε μας ήσυχους με τα κουραφέξαλα αυτά... Τώρα πια αμάν οι λεφτάδες θα μας κουμαντάρουν μια ζωή; Δεν ξέρεις, το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό. Έτσι μού 'λεγε κι ο πατέρας μου, θεός σωθές' τον... Έτσι λένε και οι παπάδες, είσθε αντίχριστοι, είσθε...

ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Αυτά είναι λόγια των μεγάλων παπάδων, γιατί έχουν τσιφλίκια, περιουσίες, συμφέροντα... μεγάλα συμφέροντα. Ο Χριστός είπε να μοιραζόμαστε.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Χριστιανέ μου, μετανόησε, ο Χριστός θα σε συγχωρήσει.

ΘΑΜΩΝΑΣ Α': Σύντροφε, άλλαξε τακτική, άλλαξε... προς το καλύτερο οι γενιές πάνε, μπροστά, μπροστά...

(Πολλές φορές) «Πού πάμε σύντροφε».

Κλείνει η σκηνή με μουσική υπόκρουση.

ΣΚΗΝΗ 1η

Ανθρωποφύλακας: (Βάρδια 2-10. Εισέρχεται ο θίασος τραγουδώντας «Πού πάμε σύντροφε»). Βρέχει πολύ έξω συνάδελφε, γλιστράει...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Γεια σου συνάδελφε.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι έγινε, τι έγινε; (χαμογελώντας)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Γεια σου, γεια σου...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Γεια σου, γεια σου, συνάδελφε, σύντροφε...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Τι έγινε, τι έγινε, πήρες εκεί τηλέφωνο;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ναι, πήρα στην υπηρεσία και ρώτησα για τα χαρτιά κείνα...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Τι λες, ποιος είναι ο δικηγόρος για κείνη την υπόθεση;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έτσι μου είπαν, εκείνος είναι.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ευχαριστώ συνάδελφε, ευχαριστώ συνάδελφε, ευχαριστώ συνάδελφε (τετράκις, χαζοχαρούμενα).

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι κάνεις, συνάδελφε;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Τι γίνεται κυρ Ανθρωποφύλακα; Τι γίνεται;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δικιά σου η πορτοκαλάδα, εσύ την άφησες συνάδελφε, σύντροφε;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ναι, πιες την. Καλή είναι. Θέλει λίγο ανακάτεμα, έτσι εδώ... (πλησιάζει και την ανακατεύει).

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μα συνάδελφε, συνάδελφε, άστηνε, δεν... δεν... δεν...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Πάω επάνω, φεύγω.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Συνάδελφε, πας απάνω; Πάρε το χαρτί στον 5ο, δώσε κι αυτό το χαρτί στον...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Άφησέ το επάνω στο γραφείο, θα το δώσω αργότερα...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Γεια σου συνάδελφε, ευχαριστώ.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Άντε γεια, φεύγω, φεύγω για λιμάνια ξένα. Με πονάει το στομάχι, έχω κάτι πόνους, όλο άγχος αδελφάκι μου, όλο άγχος, δεν βγαίνει, δεν βγαίνει, δεν βγαίνει το μεροκάματο...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δεν βαριέσαι, δεν βαριέσαι, μη στενοχωριέσαι. Σήμερα είμαστε, αύριο δεν είμαστε, ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης, δεν (τραυλίζοντας) δεν... δεν... δεν... δεν... δεν... δεν... δεν... δεν...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Όλες οι... άσε να μην πω, κοινομημένες, όλες οι... , όλες οι... κοινομημένες..., όλες οι κοινομημένες..., άσε να μην πω..., όλες οι..., κατάλαβες σύντροφε...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ρε συνάδελφε, πάρε κι αυτήν την τσάντα, την ξέχασαν εδώ, τώρα δω... δεν... άσε να μην πω...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Α! να μην ξεχάσω, μού 'πε ο Γιάννης, βάλε κείνα τα χαρτιά μέσα στο βιβλίο, μέσα στο βιβλίο...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Πήγαινε, πήγαινε, φωνάζει ο διευθυντής... Φωνάζει ο

διευθυντής... φωνάζει ο διευθυντής...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Σύντροφε, σύντροφε, πάω, φεύγω, πάω, φεύγω... Α! μισό λεπτό ξέχασα, ξέχασα, άμα περάσει η Λιλίκα, φώναξέ με, φώναξέ με, βάλε φωνή, φωνή, φωνή, κατάλαβες; Μου χρωστάει πολλά, πολλά η... άσε να μην πω τίποτα...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: (Σιγοψιθυρίζοντας και σφυρίζοντας) Ολυμπιακάρα ρε, ολυμπιακάρα και πάσης Ελλάδος, ρε Λεωνίδα θρύλος σου λέω, άμα σου λέω...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΡΑΣ: Ρε αυτός μας δουλεύει, μια μέρα Ολυμπιακός, μια μέρα Παναθηναϊκός, στο Μήτσο λέει ΠΑΟΚ και τα τέτοια, Κομοτηνή και τα τέτοια και τα τέτοια (σιγοψιθυρίζοντας) απόψε κουρέλες, θα σας σκίσουμε τη γάτα ρε καφετζή... ρε καφετζή δεν μιλάς, δεν μιλάς... δεν μιλάς...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ρε αυτοί είναι άρρωστοι, ρε Παναθηναϊκάρους θα σας κάνουμε, θα σας κάνουμε κλύσμα, ρε... ρε... θα φάτε καλά, θα δείτε... (αδελφάρες) να... (ασχημονώντας).

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σιγά ρε σεις μη φωνάζετε, τώρα όπου να 'ναι θα κατέβει ο διευθυντής... ο διευθυντής...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Άστους να κουρεύονται, το πρωτάθλημα είναι του Ολυμπιακού ρε...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Άστε με να φύγω ρε... ρε σεις μην μου ανάβετε τα λαμπάκια... Παναθηναϊκάρα ρε σεις...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μην φωνάζετε ρε σεις, θα μας μεταθέσουνε... θα μας μεταθέσουνε.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: (τραυλίζοντας) Στα... στα... στα...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μη ρε μα... τι να σου πω... τσαπέλες σύκα καλέ... σύκα... κρυφοαδελφάρες να (μορφάζοντας) να πάρετε τα... τα... τα...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Θα σας γράψω στο βιβλίο, μη φωνάζετε ρε σεις, θα κατέβει ο διευθυντής, ο... ο...

Ακούγεται το ασανσέρ να κατεβαίνει...

Βγαίνει ένας υπάλληλος...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Α': Τι φωνάζετε ρε, ακούγεστε στον 3ο όροφο, ρε σεις, θα κατέβει ο διευθυντής.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Φύγετε ρε σεις, φύγετε ρε σεις, ρε σεις.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Μην φοβάστε τίποτα ρε, εγώ είμαι προϊστάμενος ρε, μην

φοβάστε, ολυμπιακάρα, θρύλος, θρύλος, θρύλος ολέ.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Α': Πάει, αυτουνού του 'στριψε, ρε βαζέλες, θα σας κανονίσει η ΑΕΚ, Αεκάρα, η πρώτη, τώρα θα φτιάξει ομάδα, πρώτη, πρώτη, Αεκάρα.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Πάει, όλους σας έστριψε, δουλέψετε ρε, δουλέψετε, όλο κοπάνα και ομάδες.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Θρύλος ολέ, ολέ, ολέ... φεύγω... φεύγω... θα σας κομματιάσουμε την Κυριακή.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Α': Καλά, καλά... ελάτε με την όπισθεν παλιοχανουμάκια, Αεκάρα ρε, Αεκάρα.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ρε σεις, σήμερα βαλθήκατε να εκτονωθείτε, ρε θα κατέβει ο διευθυντής.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Α': Μας τα πρήζεις με τον διευθυντή. Και τι έγινε, να κατέβει, να κατέβει και τι έγινε;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Πάει το μεροκάματο, με σας τα κονόμησα σήμερα, άντε να μην σας...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Έλα εδώ ρε, φεύγεις, δεν μιλάς. Εσύ με ποιον είσαι, είσαι «κρυφή» και μας δουλεύεις όλους εδώ πέρα. Α! να μας χαθείς, με ποιον είσαι μωρή;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ου να μου χαθείτε, κοθώνια, εδώ καράβια χάνονται κι αυτοί το παίζουν, το παίζουν το όργανο, κατάλαβες, σύντροφε; Εδώ πεινάμε, πεινάμε... κι αυτοί την ομάδα τους.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: (τραγουδώντας, χορεύοντας) Οι μάγκες δεν υπάρχουν πια, τους πάτησε το τρένο, σε λαϊκή στεκότανε, ο χάρος και πουλιότανε και μια γριά, γριά του αγοράζει μια οκά... Οι μάγκες δεν υπάρχουν πια...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Α! αυτός ο χωριάτης πάει, σάλταρε, σάλταρε...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: (χορεύοντας) ώπα, ώπα, σου χορεύω και του το 'πα, το κορμάκι το φιδίσο, να το δω και λίγο ίσιο, χόρεψε στην αγκαλιά μου, χόρεψε αγαπούλα μου, πούλα μου, χανούμισσα, μού 'μοιασες και σου 'μοιασα, ώπα, ώπα, ώπα, ώπα, ώπα, ώπα, αδελφάρες θα ποθάνετε, ρε σεις θα ποθάνετε, ρε σεις...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Τι γίνετε ρε σεις, σας έστριψε, πάει, πάει, εδώ θέλει αγιασμό ο τόπος, πάει... πάει...

Σε λίγο μπαίνει στο ισόγειο-φυλάκιο η υπάλληλος Φρόσω.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΦΡΟΣΩ: Γεια σας συνάδελφοι. Τί κάνετε εδώ;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Γεια σας κυρία Φρόσω, τι κάνετε σήμερα; Είσαι κοκέτα

πρώτη, κούκλα, τέρμα, μανεκέν, σκίζεις συναδέλφισσα, είσαι και η πρώτη, φτου να μην σε ματιάσω.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΦΡΟΣΩ: Κοίτα ρε, μας δουλεύει ο ποιητής.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Σου γυάλισε η συναδέλφισσα. Ρε αυτός μας δουλεύει, μόλις την είδε την... μας την πέταξε...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ρε σεις, δεν βλέπετε, η καλύτερη συνάδελφος, η Φρόσω, η Αλέκα... τέρμα... τέρμα...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΦΡΟΣΩ: Άντε, πάτε στις δουλειές σας, τέρμα, γρήγορα.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Η συνάδελφος... συνάδελφος τέρμα, άντε να φύγετε, δεν καταλαβαίνετε; Θα κατέβει ο...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Ο διευθυντής. Είδατε, το βρήκα. Ο ποιητής μας δουλεύει όλους, όλο παραμύθια και κομπλιμέντα και ο πρώτος γυναικοκατακτητής, τα 'μαθα, τα 'μαθα, όλο μανεκέν, ηθοποιίνες, τραγουδίστριες και τα κόλπα, καλλιτέχνισσες. Είδες κυρία συναδέλφισσα, παραμύθια σου λέω, μεγάλος θεατρίνος σου λέω, μεγάλος θεατρίνος, άμα σου λέω 'γω.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σιγά ρε ολυμπιακάκια, θα μας βγάλεις και καζανόβα. Ρε σεις, τον πιστεύετε;

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Δηλαδή θα μας πεις τώρα μούσι η δουλειά. Άσε ρε, άσε ρε ποιητή, μια ζωή βέρα Αθηναίοι, Πειραιώτες και θα μας δουλέψεις τώρα. Τώρα πια σε μάθαμε ρε, σε μάθαμε και σένα τώρα...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΦΡΟΣΩ: Α! τώρα ο ποιητής είναι εντάξει...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Α! ώστε έτσι βρε ποιητή, δεν μας τα λες καλά. Είδες η συνάδελφος, είδες;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Είδες συναδέλφισσα, είδες συναδέλφισσα, και μετά σου λένε συνάδελφοι, συνάδελφοι. Άκου εκεί, συνάδελφοι. Ρε σεις, ξέρετε τι θα πει συνάδελφοι, αδελφοί + συν, συν και αδελφοί, ρε σεις, ρε οκτώ (8) ώρες είσατε μαζί με τα αδέλφια σας, σύντροφοι.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΦΡΟΣΩ: Έτσι είναι συνάδελφοι, θα πει σύντροφος...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Α! τώρα μας ψιλοδουλεύει και η συναδέλφισσα, ποια; Η συναδέλφισσα. Καταλαβαίνετε ο...

Σε λίγο εισέρχεται ο συνάδελφος Παναθηναϊκάκιας.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΑΚΙΑΣ: Πιο σιγά, πιο σιγά, μην φωνάζετε, ακούγεστε ως απάνω...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Καλώς τον κύριο συνάδελφο Παναθηναϊκάκια, καλώς τονε.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Καλώς την νε μωρέ, να τη κι αυτή, βρε κουρέλες, σας ξέσκισε η Πόρτο ρε 5-0 και στην έδρα σας, ου να μου χαθείτε, κουρέλες, βαζέλες...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΑΚΙΑΣ: Σιγά ρε, σιγά, για να σας δούμε κι εσάς τι θα κάνετε;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ-ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: (εισέρχεται και αυτός μέσα) Καλώς τους μωρέ, καλώς τους, κύριε Παναθηναϊκάκια, κύριε συνάδελφε...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Κύριε...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κύριε συνάδελφε, πες σύντροφε... (ακούγεται μια φωνή).

ΘΥΡΩΡΟΣ:

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Άστον μωρέ να φωνάζει, μη δίνεις καμία σημασία, καμία. Κρυφοαδελφάρα θα είναι, ξεφωνίζει γιατί του σηκώθηκαν τα αμορτισέρ, τα πισινά...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΦΡΟΣΩ: Καλά, μα δεν ντρέπεται λίγο, δεν σέβεται τους συναδέλφους ντιπ, κατά ντιπ, τους φύλακες, τους θυρωρούς, τους συναδέλφους θυρωρούς; Κατάλαβες; Πάει, χάλασε ο κόσμος, πάει... (Απομακρύνεται προς το ασανσέρ).

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Είδате ρε συναδέλφισσα; Να κορίτσι, να μάλαμα...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑΚΙΑΣ: Καλά ρε, ποιος είναι αυτός; Ρε, μα τι μάπας είναι, ρε...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΑΚΙΑΣ: Κανένας Ολυμπιακάκιας θα είναι...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: (σφυρίζοντας, απευθυνόμενος προς εισερχόμενο συνάδελφο) Σύντροφε, τι έγινε ρε; Τι έγινε, τι γράφει το χαρτί εκεί έξω; Μου είπαν οι συνάδελφοι, πέθανε κανένας...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: (αφηρημένα) Ποιος πέθανε;... Θα 'ναι κάποια συναδέλφισσα μου είπανε... (Απομακρύνονται οι συνάδελφοι).

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι έγινε ρε συνάδελφε; Τι άφησες στο τραπέζι, καφέ αντί χυμό πορτοκάλι...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Καλά μωρέ, τι έγινε;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι έγινε; Καμιά προαγωγή, καμιά μετάθεση;

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Μπα! Έμαθες τίποτα;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Προαγωγή τίποτα, προαγωγή γιοκ, κατάλαβες; Κατάλαβες; Τίποτα.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Τίποτα, κανένας γενικός διευθυντής, γενικών καθηκόντων... γενικών κοινομησιών... γενικών... γενικών... και τρέχα γύρευε. Ρε άμα δεν είσαι στα κόλπα, στα κυκλώματα, ρε... ρε... δεν γίνεται τίποτα στην κωλοκοινωνία. Εγώ έχω διπλώματα, παπλώματα, μα τίποτα, τίποτα. Ρε καφετζής γεννήθηκα, καφετζής θα πεθάνω ρε... Κατάλαβες σύντροφε; Σύντροφε, το σύστημα...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Άστα να πάνε ρε, άστα να πάνε. Πάλι καλά που τρώμε ένα ξεροκόμματο και δόξα τω Θεώ, υγεία ρε, υγεία κι όλα τα άλλα... Ξέρεις, οι προαγωγές τελείωσαν, χρήματα γιοκ, αυξήσεις γιοκ, ξεπούλημα τώρα, το μαγαζί θα το ξεπουλήσουν, το βάζουν στο χρηματιστήριο για ξεπούλημα, ρε σύντροφε...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Βρε συ, τις προάλλες έβλεπα μια κουρσάρα, μια αμαξάρα...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι λες ρε σύντροφε...

ΚΑΦΕΤΖΗΣ-ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Κανένα πρόβλημα, αδελφάκι μου. Ήταν μέσα ένας ωραίος, ένας ωραίος, ωρέ με ένα πούρο αδελφάκι μου μισό μέτρο και πουφ-πουφ ο χοντρός. Νάσου ξάπλα μια πιτσιρίκα με κάτι πράματα. Ρε, πότε θα μας πέσει το ΛΟΤΤΟ, ΠΡΟΤΟ, Ξυστό κι όλες οι μαλακίες, σύντροφε...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι λες βρε αδελφάκι μου, ρε σύντροφε, αχ βρε άτιμη κοινωνία...

(κλείνει η αυλαία, μπαίνοντας ο θίασος, τραγουδώντας, χορεύοντας λατινοαμερικάνικα τραγούδια)

ΣΚΗΝΗ 2η

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: (μπαίνοντας ένας συνάδελφος) Τι έγινε, ρε συνάδελφε; Ποιος πέθανε εκεί έξω...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Συνάδελφε, κοίταξε, τα πράγματα θα τα πάρει μια συνάδελφος από τον τέταρτο... Τα τηλέφωνα αυτά ένας άλλος θα τα πάρει για να τα φτιάξει κι αυτά, ο πες τον μωρέ, δεν τον θυμάμαι, ο ψηλός απ' τον πέμπτο, ο προϊστάμενος ντε...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Α! κατάλαβα, μην κουράζεσαι. Συνάδελφε μην κουράζεσαι, οι μισοί είναι προϊστάμενοι κι οι άλλοι μισοί υφιστάμενοι των προϊσταμένων...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Α! κατάλαβα. το σύστημα βλέπεις τώρα, άμα το πουλήσουν θα δεις, θα σε λένε θυρωρό σύντροφε...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Βρε δεν παν' να... λέω γω. Ρε συ δεν θυμάσαι, εδώ τόσα χρόνια παύσαν... πως την λεν, τη συναδέλφισσα που πέθανε ρε... ρε τι προϊστάμενος είσαι, ρε πάει, χάλασε...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Δεν θυμάμαι, τ' όνομα δεν μου 'ρχεται...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σφίξου ρε, σφίξου να μην σου φύγει, ρε σφίξου ρε...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Κανένα πρόβλημα συνάδελφε. Ρε συνάδελφε, πώς αδυνάτισες, πώς...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δίαιτα ρε, γυμναστική και άγιος ο Θεός...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μπας και πήγες στο γιατρό στο Κολωνάκι, στον κομπογιαννίτη απ' το Βέλγιο ρε; Εκεί πήγαν όλες οι φίρμες σύντροφε...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μπα, όχι ρε...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Και το βράδυ τι τρως; Τι;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Φρούτα και τίποτα γιαούρτια.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Άντε γεια, καλή βάρδια, γεια... (απομακρύνεται)

Σε λίγο μπαίνει ένας κύριος

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Το όνομά σας παρακαλώ;

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Πώς... Καπουρλής.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: ...αριθμός ταυτότητας...

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Βρε σεις, τι τα θέλετε όλα αυτά;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Α! καλά...

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Στον 5ο πάω, στον διευθυντή.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Το δεξιό ασανσέρ, το δεξιό ασανσέρ...

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Καλά ντε... καλά ντε... ζόρικοι είστε εσείς εδώ. Ξέρεις ποιος είμαι εγώ, εγώ ξέρεις;

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Το ψωμί μας βγάζουμε κύριε, τη φασουλάδα μας... (σε λίγο μπαίνει μέσα άλλος συνάδελφος)

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κύριε συνάδελφε, πώς πας; Καλά είσαι; Πώς πάει το πόδι;

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ: Καλύτερα...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι έγινε, την πήρες εκείνη την αναρρωτική;

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ: Α! μπα. Τώρα θα φύγουμε από εδώ, θα πάμε στις σχολές, κατάλαβες... κι έπειτα...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δεν βαριέσαι ρε συνάδελφε, να 'σαι καλά, δεν βαριέσαι...

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ: Γεια σου συνάδελφε, γεια σου σύντροφε, γεια...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΑΣ: Γεια, γεια σύντροφε· να μας θυμάσαι...

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

«Πού πάμε σύντροφε»

(τραγουδώντας ο θίασος)

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ 1^η

Εισαγωγή με την εμφάνιση ενός Κομπέρ, που μας βάζει στην υπόθεση του έργου.

ΚΟΜΠΕΡ: Γεια σας φίλοι μου θεατές. Εγώ πήρα το ρόλο του πολέμα θεατρίνε, για να σας βάλω στο πετσί του έργου, να σας βάλω στην αλήθεια, στην πραγματικότητα, στην αποστολή του θεατρικού έργου που πρέπει να λειτουργεί, κάνοντας θέατρο ειρήνης, μηνύματος αντιπολεμικού για το καλό όλου του κόσμου, που θέλει ειρήνη να φωλιάσει μέσα μας.

Απαγγέλει έναν στίχο με τίτλο: «ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ»

Σαν μπήκα στης ζωής τη βιοπάλη αντίκρυστα τον κόσμο, είδα μα ξεχώρισα ακόμα, τους πραγματευτάδες της ειρήνης, τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας να πουλάνε τους λαούς μας σαν πρόβατα σωστά.

Ως πότε πια
θα τραυματίζουν την ειρήνη.
Ως πότε πια
θα πνίγουν συνειδήσεις.
Ως πότε πια
θα ζούνε σε βάρος των λαών.
Ως πότε πια... (πολλές φορές)

Ανοίγει η αυλαία και εισέρχεται όλος ο θίασος τραγουδώντας:

«ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ»

Στίχος 1ος

Είμαστε εμείς
τα παιδιά της προσμονής
Τα παιδιά της ειρήνης
πάντα παλεύουμε για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα σύντροφε.
Εμείς οι νέοι της ειρήνης
τη σημαία

για το καλό όλου του κόσμου
πάντα πρωτοπόροι
τα παιδιά της ειρήνης.
Πολέμα σύντροφε.

Επανάληψη 1ου στίχου

Είμαστε εμείς
τα παιδιά της προσμονής,
τα παιδιά της ειρήνης
πάντα θα παλεύουμε
για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό.
Πολέμα σύντροφε.

Αποχωρεί ο θίασος και μπαίνει στη σκηνή ο γέρο Νικολής (γέρο Κουρελής) σ' ένα δάσος.

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Μπα, τι γυρεύεις εσύ νεαρέ στο δάσος;

ΚΩΣΤΑΣ: Κάτσε, κάτσε κάτω παππούλη να ξαποστάσεις εδώ στο δέντρο κάτω, κάτσε παππούλη...

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Ευχαριστώ παιδί μου, ευχαριστώ (κάθεται) Είμαι ο γέρο-Νικολής, να εκεί κάτω κάθομαι, στη σκιά του *Πράσινου Δάσους*. Βγήκα για λίγο έξω και χάθηκα. Μα ξαφνικά ακούω κάθε βράδυ φωνές, κραυγές απελπισίας, ανθρώπους που ζουν στον πανικό και στη φρίκη του πολέμου, τώρα πέρασαν τα χρόνια και παρα βλέπω παιδί μου...

ΚΩΣΤΑΣ: Τι λες παππού, ο κόσμος φαίνεται ωραίος και ανθρώπινος...

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Μα δεν ξέρεις παιδί μου ακόμα τη ζωή. Έτσι ήμουν κι εγώ κάποτε με όνειρα γιομάτα και ελπίδες, μα του πολέμου η φρίκη μου αχρήστευσε το πόδι μου και σέρνομαι χρόνια σαν της άδικης κατάρας ερπετό, έρημος και μόνος. Έτσι είναι ο κόσμος παιδί μου, άδικος κριτής και σκληρός. Αμα λίγο πάρεις την κάτω βόλτα, τότε δεν σου δίνει κανένας σημασία, σε ξεχνάνε όλοι, όλοι...

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν βαριέσαι παππούλη...

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Έτσι είναι παιδί μου, ακόμα και οι λαοί, τόσοι λαοί στενάζουν από το ζυγό της υποτέλειας και της τυραννίας, δεν βλέπεις...

ΚΩΣΤΑΣ ΝΕΑΡΟΣ: Μα οι λαοί δεν είναι λεύτεροι παππού;

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Όχι παιδί μου, είναι σκλαβωμένοι. Φτιάξανε τα θανατερά

όπλα για να σκοτώσουν την ειρήνη, σκορπάνε καθημερινά τη δυστυχία, σκορπάνε τη φτώχεια, την εξαθλίωση, την ταπείνωση, τη σκλαβιά. Έτσι είναι παιδί μου, πνίγουν και σκοτώνουν καθημερινά την «ειρήνη» του κοσμάκη, πνίγουν τη φωνή του κάθε καταπιεσμένου...

ΚΩΣΤΑΣ: Μα στο σχολείο, παππού μου, μας τα 'μαθαν αλλιώς, ότι πολεμάμε για την ελευθερία.

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Ψέματα, μεγάλα ψέματα παιδί μου αυτά. Οι άρχοντες ψευτοπανούργοι, δολοπλόκοι της εξουσίας είναι οι αγύρτες, πολεμοκάπηλοι, ψευτοθεατρίνοι, αυτοί αμέσως σκορπάνε τη δυστυχία, οι μαυραγορίτες των αθώων ψυχών.

ΚΩΣΤΑΣ: Έτσι τα λες παππούλη εσύ, τα ξέρεις καλύτερα από μένα...

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Η αλήθεια, η πικρή αλήθεια παιδί μου. Η μέρα ανατέλλει ροδοκόκκινη με τον ήλιο, μα αργότερα σκεπάζουν τον ήλιο τα σύννεφα και βρέχει, βρέχει παιδί μου στις ψυχές των ανθρώπων, το μίσος και όχι η καλοσύνη, η πολεμοκαπηλία και όχι η ειρήνη, γιατί;

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί μας κρύβουν όπως λες παππούλη την αλήθεια...

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Για τα «συμφέροντα των λίγων» και για να καταπνίγουν τους πολλούς.

ΚΩΣΤΑΣ: Είσαι σοφός, μεγάλος σοφός παππούλη μου. Πρώτη φορά ακούω τέτοια πράγματα, τώρα καταλαβαίνω γιατί κι από τώρα μας ξεχωρίζουν ακόμα και οι άνθρωποι της εξουσίας πάνε μπροστά και ο λαός από πίσω τελευταίος...

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Μπράβο νεαρέ μου, έτσι είναι η κοινωνία, το λαό έτσι τον θέλουν, να τον έχουν πίσω πάντα τελευταίο κομπάρσο όλων των γεγονότων, του δίνουν «ψευτοπαράσημα» και στήνουν «ανδριάντες της ντροπής» για να γελάσουν τον λαουτζικό, να απαλύνουν τα τραύματα από τις ψυχές και τους θανατερούς σκοτωμούς.

ΚΩΣΤΑΣ: Παππού, παππού Νικολή, πέρασε η ώρα, πάω σιγά-σιγά, ποιο μονοπάτι να πάρω για να πάω γρήγορα σπίτι μου γιατί νύχτωσε;

ΓΕΡΟ-ΝΙΚΟΛΗΣ: Εκεί κάτω, το μεσαίο, «το μονοπάτι της ειρήνης», όπως το ονόμασα εγώ παιδί μου και καλή αντάμωση.

ΚΩΣΤΑΣ: Γεια σου, γεια παππού, να 'σαι καλά (απομακρύνεται σιγοτραγουδώντας. Εισέρχεται ο θίασος εντός της σκηνής τραγουδώντας «ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ»).

Εμείς είμαστε
 τα παιδιά της προσμονής
 τα παιδιά της ειρήνης
 πάντα θα παλεύουμε για της ειρήνης
 τον άγιο σκοπό.
 Πολέμα σύντροφε.

Εμείς οι νέοι της ειρήνης
 πάντα θα σηκώνουμε της ειρήνης
 τη σημαία
 για το καλό του κόσμου
 πάντα πρωτοπόροι
 τα παιδιά της ειρήνης.
 Πολέμα σύντροφε.

και επανάληψη τον 1ο στίχο

Μετά από λίγο καιρό ο νεαρός Κώστας συναντιέται με ένα φίλο του... σε μια παιδική αλάνα...

ΚΩΣΤΑΣ: Γεια σας παιδιά, τι κάνετε;...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Καλά είμαστε Κώστα. Τι μάθαμε; Προχτές είχες καυγάδες με τους δικούς σου.

ΚΩΣΤΑΣ: Και που το 'μαθες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μου το 'πε η κυρά Βασιλική, η γειτόνισσά σου. Γιατί Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ: Να που λέτε παιδιά, ήταν το προηγούμενο Σάββατο. Περιπλανιόμασταν στο *Πράσινο Δάσος* και ξαφνικά συνάντησα ένα γεράκο το «γερο-Νικολή», όπως τον λέγανε, τα 'παμε, μα πέρασε η ώρα και άργησα να πάω σπίτι, κι αυτό ήταν όλο.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες; Και τι λέγατε εκείνη την ημέρα;

ΚΩΣΤΑΣ: Πολλά και χρήσιμα, είναι ένας σοφός άνθρωπος παιδιά, σοφός άνθρωπος σας λέω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και συ Κώστα πίστεψες ότι σου είπε ένας «άγνωστος» στο *Πράσινο Δάσος*;

ΚΩΣΤΑΣ: Μα είναι σωστά και δίκαια αυτά;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Φαίνεται πως σε μάγεψε *εκείνος* Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ: Πάνω απ' όλα για τον Κόσμο τον ψεύτικο, για τους ισχυρούς που αφεντεύουν τον κόσμο.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες Κώστα μου, εμείς διαβάζουμε στο σχολείο και μαθαίνουμε τα πράγματα. Τις προάλλες ο δάσκαλος μου είπε ότι να μην ακούμε τους έξω τι λένε κι είχε δίκιο.

ΚΩΣΤΑΣ: Κάνεις λάθος Βαγγέλη, αυτοί βλογάνε το άδικο και τα σπαθιά και τους πολέμους. Μα όχι, ο λαός δεν θέλει πόλεμο, δεν θέλει αφέντες. Να, όπως 'λέγαν παλιά και τώρα, πίσω απ' αυτά κρύβονται άλλα συμφέροντα, άλλα μεγάλα...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αυτά που λες είναι ψέματα Κώστα κι αν θες να μάθεις για καλά, άκουσέ με. Μην ακούς αυτά τα παραμύθια του κάθε τυχόντα. Κοίτα να δεις εγώ που 'μαι μεγαλύτερός σου και συγγενής σου, σου λέω ότι εμάς, ό,τι και να 'ναι Κώστα, ένα πράγμα σου λέω, μην τους πολυδίνεις σημασία, εμείς «ανήκουμε» αλλού, πιο ψηλά, στους λίγους νοικοκυραίους της πόλης και συμφέρον μας είναι να μην ξεσηκώνεται ο «κοσμάκης» με τέτοιες ερλούμπες γιατί κινδυνεύουμε, κατάλαβες; Γιατί αν ξεσηκωθούν οι εργάτες στα κτήματά μας τι γίνεται; Εμάς μας προορίζουν για να σπουδάσουμε, κατάλαβες; Κι έπειτα να αναλάβουμε το βιος μας, τώρα κατάλαβες Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ: Εγώ είμαι με το «λαό» κι όχι με την «εξουσία» (σιγή μερικών λεπτών).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πάψε, πάψε, μην φωνάζεις και μας ακούσει κανένας, τις παλαβομάρες κράτα τες, μην τα λες αλλού αυτά, κατάλαβες; Άει! Αυτουνού του 'στριψε... Κώστα, πάρ' το μια κι έξω, αυτά δεν μας συμφέρουν «ποτέ των ποτών», θα καταστρέψεις τον εαυτό σου και τίποτε άλλο. Τέτοιοι σαν δαύτους ή σαπίζουν στις φυλακές -και καλά τους κάνουν- ή γυρνάνε μισότρελοι, παλαβοί, σαν το Γερο-Νικολή. Κατάλαβες Κώστα, όλα αυτά μπορεί να 'ναι καλά στη θεωρία, αλλά στην πράξη αλλάζουν.

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι, όχι, ποτέ δεν αλλάζουν, πάντα στα παλιά χρόνια πολεμούσαν όπως και σήμερα τους «επαναστάτες», μα όσο κι αν τους πολεμάνε, τόσο φουντώνουν οι ιδέες.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Παναγιά μου, πάει, τώρα αυτόν τον χάνουμε...

ΚΩΣΤΑΣ: Κι εσύ έλα μαζί μου με τις νέες ιδέες για μια καλύτερη κοινωνία...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πάω... φεύγω Κώστα, φεύγω γρήγορα.

Απομακρύνεται, αφήνοντας μόνο το νεαρό Κώστα, απορροφημένο στη σκέψη του.

Στη σκηνή του θεάτρου εισέρχεται όλος ο θίασος τραγουδώντας το «ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ»

Κλείνοντας η αυλαία.

ΣΚΗΝΗ 2^η

Ευρισκόμεθα στην αρχή της απριλιανής δικτατορίας, όπου παίρνουν μέρος διάφορα γεγονότα της εποχής εκείνης. Σ' αυτήν την περίοδο κινείται ο ήρωας φοιτητής, όπου στο τέλος θυσιάζεται για την υπόθεση του αγώνα. Είναι σούρουπο και σε κάποια λαϊκή γειτονιά ακούγεται το χτύπημα κάποιας πόρτας... τακ, τακ, τακ.

Ακούγεται μια τρεμάμενη φωνή.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Βαγγέλη, Βαγγέλη, άνοιξε γρήγορα, γρήγορα (πιο δυνατά. Ακούγονται βήματα και ανοίγεται η πόρτα από μέσα).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι συμβαίνει Θανάση; Σε βλέπω αναστατωμένο. Τι...

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Σπρώχνοντας την πόρτα γρήγορα μπαίνει μέσα...) Μην φωνάζεις, έλα πιο μέσα να σου εξηγήσω...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Είσαι καλά;

ΘΑΝΑΣΗΣ: Κλείδωσε καλά την πόρτα, με κυνηγάνε...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Α! κατάλαβα, πάλι μπλεξίματα με δαύτους...

(Απομακρύνεται. Κλειδώνει καλά την πόρτα και πλησιάζει το φίλο του).

ΘΑΝΑΣΗΣ: Δώσ' μου τίποτα παλιόρουχα να αλλάξω, γιατί οι μπάσταρδοι έχουν ζώσει την περιοχή, κι όπου να 'ναι θα κοπιάσουν κι εδώ... Πιάσαν τον Αποστόλη χθες βράδυ στη διαδήλωση και κυνηγάνε κι εμένα. Φαίνεται το καρφί τους, ο συνταξιούχος με κάρφωσε. Χθες βράδυ ήρθαν σπίτι μου και εγώ το 'σκασα από το παραθυράκι της τουαλέτας.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες βρε, τους άθλιους. Τώρα ψάχνουν και στα σπίτια για τα καλά βλέπω.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Και μη χειρότερα, δως μου τα ρούχα κι αν σου πουν τίποτα για χθες βράδυ να πεις ότι διαβάσαμε μαζί και τα λοιπά, ξέρεις...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Περίμενε λίγο... (Απομακρύνεται φέρνοντας άλλα ρούχα και του τα δίνει).

ΘΑΝΑΣΗΣ: Να, πάρε τηλέφωνο στη Ρούλα, να 'ρθει κι αυτή για άλλοθι (του δίνει το νούμερο τον τηλεφώνου. Το παίρνει κι απομακρύνεται προς το τηλέφωνο, όπου και παίρνει το νούμερο, ακούγεται μια γυναικεία φωνή).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ρούλα, έλα γρήγορα σπίτι μου. Έλα τώρα, γρήγορα. Θα σου εξηγήσω, είναι μεγάλη ανάγκη.

ΡΟΥΛΑ: Έρχομαι, αμέσως έρχομαι (Κλείνει το τηλέφωνο, ντύνεται,

βγαίνει έξω από το σπίτι της και παρακολουθείται στενά από τους αστυνομικούς. Αλλά στο μεταξύ στο διαμέρισμα των φοιτητών συμβαίνουν άλλα πράγματα).

ΘΑΝΑΣΗΣ: Εντάξει Βαγγέλη, τα κανόνισα. Ναι, τώρα είμαι έτοιμος, πάω στην τουαλέτα (Ακούγονται δυνατοί χτύποι πόρτας).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πλάκωσαν κιόλας τα σκυλιά, πήγαινε μέσα Θανάση. (Ο Βαγγέλης απομακρύνεται ενώ ο Θανάσης πλησιάζει προς την πόρτα, που τραντάζεται από τους κραδασμούς που ολοένα γίνονται δυνατότεροι).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ποιος είναι παρακαλώ;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ Α': Ανοίξτε ρε σεις γρήγορα, μη σας φάω τ' άντερα, ανοίξτε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πιο σιγά, πιο σιγά, θα σπάσετε την πόρτα... θα σας ανοίξω. (Τους ανοίγει, οι δύο αστυνομικοί ορμάνε μέσα με θράσος και αυτοσυστήνονται).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Μίλτος, της Ασφάλειας κι από εδώ ο βοηθός μου.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι θέλετε, κύριοι;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Χα, χα, χα, χα, βρε συ, το σκατόπαιδο μας δουλεύει κιόλας, μας κάνει την αθώα περιστέρα, χα, χα, χα, χα. Ρε συ άει στο διάολο κωλόπαιδο, για πες μας ο άλλος που πήγε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ποιος άλλος;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': (Τον πλησιάζει και του δίνει μια δυνατή σφαλιάρα κι ο φοιτητής σωριάζεται χάμω) Να, για να μάθεις να ξερνάς γρήγορα... Χε, χε, χε, χε, χε (χαμογελώντας).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Ρε προϊστάμενε, να του σπάσω τη μούρη να δει, το...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Σήκωσε το κωλόπαιδο, ξέρω εγώ τι θέλουν.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Στο τέλος θα νικήσει ο λαός, καταραμένοι. Σκουλήκια θα... (δεν προλαβαίνει να τελειώσει τη φράση και δέχεται άλλη γροθιά από τον αστυνόμο Β').

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Να, για να μάθεις να ξερνάς κι άλλη, σκατόπαιδο (Ακούγεται ένα ωχ από τον Βαγγέλη και πέφτει κάτω ξερός).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Σιγά ρε, τον θέλουμε. Να μιλήσει το καθήκι. Σήκωσε τον και βάλτον στην καρέκλα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άνανδροι, τι θέλετε... (δυνατά)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Το παιδί θα λύσει τη γλώσσα του, που είναι ο άλλος; Ό,τι και να κάνετε θα σας λιώσουμε. (Ακούγεται μια φωνή)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Εδώ είμαι, τι θέλετε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Α! το πουλάκι μου, εδώ είναι και δεν μιλάει...

ΘΑΝΑΣΗΣ: Σαν τι...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α΄: Τι; Τον κακό σου τον καιρό. Για προχώρα, βοηθέ εσύ ξέρεις (τον πλησιάζει ο Αστυνομικός και του περνάει τις χειροπέδες).

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Διαμαρτύρεται) Γιατί, τι έκανα, γιατί;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α΄: Για τα χτεσινά που κάνατε ρε παλιόπαιδα. Άντε προχώρα γρήγορα, προχώρα ρε (ο Αστυνομικός γυρνά και απευθύνεται προς το Βαγγέλη). Όσο για σένα καινούργιο βλαστάρι, τώρα που σε ανακαλύψαμε, θα 'ρθεις το μεσημέρι στις δώδεκα στο γραφείο μου να γνωριστούμε καλύτερα, και κοίταξε μην κάνεις καμία κουταμάρα, αλίμονο σου, απ' έξω δικοί μου θα σε προσέχουν. Τώρα πλύσου, σκουπίσου κι όπως είπαμε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: (Δεν απαντά).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α΄: Πάμε βοηθέ, πάμε, πιάσαμε μεγάλο κελεπούρι σήμερα. Εσύ τομάρι πάρε την κάρτα μου, όπως σου τα 'πα, ό,τι ξέρεις θα τα ξεράσεις...

(Απομακρύνεται με τον Θανάση δεμένος τραβώντας τον. Η πόρτα κλείνει με τον Βαγγέλη απορροφημένο και σκεπτικό για τα συμβάντα της ημέρας).

ΣΚΗΝΗ 3^η

Σε κάποιο καφενείο της Αθήνας, οι Αστυνομικοί συνομιλούν μεταξύ τους.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α΄: Δεν βλέπεις ρε βοηθέ, τα καθίκια πάλι μαζεύτηκαν, δεν βάζουν μυαλό με τίποτα...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β΄: Έχεις δίκιο προϊστάμενε, θέλουν πάτημα τα...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α΄: Τι να σου κάνω, μαθαίνουν γράμματα βλέπεις... Δεν λεν να βάλουν μυαλό, δεν διαβάζουν τίποτα, αυριανοί επιστήμονες σου λένε και δεν σκαμπάζουν τίποτα, μα δεν στο 'πα εγώ, τώρα που θα αναλάβει ο πατριώτης μου υπουργός δημόσιας τάξεως, θα τον επισκεφτώ, και θα του τα πω νέτα-σκέτα. Όχι άλλη ελευθερία στα αλητόπαιδα, σφίξιμο και πάλι σφίξιμο. Α ρε βοηθέ, που 'ναι τα χρόνια τα παλιά, σέβας δεν υπάρχει σήμερα τίποτα. Τις προάλλες που πήγα στην πατρίδα μου είδα κάτι ύποπτα στοιχεία που στάμπαρα, κάτι χτεσινά μπάσταρδα, δεν μου μιλάνε, με αποφεύγουν μερικά από δαύτα, αλλά εδώ τα 'χω, άμα τα πιάσω θα τα τους ρουφήξω το ζουμί, να μην με λένε Μίλτο. Κατάλαβες, όλοι είναι ύποπτα φίδια, τρομερά. Κατάλαβες, ο Παπαδόπουλος νοικοκύρης άνθρω-

πος ήλθε να βάλει κάποια τάξη στον τόπο μας και τίποτα, αυτοί τον δικό τους χαβά, έτσι θέλουν βούρδουλα, όλοι σου λέω, όλοι, να βάλουν μυαλό, κατάλαβες...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Από το στόμα σου και στου Θεού τ' αυτί, έτσι είναι...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Εμένα που με βλέπεις σε λίγο καιρό θα γίνω αρχηγός και τότε τρέμετε όλοι, θα βελάζουν όλοι σου λέω, όλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Μπράβο, μπράβο, θα τους λιανίσουμε. Προχώρα προϊστάμενε, μαζί σου κι ο υπασπιστής σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Πάμε τώρα και τσιμουδιά, όπως είπαμε, πάμε και θα τα περιποιηθούμε... τα παλιόπαιδα...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Πάμε, κι έχουμε το φιλαράκο που πιάσαμε σήμερα, χα, χα, χα, χα, το ξεχάσαμε. Πάμε κι όπου να 'ναι θα τον περιποιούνται οι δικοί μας με το παραπάνω για να μας τα ξεράσει όλα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Πάμε... (Απομακρύνονται ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω ακούγεται ο χτύπος μιας πόρτας και μια τρεμάμενη φωνή).

ΡΟΥΛΑ: Ανοίξτε, εγώ είμαι, η Ρούλα...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: (Πλησιάζει την πόρτα) Μπες μέσα Ρούλα, να σου πω τι έγινε...

ΡΟΥΛΑ: Να, τώρα πιο κάτω είδα δυο τομάρια να σέρνουν τον Θανάση και κατάλαβα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ναι τα κτήνη, τα ανθρωπόμορφα τέρατα, βάλθηκαν να μας ξεκάνουν, μα δεν θα τα καταφέρουν.

ΡΟΥΛΑ: Πρέπει να προσέχουμε πολύ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ευτυχώς που άργησες λιγάκι. Αν ερχόσουν πιο γρήγορα θα σε γράπωναν οι άτιμοι για ύποπτη. Πήραν τον Θανάση κι εμένα μου 'δώσαν την κάρτα τους να τους επισκεφτώ το μεσημέρι. Δεν ξέρω τι να κάνω, αν πάω θα με ανακρίνουν και θα με φυλακίσουν με ψεύτικες κατηγορίες, αν δε πάω πρέπει να φύγω. Θα φύγω να κρυφτώ σε κάτι φιλαράκια, μέχρι να περάσει η μπόρα, εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;

ΡΟΥΛΑ: Το καλύτερο που θα κάνεις, αλλά τα 'χω χαμένα...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Έλα μαζί μου αν θέλεις, να την βγάλουμε λιγάκι, Ο Θανάσης είναι σκληρό καρύδι, δεν θα «μιλήσει», έτσι κι αλλιώς είναι λίγα τα ψωμιά τους.

ΡΟΥΛΑ: Έχεις δίκιο, καλύτερα έτσι, γι' αυτό αν πας κι εσύ για ανάκριση είναι χειρότερα για την «ομάδα μας», θα μας πιάσουν όλους κι έτσι...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Μην τα σκέφτεσαι, όλα θα πάνε καλά.

ΡΟΥΛΑ: Πάω και θα σε δω το βράδυ στο «καφενεδάκι μας», πάω κι

- όλα θα πάνε βολικά. (Απομακρύνεται)
- ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Στο καλό, στο καλό και να προσέχεις (της κλείνει την πόρτα).
- Η φοιτήτρια Ρούλα συναντιέται με έναν συμφοιτητή της στο «καφενε-
δάκι».
- ΡΟΥΛΑ: Τα μάθατε τι έγινε σήμερα, οι μπάσταρδοι 'πιάσαν τον Θανάση.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι λες βρε! Τα καθάρματα. Τώρα πρέπει όλοι να προσέχουμε.
- ΡΟΥΛΑ: Ναι, πρέπει να προσέχουμε πολύ γιατί ο «συνταξιούχος», το καρφί τους, κάνει καλά τη δουλειά του.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ρούλα, κάνανε μπλόκο και στον Πειραιά, στη γειτονιά του Τέλη, μα δεν βρήκαν ευτυχώς τίποτα...
- ΡΟΥΛΑ: Τι λες; Και προς τα κει πήγε η χάρη τους.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, να τους προσέχουμε όλους, Ρούλα αύριο το βράδυ στις 9 έχουμε συγκέντρωση στο «υπόγειο». Κοίτα, ειδοποίησε και τους άλλους...
- ΡΟΥΛΑ: Ναι, μα πρέπει να κάνουμε κάτι για τον «Θανάση».
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι λες τώρα Ρούλα, ο «Θανάσης» είναι σκληρό καρύδι, δεν θα μιλήσει.
- ΡΟΥΛΑ: Ναι, αλλά θα πιάσουν κι άλλους από την ομάδα μας, και τότε;
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Να σου πω Ρούλα τα νέα πράγματα έχουν χάσει τον έλεγχο, τελειώνουν τα ψωμιά τους.
- ΡΟΥΛΑ: Καλά νέα αυτά, δείχνουν και οι τελευταίες εξελίξεις.
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, μεταδίδεται σ' όлон τον κόσμο, μιλάνε τώρα για μεγάλο ξεσηκωμό, για εξέγερση.
- ΡΟΥΛΑ: Έτσι πρέπει, ως πότε πια οι τύραννοι θα πίνουν το αίμα μας...
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Θα σβήσουν θα μιλήσει ο λαός...
- ΡΟΥΛΑ: Πιο σιγά, πιο σιγά, κάτι βλέπω εκεί κάτω δίπλα στο μπαρ, εκείνος εκεί κάνει πως διαβάζει εφημερίδα, έχει καρφωμένα τα «μάτια του» κατά δω, εσύ τι λες;
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι λες;
- ΡΟΥΛΑ: Ναι, κάτι κατάλαβα από την αρχή, μα κοίτα, τώρα πλησιάζει προς το τηλέφωνο, γι' αυτό πάμε σιγά-σιγά, χωρίς να μας πάρει χαμπάρι...
- ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Όχι, θα πρέπει να τον «σπάσω» στο ξύλο το καθήκι...
- ΡΟΥΛΑ: Κάτσε φρόνιμα, σταμάτα, αν τον χτυπήσεις, ο καφετζής θα ειδοποιήσει τους χαφιέδες του, και τότε δεν θα μπορούμε να

κινούμαστε άνετα, όπως ξέρεις πιο κάτω έχουμε το «τυπο-
γραφείο», και δεν πρέπει να χαλάσει η «περιοχή μας»...
Φοιτητής: Έχεις δίκιο. Φεύγω πρώτα εγώ, και έπειτα εσύ. Γρήγορα, θα σε
περιμένω πιο κάτω στην γωνία με τη μηχανή, απόψε έχουμε
πολύ «δουλειά» για τα «φασιστόμουτρα», πάω...

(Απομακρύνεται από το μαγαζί και χάνεται σαν αόρατη σιλουέτα)

ΣΚΗΝΗ 4^η

Αλλά! Στα κρατητήρια της Ασφάλειας Αθηνών η ανάκριση του φοιτητή
Θανάση έχει αρχίσει.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Γιατί σταματήστε ρε σεις; Αφήστε, θα τον αναλάβω εγώ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Έγινε προϊστάμενε, θα τον κάνεις να κελαηδήσει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Για σήκω επάνω παλιόπαιδο.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Ό,τι σου είπα, σου είπα. Δεν ξέρω τίποτα άλλο, για περισσό-
τερες πληροφορίες να ρωτήσεις τους χαφιέδες σου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Δεν έμαθες για τα καλά, δεν φταίτε εσείς, οι άλλοι φταί-
νε, όπου σας χαϊδεύουνε τόσα χρόνια (και τον σηκώνει από
τον γιακά με δύναμη επάνω και του ρίχνει μια γονατιά στο
στομάχι). Να, για να μάθεις για να μη μιλάς ωραία για τα
όργανα του έθνους, που κοπιάζουν μέρα νύχτα για μια Ελ-
λάδα μεγάλη.

ΘΑΝΑΣΗΣ: (Σωριάζεται χάμω και σφαδάζει από τους πόνους). Μπά-
σταρδοι, τελειώνουν τα ψωμιά σας, ο λαός ξύπνησε...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Βοηθέ, φέρε τον γίγαντα από μέσα. Να τον περιποιηθεί για
τα καλά. Αμάν πια, δεν παίρνει με το καλό αυτός.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': (Απομακρύνεται προς την πόρτα, αλλά σε λίγο χτυπάει
το τηλέφωνο. Ακούγεται μια φωνή *Από το αρχηγείο, να σας
συνδέσω με τον στρατηγό, μισό λεπτό...* (ο αρχηγός ρωτάει
τον αστυνόμο Α') *Πώς πάνε οι ανακρίσεις;*

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Τα σέβη μου στρατηγέ μου. Όλα πάνε καλά, πιάσαμε έναν
από την ομάδα τους που πήγαν να διαταράξουν την ησυ-
χία, όλα πάνε καλά στρατηγέ μου, όλα ελέγχονται από τους
δικούς μας.

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ: Μπράβο παιδιά, να κάνετε καλή δουλειά, χτες είχαμε μια
σύσκεψη με τον σωτήρα του έθνους μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Θα περάσω αύριο από το στρατηγείο υπαρχηγέ μας, θα

- φέρω όλους τους φακέλους και θα σας ενημερώσω πλήρως.
- ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ: Εντάξει αστυνόμε, όπως τα είπαμε, θα μιλήσω στους δικούς μας για το καθήκον και την αφοσίωσή σας.
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ (κλείνει τη γραμμή. Στο μεταξύ στο γραφείο έχει μπει ο βασανιστής).
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ: Χα, χα, Αστυνόμε αυτός είναι ο σκληρός, χα, χα (τον πιάνει και τον σηκώνει όρθιο και του λέει) Για κελάηδησε λιγάκι, τι ήθελες προχτές στη διαδήλωση, που είναι τα γραφεία σας;
- ΘΑΝΑΣΗΣ: (δεν του απαντά)
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ: Δεν θυμάσαι; (Τον πιάνει από τα μαλλιά και τα τραβά, του δίνει μια δυνατή γροθιά και άλλη μια κλωτσιά στα καλάμια και ακούγεται το σαρκαστικό χαμόγελο), χα, χα (τον σηκώνει πάλι από πάνω κι όπως είναι καταματωμένος ο Θανάσης από τα κτυπήματα, του λέει).
- ΘΑΝΑΣΗΣ: Δεν θα σας πω τίποτε, πάρτε το χαμπάρι, ό,τι και αν με κάνετε.
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ: (Βγάζει μια τανάλια από την τσέπη του και την δείχνει στον Θανάση) Για ξέρνα ρε, γιατί θα σου βγάλω τα νύχια ένα-ένα.
- ΘΑΝΑΣΗΣ: Δολοφόνοι, θα τα πληρώσετε όλα αυτά.
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ: Του πιάνει το χέρι και με την τανάλια, αλλά ακούγονται βήματα και η πόρτα χτυπά.
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Ποιος ηλίθιος μας διακόπτει στην καλύτερη φάση...
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Κυρ Αστυνόμε, πιάσαμε τα άλλα δύο κελεπούρια που ήτανε μαζί με τον μπάσταρδο, τι να τους κάνουμε αυτούς;
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Στο διάολο ηλίθιοι, δεν ξέρετε τη δουλειά σας; Βάλτους στο κελί χωριστά τον έναν από τον άλλον, και θα τους περιποιηθούμε αυτούς.
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Στις διαταγές σου κυρ Αστυνόμε, τους πιάσαμε γιατί ήτανε έτοιμοι να την κοπανήσουν.
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Φύγετε τώρα.
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Εντάξει Αστυνόμε (φεύγει και απομακρύνεται από την πόρτα).
- ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': (Γελάει) Χα, χα! Απόψε θα έχουμε μεγάλα νταβαντούρια (πάει στον Θανάση). Εσένα μιλάω. Τώρα που πιάσαμε και τα φιλαράκια σου, την βάψατε για τα καλά, τα πουλάκια μας (και τρίβει την κοιλιά του). Εσύ ρε κωλοφοιτητή κατάγεσαι

από καλό τζάκι, τι θέλεις και μπερδεύεσαι με αυτά τα λιγούρια. Σήμερα σου λένε άλλα, αύριο θα σου πουν διαφορετικά και βάλε. Τι την ψάχνεις τη δουλειά; Κονομημένος είσαι, θα βγεις καλός δικηγόρος, θα οικονομάς λεφτά με ουρά, οι δικοί σου «είναι μέσα στο κύκλωμα». Άστα αυτά για τους άλλους, τους νηστικούς.

ΘΑΝΑΣΗΣ: Εγώ είμαι με το λαό και όχι με τους χαφιέδες (σιγή μερικών λεπτών).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Ρε το μαλακισμένο, μας κάνει και κήρυγμα. Ρε σεις χωνέψτε το, θα σας σακατέψουμε για τα καλά «εμείς θα είμαστε απάνω για πάντα».

ΘΑΝΑΣΗΣ: Είσατε γελασμένοι, όλη η Ελλάδα αγωνίζεται, η δημοκρατία θα... (δεν προλαβαίνει τη φράση του και δέχεται γροθιά από τον Αστυνόμο Α').

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Κτήνος, ζών, άει στο διάβολο, για να καταλάβεις εσύ, και οι μπάσταρδοι οι δικοί σου ότι δεν παίζουμε. Ρε γίγαντα, που θα πάει, θα τα ξεράσει, τράβα στο άλλο γραφείο. (απευθυνόμενος στον Αστυνόμο Γίγαντα) Να, πάρε τους μπλε φακέλους που έχουν μέσα τις δηλώσεις, στο τέλος-τέλος θα φτιάξουμε μια πλαστή και θα τη δείξουμε στους άλλους μπας και την πατήσουνε οι άλλοι ότι την υπέγραψε τούτος. Πάρτε τον και αυτόν από δω για να μην τον βλέπω και μου ανακατεύουν τ' άντερα όπως τα είπαμε...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ: (Σηκώνει τον Θανάση, τον τραβάει σέρνοντας προς τα έξω, όμως ακούγεται ο κτύπος του τηλεφώνου και ο Αστυνόμος Α' σηκώνει το τηλέφωνο).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Ποιος είναι;...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Αστυνόμε, γίνονται κάτι χοντρά επεισόδια εκεί κάτω, πάρε όλη τη δύναμη κάτω και κατέβα για έλεγχο, είμαστε όλες οι δυνάμεις κάτω, αλλά κάτι συμβαίνει... Κατάλαβες, είμαι ο Χρήστος, κάτι μυρίζομαι, σαν κάτι δεν πάει καλά.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Τι λες ρε Χρηστάκι, μη φοβάσαι θα τους τσακώσουμε αυτούς, τώρα κατεβαίνουμε...

Φεύγουν από την Ασφάλεια γραμμή για το Πολυτεχνείο... Σε μια γωνιά της Πατησίων, ο Αστυνόμος Μίλτος συνομιλεί με το βοηθό του...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Ρε βοηθέ, για κοίτα ρε οι μπάσταρδοι, καταλάβανε το Πολυτεχνείο, εσύ τι λες, θα καθίσουμε εδώ να κάνουμε τον ήρωα;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Έχεις δίκιο προϊστάμενε. Τι μας ενδιαφέρει εμάς τώρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Μπράβο, μπήκες στο νόημα, θα την κοπανήσουμε κι ό,τι γίνει ας γίνει, εμάς πάντα μας χρειάζονται όλοι κι οι απάνω και οι κάτω, εμείς θα φτιάξουμε αυτό το κράτος το κωλοχανείο; Σήμερα αυτοί, αύριο οι άλλοι, και τρέχα γύρευε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Ωραία, δεν πάμε στον «Λευτέρη» να πιούμε τα ούζα μας; Εμείς να είμαστε καλά κι εδώ πάνε οι άλλοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Σε παραδέχομαι ρε τσίφτη. Γιατί είσαι σε όλα τα μέσα, πάμε ρε, πάμε...

Απομακρύνονται από τα συμβάντα, πάνε γραμμή για το ουζερί του «Λευτέρη».

Είσοδος στη σκηνή του θεάτρου ο θίασος, που τραγουδάει τους στίχους «ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ».

Αποχωρεί ο θίασος και ο Κομπέρ λυπητερά κλείνει την αυλαία της τέταρτης πράξης με το στίχο ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΙΑ.

Σαν μπήκα στης ζωής τη βιοπάλη, αντίκρυσά τον κόσμο, είδα μα ξεχώρισα ακόμα, τους πραγματευτάδες της ειρήνης, τους κόλακες πανούργους αρχοντάδες μας να πουλάνε τους λαούς μας σαν πρόβατα σωστά.

Ως πότε πια
θα τραυματίζουν την ειρήνη;
Ως πότε πια
θα πνίγουν συνειδήσεις;
Ως πότε πια
θα ζούνε σε βάρος των λαών;
Ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια, ως πότε πια,
ως πότε πια, ως πότε πια;

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1η

Εισέρχεται ο θίασος τραγουδώντας «Πού πάμε σύντροφε».

Ακολουθεί η σκηνή του συντρόφου με τον ταξιτζή.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Αυτή η δουλειά γίνεται κάθε μέρα σύντροφε, φτιάξανε τις γραμμές, τις λωρίδες. Κατάλαβες, είναι όλα μέχρι να φάνε, κατάλαβες;

ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Τίποτα δεν φτιάξανε, έρχονται οι μεν, έρχονται οι δε, τώρα ασχολιούνται με την φωτογραφία, την Δημητρούλα, κατάλαβες;

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Αυτά είναι όλα φτιαχτά, για να κοιμάται ο κόσμος να πούμε.

ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Πρώτα-πρώτα αυτό είναι φτιαχτό. Πρώτα πουλούσε 5.000 φύλλα, τώρα πούλησε πολλά. Κατάλαβες σύντροφε, μας δουλεύουνε. Τώρα ασχολιούνται με τα μπούτια. Κατάλαβες;... κατάλαβες ρε πατριώτη, κωλολαός, δεν ξυπνά με τίποτε...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Τώρα πάει κονόμησε, τώρα ασχολούνται μ' αυτήν, ασχολούνται οι μαύροι, άσπροι, κίτρινοι. Τώρα παίζουν μπιλιάρδο στην πλάτη μας, στον λαουτζίκo. Κοίτα ρε σύντροφε τι κάνουν εκεί. Ο ένας σκάβει στο συνεργείο και δέκα κοιτάνε, κατάλαβες σύντροφε; Το «σύστημα», ένας δουλεύει και άλλοι δέκα κοιτάνε, κατάλαβες σύντροφε; Τους βάλανε τα κόμματα που κυβερνάνε και κυβέρνησαν αυτό το ρημάδι, κατάλαβες; άλλοι έχουν προσόντα, πτυχία, κι άλλοι κοιτάνε...

ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Σιγά-σιγά εκεί, ντούρου-ντούρου την πλατεία Κουμουνδούρου, δεν έχω μάννα, δεν έχω ελπίδα, δεν θα με κλάψει καμιά πατρίδα, έλα ρε μαύρε, πιάσε δεξιά-αριστερά, θα πατήσεις κανέναν...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Ωραία, τώρα κοίτα ο μάπας πέρασε με κόκκινο, ο μάπας, αυτό το κομμάτι όλοι κοιτάνε...

ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Τι είναι αυτός, κούρεψε το μούσι κι άφησε κοτσίδα, βρε που...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Να τον πάρεις για γαμπρό αυτόν, ωραίος είναι...

ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Να του δώσεις μια και να ψάχνεται...

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Κοίτα κει, Αλβανοί, Τούρκοι, Κινέζοι, όλοι εδώ σύντροφε, τους έφεραν όλους τώρα.

- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Το σύστημα, όλους τους φέρανε τους κλεφτοκοτάδες, λωποδύτες, όλα τα αποβράσματα, τους φέραν να φτιάξουν την Ελλάδα, τώρα... δεν βλέπεις τι γίνεται, φτώχεια, εγκληματικότητα, τι γίνεται... σύντροφε...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Δεν βλέπεις τι γίνεται, ωραίο σπίτι, παλιό, παραδοσιακό, τώρα το φτιάξαν «μπουρδέλο», κατάλαβες, το σύστημα σύντροφε...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Έτσι, κοίτα αυτήν την μαλάκω, έχει το τηλέφωνο στο στόμα... Έβαλε το δάχτυλο...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Κοίταξε τι γίνεται, δωδεκάμισι η ώρα μεσημέρι... και φορτώνεσαι και δω, πλατεία Κουμουνδούρου, Ακρόπολη, πότε θα φτάσουμε στη δουλειά μας;
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Φορτώνεσαι κι εδώ γαμώτο, όλες οι φυλές μαζευτήκανε εδώ, κάνας Έλληνας ρε παιδιά, εδώ τίποτα...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Δεν υπάρχει τίποτα...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Έλληνας, τι να τον κάνεις τον Έλληνα, μέσα σε μια δεκαετία θα γίνουμε όλοι μαύροι, κίτρινοι. Τι να τον κάνεις τον Έλληνα σύντροφε, οι λεφτάδες τα κανονίζουν...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Τι έγινε, το χάλασαν το ξενοδοχείο, το χάλασαν, το 'φτιαξαν μπουρδέλο κι αυτό...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Α, το ήξερα χρόνια αυτό, ήταν καλό ξενοδοχείο, οικογενειακό, τώρα το φτιάξανε.
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Έτσι τα κονομάνε τώρα, μια ζωή θα την πληρώνουμε...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: (φωνάζοντας) Έλα δω ρε πατριώτη, έλα δω ρε...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Θα πάρεις ξυστά, θα τα 'κονομήσεις μ' αυτά, μας κοροϊδεύει το σύστημα...
- ΛΑΧΕΙΟΠΩΛΗΣ: Πάρτε, πάρτε κύριοι, θα τα οικονομήσετε, θα...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Μη μας δουλεύεις, δώσε ένα χιλιάρικο μπας και τα...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Πιστεύεις στα παραμύθια, στις ψεύτικες ελπίδες του συστήματος;
- ΛΑΧΕΙΟΠΩΛΗΣ: Σιγά ρε, σιγά κύριος, να ζήσουμε κι εμείς.
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Έλα δώσ' τα, γρήγορα, θα ανάψει το φανάρι, γρήγορα ρε, γρήγορα... (ακούγονται κορναρίσματα)
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Άντε, νυχτώσαμε, νυχτώσαμε...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Γρήγορα, γιατί άναψε το φανάρι, γρήγορα...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Έλα ρε...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Έλα, πάρ' τα ρε... δώσε...
- ΛΑΧΕΙΟΠΩΛΗΣ: Καλή τύχη ρε πατριώτες, Έλα, πάρτε...

- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Άντε, σε καλή μεριά, καλά κέρδη βρε, μια ώρα να δώσει το λαχείο, τόση ώρα ήθελε να του φάει το πεντοχίλιορο.
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Βρε δεν βαριέσαι, τώρα άμα πιάσαμε, πιάσαμε.
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Μια καινούργια μέρα θα' ρθει όταν αλλάξει το σύστημα σύντροφε, τότε...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Για να δούμε, εγώ δεν πιστεύω σε κανέναν, κανέναν...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Δεν ξέρεις τόσες καταστάσεις τι κάνανε; Τίποτα... Λαχεία, λοταρίες, ψεύτικες ελπίδες και τίποτα, τίποτα άλλο...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Πατρίδα, ρε πατρίδα. Πάνε όλοι, τώρα ψάχνουμε να βρούμε κάποιον εθνοσωτήρα, να μας σώσει, κατάλαβες σύντροφε; Κατάλαβες τώρα τον μαλάκα μας τον βρίσκουν οι Αμερικανοί και οι Ευρωπαίοι, το σύστημα, κατάλαβες, κατάλαβες;
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Τι έγινε τώρα, πιάσαμε τίποτα στο ξυστό;
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Παπάρια, πάει το χιλιάρικο...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Δεν στα 'λεγα εγώ; Τίποτα!
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Δεν βαριέσαι, τα βουνά είναι μαθημένα από τα χιόνια, δεν βαριέσαι... Τα χρονάκια μου τα 'χω μισοφάει, δεν...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Αυτός που 'βγάλε το ξυστό τα 'κονομάει, κατάλαβες; Πουλάει παραμύθι, ελπίδες, αφού υπάρχουν κορόιδα.
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Δες μήπως και κερδίσεις.
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Και η ζωή παραμύθι.
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Έτσι είναι, σήμερα είσαι, αύριο δεν είσαι...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Κι ο Ωνάσης τα 'κονόμησε, πέθανε κι αυτός, δεν βαριέσαι...
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Πάει, πέθανε. Όλοι θα πεθάνουμε, άντε να την σπρώξουμε τη ζωή εδώ...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Να την σπρώξουμε προς τα μπρος, προς τα μπρος, για αλλαγή, καλύτερες μέρες για ψωμί-δουλειά-λευτεριά, χωρίς ξένους προστάτες.
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Σαν να τα λες καλά, πατριώτη. Έτσι πρέπει να 'ναι για μας τους εργαζόμενους... Φτάσαμε πατριώτη, εδώ στο Ζάππειο, στη μικρή Βουλή των συνταξιούχων, εδώ είμαστε πατριώτη...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Να 'σαι καλά, να 'σαι καλά. Πάντα μπροστά προοδευτικά.
- ΤΑΞΙΤΖΗΣ: Γεια σου, γεια σου πατριώτη, γεια και καλή τύχη...
- ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ: Γεια σου σύντροφε, γεια... (Απομακρύνεται).

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΡΧΙΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ: (Με συνοδεία) ...Δεύτε τελευταίον ασπασμόν, δώμεν αδελφοί τω θανόντι, ευχαριστούντες Θεώ, ούτος γαρ εξέλιπεν της συγγένειας αυτόν και προς τάφον επείγεται, ουκ έτι φροντίζων τα της ματαιότητος και πολυμόχθου σαρκός, που νυν συγγενείς τε και φίλοι άρτιοι χωριζόμεθα οίπερ αναπαύσεως Κύριος ευξώμεθα... (Πολλάκις).

Σκηνή Πρώτη. Εισέρχεται ο θίασος τραγουδώντας το «ΠΟΥ ΠΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ» πολλάκις και κλείνει η αυλαία του θεάτρου.

ΤΕΛΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

CABARET

«ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΣΟΓΛΟΥ»

Αθήνα 2003

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΕΙΝΑΙ:

- 1) Κομπέρ
- 2) Μπουσίνα
- 3) Μπλερίνα
- 4) Αθναρίνα
- 5) Κλιντίνα
- 6) Αρχιθαλαμηπόλος Α΄
- 7) Ρουφίνσκυ
- 8) Κομμώτρια
- 9) Αρχιδικαστίνα

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1^η Σκηνή: Κομπέρ – εισαγωγή, τραγουδώντας, παρουσιάζοντας τις αδελφές Μπαρμπούτσογλου.

2^η Σκηνή: Το Δικαστήριο της συνείδησης.

3^η Σκηνή: Επαφές τρίτου τύπου Κλιντίνας – γραμματέας Ρουφίνσκυ.

4^η Σκηνή: Το κομμωτήριο της Κλιντίνας και της Μπουσίνας.

5^η Σκηνή: Η συνάντηση των αδελφών Μπαρμπούτσογλου.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ – Διάλειμμα

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

6^η Σκηνή: Εισαγωγή του Κομπέρ με όλον τον θίασο, σιγοτραγουδώντας.

Οι έξυπνες βόμβες της Μπουσίνας.

7^η Σκηνή: Κουαρτέτο Μπουσίνας – Κλιντίνας – Μπλερίνας – Αθναρίνας.

8^η Σκηνή: Το τέλος της παγκοσμιοποίησης – εξαφάνιση Μπουσίνας, Μπλερίνας, Κλιντίνας, Αθναρίνας, εκσφενδονίζοντας στα ουράνια.

ΤΕΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Σωτήριον Έτος 2069 μ.Χ.

Εισαγωγή Μουσικής του έργου, Εμφανίζεται ο Κομπέρ στη σκηνή.

Κομπέρ:

Κυρίες και κύριοι, ladies and gentlemen, με μεγάλη χαρά σας καλωσορίζουμε στο international καμπαρέ μας «Οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου», οι διεθνώς φημισμένες κοσμοκρατόρισσες, οι ξεπεσμένες, ο πλανηταρχίδης Μπουσίνα, και τα πλανηταδάκια του, Κλιντίνα, Μπλερίνα, Αθναρίνα, η διεθνώς καταξιωμένη Ρουφίνσκι, ladies and gentlemen, η μεγάλη ατραξιόν, οι πρώτες αδελφές ψυχές, οι αδελφές Μπαρμπούτσογλου είναι κοντά μας, σε λίγο, σε λίγο, οι Ρουφίνσκι Airways, οι πρώτες στο είδος τους αεροπορικές γραμμές θα τις εκτοξεύσουν κοντά μας, κρατηθείτε γερά, εντός ολίγου αφικνείται η Μπουσίνα, η πιο σέξι κοκότα, το πιο σέξουαλ πλάσμα του κόσμου, 2069 μ.Χ. η Μπουσίνα...

σβήνουν τα φώτα...

Ακούγεται ένας κρότος δυνατός. Ανοίγουν τα φώτα κι ο Κομπέρ...

Κομπέρ:

Να την, θαυμάστε την. Η Μπουσίνα 2069 μ.Χ. η τέως πλανητάρχισσα, η ...

Μπουσίνα:

(πεσμένη κάτω σηκώνεται σιγά – σιγά...)

Αχ, αχ, καλέ μου 'σπασε ο πάτος, ο πάτος. Καλέ αχ, αχ ωχ, ωχ, ωχ, πονάω (κουτσαίνοντας). Και τσούζει, τσούζει ο πωπός μου. Καλέ αγοράκι μου, έλα κατά δω, έλα κατά δω.

Κομπέρ:

Τι πάθατε Μπουσίνα, τι πάθατε σήμερα έχουμε 2069 μ.Χ. Πώς ξεφύτρωσες εσύ εδώ μωρή, πώς ξεφύτρωσες;

Μπουσίνα:

Τι να σου πω και τι να σου διηγηθώ. Δεν με θυμάσαι καλέ; Ποια ήμουν εγώ; Η Μπουσίνα η τέως πλανητάρχισσα. Να μόλις πέθανα, αντί να πάω στον Παράδεισο με 'στείλαν εδώ, με μεταμόρφωσαν την δόλια, με πήγαν στο 2069 μ.Χ.

Κομπέρ:

Καλά σου 'κάναν, σου άρεσε πολύ η ανωμαλία. Έκανες πολέμους, σου άρεσε το 69, γι' αυτό σε 'φέραν...

Μπουσίν:

Και τώρα που θα 'μαι γυναίκα θα χορτάσω τους άντρες, άντρες θέλω εδώ και τώρα, άντρες... (και σιγοτραγουδάει).

Άντρες θέλω τώρα, εδώ και
τώρα, να μεθάω, να τα
κοπανάω, θέλω άντρες,
άντρες να ξεχνάω,
τις βόμβες που 'χω ρίξει,
άντρες να ξεχνάω,
άντρες, άντρες, άντρες
(λυσσασμένα)
θέλω πολλούς άντρες,
άσπρους, μαύρους, κίτρινους,
θέλω άντρες, άντρες,
ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
κοντούς, δυνατούς.
Θέλω άντρες, άντρες,
θέλω μεραρχίες,
θέλω πεζοναύτες,
ναύτες, αεροπόρους,
πεζικάριους.
Θέλω άντρες,
θέλω άντρες,
να τους παίζω,
σαν τις χάντρες...
Αχ, αχ, θέλω
όλονε τον στόλο
Ειρηνικού και Μεσογείου
θέλω άντρες (τρεις φορές)

Κομπέρ:

Α, Α! αυτηνή της έστριψε
για καλά της σεξουλιάρας.
Πάω, πάω σιγά, γιατί δεν αντέχω, δεν την αντέχω.

Μπουσίνια:

Ψιτ, έλα πιο δω αγοράκι, δεν είναι ωραία;
 Κοίτα γάμπα (κοιτάζοντας προς το κοινό)...
 Ε, τι λέτε, ωραία, ωραία ...
 Εσύ τις λες νεαρέ εκεί κάτω; (σ' έναν θεατή).
 Είδες γάμπα, μέση, κορμοστασιά; Θα σου δώσω το κινητό μου νεαρέ.
 Γράψε... 090-69,69,69,69,69,69,69,69,69,69

Κομπέρ:

Απόψε κολλήσαμε στο 69. Έπεσε μεγάλη ανωμαλία...
 Πάω, πάω γιατί...

Μπουσίνια:

Άντε στα τσακίδια, ξενέρωτο να κάνουμε τη δουλειά μας...
 Α, τι λέγαμε; 090, 69 ...
 Αχ, τι μέλι έχει αυτός ο αριθμός...
 Α! Για κοίτα κατά δω εσύ παιδάρε, α δεν είσαι μόνος σου, συνοδεύεσαι
 καλέ μου με την κυρία ...
 Γράψε παιδάρέ μου το τηλέφωνό μου...
 090,69,69
 Τι λες; Δεν μου μιλάς ε; Ντροπαλό αγοράκι θα σου δείξω εγώ, θα ...
 (ακούγεται ήχος κινητού τηλεφώνου δυνατός).
 Εμπρός, εμπρός... Ποιος είναι καλέ; Ποιος; Ποιος; Α! Το κινητό μου βαράει,
 εμπρός χρυσό μου (το σηκώνει)...
 Αλόου, αλόου, εμπρός...
 Μιλάτε βρε, ποιος είναι; Ποιος είναι καλέ;
 Εμπρός, α στο διάβολο...
 Μιλάτε καλέ...
 Μιλάτε καλέ...
 μιλάτε και δεν θα χάσετε, η παλιά η κότα έχει το ζουμί... εμπρός... εμπρός...
 Ακούγεται μια φωνή...
 (βραδύγλωσση)

Ναύτης:

Η κυρία Μπουσίνια, η κυρία
 Η κυ – κυ – κυ – ρία
 Μπου – Μπου – Μπου – Μπου
 Μπου – Μπου – Μπου
 σί – σί – σί – σί – σί

σί – σί – σί – σί,
να – να – να – να – να;

Μπουσίνια:

Να και ξερός βλαμμένο.
Ποιος είσαι, ποιος είσαι παίδαρε, παίδαρέ μου;
(λιγωμένα)

Ναύτης:

Νά - νά – νά – νά – να
νά – νά ...

Μπουσίνια:

Να και την τύφλα σου... Τι θέλεις βρε, βρε γυναίκα θέλεις;
Γυναίκα σεξουάλα;

Ναύτης:

Γιές Μπου – Μπου – Μπου –
Μπου – Μπου –
σίνια μου.

Μπουσίνια:

Και πόσοι είστε;

Ναύτης:

Ε – γώ, ε – γώ, ε – γώ,
έ – έ – έ – έ – έ
έμεινα απ' όλη την
Α – Α – Α – Α – Α – Α – Α ...

Μπουσίνια:

Ακόμα στο Α έμεινες. Τι λες μπρέ;
Απ' την Αμερική. Και τι έγινε; Βούλιαξε η Αμερική; Βούλιαξε όταν έφυγα
εγώ; ... εγώ...

Ναύτης:

Γι – Γι – Γιεσ...
εγώ και, και, και,
και, και,
69, 69, 69, 69, 69, 69
69, 69, 69, 69, 69, 69...

Μπουσίνια:

Με τρέλανεσ, με τρέλανεσ στο 69...
(ξερογλύφοντας)
Τρελαίνομαι για 69,
Πες κι άλλο 69,
κι άλλο...

Ναύτης:

69, 69, 69, 69, 69, 69,
α, α, α, α, α, α, α, α, α...

Μπουσίνια:

Πες το, πες το και λιγώνομαι...
Πες το...

Ναύτης:

69, 69, αρά – αρά – ...
αρά – αρά – αρά - ...
αράπηδες...

Μπουσίνια:

Καλέ, πώς θα τους πάρω;
69 αράπηδες κι ένας κεκές. 69 αράπηδες
που να χωρέσουνε;
Που να...

Ναύτης:

69, 69

Μπουσίνια:

Κατάλαβα, να 'ρθήτε καλέ,
να 'ρθήτε, καλά θα περάσετε.
Έχουμε κι άλλες κοπέλες.
Κι όλους εσάς θα σας πάρω...
Όλους, όλους, όλους,
όλους, όλους, όλους
(λυσσασμένα) χορεύοντας...
Αχ τι καλά, τι καλά,
τι καλά...
(τραγουδώντας) ...

Άντρες θέλω τώρα, εδώ και
 τώρα, να μεθάω, να τα
 κοπανάω, θέλω άντρες,
 άντρες να ξεχνάω,
 τις βόμβες που 'χω ρίξει,
 άντρες να ξεχνάω,
 άντρες, άντρες, άντρες
 (λυσσασμένα)
 θέλω πολλούς άντρες,
 άσπρους, μαύρους, κίτρινους,
 θέλω άντρες, άντρες,
 ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
 κοντούς, δυνατούς.
 Θέλω άντρες, άντρες,
 θέλω μεραρχίες,
 θέλω πεζοναύτες,
 ναύτες, αεροπόρους,
 πεζικάριους.
 Θέλω άντρες,
 θέλω άντρες,
 να τους παίζω,
 σαν τις χάντρες...
 Αχ, αχ, θέλω
 όλονε τον στόλο
 Ειρηνικού και Μεσογείου
 θέλω άντρες (τρεις φορές)

(Ακούγεται άλλος κρότος
 και εκσφενδονίζονται στη σκηνή
 και τα υπόλοιπα αστέρια
 του καμπαρέ, οι αδελφές Μπαρμπούτσογλου...)

Μπουσίνια: (φωνάζοντας)

Μπλερίνα, ινγκλέζα, αλανιάρα...
 Ψηλή κοκότα...

Μπλερίνα:

Παρών Μπουσίνια, παρών, παρών, παρών...

Αθναρίνα:

Κι εγώ καλέ τώρα έφτασα,
τώρα, τώρα...

Κλιντίνα:

Παρών, παρών η Κλιντίνα εδώ,
εδώ καλέ
(και σηκώνει το χεράκι της)

Μπουσίνα:

Είναι όλα εδώ...
καλέ είναι...

Ρουφίνσκυ:

Εδώ και εγώ καλέ ...
καλέ η γραμματέας Ρουφίνσκυ,
καλέ ...

Μπουσίνα:

Σιγά καλέ, μάθαν
πως πλακωνόμαστε εδώ
και θα πλακώσουν όλες
οι φυλές...
Σιγά καλέ ...
Και τώρα όλες
θα ζυγιστούμε να πούμε
τον Ύμνο του Καμπαρέ
«οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου»
Δυνατά, δυνατά
και σεξουαλικά...
Άντρες θέλω τώρα, εδώ και
τώρα, να μεθάω, να τα
κοπανάω, θέλω άντρες,
άντρες να ξεχνάω,
τις βόμβες που 'χω ρίξει,
άντρες να ξεχνάω,
άντρες, άντρες, άντρες
(λυσσασμένα)
θέλω πολλούς άντρες,
άσπρους, μαύρους, κίτρινους,

θέλω άντρες, άντρες,
ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
κοντούς και δυνατούς.
Θέλω άντρες, άντρες,
θέλω μεραρχίες,
θέλω πεζοναύτες,
ναύτες, αεροπόρους,
πεζικάριους.
Θέλω άντρες,
θέλω άντρες,
να τους παίζω,
σαν τις χάντρες...
Αχ, αχ, θέλω
όλονε τον στόλο
Ειρηνικού και Μεσογείου
θέλω άντρες (τρεις φορές)

ΣΚΗΝΗ 2^η

Ακούγεται μουσική υπόκρουση του έργου
Σκηνή του Δικαστηρίου της συνείδησης. Ακούγεται μουσική.
Εισαγωγή, οι κατηγορούμενες ευρίσκονται στο εδώλιο.
Εκείνη την στιγμή εισέρχεται η Αρχιδικαστίνα.

Αρχιδικαστίνα:

Εγερθήτε παρακαλώ, εγερθήτε... όλοι σηκώνονται επάνω...

Μπουσίνια:

Όχι, εγώ δεν σηκώνομαι, δεν σηκώνομαι καλέ. Τζά, τζά Αρχιδικαστίνα,
καλέ εγώ είμαι η Μπουσίνια ...

Αρχιδικαστίνα:

Για σήκω εσύ εκεί κάτω να μην κατέβω και θα σου βγάλω τα μαλλιά τρί-
χα – τρίχα.

Μπουσίνια:

Καλέ, καλέ. Καλέ, καλέ
Θα σηκωθώ... θα ...

Αρχιδικαστίνα:

Τότε καθίστε όλες κάτω
ξεκωλιάρες του κερατά ...
Καθίστε κάτω ...
Κάτω γρήγορα ...
(και κάθονται κάτω)

Αρχιδικαστίνα:

Σωτήριον έτος 2069 μ.Χ. εν ονόματι του Δικαστηρίου της συνείδησης των πολιτών, άρχεται η συνεδρίασις.
Άρχεται είπα (δυνατά).

Μπουσίνα:

Καλά ντε, γιατί φωνάζεις;
Σ' ακούσαμε ...

Αρχιδικαστίνα:

Άκου να δεις Μπουσίνα, προκαταβολικά το Δικαστήριο σου επιβάλλει 100 ξυλιές και 500 επικύψεις στο λεπτό.

Μπουσίνα:

Μα κυρία...

Αρχιδικαστίνα:

Όπως είπαμε προκαταβολικά
αυτά κατάλαβες; ...
Πάμε παρακάτω,
Μπουσίνα...

Μπουσίνα:

Παρών

Αρχιδικαστίνα:

Μπλερίνα, Αθναρίνα, Κλιντίνα, Ρουφίνσκυ...
Ακούγονται όλες με μια δυνατή φωνή
Παρών...

Αρχιδικαστίνα:

Καλά σας άκουσα...
Σήμερα δικάζεσθε για τα εγκλήματα που διαπράξατε
όταν ήσασθαν στην εξουσία...

όταν....

όταν... επιτεθήκατε στους λαούς...

και εγκληματήσατε βάσει των άρθρων των ...

και λοιπά και τα λοιπά...

και τα λοιπά,

και τα λοιπά...

Τι έχετε να πείτε κατά σειρά,

Μπουσίνια, Μπλερίνα,

Αθναρίνα, Κλιντίνα, Ρουφίνσκυ...

Μία – μία χωριστά...

Μπουσίνια:

Α εγώ, να σου πω

όταν ήμουν άντρας, ο μπαμπάς μου

μου 'λεγε τι να κάνω,

τι να πω, να κάνω πολέμους,

να σκοτώνω, να βομβαρδίζω,

εγώ είμαι ένα άκακο παιδάκι, τόσο δα

τζά, τζά, τζά

χαζοχαρούμενα

τζά, τζά, τζά

ο μπαμπάς μου, τα συμβούλια,

και οι χρηματοδότες, αδελφές,

εταιρείες πετρελαίων και

μεγιστάνων μου 'λεγαν τι να κάνω,

αυτοί τα κανόνιζαν,

αυτοί με χαρτζιλίκωναν από μικρό

κι όταν έγινα Πλανηταρχίδης Α΄

μετά τον μπαμπά μου

(χαζοχαρούμενα)

αυτοί φρόντιζαν για μένα,

αυτοί με φρόντιζαν,

εγώ φτιαχνόμουν με μέικαπ,

και με 'βγάζαν στην τηλεόραση,

για να κάνουν αυτά ο μπαμπάς μου

και οι συνεταίροι μας.

Κατάλαβες; κατάλαβες; κατάλαβες; κατάλαβες;

κατάλαβες; κατάλαβες; κατάλαβες; κατάλαβες;

(χαζοχαρούμενα)
Αυτοί, αυτοί τα κανόνιζαν όλα...

Αρχιδικαστίνα:

Σκασμός, σκασμός.
Το καθυστερημένο μου κάνεις ε;
Το...

Μπουσίνα:

Καλέ εμένα μου άρεσαν οι άντρες. Καλέ, καλέ
(ξεφωνισμένα)
Δεν αντέχω άλλο,
δεν αντέχω η καημένη
και θέλω να γίνω έγκυος,
έστω και με κλωνοποίηση.
Θέλω να γίνω μητέρα,
Να νοιώσω την μητρική στοργή
(τραγουδιστά με μουσική)
Άντρες θέλω τώρα, εδώ και
τώρα, να μεθάω, να τα
κοπανάω, θέλω άντρες,
άντρες να ξεχνάω,
τις βόμβες που 'χω ρίξει,
άντρες να ξεχνάω,
άντρες, άντρες, άντρες
(λυσσασμένα)
θέλω πολλούς άντρες,
άσπρους, μαύρους, κίτρινους,
θέλω άντρες, άντρες,
ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
κοντούς και δυνατούς.
Θέλω άντρες, άντρες,
θέλω μεραρχίες,
θέλω πεζοναύτες,
ναύτες, αεροπόρους,
πεζικάριους.
Θέλω άντρες,
θέλω άντρες,

να τους παίζω,
σαν τις χάντρες...
Αχ, αχ, θέλω
όλονε τον στόλο
Ειρηνικού και Μεσογείου
θέλω άντρες (τρεις φορές)

Αρχιδικαστίνα:

Α! Α! Α! Μα δεν υποφέρεσαι με τίποτα
Σταμάτα πια!
Σταμάτα...
Τελειώσαμε με σένα.
Δεν θέλω κουβέντα πια!
Σκασμός, σκασμός.
Να συνεχίσουμε με τους υπόλοιπους κατά σειρά.
Μπλερίνα, Αθναρίνα, Κλιντίνα, Ρουφίνσκυ,
μία – μία,
Συνεχίστε, συνεχίστε είπα...

Μπλερίνα:

Α! Να σας πω κυρία Δικαστίνα,
εγώ σαν εγγλέζα που είμαι
δεν έκανα τίποτα, μα τίποτα
για τους πολέμους,
για τα εγκλήματα που λέτε.
Εγώ δεν έκανα τίποτα,
Μόνο ακολουθούσα την Μπουσίνα.
Μόνο την ακολουθούσα,
γιατί την αγαπούσα, την αγαπούσα καλέ
πολύ την αγαπούσα...

Αρχιδικαστίνα:

Και η τόσο μεγάλη αγάπη σας
σας έφερε κατά δω;

Μπλερίνα:

Την αγαπούσα και την αγαπώ
για πάντα εμείς οι δυο.
Κάποια μέρα θα παρθούμε,

καλέ για τα καλά
θα παρθούμε για πάντα,
για πάντα ...

Αρχιδικαστίνα:

Φτάνει πια, τελειώσαμε με σένα,
τώρα οι υπόλοιπες.
Να προσέλθει ο τέως πλανηταρχίδης,
η σέξυ Κλιντίνα...

Κλιντίνα:

Παρούσα καλέ, παρούσα
εγώ ήμουν μια ειρηνικιά,
μια τόσο ειρηνικιά εξουσία.
Είχα επαφή με όλον τον κόσμο...

Αρχιδικαστίνα:

Από επαφές... αλλά καλά
Εσένα η Ρουφίνσκι σε χάλασε...
ή ήσουν χαλασμένη
από πολύ παλιά;

Κλιντίνα:

Να σας πω εμένα μου άρεσαν
από πολύ παλιά οι ανωμαλίες.
Τα ρουφηχτά. Ρουφούσα το σαξόφωνο,
κι έβγαζα σεξουαλικούς στίχους,
στίχους τύπου Ρουφίνσκι,
Ρουφίνσκι, Ρουφίνσκι
(ξεφωνυχτά)
ρου, ρου, ρου
ρούφα τράβα
ρούφα – ρούφα
ααχ και πιο βαθιά
στο μεδούλι, στο μεδούλι,
α, αχ και πόσο
μ' άρεσαν, πόσο...

Αρχιδικαστίνα:

Μωρή ανώμαλη, σταμάτα πια

γιατί μας διεγείρεις όλους,
αμάν πια, με τρελλάνατε, σκασμένες.
Και είμαι και γυναίκα του Θεού,
αμάν πια διεστραμμένες,
κολλασμένες, φτάνει πια,
φτάνει πια...

Κλιντίνα:

Κι έμαθα τώρα κάτι κόλπα,
κάτι κόλπα, που κανέναν δεν τα ξέρει,
ζήτω οι ρουφήχτρες,
ζήτω οι αρπάχτρες,
ζήτω οι ναύτες,
ζήτω ο στόλος, όλος και μισός και
και όλους, κι ας γυρίζω τώρα
ξυπόλητη τα βράδια στα πάρκα,
και ψάχνω τους παίδαρους,
μα κάτι παίδαρους,
μπουκιά και συχώριο,
κάτι παίδαρους μούρλια...

Αρχιδικαστίνα:

Επί της ουσίας Κλιντίνα

Κλιντίνα:

Εγώ έκανα ειρηνικό πόλεμο,
για το καλό των γιάνκηδων,
για το καλό των μπίζνεσμαν και μπίζνεσγουμαν,
ε να μην σκουριάζουν και τα όπλα,
να ξοδεύονται...

Αρχιδικαστίνα:

Τα ίδια αδιόρθωτη και συ κόρη της παρανοϊκής εξουσίας,
Το μάθαμε το παραμύθι σας...

Κλιντίνα:

Μα...

Αρχιδικαστίνα:

Μα και ξεμά.

Σηκωθείτε και οι υπόλοιπες,
να τα πείτε να τελειώνετε,
είσθε όλες ένοχες...

Αθναρίνα:

Εγώ κυρία Πρόεδρε, τους ακολούθησα,
για το καλό της Ευρώπης,
για το καλό...

Αρχιδικαστίνα:

Σιωπή υποκρίτρια,
πήγες να επωφεληθείς ...

Αθναρίνα:

Εγώ ποτέ,
εμένα μου άρεσαν οι επαφές
(ξύνοντας το μουστάκι της).

Αρχιδικαστίνα:

Για κοιτάξτε μια διεστραμμένη
με το μουστάκι της...

Αθναρίνα:

Με τρώει το μουστάκι μου,
να μην το ξύσω;...

Αρχιδικαστίνα:

Α! Κατάλαβα,
τα ξυσίματα εσένα σε 'φαγαν,
μωρή κάτσε κάτω,
είπα κάτσε κάτω...

Αθναρίνα:

Αχ, αχ, κάθομαι...

Αρχιδικαστίνα:

Άντε να προσέλθει και η Ρουφίνσκι,
να τελειώνουμε, να τελειώνουμε...
Ρουφίνσκι
(φωνάζοντας)

Ρουφίνσκυ:

Παρών, παρών Προεδρίνα.
Παρών (βάζοντας το δάχτυλο στο στόμα της).
Και σήμερα, τι ωραία μέρα,
Τσινγκολελέτα, τσινγκολελέτα,
σήμερα 2069, έχω
κάτι ...

Αρχιδικαστίνα:

Βγάλε το δάχτυλό σου από το στόμα,
μωρή βγάλτο το δάχτυλο,
σκασμένο...

Ρουφίνσκυ:

Μα με τρώνε τα χειλάκια μου,
με τρώνε ...

Αρχιδικαστίνα:

Άντε ρούφα τα,
να δούμε τι θα καταλάβεις.
Κατάλαβες γιατί κατηγορείσαι;

Ρουφίνσκυ:

Εγώ καλέ γραμματέας ήμουνα,
ρουφήγματα έκανα και τίποτα άλλο ...
ρουφήγματα, ρουμπινέ
και μου άρεσε πολύ η Κλιντίνα,
παραλίγο να γινόμαστε ζευγάρι,
το ζευγάρι της χρονιάς ...

Αρχιδικαστίνα:

Τι έχεις άλλο να πεις;

Ρουφίνσκυ:

Εγώ είμαι ένα άκακο πλάσμα,
μόνο ρουφήγματα κάνω,
μόνο ρουφήγματα ...

Αρχιδικαστίνα:

Και πώς σ' έφεραν;

Ποιός σ' έφερε;

Ρουφίνσκυ:

Εγώ ήρθα μόνη μου εθελοντικά,
να βοηθήσω την Κλιντίνα
γιατί την αγαπάω,
ακόμα ... ακόμα,
θα είμαστε για πάντα μαζί,
για πάντα ...

Αρχιδικαστίνα:

Σκασμός, τελειώσαμε και με σένα...
Ακούγεται μια φωνή (όλες μαζί)
Είμαστε αθώες, είμαστε αθώες!

Αρχιδικαστίνα:

Εμένα μου λέτε,
σαν τις παρθένες κόρες,
σαν...
Ακούστε, όλες είσθε ένοχες,
γι' αυτό θα παραμείνετε
ισόβια εδώ στο Καμπαρέ
Οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου
(κτυπώντας το έδρανο).
Λύεται η συνεδρίαση.
Απομακρύνεται η Αρχιδικαστίνα
και η κομπανία, όλες μαζί,
κλείνουν την σκηνή,
τραγουδώντας ...

Μπουσίνα:

Έλα μαέστρο,
παίξε μας το καλαματιανό μας,
τον εθνικό ύμνο μας.
Παίξε μαέστρο,
Ανάντι ...
(και μπαίνουν στον χορό
και στο τραγούδι).
Άντρες θέλω τώρα, εδώ και

τώρα, να μεθάω, να τα
κοπανάω, θέλω άντρες,
άντρες να ξεχνάω,
τις βόμβες που 'χω ρίξει,
άντρες να ξεχνάω,
άντρες, άντρες, άντρες
(λυσσασμένα)
θέλω πολλούς άντρες,
άσπρους, μαύρους, κίτρινους,
θέλω άντρες, άντρες,
ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
κοντούς και δυνατούς.
Θέλω άντρες, άντρες,
θέλω μεραρχίες,
θέλω πεζοναύτες,
ναύτες, αεροπόρους,
πεζικάριους.
Θέλω άντρες,
θέλω άντρες,
να τους παίζω,
σαν τις χάντρες...
Αχ, αχ, θέλω
όλονε τον στόλο
Ειρηνικού και Μεσογείου
θέλω άντρες (τρεις φορές).

ΣΚΗΝΗ 3η

Ακούγεται μουσική υπόκρουση του έργου
Εικόνα του Λευκού Οίκου των παρθένων.
Ακούγεται ο χτύπος της πόρτας...

Μπουσίντα:

Άνοιξε Αρχιθαλαμηπόλε,
Άνοιξε, περιμένω την αγάπη μου.
Την

Αρχιθαλαμηπόλος:

Μα, μάλιστα εξοχώτατε,
θα ανοίξω, να φορέσω την κυλότα μου,
την ...

Μπουσίνα:

Ντύσου γαϊδάρα, ντύσου
γρήγορα, θέλω γυναίκες,
θέλω άντρες απ' όλα
θέλω όλους, όλονε τον στόλο,
όλους, άσπρους, μαύρους,
όλους τους θέλω μέσα μου,
μια ζωή την έχουμε, μια ζωή
σαν κότα, κότα, κοκότα,
άνοιξε παίδαρε, άνοιξε,
άνοιξε πέτρα να διαβώ,
να διαβώ τους παραδείσους,
να διαβώ...
Ανοίγει η πόρτα και εισέρχεται η Ρουφίνσκι...

Ρουφίνσκι:

Αχ, αχ άντρακλά μου,
σεξουλιάρη μου, κοκότα μου,
τι κάνεις εδώ με τον Αρχιθαλαμηπόλο;
Τι κάνεις με απατάς; Με απατάς;
Θα πέσω απ' τον ουρανοξύστη,
στον Ποταμό των Παρθένων...

Κλιντίνα:

Μη Ρουφίνσκι, Ρούφνι, Ρού,
Ρούφνι, τζά, τζά καλή μου,
να παίζαμε τις κουμπάρες καλέ,
έλα και συ να παίζουμε καλέ,
να παίζουμε...

Ρουφίνσκι:

Ποτέ, ποτέ,
να φύγει αυτή, δεν τη θέλω.
Αν δεν φύγει θα τη σκοτώσω,

θα τη σκοτώσω...

Κλιντίνα:

Σταμάτα ξεκωλιάρα,
έλα κατά δω να παίξουμε,
τσινγκολελέτα, τσινγκολελέτα ...

Ρουφίνσκυ:

Καλέ θα δούμε, θα δούμε,
κάτσε να σβήσουμε
τα φώτα, τα φώτα
και να τραγουδήσουμε
τον Εθνικό Ύμνο του Καμπαρέ
Οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου
(σβήνουν τα φώτα)
Ανοίγουν ξανά
Παίζοντας, τραγουδώντας
Άντρες θέλω τώρα, εδώ και
τώρα, να μεθάω, να τα
κοπανάω, θέλω άντρες,
άντρες να ξεχνάω,
τις βόμβες που 'χω ρίξει,
άντρες να ξεχνάω,
άντρες, άντρες, άντρες
(λυσσασμένα)
θέλω πολλούς άντρες,
άσπρους, μαύρους, κίτρινους,
θέλω άντρες, άντρες,
ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
κοντούς και δυνατούς.
Θέλω άντρες, άντρες,
θέλω μεραρχίες,
θέλω πεζοναύτες,
ναύτες, αεροπόρους,
πεζικάριους.
Θέλω άντρες,
θέλω άντρες,
να τους παίζω,

σαν τις χάντρες...
Αχ, αχ, θέλω
όλονε τον στόλο
Ειρηνικού και Μεσογείου
θέλω άντρες (τρεις φορές)

ΣΚΗΝΗ 4^η

Ακούγεται μουσική υπόκρουση του έργου
Κομμωτήριο του Καμπαρέ *Οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου*,
όπου συναντιώνται η Κλιντίνα και η Μπουσίνα.

Μπουσίνα:

Αρχιθαλαμηπόλε Α΄
έλα να με φτιάξεις.
Τα μαλλιά μου καλέ, περμανάντ,
καλέ περμανάντ,
τα μαλλιά μου.
Καλέ...
Πλησιάζει η Κλιντίνα φορτσάτη ...

Κλιντίνα:

Καλέ μ' εμένα είχε ραντεβού,
θα μου πάρεις
την σειρά μου.

Αρχιθαλαμηπόλος Α΄:

Ησυχάστε καλέ
(κουνώντας τα χεράκια του).
Ησυχάστε καλέ, καλέ,
πολιτισμένα και χθες το βράδυ,
που λέτε κορίτσια,
είδα άσχημο όνειρο...

Μπουσίνα:

Τι είδες καλέ;
Τι είδες;...

Αρχιθαλαμηπόλος Α΄:

Να καλέ κορίτσια μου,
το ναυτάκι, ο Τζίμης,
να με απατά, καλέ κορίτσια,
να με απατά...

Κλιντίνα:

Α τον παλιάνθρωπο,
να σε απατά.

Αρχιθαλαμηπόλος Α΄:

Να πηγαίνει με ποιους,
με την παλιά μου αγάπη,
τον Τζίμη, τον Ναύτη,
θα τον σκοτώσω άμα τον δω,
θα τον ...

Κλιντίνα:

Α παπα, χάλασε ο κόσμος,
χάλασε ο κόσμος...

Αρχιθαλαμηπόλος Α΄:

Άντε να σας πάρω
τώρα και τις δύο,
να τελειώνουμε,
να

Μπουσίνια:

Εμένα θα πάρεις πρώτα,
εμένα...

Κλιντίνα:

Όχι καλέ. Εμένα,
εμένα, γιατί βιάζομαι...

Αρχιθαλαμηπόλος Α΄:

Και το 'πα εγώ,
κάτι δεν θα πάει καλά,
το 'δα εγώ το όνειρο...
το όνειρο...

Μπουσίνια:

Να τελειώνουμε, εμένα θα πάρει,
τέρμα ...

Κλιντίνα:

Τώρα θα σου πω εγώ,
μωρή ξεδοντιάρα,
ρουφήχτρα του κερατά ...
(και ορμάει)
Να για να μάθεις,
να κι άλλη,
κι άλλη, να ...

Μπουσίνια:

Αχ, αχ, με διέλυσε αυτή η λυσσάρα,
πονάω, πονάω, πονάω,
καλέ, πονάω τόσο πολύ ...

Αρχιθαλαμηπόλος Α΄:

Για σταματήστε ...
(και πάνω στην φασαρία τρώει μια τσαντιά)...
ωχ, ωχ, ωχ, λυσσάρες,
σταματήστε βρε...
(και βγάζει μια σφυρίχτρα και σφυρίζει)...
σε μια στιγμή επικρατεί ησυχία,
πέφτει εναλλασσόμενος φωτισμός, σκιές,
ολίγων λεπτών και
ο καυγάς συνεχίζεται ...

ΣΚΗΝΗ 5^η

Αλλά ενώ συνεχίζει ο καυγάς και οι αλλαλαγοί,
εισέρχονται στη σκηνή, η Αθναρίνα και η Ρουφίνσκι...
και συμπληρώνεται το καρέ
Οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου

Αθναρίνα:

Σταματήστε καλέ, σταματήστε

γελάει όλη η Ευρώπη, η Αμερική
κι όλος ο κόσμος με τα χάλια σας,
ακόμα καλέ,
μας βλέπουν κι οι Αρειανοί,
κι όλος ο πλανήτης ...

Μπλερίνα:

Δεν φταίω εγώ,
αυτή άρχισε πρώτη,
να μου πάρη τη σειρά,
ακούς εκεί...

Ρουφίνσκι:

Ησυχάστε και ηρεμήστε
γιατί θα μας εξαφανίσουν τελείως από δω ...
Καταλάβετε ησυχάστε...
Και τώρα να παίξουμε όλες μαζί το τραγούδι μας,
του καμπαρέ μας οι *Αδελφές Μπαρμπούτσογλου*
σαν καλές παρθένες,
σαν καλά κοριτσάκια...
αμήν ...
σύρτε το χορό και το τραγούδι ...
Άντρες θέλω τώρα, εδώ και
τώρα, να μεθάω, να τα
κοπανάω, θέλω άντρες,
άντρες να ξεχνάω,
τις βόμβες που 'χω ρίξει,
άντρες να ξεχνάω,
άντρες, άντρες, άντρες
(λυσσασμένα)
θέλω πολλούς άντρες,
άσπρους, μαύρους, κίτρινους,
θέλω άντρες, άντρες,
ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
κοντούς και δυνατούς.
Θέλω άντρες, άντρες,
θέλω μεραρχίες,
θέλω πεζοναύτες,

ναύτες, αεροπόρους,
πεζικάριους.
Θέλω άντρες,
θέλω άντρες,
να τους παίζω,
σαν τις χάντρες...
Αχ, αχ, θέλω
όλονε τον στόλο
Ειρηνικού και Μεσογείου
θέλω άντρες (τρεις φορές)

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ 6η

Ακούγεται μουσική υπόκρουση του έργου.
Ο Κομπέρ εισέρχεται στην σκηνή.

Κομπέρ:

Κυρίες και κύριοι, ladies and gentlemen, το πρώτο καμπαρέ του κόσμου
οι *Αδελφές Μπαρμπούτσογλου*, απόψε το 2069 μ.Χ. γιορτάζει μαζί σας,
ξεφαντώνουν η Μπουσίνα, η Κλιντίνια, η Μπλερίνα, η Ρουφίνσκυ, τα
μεγάλα αστέρια είναι μαζί σας...
μαζί σας να χορέψουμε,
να τραγουδήσουμε ...
να θυμηθούμε τα παλιά
μια και σήμερα ...
η Γιορτή είναι μεγάλη,
με τα αστέρια μας.
Τα αστέρια της
Παγκοσμιοποίησης,
τα αστέρια της εξουσίας,
απόψε είναι εδώ ...

Μπουσίνια:

Είμαι εδώ,
σας αγαπώ όλους ...

Κλιντίνια:

Κι εγώ είμαι εδώ...
Είμαι κοντά σας...
Σας λατρεύω...
Σας ...

Αθναρίνια:

Καλέ εμένα με ξεχάσατε;
Είμαι κι εγώ Ευρωπαία,
όμορφη και ωραία
και βασιλικιά ...

Μπλερίνια:

Κι εγώ καλέ είμαι εδώ,
κοντά σας, είμαι λίγο αμερικάνα,
λίγο ινγκλέζα,
λίγο βασιλικιά...
Tutti Fruti
Balamuti

Ρουφίνσκι:

Γειά σας, γειά σας
και χαρά σας,
είμαι η πρώτη ρουφήχτρα
του Καμπαρέ,
η πιο σεξουλιάρικη,
Ρούφυ – Ρούφυ,
τα πίνω όλα μονορούφι.

Κομπέρ:

Κορίτσια, καλέ
αρχίζει το ξεφάντωμα,
το ξεσάλωμα,
όλες μαζί,
όλες ενωμένες...
όλες σφιχτά...
όλες αγκαλιά,

κάντε μια ευχή,
όλες, όλες,
avanti maestro,
avanti maestro,
avanti ...
συνεχίζει το γλέντι,
με τον Ύμνο του Cabaret
Οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου.
Άντρες θέλω τώρα, εδώ και
τώρα, να μεθάμε, να τα
κοπανάμε, θέλω άντρες,
άντρες να ξεχνάμε,
τις βόμβες που 'χουμε ρίξει,
άντρες να ξεχνάμε,
άντρες, άντρες, άντρες
(λυσσασμένα)
θέλουμε πολλούς άντρες,
άσπρους, μαύρους, κίτρινους,
θέλουμε άντρες, άντρες,
ψηλούς, καστανούς, χοντρούς,
κοντούς και δυνατούς.
Θέλουμε άντρες, άντρες,
θέλουμε μεραρχίες,
θέλουμε πεζοναύτες,
ναύτες, αεροπόρους,
πεζικάριους.
Θέλουμε άντρες,
θέλουμε άντρες,
να τους παίζουμε,
σαν τις χάντρες...
Αχ, αχ, θέλουμε
όλονε τον στόλο
Ειρηνικού και Μεσογείου
θέλουμε άντρες
(τρεις φορές)

ΤΕΛΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

IV. ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Ηταν μια από τις μαγεμένες νύχτες του καλοκαιριού, το πλοίο διέσχιζε το στενό της Σκύλλας και της Χάρυβδης, ήταν μια γλυκιά νύχτα χωρίς φεγγάρι.

Μόνος μου στην πρύμνη του καραβιού, με το γλυκό φύσημα του αγέρα να χτυπάει το κορμί μου με σκέψεις ονειροπόλες των 20 Μαΐων. Ξαφνικά, μία γυναικεία σιλουέτα προβάλλει προσπερνώντας πλάι-πλάι στέκοντας πιο κάτω, μία ξανθιά ύπαρξη σαν τις νεράιδες του γιαλού, θέλησα να πέσω στα πόδια της, να κάνουμε ατέλειωτη συντροφιά.

Σε τέτοιες περιπτώσεις κανείς τα χάνει, και τα έχασα!

– Δεσποινίς! φώναξα τι θαυμάσια νύχτα!...

– Ναι, είναι πολύ ωραία μ' αρέσει πολύ σ' της νύχτας την σιγαλιά, ήρεμα, να νιώθω τη φύση.

– Θα 'χετε, δεσποινίς μου ένα όνομα που να ταιριάζει με την θεά φύση, να συνοδεύει την γλυκιά νύχτα του καλοκαιριού, ένα όνομα που η μουσική του να θυμίζει τα αηδόνια, ένα όνομα...

– Με λένε Νιόβη.

– Το φανταζόμουν, Νιόβη! Τι όνομα! Τι θεϊκή μελωδία!...

– Ευχαριστώ...

– Θα 'πρεπε να πάμε να πιούμε κάτι αν...

– Μα...

Πλησίασα περισσότερο και κάθισα κοντά της.

– Να, κοιτάξτε ένα βιβλίο καλό - της είπα-, είναι η «Ελληνική Μυθολογία» με τους θεούς της και τα γεγονότα της εποχής...

– Πώς! είπε η Νιόβη, μιλάτε για τους Αρχαίους θεούς μας, ενώ εγώ και οι θνητοί είμαστε απόψε στο στενό της Σκύλλας και της Χάρυβδης.

– Βλέπετε δεσποινίς αυτήν την κοιλάδα που χάνεται εκεί κάτω, ανάμεσα σε δυο βουνά; Τέτοια ώρα ο Αριστέας ο γιός του Απόλλωνα και της Κίρκης μαζεύει τα κοπάδια του.

– Τι *ωραία που* τα περιγράφετε, νιώθω κι εγώ σαν τους κατοίκους του Ολύμπου...

– Ναι, θεά να 'σαι τώρα του ολύμπιου Δία, είσαι πολύ όμορφη. Για πού πηγαίνετε;

– Για την Αθήνα, με κατεύθυνση τους Δελφούς...

– Τι σύμπτωση, κι εγώ εκεί πηγαίνω...

– Οι Δελφοί έχουν σχέση με τις σπουδές μου, σπουδάζω αρχαιολογία...

– Θαυμάσια δεσποινίς μου. Με λένε Ηλία και είμαι ένας σύγχρονος αγγελιοφόρος των θεών του Ολύμπου, λάτρης της αρχαιότητας. Ας κάνουμε την δέηση στον Ποσειδώνα να 'χει καλή θάλασσα για το ταξίδι μας, στον Ασκληπιό να διώξει κάθε αρρώστια από πάνω μας και στον Απόλλωνα να παίξει λύρα απόψε στον ύπνο μας.

– Και 'σεις; τί κάνετε στην Ελλάδα;

– Ζωγράφος στο επάγγελμα. Τι θεϊκή σύμπτωση να πάμε για τους Δελφούς. Εγώ θέλω να ζωγραφίσω τις Αρχαιότητες, πρόκειται το θέμα να ταιριάζει με τους Δελφούς.

– Α, ώστε πηγαίνετε να ζωγραφίσετε τη βαλβίδα την ώρα που οι νύμφες την μεταμορφώνουν σε πηγή ή τον Άδωνι όταν φεύγει για το τελευταίο του κυνήγι;

– Η Ελλάδα μα βέβαια τα λιβάδια, οι λόφοι, η αρχαία, που ζωγράφισαν ο Καράτζιο, ο Προυντόν, να παριστάνουν τον έρωτα να νικά τον Πάνα και τον Ζέφυρο να αρπάζει την ψυχή.

– Θα ζωγραφίσεις τον Απόλλωνα σ' όλη την δόξα του, ενθρονισμένο στον ομφαλό της γης, με τη λύρα στο χέρι και τη δάφνη στο άλλο;

– Ναι, θα τον ζωγραφίσω.

– Μα τώρα θα φύγω, αύριο το πρωί θα σε ξαναδώ, χάρηκα.

– Και εγώ (χαιρετώντας την). Καληνύχτα δική μου θεά...

Απομακρύνθηκε κι εγώ βάδισα για την κουκέτα μου όπου αργότερα κοιμήθηκα.

Την επομένη φθάσαμε στο λιμάνι του Πειραιά. Η δεσποινίς Νιόβη στεκόταν αμίλητη στην πλώρη του πλοίου, έστρεφε το βλέμμα της στο γεμάτο ζωή λιμάνι του Πειραιά, ήταν ακόμη στην γέφυρα όταν άλλοι συνεπιβάτες μας είχαν φθάσει στα κτίρια του τελωνείου.

Πλησιάζω κοντά της.

– Θα κατέβουμε τώρα;

– Ναι πάμε...

Συνεχίσαμε στην προκυμαία. Πετούσα από την χαρά μου και ανυπομονούσα πότε ν' ανοίξω την βαλίτσα με τα πινέλα μου. Δεν είχα καμιά αμφιβολία για την Νιόβη, μάταια έψαχνε με τα μάτια της τις οικοδομές σαν πελώριους γίγαντες να απλώνονται γύρω μας, χωρίς να δει τον τοίχο

του Κόνωνος και το ιερό του Ασκληπιού, έβλεπε αλλόκοτα τοπία από μπετόν και σίδερα φτιαγμένα.

Μίλησε η Νιόβη.

– Μα πρέπει να φύγουμε από εδώ, αυτά είναι τα μοντέρνα φκιασίδια, απομεινάρια ξεχασμένα του παλιού καλού καιρού...

Η πραγματική Ελλάδα στέκει τώρα στους Δελφούς.

Πήραμε το αυτοκίνητο και συνεχίσαμε για τον σταθμό Λαρίσης.

Διασχίσαμε πολλές συνοικίες, ένας μοντέρνος κόσμος απλώνονταν γύρω μας αφήνοντας τα σημάδια του πολιτισμού μας και της τεχνολογίας.

– Να, φώναξε, Ηλία η Νιόβη, ο Παρθενώνας! φέρνοντας το χέρι κοντά μου. Φάνταζε μπροστά μας σαν ερείπιο του ξεχασμένου καιρού με μια ομορφιά, ανάρη, ελαφράδα μεταξύ ουρανού και γης σαν το μάρμαρο να 'χε χάσει το βάρος του δυο χιλιάδες χρόνια κάτω από τον Αττικό ήλιο.

– Να, μου είπε, διακρίνω τις στήλες του, βλέπω το στυλοβάτη του. Ο Παρθενώνας το αιώνιο σύμβολο της ανθρωπότητας.

Σαν να μην καταλάβαμε απορροφημένοι κι οι δύο φθάσαμε στον σταθμό Λαρίσης, κατεβήκαμε από το αυτοκίνητο, βγάλαμε εισιτήρια για τους Δελφούς και επιβιβαστήκαμε στο τραίνο.

Ο καιρός ήταν καλός. Μπήκαμε στο βαγόνι μας, το άρμα του θεού Ήλιου σέρνοντας από τον Αίθω, φλέγω, Τυρόειν, και τον Ηώειν φέρνοντάς με, με κάποια θερμή κοντά στην Νιόβη, προσπαθούσα να χρησιμοποιήσω όλες τις τέχνες του έρωτα. Της μιλούσα συνεχώς για τις γυναίκες που αγάπησε ο Δίας παραλληλίζοντας την Νιόβη με τις πεντάμορφες Ευρώπη, Δανάη, Ιώ και Λήδα...

– Ναι, νοιώθω πολύ ωραία έτσι που μου τα λες, είπε η Νιόβη...

– Αυτά τα διδάσκουν σήμερα στα παιδιά όλου του κόσμου. Σήμερα τα συναντάμε στις διακοσμήσεις των κήπων αφήνοντας την σφραγίδα τους στην παγκόσμια κουλτούρα, τον δυνατό σύγχρονο άνθρωπο τον λένε Ηρακλή, και τον ωραίο Άδωνι. Τα σχολεία δανείζονται τ' όνομα του άλσους όπου δίδασκε ο Αριστοτέλης, λέγονται λύκεια, ζούμε ανάμεσα σε παλιά και νέα εποχή, ακόμα κι ο έρωτας...

– Ξέρω πως μπορεί να μας χτυπήσουν τα βέλη του έρωτα, είπε η Νιόβη.

Σ' αυτό το διάστημα το τραίνο κυλούσε σιγά-σιγά, μπαίνοντας σε ανθισμένους κάμπους. Το άρωμα των αγρών πλημμυρούσε ανάμεσά μας, ανακαλύπταμε την ελληνική θεά φύση, τί μαγεία. Ήμουν γεμάτος χαρά, ήθελα να σφίξω το χέρι της Νιόβης ανάμεσα στο δικό μου. Αμέσως ένιωσα να στεριώνουν οι ερωτικοί πόθοι του καλοκαιριού...

Ξαφνικά ακούγεται μια φωνή.

- Φθάσαμε στη Βοιωτία.
- Σοβαρά τι λες, είπα.
- Βέβαια, αποκρίθηκε η Νιόβη θα μου πεις πώς ο Ησίοδος και ο Πίνδαρος αν και υπήρξαν Βοιωτοί πάντως είναι πολύ μεγάλοι. Ναι ο πατέρας του Ησίοδου ήταν Αιολείς, και ο πατέρας του Πινδάρου Δωριεύς, οι δύο ποιητές όμως γεννήθηκαν στην Βοιωτία.

- Ευχαριστώ για την ενημέρωση Νιόβη, της είπα. Ευτυχισμένοι όσοι μπορούν να ζήσουν μια ζωή αφιερωμένη στην πνευματική δουλειά και στη χαρά του έρωτα.

Κοίταξα τη Νιόβη. Τα μαύρα μάτια της υψωμένα στον ουρανό, φαίνονταν να διαβάζουν σελίδα-σελίδα τα βιβλία που είχε αντλήσει τις γνώσεις της. Τη Βοιωτία που διασχίζαμε την ζωντάνευε δεν ξέρω σύμφωνα με ποιες Αθηναϊκές σάτιρες που πηγάζανε από τους παράλληλους βίους του Πλουτάρχου, ήταν πολύ όμορφη.

Το τραίνο σταμάτησε για λίγο στην Θήβα, στην χώρα του Πελοπίδα και του Επαμεινώνδα...

Αφήσαμε το τραίνο στο σταθμό της Λειβαδιάς περπατώντας στην πλατεία. Η Νιόβη ρωτούσε τους ντόπιους ποιο δρόμο θα πάρουμε για το ξενοδοχείο, φθάσαμε πήραμε το γεύμα μας και πέσαμε για ύπνο.

Την επομένη συνεχίσαμε με το λεωφορείο για τους Δελφούς μέσω Αμφίσσης. Περνούσαμε από ελαιώνες όπου έβοσκαν τα αρνιά. Τα δένδρα ήταν εύρωστα και ελεύθερα ανεπτυγμένα τόσο ώστε τα κλωνάρια με τα ασημένια φύλλα τους σχημάτιζαν δάσος ολόκληρο...

- Αυτά τα τοπία μπορούν να σε εμπνεύσουν για να ζωγραφίσεις (είπε η Νιόβη).

- Έχεις δίκιο αυτή η διάφανη σκιά στολισμένη με κίτρινες μαργαρίτες...

- Θα είναι ένας πολύ ωραίος πίνακας, μια όμορφη μαζούχτρα από λουλούδια με τα μαύρα μαλλιά της. Την πεδιάδα αυτή πλημμυρισμένη από τις στρατιές του Φιλίππου στο δεύτερο ιερό πόλεμο, τον βασιλιά της Μακεδονίας να δέχεται τους αντιπροσώπους των Αμφικτυονικών συνεδρίων, τη μάχη της Χαιρωνείας...

- Τα λουλούδια αυτά, είπε η Νιόβη είναι σαν τα αισθήματα που νιώθω σαν να τα ξιδεύω πολύ μακριά, ριζώνω σ' ένα βράχο που οι ρίζες του αγκαλιάζουν την τόσο σκληρή πέτρα, μεγαλώνουν, ανθίζουν, αναγκάζοντας έτσι την ολόξερη πέτρα να χαμογελάσει και να αρνηθεί την φύση της.

- Να, φτάνουμε στους Δελφούς, είπα. Τι τόπος..., τι ομορφιά... Και 'συ αγάπη μου μπρος σε τόση ομορφιά είσαι μια λαμπερή αχτίδα, βλέπεις ψηλά τους αητούς να διαγράφουν κύκλους γύρω από το χωριό, είναι μοναδικοί!...

Ναι, η τοποθεσία των Δελφών έχει κάτι το μυστηριώδες. Το μεγαλείο και τον τρόπο του θεού. Φθάσαμε επιτέλους στους Δελφούς. Τι τρομερή σκηνογραφία για τον καλοκαιρινό έρωτά μου! Μονοπάτια γλιστρούσαν στις πλαγιές του βουνού, άλλα χάνονταν στους αγρούς και άλλα τραβούσαν κάτω από τις ελιές.

Μέσα από τις ολόδροσες πηγές ανάβλυζε άφθονο και γάργαρο νερό, με τις αφθονίες των λουλουδιών που τις περιτριγύριζαν. Η πιο γραφική εικόνα μιας πηγής που στάλαζε σταγόνα-σταγόνα στην είσοδο μιας χαράδρας που το νερό της σιγά-σιγά γέμιζε μια γούβα σκαμμένη στο βράχο. Αμέσως φθάνοντας στους Δελφούς βαδίσαμε για το ξενοδοχείο, αφού καταλύσαμε, αργότερα συνεχίσαμε με τα πόδια μαζί με την Νιόβη προς τα θεία τοπία. Έβγαλα τα χαρτιά και τα χρώματά μου, ζωγράφιζα με ενθουσιασμό. Μέσα στους πίνακές μου το γραφικό σύγχρονο χωριουδάκι, τότε το προαύλιο ενός καφενείου με τα ψάθινα καθίσματά του, τότε ένα χασάπικο με τα αρνιά κρεμασμένα στα τσιγκέλια, ακόμα και τη γαλάζια πρόσοψη του ξενοδοχείου μας...

Το ωραίο περιβάλλον στους Δελφούς με συνάρπαζε, τα μικρά του καφενεία με τους γραφικούς θαμώνες με μύησαν να πίνω το δροσερό ούζο, ανακαλύπτοντας μια ευχάριστη επιθυμία για ονειροπόληση.

Ο αέρας αντιλαλούσε από τα κουδούνια των κοπαδιών που έβοσκαν στις πλαγιές του βουνού κι ένιωθα τρυφερά αισθήματα για την αγαπημένη μου Νιόβη. Θα παράσερνα σκεφτόμουν, αυτήν προς τους αγρούς κρατώντας την χέρι-χέρι, τότε θα την έπιανα από τη μέση και θα την σήκωνα ψηλά. Ναι ένιωθα στα χέρια μου το κορμί της, να μου λεγε το όνομά μου, να μου ορκιζόταν αιώνια μια αιώνια αγάπη. Μα όλα αυτά μείνανε στην σκέψη μου, γιατί η Νιόβη ύστερα από δυο μέρες αναχώρησε για την Θεσσαλονίκη.

Ήταν μια ανάμνηση του χθες, γλυκιά μου οπτασία, συντροφιά με τη θύμηση, κομμάτι πια από την ζωή μου της γλυκιάς νιότης, αγκαλιά με τη ζεστασιά του χθεσινού φιλιού της, με 'κείνο το στερνό αντίο. Καλή τύχη, Νιόβη.

ΠΡΟΔΟΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ο Νικολής το πήρε πια απόφαση πως να φύγει από το Νεραΐδοχώρι το χωριό του, από τα γίδια και την στάνη, να πάει σε μεγάλη πολιτεία, μπας και δει άσπρη μέρα κι από βοσκός να γίνει κάτι καλλίτερο.

Ένας εικοσάχρονος νέος, ο Νικολής, με μακριά πόδια, μακριές παλάμες, μαύρα μαλλιά με μικρό μουστάκι, ήταν το παλληκάρι του χωριού με εβδομήντα έξι σπίτια κρεμασμένα στον πράσινο λόφο.

Ο Νικολής, έβαλε πλώρη για την πρωτεύουσα, με την ανατολή του ήλιου, ο δάσκαλος του χωριού του 'δωσε μια μισοχαλασμένη βαλίτσα και ένα γράμμα για έναν συγχωριανό τους που ζει στην Πρωτεύουσα.

Ξεκίνησε για τον σταθμό του τραίνου παίρνοντας κατεύθυνση για την Αθήνα. Στο βαγόνι του Νικολή μια αρχοντική κυρία κοιτούσε από το παράθυρο του τραίνου, ο Νικολής έριξε πάνω της το βλέμμα του με αμηχανία. Το τραίνο σταμάτησε για λίγο σε ένα σταθμό και ξεκίνησε πάλι.

Ο Νικολής βασάνιζε το μυαλό του νάναι απ' την Πρωτεύουσα, ναι έτσι θάναι προς τα κεί θα πηγαίνει. Ενώ τη χάζευε, η κυρία κατέβηκε στον επόμενο σταθμό. Το τραίνο κυλούσε σιγά-σιγά για την Αθήνα με τις ονειροπολήσεις του Νικολή τρώγοντας έτσι τον χρόνο. Ξαφνικά, χωρίς να καταλάβει, αφού ήταν απορροφημένος ακούει τα λόγια από τα μεγάφωνα «οι επιβάτες για την Αθήνα να ετοιμάζονται, παρακαλώ». Κατέβηκε από το τραίνο, διέσχισε τον διάδρομο του σταθμού βγάζοντας από την τσέπη του την διεύθυνση που του έδωσε ο δάσκαλος του χωριού για τον κουρέα συμπατριώτη τους.

Μπήκε σ' ένα ταξί (δίνοντας την διεύθυνση στον οδηγό).

- Ε! πατριώτη, για καταδώ με πηγαίνεις; Εδώ που γράφει το χαρτί;...
- Α! νεοφερμένος στην πρωτεύουσα, πώς με το συμπάθιο, α! ναι Περικλέους... ναι θα σε πάω, από πού έρχεσαι, πατριωτάκι;
- Είμαι ο Νικολής από το Νεραΐδοχώρι.
- Τι λες! Είναι μεγάλο το χωριό σου Νικολή;
- Ίσα με εβδομήντα έξι σπίτια και 150 νοματαίους...

Με την συζήτηση φτάσανε στην οδό Περικλέους, στο σπίτι του συμπατριώτη του, του κουρέα.

– Άντε γεια σου Νικολή και καλή τύχη εδώ. Να προσέχεις. Δεν είναι Νεραϊδοχώρι. Τα μάτια σου δεκατέσσερα στους πρωτευουσιάνους.

– Ευχαριστώ πατριώτη, γεια... (τον χαιρέτησε και ανέβηκε μερικά σκαλοπάτια του σπιτιού της οδού Περικλεούς, χτύπησε την πόρτα και σε λίγο ακούστηκε μια φωνή):

– Παρακαλώ ποιος...

– Ο Νικολής από το Νεραϊδοχώρι...

– Ο Νικολής, το παιδί που μου έγγραψε ο δάσκαλος. (η πόρτα ανοίγει κι ένας μεσήλικας άνδρας ξεπροβάλλει)

– Καλώς μας ήρθες Νικολή. Μπράβο λεβέντες που βγάζει το χωριό μας. Έλα μέσα, κόπιασε στο αρχοντικό μου. Κάτσε κάτω ορέ Νικολή... (ο Νικολής κάθεται, σε λίγο έρχεται η γυναίκα του κουρέα, η Διαμάντω).

– Η γυναίκα μου η Διαμάντω Νικολή, δεν την θυμάσαι;

– Α ναι, στα βαφτίσια του Διακομανώλη θυμάμαι. Χαιρετισμούς από τον δάσκαλο...

– Σαν τί να κάνει ο ξάδελφός μου, τί χαμπέρια Νικολή; (είπε η Διαμάντω).

– Καλά είναι, σε χαιρετάει εσένα και όλη τη φαμίλια σας.

– Ευχαριστώ Νικολή (του είπε ο κουρέας). Τώρα εγώ θα πλυθώ. Εσύ Νικολή ξάπλωσε στο κρεβάτι μέσα να ξαποστάσεις με την ησυχία σου σ' αυτό το δωμάτιο, σαν στο σπίτι σου.

– Ξεκουράσου Νικολή. (του είπε και η Διαμάντω)

Ο Νικολής απομακρύνθηκε προς το δωμάτιο, πέφτοντας για ύπνο. Την άλλη μέρα, ο κουρέας του εξήγησε πως δεν πάνε καλά οι δουλειές και έτσι του 'δωσε μια διεύθυνση να πάει να δουλέψει υπηρέτης σε ένα αρχοντικό.

– Ευχαριστώ κυρ- κουρέα μου για όλα. Θα πάω κατά κει. Γεια σας πατριώτες.

– Γεια σου Νικολή, (του είπε η Διαμάντω και ο κουρέας) να σε ξαναδούμε από δω να μη σε χάσουμε.

Τους χαιρέτησε ο Νικολής και έφυγε. Πήρε ένα ταξί και γραμμή για το αρχοντικό. Αργότερα βρέθηκε στην βίλλα «Ερμιόνη» ένα διώροφο κομψό κτίριο τριγυρισμένο από πλούσια καρποφόρα δένδρα.

Το τσοπανάκι του Νεραϊδοχωριού ανάσανε για λίγο βλέποντας την θεά φύση να προβάλλει γύρω του. Κατέβηκε από το ταξί και πλησίασε την πόρτα του εξοχικού σπιτιού ένα γεροντάκο κηπουρό, του εξήγησε

το λόγο της επίσκεψής του και ο γεροντάκος τον οδήγησε στην μεγάλη σάλα του αρχοντικού.

– Από δω Νικολή. (του είπε ο κηπουρός)

Πλησίασε στο εσωτερικό και είδε μια αρχοντική γυναίκα ίσα με τα σαράντα χρόνια χρονών με φούστα μακριά, μια γυναίκα με όλη την λεβεντιά της.

Αυτή τον κοίταξε με καλοσύνη και του είπε.

– Είσαι ο Νικολής;

– Ναι, κυρία μου. (είπε δειλά-δειλά)

– Μου τηλεφώνησε σχετικά...

– Ναι, για δουλεία, κυρία μου...

– Μάλιστα, Νικολή. Σε παίρνω για 12.000 δρχ. μισθό, δωμάτιο δικό σου και φαγητό. Λοιπόν Νικολή, τώρα θα πας με την Τζένη να σου δείξει το δωμάτιό σου, θα βγάλεις τα ρούχα και θα φορέσεις μια άλλη στολή καθαρή, και όταν θα είσαι έτοιμος θα έρθεις να σου εξηγήσω τα καθήκοντά σου, είμαι σίγουρη πως θα τα καταφέρεις πολύ καλά.

Ο Νικολής, ξυρίστηκε, ντύθηκε με την ολοκαίνουργια άσπρη στολή του και εμφανίστηκε στην κυρία του...

– Μπράβο, Νικολή (του είπε η κυρία), τώρα θα σου πω τα καθήκοντά σου. Έπειτα, τον ενημέρωσε για τα καθήκοντά του.

Με τις εξηγήσεις και με δουλειές του σπιτιού πέρασε η ημέρα, νύχτωσε. Ο Νικολής ετοιμάστηκε να πέσει για ύπνο. Κάθισε στον πέτρινο πάγκο και χάζεψε με τον χτύπο του μεγάλου ωρολογιού που κρεμόταν από ψηλά. Με τους χτύπους τικ-τακ περνούσαν τα λεπτά γρήγορα. Σηκώνεται αργότερα και βαδίζει για την πόρτα υπηρεσίας. Ο Νικολής κατεβαίνει τα σκαλοπάτια του υπογείου, ξάφνου ακούει κάποια βογγητά στο τέλος του διαδρόμου...

Πλησιάζει προσεκτικά και βλέπει την κυρία του αγκαλιά με έναν άνδρα. Όσο ο άνδρας ξεντυνόταν με το ένα χέρι και το άλλο θώπευε τα στήθη της κυρίας του παρακολουθούσε μια ερωτική περίπτωση πρώτου μεγέθους. Αφού ξεντύθηκαν, ο άνδρας όρμησε πάνω της με δύναμη και αυτή σπάραξε πάλι ηδονικά. Ο Νικολής έκπληκτος παρακολουθούσε ακούγοντας τα συνεχή ουρλιάγματα. Τι άλλο ήθελε ο Νικολής. Πετούσε με την φαντασία του, κρατούσε αγκαλιά την γυναίκα με το θερμό κορμί της. Αυτό το ωραίο θέαμα ήταν μοναδικό για το πεινασμένο μυαλό του Νικολή. Την άγγιζε με τα χέρια του, την σεργιανούσε με τα χείλη του. Το ζευγάρι ξανά συνέχιζε μια καινούργια σκηνή, ουρλιάζοντας σαν άγριες ματωμένες τίγρεις διψώντας για περισσότερο έρωτα. Μα το θέαμα του

Νικολή έλαβε άδοξο τέλος. Το ζευγάρι τον αντιλαμβάνεται και η κυρία του τον ξεφώνισε άγρια.

– Κτήνος Νικολή! Τόση ώρα κάθεσαι και μας κοιτάς ε; Απολύεσαι τώρα σήκω και φύγε από το σπίτι μου...

Ο Νικολής μη απαντώντας στην κυρία του προχώρησε για το δωμάτιό του. Πήρε τα ρούχα του και απομακρύνθηκε από την βίλλα. Το δροσερό αεράκι του Καλοκαιριού τον χτύπησε στο πρόσωπό του, βαδίζοντας προς άγνωστη κατεύθυνση. Αργότερα βρίσκει ένα ταξί μπαίνει μέσα με προορισμό το σταθμό του τραίνου. Μα το τελευταίο τραίνο έχει φύγει και αναγκάζεται να κάτσει στα παγκάκια του σταθμού.

Ήταν μια από τις ατέλειωτες νύχτες του Καλοκαιριού, με το φεγγάρι από ψηλά να δίνει μια άλλη παραμυθένια όψη στην άβολη νύχτα. Στο μυαλό του περιστρεφόταν όλη η διαδρομή από το χωριό μέχρι τώρα, το χωριό του με το μικρό καφεενεδάκι, με τις λιγοστές καρέκλες του, και τους θαμώνες του να πίνουν ούζο.

– Ε, Νικολή, είπε μέσα του. Τι την θέλεις την πρωτεύουσα με τους σάπιους ανθρώπους της. Καλά μου τα 'λεγαν οι σοφοί γερόντοι στο χωριό. Πάει, Νικολή, χάλασε ο κόσμος στην πρωτεύουσα. Βαλθήκαν να χαλάσουν κι εμάς, είχαν δίκιο.

Τώρα το ταξίδι τον είχε διδάξει πολλά, τα όνειρά του στην πρωτεύουσα χαθήκαν γιατί είναι ψεύτικα στολίδια του μοντέρνου καιρού μας, του εκφυλισμένου. Βάστα Νικολή, βάστα καημένε Νικολή, (είπε μέσα του). Τα λεπτά, οι ώρες, του φαίνονταν ατέλειωτα...

Νύχτα φεγγαρόφωτη, στην πόλη των ψεύτικων γλόμπων που δεν δίνουν το αληθινό φως της ψυχής τους. Στο μυαλό του το δάσος του χωριού χάνεται στα φυλλώματα των δένδρων, η σελήνη τον συντρώφει, βάδιζε με κανονικό ρυθμό, σε κάθε βρύση στεκόταν, σε κάθε ρυάκι αφουγκριόταν. Αχ... ακούγονταν ακόμη οι σπαραγμοί της κυρίας του, που θέριευαν σιγά-σιγά δίνοντας έναν τρομερό εφιάλτη, βλέποντας ακόμα νεράιδες ολόγυμνες να λούζονται στη λίμνη της σιωπής και της ερημιάς. Τώρα γύρισε την πλάτη του στην βρώμικη ζωή της πρωτεύουσας. Θα πρέπει να λογοδοτήσει με την συνειδησή του. Μέσα του ξύπνησε η λογική. Μέσα στο φως της ψυχής του βγαίνουν τα λόγια των σοφών γερόντων, τόση πίκρα, τόσος πόνος, ποιος να τον παρηγορήσει, ποιος να σταθεί δίπλα του να του δώσει να καταλάβει;

Ε! Νικολή, πάει ο κόσμος, χάθηκε. Χάθηκε, προχώρα, Νικολή, προχώρα μόνος σου θα νικήσεις την συνειδησή σου.

Ο ίσιος δρόμος οδηγεί στο Νεραϊδοχώρι. Συνεχίζεται μακριά στον

ορίζοντα. Φαίνεται το χωράφι με τα σιτάρια, μια θεία όαση πάνω στα φυλλώματα των δένδρων, ο Παράδεισος του Νικολή. Να τώρα φαίνεται η πλατεία του χωριού, Νικολή, αυτός ο αθώος τόπος σου ταιριάζει.

Ο Νικολής δεν χασομερούσε στα καφενεία, πέρναγε έτσι μόνος του κάπου-κάπου χαζεύοντας με τους θαμώνες, πότε μιλώντας και πότε κάπου κάπου οι πατριώτες του τον κερνούσαν κανένα ουζάκι. Αυτή ήταν η ζωή του Νικολή, ο δικός του κόσμος, αθώα, αγγελικά πλασμένος με το κοπάδι των ζώων και τα σκυλιά του. Με αυτά μιλούσε, αυτά χάιδευε, αυτά πίστευε και εμπιστευόταν στην αθωότητά τους, είχε δική του γλώσσα με αυτά...

Έξω στην αυλή με το νερό που έπεφτε από τον ουρανό ξέπλενε την σαπίλα του κόσμου. Κάθε τόσο, σκεφτόταν τώρα ο Νικολής, πιο κάτω το γαύγισμα του σκύλου σαν να δίνει κάποιο μήνυμα, είναι η ζωή της νύχτας χωρίς τις ψεύτικες βιτρίνες που αντίκρισε στην πρωτεύουσα. Ο ύπνος δεν τον παίρνει τώρα, εκείνος αναζητάει τις δυνάμεις του με καθαρή συνείδηση. Θυμάται τις ώρες που αντίκρισε στην «ψεύτικη βίλλα». Ο σκύλος έπαψε να ουρλιάζει, δεν ακούγεται τίποτα μέσα στις νύχτας την σιγαλιά.

Ο Νικολής κοιμήθηκε στο παγκάκι του σταθμού απόψε, μονάχος του με αυτήν την οπτασία την γλυκιά, συντροφιά με την μοναξιά...

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΟΔΟΙΟΠΡΙΚΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

Μια ωραία ημέρα, την 15^{ην} Σεπτεμβρίου 1989, η Ένωσις Ελλήνων Λογοτεχνών πραγματοποίησε την προγραμματισθείσαν επίσκεψιν, επικεφαλής του Προέδρου της Ενώσεως Τεχνοκρατικού Νικολάου Στασινοπούλου, της γενικής γραμματέως Ροζίτας Κωνσταντίνου, του Αντιπροέδρου της, κυρίου Θεολόγου, του υποφαινομένου της εξελεγκτικής επιτροπής, Ηλία Λαδιά, καθώς και άλλων μελών της ενώσεώς μας με μοναδικό κύριο σκοπό την τελετή και βράβευση της Αγίας Ηγουμένης Ευγενίας Κλειδαρά του Αγίου Ραφαήλ Μυτιλήνης.

Αναχωρώντας με την Ολυμπιακή, το μπόινγκ της διέσχισε γρήγορα τους γαλάζιους ουραμούς του Αιγαίου. Στιγμές για σκέψεις, ονειροπόληση, επαφή με τον ουρανό μη σκέπτοντας τον «κάτω κόσμο» της πρωτεύουσας, τους άγχους και της επιβίωσης, φθάσαμε εις την ακριτική νήσο Λέσβο με προορισμό το ιερό μοναστήρι του Αγίου Ραφαήλ Καρυών Μυτιλήνης.

Μας καλωσόρισε με αγάπη η ψυχή του Μοναστηρίου, η μητερούλα του Αγίου Ραφαήλ, Ηγουμένη Ευγενία Κλειδαρά.

Περνώντας μια ήσυχη βραδιά κοντά στο Άγιο μοναστήρι προσκυνώντας το Άγιος σκήνωμα καθώς πραγματοποιούσαμε περιήγηση στο μοναστήρι, κλείνοντας τη βραδιά μας με δείπνο.

Ξημερώνοντας, περιηγηθήκαμε συνοδεία του προέδρου μας Νικολάου Στασινόπουλου το Κάστρο της Μυτιλήνης, το Μοναστήρι των Αγίων Ταξιάρχων με την πολυτελή παράδοσή του, επιστρέψαμε εις την περιοχή της Παναγιούδας, όπου συμφάγαμε όλη η αποστολή της Ενώσεως τρώγοντας και τραγουδώντας ένα ωραίο μεσημεριανό σε μια ειδυλλιακή παραλία της Παναγιούδας, επιστρέφοντας εις το Άγιο Μοναστήρι, απ' όπου το απόγευμα άρχισε η τελετή απονομής της Ανωτάτης διακρίσεως εις την Αγίαν ηγουμένην Ευγενίαν Κλειδαρά διά το τεράστιο πνευματικό της έργο που απαρτίζεται από 38 βιβλία και ακολούθησε η απονομή διπλώματος διά το έργον της «Η πνευματική Λέσβος», παρουσία των Αρχών της πόλεως,

του σεβαστού ιερατείου και των μελών της Ενώσεως, από τον Πρόεδρο της Ενώσεως, Λογοτέχνη Τεχνοκριτικό Νικόλαο Στασινόπουλο.

Ακολούθησε γεύμα και την επομένην επιτροπή διά Αθήνα.

Ήταν μια από τις καλύτερες στιγμές για την ελληνική Λογοτεχνία και την Χριστιανοσύνη. Βραβεύτηκε μια από τις Αγίες πνευματικές μορφές της ορθοδοξίας, η άξια πνευματική συνοδοιπόρος μας, μέλος της Λογοτεχνικής οικογένειας μας, ένα άξιο τέκνο της Χριστιανοσύνης, η ηγουμένη Ευγενία Κλειδαρά Καρυών Αγίου Ραφαήλ, η πνευματική μορφή της ειρήνης, της δημιουργίας των αγίων συγκροτημάτων του αγίου Μοναστηρίου, η ψυχή του αγίου τόπου της ακριτικής Μυτιλήνης εκεί που στέκει η αγία μορφή του Μοναστηρίου, ψηλά στην κορφή της πλαγιάς και υψώνει τα τείχη της Χριστιανοσύνης πολύ ψηλά, πιο ψηλά κι απ' τον ουρανό και λέει όχι, όχι εις τους εχθρούς της πατρίδας μας. Λέει όχι στις ξενόδουλες και ύπουλες εκθέσεις των βαρβάρων, λέει όχι μια για πάντα.

Ορθώνει ψηλά την γαλάζια μας σημαία.

Προχώρα Αγία μητερούλα μας, μαζί σου τα άξια τέκνα της πνευματικής Ελλάδος, τα άγια τέκνα της Ελλάδος μαζί σου για του Θεού την Πίστην την αγία και της Ελλάδος την ελευθερία, εμείς μαζί σου θα υψώσουμε την σημαία της Χριστιανοσύνης, την αγία σημαία. Θα προχωρήσουμε μετά τις ώρες γαλήνης που μας χάρισε η αγιότητά του μητερούλα Ευγενία, τις ώρες πνευματικής ευφορίας, τις ώρες της Χριστιανοσύνης. Αγία μητερούλα σε ακολουθούμε. Μαζί σου, μαζί σου για πάντα στα άγια και άξια βήματά σου, θα σ' έχουμε οδηγό μας πάντοτε.

ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑΣ

15/9/1989

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΣΕΝΑΡΙΑ

ΠΑΤΕΡΑ ΒΡΗΚΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ
(Κωμωδία)

2000

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΡΩΤΟ

(Ακούγεται μουσική)

(Κρατώντας το κινητό τηλέφωνο)

ΜΑΚΗΣ: Πατέρα, βρήκα την γυναίκα της ζωής μου πατέρα...

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Με αγωνία) Τί έγινε, τί έγινε παιδί μου; Τί βρήκες παιδί μου;

ΜΑΚΗΣ: Πατέρα, βρήκα τη γυναίκα της ζωής μου, τη βρήκα, τη βρήκα, κουκλάρα, μανεκέν πατέρα, μανεκέν...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μπράβο παιδί μου, μπράβο παιδί μου, μπράβο....

ΜΑΚΗΣ: Είναι περίπτωση, περίπτωση.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Άντε καλά στέφανα, καλά στέφανα.

ΜΑΚΗΣ: Πάω, φεύγω πατέρα, φεύγω για το ραντεβού, το ραντεβού πάνω... φεύγω θα αργήσω...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πήγαινε παιδί μου, στο καλό, στο καλό...

(κλείνει η σκηνή)

Ακούγεται μουσική - εισαγωγή για την επόμενη σκηνή του έργου.

Ο Μάκης παίρνει από το κινητό του την αρραβωνιάρα των «γνωριμιών».

ΜΑΚΗΣ: Εμπρός, εμπρός, έλα Καλλιόπη, έλα Καλλιόπη, τώρα μίλησα με τον πατέρα μου τα κανόνισα όλα, τα κανόνισα.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Τι λες Μάκη μου, Μάκη μου, Μακούλη μου, αγόρι μου, αγοράρα μου μπράβο, μπράβο, λαμπρά, τώρα θα παρθούμε οι δύο μας...

ΜΑΚΗΣ: Είδες που σου τα 'λεγα, είδες όλα θα πάνε ρολόι, όλα θα πάνε ρολόι, κατάλαβες, κατάλαβες, κατάλαβες, κατάλαβες;

ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Μάκη μου είδες οι «τηλεγνωριμίες» να 'νε καλά οι άνθρωποι, οι άνθρωποι με ένα τηλέφωνο μπαμ και κάτω, μπαμ και κάτω. Μακούλη μου στο γάμο μας να τους καλέσουμε, να τους καλέσουμε τους τηλεφωνάκηδες, κάνουν εθνικό έργο, έργο για την πατρίδα, την θρησκεία και την οικογένεια, για την Ελλάδα ρε γαμώτο, για την Ελλάδα. Ζήτω οι τηλεγνωριμίες, ζήτω το έθνος, ζήτω και πάλι ζήτω και πάλι ζήτω μας.

ΜΑΚΗΣ: Ζήτω! Βρήκα εσένα Καλλιόπη, την γυναίκα της ζωής μου, ζήτω! Ζήτω η βουλή, ζήτω τα κόμματα και τα αποκόμματα, ζήτω όλοι... ζήτω!

- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Μάκη μου, Μακούλη μου, τα ξέρεις αγάπη μου, τα ξέρεις έχω γερή προίκα αγόρι μου γερή...
- ΜΑΚΗΣ: Μπράβο Καλλιοπάκι μου, να 'χεις, να 'χεις γερή προίκα και γερή τρύπα, ένας είναι ο Μάκης απ' τα Τρίκαλα, ένας είναι ο Μάκης, ο παίδαρος, ένα είναι ο...
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Μάκη μου, Μακούλη μου, άμα παντρευτούμε αγόρι μου, θα πάμε να κάτσουμε στο Κολωνάκι, στο Κολωνάκι αγόρι μου, στο...
- ΜΑΚΗΣ: Όπου θέλει η κοπελάρα μου, η Καλλιοπάρα μου, ό,τι θέλει η γαλιάντρα μου.
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Πάω τώρα, πάω τώρα να σινιαριστώ για να 'μαι φρέσκια, φρέσκια το βράδυ κατάλαβες, κατάλαβες, κατάλαβες...
- ΜΑΚΗΣ: Τράβα μανάρα μου κι εγώ έχω κάτι δουλειές, θα τα πούμε το βράδυ, το βράδυ θα 'ρθω να σε πάρω...
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Πάω Μάκη μου, θέλω να φορέσεις το θαλασσί κουστούμι αγόρι μου να 'σαι ο πρώτος παίδαρος, κατάλαβες, κατάλαβες, κατάλαβες...
- ΜΑΚΗΣ: Ό,τι θέλει η Καλλιοπάρα μου, χαλί να γίνω να με πατήσεις, χαλί σου είπα, χαλί, όλα για σένα αστέρι μου, καμάρι μου όλα για σένα. Όλα.
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Μου, μου, μου, δίνω γλυκά φιλάκια στο αγόρι μου, γλυκά φιλάκια γλυκάρα μου, γλυκάρα μου, γλυκάρα μου, μου, μου και πάλι μου...

(Κλείνει η σκηνή - Ακούγεται Μουσική εισαγωγή για την επόμενη σκηνή του έργου)

Σκηνή Καφενείου - Ουζερί
«Ο Μαύρος Γάτος»

Ο Μάκης πλησιάζει στο καφενείο - ουζερί ο «Μαύρος Γάτος»

- ΜΑΚΗΣ: Γεια, γεια χαραντάν! Γεια σου ρε Γάτε, τι γίνεται τί χαμπάρια;
- ΓΑΤΟΣ: Βρε, βρε λεβεντιές σήμερα, βρε, βρε σαν τα χιόνια, τί απέγινες εσύ ρε ψυχή...
- ΜΑΚΗΣ: Άσε τα πολλά λόγια ρε γάτα μου κι έχουμε εξελίξεις, εξελίξεις ρε Γάτε. Φέρε ένα γλυκό καφέ για τους γλυκούς άνδρες και βλέπουμε και βλέπουμε...
- ΓΑΤΟΣ: Μπα, νέα κόλπα βρε, το κατάλαβα εγώ. Ωραίον το πρόσω-

πον δηλαδή να πούμε, ντελικάτον, σικάτον και τα τοιαύτα; Βρε σήμερα πρέπει να 'χεις μεγάλο φάρδος ρε παιδάκι μου, μαγαζάτορας και όλα τα κόλπα και μου τυχαίνουν όλο λούμπες, λούμπες βρε αδελφάκι μου.

ΜΑΚΗΣ: Σιγά ρε, σιγά ρε μην φωνάζεις ρε, θα μας πάρει χαμπάρι η γειτονιά σου λέω, η γειτονιά ρε γάτα μου, γατάκι μου, φέρε τον καφέ και τα λέμε, και τα...

ΓΑΤΟΣ: Πάω ρε μούρτη μου, φεύγω και έρχομαι. Γουστάρω επόμενο επεισόδιο, δυνατό, τραγανό, σεξουαλικό, πάω Μάκη μου πάω κι εδώ είμαι εγώ, καμάρι μου, καμάρι της περιοχής... Πάω...

ΜΑΚΗΣ: Άντε στο καλό βρε αδελφάκι μου άντε να συγκεντρωθώ, να σινιαριστώ και θα περάσει το πρόσωπον, το πρόσωπον, η γκομενάρα με τα μπικικίνια αδελφάκι μου κι είχαμε κάτι κεσάτια τελευταία, κάτι κεσάτια, άντε βαγγελίστρα μου κάνε το θαύμα σου να ξελασπώσουμε να...

(Ακούγεται ήχος κινητού τηλεφώνου)

ΜΑΚΗΣ: Εμπρός, εμπρός Μάκης εμπρός

(κλείνει η γραμμή).

ΜΑΚΗΣ: Έλα μυστήριε δεν μιλάς, άει... μην μου τη σπάτε σήμερα...

(Ακούγεται πάλι ήχος κινητού τηλεφώνου)

ΜΑΚΗΣ: Εμπρός, εμπρός έλα πουλάκι μου δεν μιλάς... εμπρός

ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Έλα αγάπη μου, αγαπούλα μου εγώ είμαι η Καλλιόπη, η Καλλιόπιτσα σου εδώ κοντά είμαι ψωνίζω κι έρχομαι, κι έρχομαι Μακούλη μου. Έχω μαζί και την μαμάκα μου, την μαμάκα μου, σου 'ρχομαι αγάπη μου, σου 'ρχομαι.

ΜΑΚΗΣ: (κάπως χαμένα) Μα τί, ναι, τί είπες με την μαμάκα σου, Καλλιοπάκι μου τι...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Ναι θέλει πολύ να σε γνωρίσει αγάπη μου, αγαπούλα μου, Μακούλη μου.

ΜΑΚΗΣ: Εντάξει βρε πουλάκι μου, φέρτην, φέρτην...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Ερχόμαστε, ερχόμαστε, μου, μου, μου, φιλάκια μωρό μου, φιλάκια. (κλείνει το τηλέφωνο).

ΜΑΚΗΣ: Βρε, βρε η μαμάκα της μας έλειπε, η μαμάκα της. (πλησιάζει ο καφετζής Γάτος)

ΓΑΤΟΣ: Τί έγινε ρε Μάκη, πάλι κι άλλο τηλέφωνο, τί έχουμε...

ΜΑΚΗΣ: Εξελίξεις, εξελίξεις μεγάλες εξελίξεις...

ΓΑΤΟΣ: Για λέγε, για λέγε.

ΜΑΚΗΣ: Μην βιάζεσαι γάτε μου, γατάκι μου και θα δεις, και θα δεις. Να κατά φωνή, έρχονται, έρχονται, να πλησιάζουν τα πρόσωπα, τα πρόσωπα...

ΓΑΤΟΣ: Μπράβο, μπράβο ρε Μάκη μου καλώς τα δέχτηκες, καλώς τα δέχτηκες...

ΜΑΚΗΣ: Άντε πήγαινε και θα σε φωνάξω, θα...

ΓΑΤΟΣ: Πω, πω εξελίξεις, πω, πω...

ΜΑΚΗΣ: Χε, χε, έπεσαν τα θύματα χε, χε (σιγοτραγουδώντας) Είμαι πολύ ωραίος, βεβαίως, βεβαίως, είμαι πολύ ωραίος, βεβαίως, βεβαίως.

Χε, χε, χε, χε, χε, χε.

Τα βούρλα την πάτησαν εισαγωγές-εξαγωγές.

Χε, χε, χε, χε, χε.

(Ακούγονται φωνές από το βάθος του διαδρόμου και πλησιάζει η υποψήφια νύφη Καλλιόπη με την μητέρα της).

ΜΑΚΗΣ: (Χαρούμενα) Βρε, βρε καλώς τα μου, καλώς τα μου, Καλλι-οπίτσα μου, Καλλιοπίτσα μου, καλώς ήρθες να το φιλήσω εγώ (και πλησιάζει φιλώντας την...).

ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Να αγαπούλα μου πήγαμε για κάτι ψώνια και περάσαμε από δω, αγάπη μου η μαμάκα μου η Ζωζώ.

ΜΑΚΗΣ: (ευγενικά, υποκλίνοντας) Τα σέβη μου κυρία μου, τα σέβη μου μαμά μου...

ΖΩΖΩ: Τι ευγενικός νέος, τι λαμπρός...

ΜΑΚΗΣ: Το κατά δύναμη μητερούλα μου, μητερούλα μου

ΖΩΖΩ: (μπαίνοντας στο ψητό) Γαμπρέ, με τί ασχολείσθε, παρακαλώ;

ΜΑΚΗΣ: Εισαγωγές-Εξαγωγές μαντάμ. Εισαγωγές-εξαγωγές.

ΖΩΖΩ: Λαμπρά...

ΜΑΚΗΣ: Εισάγωμεν και εξαγωμεν για το καλό της πατρίδας μαντάμ.

Πάντα για το καλό της πατρίδος, για την οικονομία, για...

ΖΩΖΩ: Έτσι και ο αντρούλης μου δουλεύει, για την πατρίδα

ΜΑΚΗΣ: Όλοι μαζί μαντάμ, όλοι σπρώχνουμε αυτήν την πατρίδα, όλοι σπρώχνουμε.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Έλα αγαπούλα μου, έλα να παραγγείλουμε κάτι...

ΜΑΚΗΣ: Γκαρσόν, Γκαρσόν, παρακαλώ. (Δεν ακούγεται τίποτα).

ΜΑΚΗΣ: (φωνάζοντας δυνατά) Κύριε Μαγαζάτορα, Κύριε Γάτε μου.

ΓΑΤΟΣ: (πλησιάζοντας) Παρακαλώ, παρακαλώ, τι θα πάρετε, τι;
ΜΑΚΗΣ: Φέρε τα μεζεδικλία μας, τα ούζα μας και τα λοιπά, και τα λοιπά.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Εγώ θέλω ένα ούισκι παρακαλώ...
ΖΩΖΩ: Κι εγώ ένα λικέρ, ένα λικέρ.
ΓΑΤΟΣ: Καλά, καλά, κύριε Μάκη μου να σας πω, να σας...
ΜΑΚΗΣ: Γάτε μου, εμείς θα τα πούμε αργότερα... αργότερα κατάλαβες.
ΓΑΤΟΣ: Εντάξει, εντάξει φεύγω και χάρηκα, χάρηκα πολύ κυρίες μου.
ΜΑΚΗΣ: Στο καλό, στο καλό φίλε μου...Λοιπόν τι λέγαμε, τι λέγαμε α ναι, τι ψωνίσατε...
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Α να κάτι ψιλοπράγματα, κάτι ψιλοπράγματα για το σπίτι αγάπη μου. Να, ψώνισα κάτι για σένα, για σένα (ανοίγει ένα κουτί και βγάζει ένα δακτυλίδι). Να αγάπη μου αυτό είναι δώρο για σένα...
ΜΑΚΗΣ: Μα γιατί αγάπη μου δεν ήταν ανάγκη τώρα, ξεδεύτηκες.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Φόρεσέ το αγαπούλα μου, φόρεσέ το λεφτά έχουμε, έχουμε φόρεσέ το.
ΜΑΚΗΣ: (φορώντας το) Ευχαριστώ, ευχαριστώ γι' αυτό, εγώ θα σου πάρω...
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: (φιλώντας τον) Τώρα αγαπούλα μου αρραβωνιαστήκαμε, αρραβωνιαστήκαμε, αρραβωνιάρη μου.
ΜΑΚΗΣ: Σιγά-σιγά με το μαλακό, με το μαλακό.
ΖΩΖΩ: Συγχαρητήρια γαμπρούλη μου. Συγχαρητήρια, παίρνεις το πιο καλό κορίτσι της Αθήνας.
ΜΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, ευχαριστώ, ήρθαν όλα ξαφνικά, τόσο ξαφνικά τόσο...
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Τα κινητά τηλέφωνα, τα κινητά αυτά μας 'φέραν τόσο κοντά.
ΜΑΚΗΣ: Τα κινητά, ναι τα κινητά. Ζήτω η κινητή τηλεφωνία, ζήτω και πάλι ζήτω, παίρνεις το 090 και τα λοιπά, και τα λοιπά, και νάτο το Καλλιοπάκι μου, το Καλλιοπάκι μου.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: (χτυπά το κινητό τηλέφωνό της) Εμπρός, εμπρός, έλα μπαμπάκα μου, εδώ είμαστε με τον Μάκη μου και την μαμά. Ναι θέλεις τίποτα; Ναι, πάρε να μιλήσεις με τον Μάκη μου (δίνοντας το κινητό τηλέφωνο στον Μάκη).
ΜΑΚΗΣ: Ναι εμπρός. Ναι μπαμπά, είμαι ο Μάκης, τί κάνετε μπαμπά, εδώ είμαι με την Καλλιόπη και την μαμά. Α ναι, ναι θα γνωριστούμε μπαμπά, να μόλις τελειώσω κάτι δουλειές κάτι... ευχαριστώ, πάρε την Καλλιόπη.

- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: (παίρνοντας το τηλέφωνο) Ναι, ναι θα τα πούμε στο σπίτι, στο σπίτι μπαμπάκα μου.
- ΜΑΚΗΣ: Εντάξει όλα αγαπούλα μου ο Μάκης είναι ντερβίσης. (εισέρχεται ο μαγαζάτορας).
- ΓΑΤΟΣ: Έφτασε. Εδώ είναι ο Γάτος, άντε κύριε Μάκη μου, καλά στέφανα.
- ΜΑΚΗΣ: Σιγά-σιγά ρε γάτα μου με το μαλακό, με το μαλακό...
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Ναι αγαπούλα μου, όλα είναι κανονισμένα, κανονισμένα.
- ΖΩΖΩ: Άντε παιδιά μου να ευτυχίσετε, να ευτυχίσετε.
- ΜΑΚΗΣ: Αμήν... όλα ρολόι θα πάνε όλα ρολόι.

(Ακούγεται χτύπος κινητού τηλεφώνου του Μάκη).

- ΜΑΚΗΣ: Εμπρός, εμπρός, εμπρός, παρακαλώ, παρακαλώ. Ναι ελάτε κύριε Επαμεινώνδα μου εσείς είσθε... Τι έγινε η δουλειά; εντάξει, εντάξει, ναι καλά θα δούμε, ο Μάκης είναι σπαθί, σπαθί σας λέω, ντάμα κούπα... Τέρμα σου λέω.
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Τι είναι Μάκη μου, δουλειές, δουλειές;
- ΜΑΚΗΣ: Δουλειές με φούντες, αγαπούλα μου, με φούντες... άμα σου λέω. Εμπρός.... Εμπρός... Έκλεισε ο Επαμεινώνδας...
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Μην στενοχωριέσαι αγάπη μου, μην στενοχωριέσαι έχουμε πολλά λεφτά πολλά...
- ΜΑΚΗΣ: Μα τι λες αγαπούλα μου, ο Μάκης είναι γάτος, μεγάλος γάτος (δυνατά φωνάζοντας)

(πλησιάζει ο Γάτος, ο μαγαζάτορας)

- ΓΑΤΟΣ: Με φώναξες Μάκη μου, με φώναξες.
- ΜΑΚΗΣ: Όχι ρε Γάτε μου, δεν σε φώναξα. Ένας γάτος υπάρχει στο παζάρι, μόνο ένας γάτος υπάρχει, υπάρχουν κι άλλοι.
- ΓΑΤΟΣ: Καλά Μάκη μου, είπα κι εγώ. Γάτος είμαι κι εγώ, γάτος είμαι κι εγώ.
- ΜΑΚΗΣ: Άντε πήγαινε κι άμα σε θέλουμε θα σε φωνάξουμε.
- ΓΑΤΟΣ: (απομακρύνεται σιγοτραγουδώντας) Οι μάγκες δεν υπάρχουν πια, τους πάτησε το τραίνο.
- ΜΑΚΗΣ: Για κοιτάτε βρε, μας προέκυψε κι ο Γάτος τσάμπα μάγκας, για κοιτάτε...
- ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Αγαπούλα μου εμείς να πηγαίνουμε... να πηγαίνουμε και το βράδυ σε περιμένουμε στο σπίτι, να σε δει κι ο μπαμπάς, αγαπούλα μου. Να πάρει και την διεύθυνση του σπιτιού μας,

να. (και του δίνει την διεύθυνση), Να σε φιλήσω Μάκη μου, (και τον φιλάει ζουμερά).
ΜΑΚΗΣ: Εντάξει, θα τα πούμε το βράδυ, το βράδυ.
ΖΩΖΩ: Σε χαιρετώ κι εγώ αντρούλη μου, σε χαιρετώ.
ΜΑΚΗΣ: (αποχαιρετώντας) Στο καλό, στο καλό, καλό κατευόδιο (απομακρύνονται)

Ακούγεται μουσική που συνοδεύει την επόμενη σκηνή του έργου

Ανοίγει η σκηνή και εισέρχεται ο καφετζής (Γάτος)

ΓΑΤΟΣ: Μπράβο ρε Μάκη μου, μπράβο ρε!
ΜΑΚΗΣ: Σιγά-σιγά. Αδελφέ μου άνοιξε η τύχη, γάτε μου ωραίον το πρόσωπον.
ΓΑΤΟΣ: Αστέρι σου λέω, αστέρι. Από όβολα πώς πάει;
ΜΑΚΗΣ: Χρήμα αδελφάκι μου, χρήμα με ουρά, με ουρά κολυμπάμε, κολυμπάμε αδελφάκι μου στα βαθιά, πολύ βαθιά...
ΓΑΤΟΣ: Το γοργόν και χάριν έχειν Μάκη μου, άμα οικονομηθείς, μη μας ξεχάσεις ρε Μάκη μου κι εμάς. Να μας βρεις κι εμάς κάνα κονομημένο γυναικάκι, να ξελασπώσουμε... να ξελασπώσουμε...
ΜΑΚΗΣ: Γάτε μου ακούμπα πάνω απάνω μου, απάνω μου. Άμα προχωράει ο Μάκης, προχωράει κι ο Γάτος.
ΓΑΤΟΣ: Απ' το στόμα σου και στου Θεού τ' αυτί...
ΜΑΚΗΣ: Άμα μιλάει ο Μάκης είναι σπαθί, σπαθί...
ΓΑΤΟΣ: Μάκη μου είσαι...
ΜΑΚΗΣ: Άντε πάω τώρα γάτε μου και που 'σαι, τις παραγγελίες τις σημερινές γράφτες, γράφ' τες αδελφάκι μου. Μα και ξε μα, γράφτα γάτε μου, θα τα εισπράξεις όλα σούμα, σούμα.
ΓΑΤΟΣ: Καλά Μάκη μου, καλά να πας, καλά να βολευτώ κι εγώ...
ΜΑΚΗΣ: Όλα θα πάνε ρολόι. ρολόι.
ΓΑΤΟΣ: Αμήν Παναγιά μου, αμήν. Πώς πάνε οι εισαγωγές-εξαγωγές Μάκη μου...
ΜΑΚΗΣ: Εισαγωγές-εξαγωγές (γελώντας, χοροπηδώντας) α, το ξέχασα, θα φύγω τώρα. Έχω κάτι δουλείες και θα τα ξανακούμε, α, χα, χα, χα, εισαγωγές-εξαγωγές καλά που μου το θύμησες τις μπίζνες βρε αδελφάκι μου, εισαγωγές-εξαγωγές, α, χα, χα, χα, χα, χα!
ΓΑΤΟΣ: Τώρα τι ανάγκη έχεις, ας ειν' καλά το γυναικάκι σου. Ας ειν' καλά...

- ΜΑΚΗΣ: Μπράβο ρε Γάτε μου, γατάκι μου, παίρνει στροφές η κεφάλια σου. Μπράβο γάτε μου, παίρνεις στροφές. Μ' όποιον δάσκαλο θα κάτσεις...
- ΓΑΤΟΣ: Προχώρα Μάκη μου, προχώρα...
- ΜΑΚΗΣ: Δεν σου τα 'πα, την σήμερον ημέραν στην Ελλάδαν δουλεύει η κομπίνα, μόνον η κομπίνα... λίγο μόστρα κι απάνω τα πήραμε κι αράξαμε, κι αράξαμε, ζήτω τα κινητά τηλέφωνα 090 και τα λοιπά και τα λοιπά. Γνωριμίες, σύγχρονα πράγματα, πατάς ένα, δύο, τρία, πολλά κουμπάκια και τσουπ, τσουπ, βγαίνει το πρόσωπον, το πρόσωπον.
- ΓΑΤΟΣ: Έτσι είναι τσουπ, τσουπ, πατάς τα κουμπιά και βγαίνει το πρόσωπον...
- ΜΑΚΗΣ: (χαμογελαστά) Το πρόσωπον, χε, χε, χε, χε ζήτω η κινητή τηλεφωνία...
- ΓΑΤΟΣ: Ζήτω το 090, 090 και τα λοιπά και τα λοιπά, πατάς ένα κουμπί, και βγαίνει μια χοντρή, πατάς πολλά κουμπιά και βγαίνουν αγγελούδια, μανούλια, πω, πω εξελίξεις, πω πω εξελίξεις...
- ΜΑΚΗΣ: Είδες, είδες πάω τώρα κι όπως τα 'παμε, να κρατάς σημειώσεις, να κρατάς σημειώσεις όποιος με ζητήσει, έχω πείρα... μεγάλη πείρα...
- ΓΑΤΟΣ: Έγινε, έγινε αφεντικό, μέγαλε Μάκη μου στο καλό, στο καλό.
- ΜΑΚΗΣ: Γεια και πάλι γεια. (απομακρύνεται κλείνοντας η σκηνή)

Εικόνα λαϊκού μαγαζιού όπου εισέρχεται ο Μάκης...

και κάθεται στα πρώτα τραπέζια

- ΜΑΚΗΣ: Χε, χε, χε, 'πέσαν τα κορόιδα, τα θύματα, χε, χε, χε. (φωνάζει) Σερβιτόρος, σερβιτόρος, ρε πατριώτη δεν ακούς βρε;
- ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: (πλησιάζει) Καλώς τον κύριο Μάκη μου, καλώς τον πατριώτη μου, πως πάν' τα κέφια;
- ΜΑΚΗΣ: Μια χαρά αδελφέ μου, μια χαρά οι εισαγωγές-εξαγωγές σκίζουν, κατάλαβες;
- ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Τέτοια να ακούω κύριε Μάκη μου, τέτοια. Είσαι το καμάρι μας. Τέτοια...
- ΜΑΚΗΣ: Κοίταξε πατριώτη μου, πέρασε το «πρόσωπον» η καινούργια τραγουδίστρια του Κέντρου, άμα περάσει κατά δω στείλ' τηνε, κατάλαβες; Κατάλαβες πατριώτη; Απόψε έχω κέφια, μεγάλα κέφια...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Έγινε, έγινε κύριε Μάκη μου, έγινε θα πάρεις τίποτα κύριε Μάκη μου, κύριε Μάκη μου...

ΜΑΚΗΣ: Τα γνωστά. Φέρε μια μπουκάλα σκάτς. και τα φρουτικά και ξεκινάμε και ξεκινάμε...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Έγινε, έγινε κύριε Μάκη μου, τίποτα άλλο, τίποτα άλλο;

ΜΑΚΗΣ: Και μην το ξεχάσω αδελφέ, μην το ξεχάσω, πες του μαέστρο να ρίξει μερικά δυνατά τραγουδάκια για καμιά στροφή να φέρουμε, κατάλαβες, κατάλαβες;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Εντάξει πατριώτη, εντάξει... φεύγω.

ΜΑΚΗΣ: (τρίβοντας τα χέρια του) Απόψε θα καεί το πελεκούδι. Βαγγελίστρα μου, μεγάλο το όνομά σου, ήρθε η «καλή μου» θα τα οικονομήσουμε γερά, ζήτω η κινητή τηλεφωνία, ζήτω τα 090 και τα λοιπά και τα λοιπά, ζήτω όλα ζήτω η Ελλάς, ζήτω το έθνος, ζήτω όλα, όλα.

(πλησιάζει η φίλη του η τραγουδίστρια)

ΜΑΚΗΣ: Βρε, βρε σαν τα ψηλά βουνά, καλώς την Σούλα, τί κάνεις μανάρι μου, τί κάνεις αστέρι μου...

ΣΟΥΛΑ: Μπα, απόψε έχει κεσάτια το αγόρι μου, μεγάλα κεσάτια. Τι έγινε; Ανοίξαμε καμιά τράπεζα, ανέβηκαν οι μετοχές Μάκη μου τι...;

ΜΑΚΗΣ: (γελώντας) Χε, χε, χε. Αστέρι μου, δουλειές, μεγάλες δουλειές αστέρι μου, εισαγωγές-εξαγωγές σου λέω, δουλειές κανόνια, χε, χε, χε, κανόνια του Ναβαρόνε.

(πλησιάζει ο σερβιτόρος)

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Ήρθα Μάκη μου, τα ποτά, τα φρουτικά, τίποτα άλλο;

ΜΑΚΗΣ: Τίποτα πατριώτη μου, φύγε και θα σε φωνάξω.

ΣΟΥΛΑ: Φέρε μου και μένα το ποσό μου σερβιτόρε...

ΜΑΚΗΣ: Ό,τι θέλει η Σούλα μου, το αστέρι μου, φέρε για την κυρία Σούλα το πρώτο αστέρι του μαγαζιού.

ΣΟΥΛΑ: Κόφ' την την πλάκα βρε Μάκη μου, τί κομπίνα σκάρωσες πάλι; Θα πάμε πάλι για τα βαθιά για τα πολύ βαθιά.

ΜΑΚΗΣ: Σκασμός, σκασμός, φαρμακόγλωσσα, ο Μάκης είναι «καθαρός», εισαγωγές-εξαγωγές, χε, χε, χε.

ΣΟΥΛΑ: Ας' την πλάκα, μην με δουλεύεις άλλο. Ας' την πλάκα...

ΜΑΚΗΣ: Ο Μάκης είναι σπαθί, σπαθί σου λέω, βέρυ νταμπλ, κόφτο να μην πέσει καμιά φάπα, κατάλαβες, κατάλαβες...

- ΣΟΥΛΑ: Α, μην μ' αγριεύεις εμένα εγώ είμαι απ' τα καμίνια του Πειραιά, μην μ' αγριεύεις εμένα να μην τα κάνω λίμπα.
- ΜΑΚΗΣ: Ηρέμησε αστέρι μου (χαϊδεύοντάς την) ηρέμησε, μην γίνουμε νούμερο στο μαγαζί, ηρέμησε γαλιάντρα μου, γαλιάντρα μου...
- ΣΟΥΛΑ: Τώρα πέσαμε στις γλύκες... στις γλύκες, τι θα γίνει με μας ρε Μάκη μου; Θα βγούμε στη σύνταξη οι δύο μας, στη σύνταξη βρε Μάκη μου. Τρως, πίνεις από μένα και μετά στρίβεις, τι θα γίνει με τους δύο μας;
- ΜΑΚΗΣ: Όλα θα πάνε ρολόι, όλα θα πάνε ρολόι, ρολόι σου λέω. Ο Μάκης είναι σπαθί, σπαθί σου λέω, μόλις τελειώσω την μεγάλη «δουλειά» τ' αρπάξαμε, μην τον είδατε τον Μάκη, μην τον είδατε. Ο Μάκης δουλεύει για τα δύο μας, για τα δύο μας, σου λέω. Έπεσε το θύμα, το θύμα. Τα πήραμε, φύγαμε κατάλαβες, κατάλαβες;
- ΣΟΥΛΑ: Κατάλαβα, πάλι σκάρωσες κομπίνα βρε αθεόφοβο; Μην με μπλέξεις και μένα... γιατί...
- ΜΑΚΗΣ: Τί στενοχωριέσαι manάρι μου; Τα πήραμε... καπνός... Ευρώπα, Αμέρिका, Αυστράλια, όπου θέλει το manάρι μου. Μετά θα παντρευτούμε, θα σε κάνω βασίλισσα, βασίλισσα της νύχτας, πρώτη τραγουδίστρια, πριμαντόνα, με δικό σου κέντρο και με χρυσά γράμματα, «Σούλα» το πρώτο αστέρι των μπουζουκιών, κατάλαβες, κατάλαβες;
- ΣΟΥΛΑ: Κατάλαβα, κατάλαβα πάλι θα σου φέρνω τσιγάρα στην φυλακή, κατάλαβα πάλι θα περιμένω πολλά τέρμινα για τον Μάκη μου. Βρε τρομάρα μου που έμπλεξα, που έμπλεξα η χριστιανή, στον «Καζανόβα της αρπαχτής».
- ΜΑΚΗΣ: Γιατί, δεν σου αρέσω; Θα σου βρω ένα λόρδο από την Αγγλία, θέλεις να σου βρω;
- ΣΟΥΛΑ: Κόφ' την την πλάκα βρε στρώσου, στρώσου. Τόσα παιδιά γνώρισες στην φυλακή, βγήκανε τακτοποιήθηκαν μια χαρά με τις δουλίτσες τους, εσύ τίποτα, εκεί...
- ΜΑΚΗΣ: Εγώ έχω μυαλό, έχω μυαλό, μεγάλα σχέδια, χε, χε, χε, εισαγωγές-εξαγωγές...
- ΣΟΥΛΑ: Τρομάρα σου, τρομάρα σου πάντα ο ίδιος, ο ίδιος.
- ΜΑΚΗΣ: Τα μεγάλα «μυαλά» γεννιόνται μια φορά, μια φορά, κατάλαβες, κατάλαβες;
- ΣΟΥΛΑ: Πάω τώρα. Θα βγω στην πίστα, τα λέμε ξανά, τα λέμε. Στρώ-

- σου, στρώσου.
- ΜΑΚΗΣ: Στο καλό πήγαινε αστέρι μου και όλα θα...
- ΣΟΥΛΑ: Καλά, τα λέμε αργότερα, τα λέμε.
- ΜΑΚΗΣ: Α κοίτα εκείνα τα μάγικα που 'δωσα παραγγελία να τα πεις εσύ αστέρι μου, εσύ...
- ΣΟΥΛΑ: Φιλάκια, φιλάκια, Καζανόβα μου, φιλάκια... (απομακρύνεται συνεχίζοντας το λαϊκό πρόγραμμα.)
- ΜΑΚΗΣ: Ε ρε μάνα μου τι έχει να γίνει απόψε, θα καεί το πελεκούδι, το πελεκούδι βαγγελίστρα μου... (πλησιάζει προς την λαϊκή κομπανία, δίνει ένα δεκαχίλιαρο και λέει) Να μαέστρο παίξε για τον Μάκη, παραγγελία μαέστρο μου, για πάρτη μου.
- ΜΟΥΣΙΚΟΣ: Έγινε ό,τι θέλει ο Μάκης, το καμάρι μας, «μεγάλε» τί γουστάρει η ψυχή σου.
- ΜΑΚΗΣ: Παίξε μαέστρο μου στα Τρίκαλα τα δύο στενά, ξεκινάμε, στα Τρίκαλα τα δύο στενά, ζήτω η πατρίδα μας και πάλι ζήτω και πάλι ζήτω...
- ΜΑΕΣΤΡΟΣ: Πάμε παιδιά «στα Τρίκαλα τα δύο στενά» όπατις.
- (ξεκινάει η κομπανία και ο Μάκης λικνίζεται, χοροπηδώντας, μονολογώντας)
- ΜΑΚΗΣ: Όπα, όπα και πάλι όπα, να ζήσουν τα μαγκάκια Αθηνών και περιχώρων...
- ΜΟΥΣΙΚΟΣ: Όπα τις όπα τις «ρίχτα» Μάκη και ξαναρίχτα.
- ΜΑΚΗΣ: Να ζήσουν τα μαγκάκια Τρικάλων και Περιχώρων.
- ΜΟΥΣΙΚΟΣ: Ρίχτα πατριώτη μαζί σου και η κομπανία μας όπα, όπα.
- ΜΑΚΗΣ: Που 'σαι μανούλα μου να με καμαρώσεις, να δεις λεβεντιές απόψε, σκοτώσανε τον Σακαφλιά, το πιο ντερβίσικο παιδί, το κλαίμε όλοι μαζί, αχ κακούργα κοινωνία, τα ντερβίσια δεν πεθαίνουν ποτέ, που 'σαι μάγκα Σακαφλιά με τα ωραία σου, τα μέα σου, τα γυναικάκια σου, και τα λοιπά, και τα λοιπά...
- (διάλειμμα μουσικής λαϊκής πανδαισίας)
- (πλησιάζει ένας μεθυσμένος θαμώνας)
- ΜΠΑΜΠΗΣ: Κάνε πιο πέρα ρε, να χορέψω κι εγώ.
- ΜΑΚΗΣ: Τί είπες ρε μπαγλαμά; Ο «Μάκης» να κάνει πιο πέρα; Ρε να πεις στην μάνα σου παλιόγυφτε, γραβατάκια της δεκάρας, βρε ουστ απ' δω...
- ΜΠΑΜΠΗΣ: Ποιον λες ουστ ξέρει ρε ποιος είμαι εγώ ρε....

ΜΑΚΗΣ: Ποιος είσαι μωρή...
 ΜΠΑΜΠΗΣ: (σπρώχνοντάς τον) Ρε θα πεθάνεις πρόωρα, πρόωρα, σκάψε τον λάκκο σου, εγώ είμαι ρε ο Μπάμπης ο Περαιώτης. Ρε θα σε σουγιαδιάσω ρε κουνούπι, ξαφανίσου από την πίστα να μην σε...

(πλησιάζοντας προς τον Μάκη ξανά...)

ΜΟΥΣΙΚΟΣ: Σιγά ρε παιδιά με το μαλακό, θα μας χαλάσετε το μαγαζί, ρε το μαγαζί, πάει το μεροκάματο ησυχάστε κύριοι παρακαλώ... πολιτισμένα...

ΜΑΚΗΣ: Τί λες ρε πατριώτη; Αυτός με έσπρωξε προηγουμένως. Ποιον τον «Μάκη»; (δίνει μια του Μπάμπη, κι αρχίζει ο καυγάς)

ΜΑΚΗΣ: Να ρε Περαιώτη μας πουλάς μαγκιές, να πάρε κι άλλη φάπα, κι άλλη φάπα, να για να μάθεις άλλη φορά να μην μας την βγαίνεις ρε καριόλη, ρε...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ωχ, ωχ, βρε μόμολο θα δεις (βγάζοντας έναν σουγιά, ανοίγοντας τον ανεμίζει στον αέρα).

ΜΑΚΗΣ: Για πλησίασε θα φας καλά, καλά. (πλησιάζοντας η Σούλα η τραγουδίστρια του μαγαζιού)

ΣΟΥΛΑ: Σιγά βρες 'σεις να μην σφαχτείτε, σταματήστε. Μάκη μου σταμάτα, σταμάτα κι εσύ βρε, θα σφαχτείτε για το τίποτα, για το τίποτα, άντε κάντε πέρα κι οι δύο.

ΜΑΚΗΣ: Άσε ρε Σούλα θα τον κανονίσω τον τζιτζιφιόγκο μας πουλάει μούρη στην «περιοχή μας» ακούς εκεί «στην περιοχή μας».

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κάνε πίσω μόμολο γιατί θα σου φάω τ' άντερα ρε. Ακούς ρε; Πάρε την «κότα σου» και στρίβε ρε, στρίβε ακούς;

ΜΑΚΗΣ: Βρε χαζοπεραιώτη, σε μένα μιλάς ρε τον απόφοιτο του «Κορυδαλλού» ρε...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Σιγά το σκληρό μαγκάκι ρε σιγά. (κι ορμάει προς τον Μάκη φωνάζοντας) Θα σε φτιάξω εγώ, θα σε φτιάξω χαλκομανία.

ΣΟΥΛΑ: Μη σταματήστε βρε 'σεις θα σκοτωθείτε τζάμπα

ΜΑΚΗΣ: Έλα ρε Περαιώτη θα φας καλά, καλά.

(αρχίζει ξανά τρικούβερτος καυγάς για ένα 5λέπτο, καρέκλες, τραπέζια, τραπεζομάνηλα, ταξιδεύουν στον αέρα, μπουνιές, κλωτσιές, συνεχίζονται μέχρι που ακούγεται μια φωνή.)

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ: Για σταματήστε, για σταματήστε κύριοι εδώ δεν είναι ζούγκλα, για σταματήστε. (πιο δυνατά) Τι γίνεται εδώ; Τι το

κάννατε εδώ; Θα σας πάω όλους στο Τμήμα, όλους.

(κλείνει η σκηνή)

Τέλος Α' επεισοδίου
της τηλεοπτικής σειράς
«Πατέρα βρήκα την γυναίκα της ζωής μου»
του Ηλία Απ. Λαδιά

ΤΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ ΤΗΣ ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

Το Παλικάρι της Κλεφτουριάς

Του Ηλία Απ. Λαδιά, Λογοτέχνη – Τεχνοκριτικού – Θεατρικού Συγγραφέα – Σεναριογράφου. Η σειρά αυτή θα απαρτίζεται από 36 επεισόδια.

Η τηλεοπτική σειρά *Το Παλικάρι της Κλεφτουριάς* αναφέρεται στην εποχή της ληστοκρατίας στην Ελλάδα, βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα και πρόσωπα που έλαβαν μέρος, είναι μια ηθογραφία αυτής με τα πρόσωπα και τους ήρωές της. Μιας εποχής με τους ιδικούς της ηθικούς κανόνες, τα μίσση, τα πάθη, τον έρωτα και το δράμα της.

Απρίλιος 2002
Ηλίας Απ. Λαδιάς

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΚΑΤ

ΣΚΗΝΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ

ΕΙΚΟΝΑ ΠΑΝΟΡΑΜΙΚΗ ΛΑΪΚΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΓΚΙΟ-
ΝΑΣ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ: Πάμε κορίτσια, άρχισε το γλέντι...

ΑΦΗΓΗΣΗ

Μία ομάδα κοριτσιών, βαδίζοντας κατέλαβαν το κέντρο της πλατείας του χωριού σέρνοντας τον χορό. Το σπίτι του τσέλιγκα Βαρδουνιώτη απέστειλε την πεντάμορφη Δάφνη, μία ψιλόλιγνη με μαύρα φρύδια, το αρχοντικό του Δημητρέλου ενός πρώην δημάρχου έστειλε την Βασιλική με τα τρελά μάτια, η Λενιώ του Λαμπράκη, ενός πρώην εφόρου και τέλος ξεχωρίζει η Αγγελική, η κόρη του Παπά Γιάννη...

Ο χορός συνεχίζεται, και στο καφενείο “η ωραία Ρούμελη”, μια παρέα παλικάριών συζητάει έντονα τα πράγματα του χωριού...

ΝΤΕΛΗΣ: Πώς παν απόψε τα κέφια ορέ παιδιά;

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Φέτο καλά πήγε η σοδειά, θα βγάλουμε καλές παράδες.
Μα Ντελή σε κοιτάζω, δεν έχεις κέφια...

ΝΤΕΛΗΣ: Απόψε έχω ντέρτια, μεγάλα ντέρτια, αχ βρε...

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Κάτσε φρόνιμα Ντελή, σαν τι τρώγεσαι. Σαν δεν σε θέλει η
Αγγέλω μη σκοτίζεσαι, πάρ’ το πια απόφαση, δεν σε θέλει...ΝΤΕΛΗΣ: Εγώ στη ζωή μου μια φορά αγάπησα, και το ’πα το ντέρτι μου,
και το ’μαθε όλο το χωριό. Το προξενικό μου το ’κοψε κι αν
δεν τολμούν να γελάσουν μπρος μου γελούνε πίσω μου ...
με ποιόν; Τον Βασίλη τον Ντελή. Αχ άτιμη γυναίκα, θα μου
το πληρώσεις αυτό...

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Σκέψου καλά μωρέ, σάλεψαν τα λογικά σου;

ΝΤΕΛΗΣ: Μωρέ παιδιά το ’πα και το ξανά μα το ’πα. Θα την κάνω
την τρέλα σήμερα (απευθύνοντας προς τον μαγαζάτορα),
φέρε κρασί απόψε ρε Καστανιώτη, εγώ πλερώνω, πίετε μωρέ
αδέρφια φάτε και ξαναματαφάτε, εγώ πλερώνω...

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Κάτσε καλά ορέ Βασίλη...

ΝΤΕΛΗΣ: Πιέστε, απόψε θα το κάψουμε... εγέλασε μαζί μου. Θα γε-

λάσω κι εγώ μαζί της, μ' ερεζίλεψε πρέπει να την ρεζιλέψω κι αφού δεν θέλει να γεννή γυναίκα μου... το αποφάσισα θα την "φιλήσω"...

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Τι θα κάνεις μωρέ, ξεκούτιασες πας να...

ΝΤΕΛΗΣ: Άσε με ορέ. Τώρα θα δείτε

(Σηκώνεται απότομα βαδίζοντας προς τον χορό... πλησιάζει τους μουσικούς δίνοντας μερικά φλουριά).

ΝΤΕΛΗΣ: Να ορέ γύφτο πάρε και παίξε...

ΜΟΥΣΙΚΟΣ: Μα...

(Σταματάει ο χορός).

ΝΤΕΛΗΣ: Παίξε ορέ μη σου φάω τ' άντερα...

(Ξαναρχίζει ο χορός, ο Ντελής απομακρύνεται από τον μουσικό και βαδίζει προς το μέρος της Αγγέλως αρπάζοντας την Αγγέλω από το μπράτσο.)

ΑΓΓΕΛΩ: Μη άσε με...

ΝΤΕΛΗΣ: Προχώρα ορέ (και την σπρώχνει, την φιλά). Να για να μάθεις να περιφρονείς εμένα, τον Βασίλη τον Ντελή.

ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΚΟΣ: Α τον άτιμο, τι έκανε...

ΝΤΕΛΗΣ: (Απευθύνοντας προς τους μουσικούς) Κοπρόσκυλα παίξτε πιο δυνατά...

(Τον πλησιάζει ο φίλος του Δυοβουνιώτης).

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Τι συμβαίνει μωρέ, τι βλέπουν τα μάτια μου με ποια χορεύεις Ντελή;

ΝΤΕΛΗΣ: Άσε με ορέ Δυοβουνιώτη, το 'πα και το 'κανα το κέφι μου.

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Σάλεψαν τα λογικά σου;

(ακούγεται μια φωνή, είναι του ξαδέλφου της Αγγέλως)...

ΧΩΡΙΚΟΣ: Σκοτώστε τον ορέ χωριανοί. Να με συμπαθάτε, τι κακό γίνηκε τώρα, κακούργε Ντελή θα το πληρώσεις αυτό που 'κανες.

(Τραβιέται πλάγια η Αγγέλω, ο Ντελής τραβάει την πιστόλα του και τραβάει ίσια για το κοντινό βουναλάκι ρίχνει μια μπαταριά και προκαλώντας τους συγχωριανούς του βγάζει μια δυνατή φωνή).

ΝΤΕΛΗΣ: Έννοια σας και θα σας σιάξω εγώ, αλλοίμονό σας κακομοίρηδες ξέρετε με ποιόν τα βάζετε; Έπρεπε να με σκοτώνετε και δεν το κάνατε, τώρα σκάψτε τον λάκκο σας και καρτεράτε με. Έλα ορέ φίλε μου Δυοβουνιώτη, να 'σαι κοντά, πλάι μου,

πάμε ορέ Δυοβουνιώτη πιο πάνω.

(Προχωρούν ακόμα πιο πάνω στην πλαγιά του βουνού πίσω ακούγοντας βλασφήμιες και όρκους για εκδίκηση. Όλοι μελετάνε την προσβολή που γίνηκε, μια φωνή ακούγεται)

ΦΩΝΗ: Να τον σκοτώσουμε τον άτιμο, εμπρός όλοι...

(Οι γνώμες διχάζονται ανάλογα με τη συγγένεια των δύο προσώπων και τις συμπάθειες... Μέσα στην σύγχυση αυτή ακούγεται ένας καινούργιος κρότος μιας πιστόλας. Αυτό δίνει την τελευταία αφορμή για την σύρραξη που ακολουθεί και γενικεύεται παίρνοντας αρκετό χρόνο... τραυματίζοντας πολλούς χωρικούς που ταμπουρωθήκανε στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές).

Αλλά στο σπίτι του Ντελή φτάνουν τα πρώτα μαντάτα.

ΚΑΤ

ΣΚΗΝΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ (στο σπίτι του Ντελή)

ΧΩΡΙΚΟΣ: Τα 'μαθες τα καθέκαστα κυρ Θανάση, τι γίνηκε στο πανηγύρι.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Σαν τι γίνηκε;

ΧΩΡΙΚΟΣ: Ο γιός σου "φίλησε" στο χορό την Αγγέλω του Πάπα Γιάννη και γίνηκε μεγάλος σαματάς, τραυματίστηκαν πολλοί χωριανοί γέροντα, μετά τον τσακωμό, ο γιόκας σου δεν έδωσε σημεία ζωής, άνοιξε η γη και τον κατάπιε...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Το παιδί μου! Πάμε μαζί για την πλατεία μην λες τίποτε στην γυναίκα μου πάμε, πάμε...

(απομακρύνονται από το δωμάτιο).

ΣΚΗΝΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ

Εικόνα με την πλατεία του χωριού. Ο πατέρας του Ντελή έχει φθάσει μαζί με το συγχωριανό του έξω από το καφενείο "η ωραία Ρούμελη" όπου υπάρχουν λίγοι συγχωριανοί, που ακόμη συζητάνε τα γεγονότα...

ΧΩΡΙΚΟΣ: Καλώς τον γέροντα, άρχοντά μου, τα 'μαθες...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: (Διακόπτοντάς τον) Ξέρω... ανησυχώ για τον γιό μου, κατά που πήγε;

ΧΩΡΙΚΟΣ: Ύστερα από αυτό κανένας δεν ξέρει κατά που πήγε... ωχ αυτές οι στιγμές...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Θα πάω τώρα. Αν τον δει κανένας σας, πέστε του να 'ρθει

σπίτι...

ΧΩΡΙΚΟΣ: Εντάξει γέροντα τράβα, τράβα στο καλό...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Ευχαριστώ χωριανοί (φεύγοντας για το σπίτι του).

ΣΚΗΝΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ (Στο σπίτι του Ντελή)

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Κυρ – Θανάση τι νέα έχεις για τον γιό σου;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Ύστερα από την τρέλα που έκαμε ποιος ξέρει το φύσημά του... Ήπιε, μέθυσε και απάνω στο μεθύσι του μας έβαλε φωτιά που μας καίει...

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Μήπως πήγε στην αδελφή του;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Δεν νομίζω, δεν τάχει καλά με τον γαμπρό μου.

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Σαν τι να 'γινε;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Ανησυχώ...

(Ακούγονται βήματα και κτύπημα της πόρτας).

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Ποιος είναι;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: (βαδίζοντας προς την πόρτα)

Ανοίγοντάς την ξεπροβάλει κάποιος.

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: (φεύγοντας) Άντε γεια κυρ Θανάση και καλά μαντάτα.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Στο καλό παιδί μου, στο καλό. (κλείνοντας την πόρτα)

ΚΑΤ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ (Στο σπίτι του Ντελή)

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Κάτσε κάτω πατριώτη να ξαποστάσεις.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Καλώς σε βρήκα κυρ Ντελή μου. (κάθεται).

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Από πούθε έρχεσαι;

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Από το Λιδωρίκι.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Για πούθε ταξιδεύεις;

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Για τα Σάλωνα. Κάποια δουλειά έχω κει, κάτι πράγματα έχω να αγοράσω και σαν βρήκα την περίπτωση πήρα απόφαση και έκανα το ταξίδι κατά δω.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Σαν τι χρωστάω την επίσκεψή σου ορέ πατριώτη;

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Τώρα θα μάθεις κυρ – Θανάση. Έχεις δύο ώρες καιρό να μαζέψεις έξι χιλιάδες δραχμές ή σε χρυσάφι, και με ένα άνθρωπο της εμπιστοσύνης σου να τα στείλεις στο Μαυρόρεμα που θα τις καρτερή ο Καπετάν Οδυσσέας ο Μαυροδήμος. Έχεις ακόμα δύο ώρες καιρό να πας να συνεννοηθείς με τον

Πάπα Γιάννη και να τον ρωτήσεις αν θα δώσει την κόρη του την Αγγέλω γυναίκα στον γιό σου τον Βασίλη, γι' αυτό το δεύτερο που σου είπα ενδιαφέρεται πολύ ο γιός σου και σε παρακαλεί να του στείλεις απάντηση. Για το πρώτο, για τις χιλιάδες δηλαδή ενδιαφέρεται ο Καπετάν Οδυσσέας. Σήκω λοιπόν και μη χάνεις καιρό.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Άνθρωπε του Θεού, ο Οδυσσέας Μαυροδήμος είναι λήσταρχος, τι σχέση έχει με τον γιό μου;

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Α, δεν σου το είπα, να στο πω. Τον γιό σου χθες το βράδυ τον πιάσαμε όμηρο και το 'παμε αν δεν μας δώσεις τα λεφτά, του γιόκα σου θα του κόψουμε το κεφάλι και θα στο στείλουμε πεσκέσι.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Δεν μου λες πατριώτη, αν ήρθες εδώ να γελάσεις μαζί μου, άσχημη ώρα διάλεξες για να το κάνεις. Αν ο γιός μου πάλι σ' έστειλε εδώ για να δει πόσο τον αγαπώ, να του πεις ότι είναι πολύ αναισθητός και ότι δεν μπορεί να κρίνει την σοβαρότητα των περιστάσεων.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Κυρ – Θανάση εμένα με στείλανε αφού πρώτα με πιάσανε όμηρο γι' αυτή την δουλειά. Ο Καπετάν Οδυσσέας Μαυροδήμος, χθες το βράδυ πέτυχε τον γιό σου στο δρόμο, που έφευγε φοβισμένος, τον γνώρισε ένας από τους ανθρώπους του που έχει πατέρα πλούσιο.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Μα είναι αλήθεια όλα αυτά;

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Αλήθεια. Α ναι, ο γιός σου κυρ – Θανάση μου, φαίνεται πως είναι ερωτευμένος με κάποια όμορφη εδώ που τη λένε Αγγέλω, μα πολύ ερωτευμένος. Γι' αυτό σαν έμαθε πως θα 'ρθω να σ' ανταμώσω, έπεσε στα πόδια μου και με παρακάλεσε να σου πω να κάνεις κάποια συνεννόηση με τον Παπά, τον πατέρα της Αγγέλως, να σου δώσουν μια απάντηση οριστική. Θα του την δώσουν για γυναίκα του ή όχι; Αν ναι θα γυρίσει στο χωριό του, αν όχι να πάρει τα μάτια του και να πάει να ζήσει αλλού και όπου πάει θα σου γράψει που θα βρίσκεται για να ξέρη η αφεντιά σου.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Έχει δικίο το παιδί. Εσύ κάνε μου τη χάρη, μείνε εδώ απέξω από το σπίτι μου. Έλα σε μια ώρα πατριώτη, και θα τα 'χω όλα έτοιμα. Γεια τώρα. Όπως είπαμε.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Εντάξει κυρ – Θανάση, όπως είπαμε.

(Και βαδίζει προς την πόρτα όπου την κλείνει ο πατέρας Ντελής).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Στο σπίτι του Παπά Γιάννη ακούγεται το κτύπημα της πόρτας. Πλησιάζει ο Παπά Γιάννης και ανοίγει την πόρτα).

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Παπά μου και εγώ και συ έχουμε την ίδια λύπη μέσα μας. Η ευτυχία των οικογενειών μας καταστράφηκε σε μία στιγμή τρέλας και πιοτού. Ο γιός μου σου έκανε δύο μεγάλα κακά. Επρόσβαλε την αγιοσύνη σου και την κόρη σου και τώρα εσπάραξε την ψυχή μου. Από τα ψες κλαίω. Αυτά τα σκέφθηκα πολύ κι ήρθα να σου πω παπά μου ότι έγινε – έγινε, περασμένα ξεχασμένα. Γνωστικός είσαι σαν φρόνιμοι και σαν νοικοκυραίοι ας δώσουμε τα χέρια μας, ας τα αρραβωνιάσουμε κι ας τα παντρέψουμε.

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: Χωρατεύεσαι κυρ – Θανάση, ή σοβαρά μιλάς;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Σου μιλάω σταράτα.

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι μου είπες να...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Να παντρέψουμε τα παιδιά μας.

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι εγώ ο Παπά Γιάννης, να δώσω την κόρη μου, την Αγγέλω για γυναίκα στον γιό σου, τι...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Ναι, αυτό είναι το φρονιμότερο και το λογικότερο.

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: Και θέλεις τώρα να σου δώσω απάντηση;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Ναι παπά μου, αν ήξερες με τι λαχτάρα περιμένω την απάντηση.

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: (τρομαγμένος) Αν θα πάει η Γη απάνω κι ο ουρανός έλθει κάτω, τότε και εγώ θα δώσω την κόρη μου στον κακούργο τον γιό σου, αυτή είναι η απάντησή μου...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Παπά μου για συλλογίσου λίγο.

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: Κυρ – Θανάση μου, την κόρη μου δεν σου την δίνω, γύρνα σπίτι και άσε μας ήσυχους.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Σαν τι να λες παπούλη;

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: Χριστιανέ μου...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Το λες σε μένα, ένα πατέρα, παπάς άνθρωπος. Παπάς που διδάσκει τους άλλους να 'ναι λογικοί, αντί συγνώμης τι δίνεις μαχαίραν;

ΠΑΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ: (Νευριασμένος) Έξω από το σπίτι μου αντίχριστε, κουβέντες πια δεν έχω μαζί σου, έξω.

(τον διώχνει).

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: (Φεύγοντας) Παπά μου, ο Θεός να σε κρίνει.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Στο σπίτι του Ντελή, στο προαύλιο, ο πατέρας του Ντελή συνομιλεί με τον επισκέπτη).

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Σε δύο ώρες ένας άνθρωπος μου θα φέρει στο Μαυρόρεμα τα λύτρα για τον γιό μου και πες στον γιό μου τον Βασίλη, ότι ο γάμος του με την Αγγέλω δεν γίνεται, γιατί δεν θέλουν οι δικοί της. Ας πάει να κάτσει αλλού. Δως του κι αυτό το χαρτζιλίκι για τα έξοδά του, πάρε και συ αυτό το ρολόγι για πεσκέσι.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Μωρέ γέρο μου, είσαι λυπημένος για τα λύτρα;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Όχι.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Τότε γιατί;

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Για την Αγγέλω, γι' αυτή ο γεροξεκούτης θα τα πληρώσει όλα μαζεμένα. Άντε τώρα, γεια σου και να προσέχεις τον Βασίλη. Γεια σου πατριώτη (φεύγοντας).

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Γεια και καλή τύχη γέροντα...

(απομακρύνεται).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Ενώ γίνονται όλα αυτά, σε ένα σταυροδρόμι του χωριού, ένα ζευγάρι νεαρών συζητάει έντονα).

ΔΑΦΝΗ: Κυριάκο...

ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Δάφνη μου...

ΔΑΦΝΗ: Πότε γύρισες στο χωριό;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Αυτή την στιγμή.

ΔΑΦΝΗ: Άργησες πολύ, άργησες να γυρίσεις Κυριάκο μου.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Άργησα οχτώ μέρες. Μονάχα σκεφτόμουν εσένα, δεν μπορούσα να ησυχάσω.

ΔΑΦΝΗ: Ψευτιές ήτανε. Δεν ήτανε αλήθειες. Ναι, τις ημέρες αυτές που έλειπες, έμαθα ότι ο Παπά Γιάννης, και κείνος του καλοφάνηκε να σε κάνει γαμβρό του, για να ξεπλύνει το κακό που τον βρήκε.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Μα τι είναι αυτά που λες Δάφνη μου;
 ΔΑΦΝΗ: Αλήθεια τα συμφώνησαν, κι εκείνη μα...
 ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Τι είπες;
 ΔΑΦΝΗ: Ο Θεός να σε φυλάξει. Αφού τα συμφώνησαν αποφάσισαν να περιμένουν να 'ρθεις. Πήγες απ' το σπίτι σου;
 ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Όχι ακόμη.
 ΔΑΦΝΗ: Κυριάκο μου, μόλις πας σπίτι, ο πατέρας σου θα σου το πει.
 ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Τι θα μου πει;
 ΔΑΦΝΗ: Ότι θα σε παντρέψει με την Αγγέλω του παπά.
 ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Ο πατέρας μου...
 ΔΑΦΝΗ: Ησύχασε, η Αγγέλω του παπά είναι φιλημένη.
 ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Τι λες;
 ΔΑΦΝΗ: Ναι. Εψές το βράδυ την ώρα του χορού, έπεσεν επάνω και την αγκάλιασε και την φίλησε ο Βασίλης ο Ντελής. Ρίχτηκαν να τον σκοτώσουν το παλιοτόμαρο... Καλύτερα έτσι για μας αγάπη μου. Τώρα άργησα. Αύριο αγάπη μου. Το βράδυ θα 'ρθεις όπως είπαμε.
 ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Ναι βέβαια.
 ΔΑΦΝΗ: Μη χτυπήσεις το παράθυρο. Σαν βρω ευκαιρία θα 'ρθω μόνη μου.

(Ξάφνου ακούγονται πυροβολισμοί)

ΔΑΦΝΗ: Παναγιά μου, τι τρέχει;
 ΚΥΡΙΑΚΟΣ: Κάπου έπιασε φωτιά, κοίταξε φαίνονται φωτιές στο βάθος.
 ΔΑΦΝΗ: Φωτιά, είναι το σπίτι του Ντελή...

(Και απομακρύνονται προς το μέρος της φωτιάς, όπου βασιλεύει πανικός και τρόμος σε όλο το χωριό).

ΚΑΤ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Το σπίτι του Ντελή και η αποθήκη του έχουν αρπάξει για τα καλά. {Πλήθος συγχωριανών του έχουν τρέξει για βοήθεια, μα προς μάτην. Τα λιγοστά μέσα που διαθέτουν δεν αποδίδουν. Τώρα ακούγονται οι φωνές του κυρ – Θανάση Ντελή μέσα από τις φλόγες}....

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Βοήθεια, σώστε με Χριστιανοί, βοήθεια.

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Τον καημένο τον γέρο, να του ρίξουν ένα σχοινί. Θα καεί.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Χριστιανοί μου καίγομαι...

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Να του βάλουμε μια σκάλα να κατέβει, κάτι πρέπει να κά-
νουμε. Βρε τον δύστυχο τον Θανάση. Τι συμφορά είναι αυτή.
Τι κάνετε μωρέ; Αφήνετε τον άνθρωπο να καεί;. Θάρρος,
φώναξε Θανάση. Θάρρος, θα σωθείς.

ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΚΟΣ: Πάει, θα καεί αυτός.

Αα.. αα.. αα (Μια φωνή ακούγεται μέσα από το σπίτι. Είναι του Θανάση
του Ντελή που υποβασταζόμενος από τον Δυοβουνιώτη βγαίνουν μέσα
από τις φλόγες...).

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Κυρ – Θανάση, φθηνά την γλυτώσαμε.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Παιδί μου, ο Θεός να σου δώσει πολλά για το καλό
που μου 'κανες.

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Κυρ Θανάση το χρέος μου, ελάτε βοηθάτε κι άλλο χριστια-
νοί να σβήσουμε τη φωτιά.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Α, καθάρματα. Θα μου το πληρώσετε ακριβά αυτό.

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ: Ησύχασε κυρ Ντελή. Θα σε πάω στον γιατρό στην πόλη.

(αρπάζοντάς τον στην πλάτη του τραυματισμένο, αναχωρεί με ένα ζώο
για την πόλη).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Βρισκόμαστε στο πανύψηλο βουνό της Γκιώνας στο λησταρχείο).

ΒΑΣΙΛΗΣ ΝΤΕΛΗΣ: Να με συγχωράτε αλλά αυτό δεν θα περάσει έτσι.

ΛΗΣΤΗΣ: Και τι σκοπεύεις να κάνης ορέ Βασίλη.

ΝΤΕΛΗΣ: Να δω μου, στέκετε αυτό

ΛΗΣΤΗΣ: Ησύχασε, ότι θέλεις θα στο κάνω.

ΝΤΕΛΗΣ: Να, μόλις πας στο χωριό, το βράδυ θα σου δώσω να κολλή-
σεις αυτό το χαρτί στο σπίτι της Αγγέλως χωρίς το ζημίωμά
σου. Να πάρει αυτό το οικογενειακό κειμήλιο. Ατόφιο χρυσό.
Παρ' το για πεσκέσι...

ΛΗΣΤΗΣ: Εντάξει Ντελή, φτιάξ' το και θα το πάρω αργότερα. (απομα-
κρύνεται).

ΝΤΕΛΗΣ: Καταραμένοι, θα μου το πληρώσετε αυτό. Φυλαχτήτε. Κα-
κομοίρηδες...

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Ο παπά – Γιάννης ευρίσκεται στο κατώφλι του σπιτιού του, διαβάζοντας ένα χαρτί που βρήκε κολλημένο στην πόρτα του που γράφει:

Εγώ ο Βασίλης ο Ντελής προς εσένα τον παπά – Γιάννη.

Η κόρη σου η Αγγέλω από σήμερα είναι δική μου. Αν τολμήσεις να σκεφθείς να την αρραβωνιάσεις ή να την παντρέψεις με κανένα δικό μας ή ξένο, θα σφάξω τον γαμβρό μπροστά στα μάτια σας, θα ρημάξω τα πρόβατά σας, θα ξεριζώσω τα δέντρα σας, θα κάψω τις θύμωνιές σου. Ή εμένα θα πάρει ή κανέναν άλλον. Γιατί έτσι το θέλω εγώ. Κάποιοι δικοί σου συγγενείς έβαλαν φωτιά και έκαψαν το σπίτι μας. Παρ' ολίγο να κάψουν τον πατέρα μου. Τους έμαθα όλους. Ήταν δώδεκα. Έναν κι έναν τώρα τους ξέρω. Πριν περάσει ένας μήνας κι οι δώδεκα θα είναι σκοτωμένοι και εσύ παλιόπαπα που πρόσβαλες τον πατέρα μου, αλλοίμονο σου. Εκατό κεφάλια να 'χεις, θα σου τα κόψω και τα εκατό.

Αυτά και καλή αντάμωση.

Βασίλης Ντελής.

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Σίγουρα θα τρελάθηκε αυτός ο ευλογημένος.

ΑΓΓΕΛΩ: (Πλησιάζοντας) Τι νέα;

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Για διάβασε εδώ να δεις. (της δίνει να το διαβάσει. Το διαβάζει και αφού τελειώνει λέει:)

ΑΓΓΕΛΩ: Α, τον άτιμο, αφού με πρόσβαλε, έρχεται τώρα να με φοβερίσει ο κακομοίρης. Δεν ξέρεις καλά την Αγγέλω του παπά. Την Κυριακή θέλουν να γίνουν οι γάμοι μου με τον Κυριάκο τον Λαμπρινό.

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Να μου ζήσης μωρέ Άγγελέ μου, λεβέντισσα. Πάω να μιλήσω για το συμπεθεριό και να τελειώσω...

ΑΓΓΕΛΩ: (Παίρνοντας και σχίζοντας την προκήρυξη) Άτιμε, όπως ξέσχισα το χαρτί αυτό, έτσι θα ξεσχίσω και την μαύρη σου καρδιά την στιγμή που θα τολμήσεις να παρουσιασθείς μπροστά μου...

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Στο σπίτι του Λαμπρινού ακούγεται κτύπος πόρτας)

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι κάνεις ευλογημένε Λαμπρινέ;

ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ: Πολλά τα έτη παπούλη. Πως με το καλό από δω;

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Την ευχή μου τέκνο μου.

ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ: Ευχαριστώ άγιε.

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Εκείνα που μιλήσαμε, Λαμπρινέ.

ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ: Α, ναι παπά μου. Μη λυπηθεί για αυτά που θα σου πω. Καλή και άξια η Αγγέλω, όμορφη και ζηλευτή. Εγώ την Αγγέλω δεν θα την παντρευτώ. Φωτιά να πέσει και να με κάψει. Την Αγγέλω την θεωρώ τίμια και ηθική. Όμως δεν φταίει αυτή. Το ριζικό της φταίει, η κακιά στιγμή. Ο Ντελής όσο ζει αυτός... Εγώ παπά μου σε συμβουλεύω δώσ' την σ' αυτόν τώρα γιατί θα είναι πολύ αργά. Θα γεννούν φονικά.

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Ποτέ. Ποτέ αυτόν. Είναι οριστική η απάντησή σου;

ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ: Οριστική παπά μου.

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Γεια σου λοιπόν... (φεύγει).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Στο σπίτι του παπά – Γιάννη. Ο Παπά – Γιάννης ανοίγει την πόρτα του σπιτιού του και εισέρχεται στο δωμάτιο...)

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν σε θέλει ο...

ΑΓΓΕΛΩ: Ποιος πατέρα;

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Ο Κυριάκος ο Λαμπρινός.

ΑΓΓΕΛΩ: Γιατί πατέρα;

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Γιατί σε έχει φιλημένη ο Βασίλης ο Ντελής.

ΑΓΓΕΛΩ: Σου το είπε ο ίδιος;

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι, ο ίδιος. Αγαπάει την Δάφνη του Βαρδουνιώτη.

ΑΓΓΕΛΩ: Ανάθεμά τον, εμένα περιφρονεί, εμένα; Που αν ήθελα έβαζα όλα τα παλικάρια του χωριού να σφαγούν μπροστά στα μάτια μου; Εμένα έδιωξες αναθεματισμένε Ντελή, τέτοιο μεγάλο κακό που μου 'κανες θα στο ξεπληρώσω. Το πώς δεν το ξέρω. Μα να μη με λεν Αγγέλω αν δεν στο ξεπληρώσω άτιμε.

(άρχισε να κλαίει).

ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ: Υπομονή κορίτσι μου, κι αν δεν είναι ο Κυριάκος ο Λαμπρινός, θα είναι κάποιος άλλος. Δόξα σοι ο Θεός δεν έχασες την ομορφιά σου. Κάνε υπομονή ευλογημένο τέκνο μου. Υπομονή.

ΚΑΤ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Ενώ διαδραματίζονται αυτά τα γεγονότα εις το Μαυρόρεμα μια τοποθεσία έξω από το χωριό και κοντά στο λημέρι του Μαυροδήμου, γνωστού αρχιλήσταρχου της περιοχής, φθάνει ο απεσταλμένος του πατέρα του Ντελή με τα λύτρα, για την απελευθέρωση του Βασίλη Ντελή).

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Αργήσατε πολύ, γιατί ορέ πατριώτη;

ΧΩΡΙΚΟΣ: Ήταν να μην αργήσω Καπετάν Οδυσσέα Μαυροδήμο. Πράγματα και θάματα γινήκαν στο χωριό απόψε.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Τον παρά τον έφερες;

ΧΩΡΙΚΟΣ: Ναι, πάρ' τον. (Και του δίνει ένα σακούλι).

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Έτσι μπράβο. Αυτό με ενδιαφέρει. Τ' άλλα όχι. Τώρα Βασίλη Ντελή είσαι ελεύθερος να πας όπου θέλεις.

ΝΤΕΛΗΣ: Εντάξει Καπετάνιο, μα πατριώτη πες μου τι γίνηκε στο χωριό;

ΧΩΡΙΚΟΣ: Πολλά και διάφορα. Πρώτα – πρώτα, ο πατέρας σου πήγε στον παπά – Γιάννη για το προξενικό σου και ο τραγόπαπας τον έδιωξε κακήν κακώς, κατάλαβες...

ΝΤΕΛΗΣ: Θα μου το πληρώσει αυτό, και οι άλλοι που μου 'καψαν το σπίτι. Τους έστειλες μαντάτο πατριώτη;

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Βασίλη Ντελή, είπα είσαι ελεύθερος.

ΝΤΕΛΗΣ: Άκουσα Καπετάνιο, δεν πάω πουθενά.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Δεν πας πουθενά;

ΝΤΕΛΗΣ: Αυτό είναι.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Και τί θα κάνεις;

ΝΤΕΛΗΣ: Θα μείνω μαζί σας.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Μαζί μας;

ΝΤΕΛΗΣ: Μαζί σας, ναι γιατί παράξενο σας φαίνεται;

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Και περισσότερο από παράξενο. Και τι θα κάνεις, που θα μείνεις μαζί μας;

ΝΤΕΛΗΣ: Θα γίνω και εγώ ληστής.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Τι λες ληστής;

ΝΤΕΛΗΣ: Ληστής Βέβαια.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Γιατί νοικοκυρόπαιδο, γιατί θέλεις στα καλά καθούμενα, χωρίς λόγο και αφορμή να γίνεις ληστής;

ΝΤΕΛΗΣ: Πρώτα – πρώτα, για να βγάλω τις έξι χιλιάδες που πήρατε από τον πατέρα μου και να του στείλω πίσω κι έπειτα έχω

λογαριασμούς με τον παπά – Γιάννη που δεν θέλει να μου δώσει την Αγγέλω γυναίκα μου και έπειτα με το συγγενολόι της Αγγέλως που 'βαλε φωτιά στο σπίτι μας και λίγο έλλειψε να κάψει τον πατέρα μου. Έπειτα τα 'χω με τα παλιοτόμαρα τους πατριώτες μου, επειδή φίλησα την Αγγέλω πήγαν να με σκοτώσουν. Όλα αυτά Καπετάν Μαυροδήμο θέλουν ξεκαθάρισμα, γι' αυτό κι εγώ θα μείνω μαζί σας ληστής. Μια φορά καρδιές θα κάψω, χήρες θα μαυροντύσω μανάδες, θα κάνω να κλάψουν και τάφους θ' ανοίξω. Αλλοίμονο σας και ξανά μανά αλλοίμονο σας κακομοίρηδες. Έτσι ξέρει να κάνει τις δουλειές του ο Βασίλης ο Ντελής. Με διώξατε από το χωριό μου και ήρθα και 'γω στα βουνά. Άνδρα της Αγγέλως δεν με θέλατε, καλόν άνθρωπο δεν με θέλατε. Πολύ καλά λοιπόν. Γίνομαι κι εγώ ληστής κι ανοίχτε τώρα τα δευτέρια σας να ανοίξω και 'γω τα δικά μου και να λογαριαστούμε.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Μωρέ Ντελή σωστά μιλάς.

ΝΤΕΛΗΣ: Σωστά κι αποφασισμένα, Καπετάν Μαυροδήμο. Δεν πάω πουθενά.

ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΥΡΟΔΗΜΟΣ: Όχι μωρέ λεβέντη, να μην πας πουθενά να μείνεις μαζί μας να γίνεις ληστής, πρωτοπαλικάρο μου. Σήμερα κι αύριο θα γίνεις ο λήσταρχος. Το λεν τα κότσια σου παλικάρι μου...

(Τότε προχώρησε λίγο μπροστά ο Ντελής κι είπε στον χωρικό απεσταλμένο του πατέρα του:)

ΝΤΕΛΗΣ: Γύρισε μονάχος στο χωριό, πήγαινε στον πατέρα μου και πες του να μην καρτερεί τον γιό του. Πες του να μη λυπηθεί γι' αυτό που κάνω και να μη φοβηθεί κανένα. Να του πεις πως σε λίγες μέρες θα τους σιάξω όλους αρχίζοντας από τον παπά – Γιάννη και τους συγγενείς του. Να του πεις πως αργότερα θα του γράψω νέα. Άντε τώρα πήγαινε στο καλό, κι όπως τα είπαμε.

(Ο χωρικός απομακρύνθηκε δίχως να βγάλει λέξη μόνο που είπε μέσα του)

ΧΩΡΙΚΟΣ: Μεγάλος που είσαι Κύριέ μου. Όλα τα περίμενα, αλλά τον Βασίλη τον Ντελή ληστή και μάλιστα πρωτοπαλικάρο του Μαυροδήμου, ποτέ μα ποτέ δεν το περίμενα. Ο γιός του Θανάση του Ντελή. Μεγάλος είσαι Κύριέ μου.

(και έφυγε για το χωριό για να αναγγείλει τα καθήκαστα στον πατέρα του Ντελή).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Ένας χωρικός στο σπίτι του Ντελή και εξιστορεί τα γεγονότα στον πατέρα του Ντελή)

ΧΩΡΙΚΟΣ: Αυτά που λες κυρ Θανάση μου, ο γιός σου τώρα βγήκε στο κουρμπέτι.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Τ' ακούς πατριώτη; Λέξη μη βγάλεις από το στόμα σου προς το παρόν. Τι λες ακόμα δεν το 'χω χωνέψει.

ΧΩΡΙΚΟΣ: Έτσι είπα κι εγώ. Ο Βασίλης το αρχοντόπαιδο. Κι όμως έτσι είναι γέροντα, κι ο Καπετάν Μαυροδήμος τον βάφτισε πρωτοπαλικάρό του...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΝΤΕΛΗΣ: Άντε τώρα. Πήγαινε στο καλό και άσε με στον πόνο μου.

ΧΩΡΙΚΟΣ: Γεια σου κυρ Θανάση. Κουράγιο και υπομονή. Γεια και καλό κουράγιο.

(απομακρύνεται κλείνοντας την πόρτα, μα βάζοντας σε πολλές σκέψεις τον κυρ Θανάση τον Ντελή)...

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ ΤΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ ΤΗΣ ΚΛΕΦΤΟΥΡΙΑΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

Αγάπης Συντρίμμια

Του Ηλία Απ. Λαδιά, Λογοτέχνη – Τεχνοκριτικού, Θεατρικού Συγγραφέα – Σεναριογράφου, Τακτικού Μέλους της Ακαδημίας Επιστημών – Γραμμάτων και Τεχνών Κατάνια Ιταλίας Νο 812.

Η τηλεοπτική σειρά *Αγάπης Συντρίμμια* θα απαρτίζεται από 65 συνολικά επεισόδια. Είναι κοινωνική σειρά της μεταπολεμικής Ελλάδας με ιστορία αγάπης, μίσους, εκδίκησης στα κοινωνικά γίνεσθαι, με υψηλά νοήματα, στην εποχή της μετανάστευσης των ελπίδων μιας γενιάς για καλύτερο αύριο, της *Αγάπης Συντρίμμια*.

Οκτώβριος 2002 Ηλίας Απ. Λαδιάς

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΡΩΤΟ

Δεκαετία του 1960.

Σε μια επαρχιακή πόλη, στα Τρίκαλα Θεσσαλίας, στο σιδηροδρομικό σταθμό ακούγονται φωνές επιβατών ... Πλησιάζει ο Βαγγέλης στην παρέα του αποχαιρετώντας τους (Ακούγεται μουσική εισαγωγή του έργου.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γεια σας φιλαράκια, γεια σας θα 'ρθω πάλι, θα ξανάρθω.

ΚΩΣΤΑΣ: Στο καλό να πας, μη μας ξεχάσεις μη μας

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Εγώ ποτέ, ποτέ. Να προσέχετε την μάνα μου, την Φωτεινή, κι όπως σας είπα θα προκόψω γρήγορα, γρήγορα.

ΚΩΣΤΑΣ: (Δακρύζοντας) Βρε παλιοσειρά, μόλις πας γράψε μας αμέσως, να πας στον ξάδελφό μου στο Μόναχο, να πας να σε βολέψει, αυτός έχει δικό του εστιατόριο, έχει γνωριμίες.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ. Α, και συ μάνα μου, να σε αποχαιρετήσω να....

ΚΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Παιδάκι μου μονάκριβο ξανασκέψου το, ξανασκέψου το.. παιδάκι μου, κι εδώ θα φτιάξουν τα πράγματα, θα....

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: (Αγκαλιάζοντάς την) Μην στενοχωριέσαι μάνα, όλα θα φτιάξουν γρήγορα θα ξανάρθω πίσω, δημιουργημένος... θα φτιάξουν όλα Μάννα, όλα.

ΚΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Μοναχογιέ μου, να δεις άμα δεν παν καλά οι δουλειές σου μην διστάσεις να γυρίσεις παιδί μου ...

(Ακούγεται το σφύριγμα του τραίνου που εισέρχεται στον σταθμό και η φωνή του σταθμάρχη)...

Οι επιβάτες για Λάρισα, Θεσσαλονίκη, εξωτερικό να επιβιβάζονται παρακαλώ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Μάνα σ' αποχαιρετώ, Κώστα πες και στα άλλα τα παιδιά θα γυρίσω και πάντα....

ΚΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ: Παιδάκι μου να προσέχεις, να προσέχεις, να μου γράφεις και να τηλεφωνάς όταν είναι ανάγκη....

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γεια σας, γεια σας και να προσέχετε την Μάνα μου, και την Φωτεινή την αρραβωνιάρα μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Καλό ταξίδι να' χεις..

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γεια σου Μάνα μου (φιλώντας την).
Γεια σου Μαννούλα μου, γεια σας παιδιά

(απομακρύνεται για το βαγόνι που μέσα απ' αυτό τους αποχαιρετά. Το τραίνο σιγοςφυρίζει και απομακρύνεται.)

Εν τω μεταξύ στην ταβέρνα ο *Χασούρας* το γλέντι ξεφαντώνει για τον αποχαιρετισμό του Βαγγέλη.

ΚΩΣΤΑΣ: Πιέτε βρε και ξαναπιέτε. Κερνάω εγώ απόψε για το φιλαράκι μας τον Βαγγέλη, που έφυγε για την Γερμανία, για το Μόναχο (φωνάζοντας) Βρε Χασούρα, έλα δω ρε μαγαζάτορα, έλα εδώ ρε Χασούρα....

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: (πλησιάζοντας) Τι φωνάζεις ρε καλόπαιδο τι θέλεις ε; Εγώ είμαι το αφεντικό, δεν θέλω φωνές δεν

ΚΩΣΤΑΣ: Βρε Χασούρα, το φιλαράκι μας «η σειρά μου» ντε, έφυγε για το Μόναχο, την Γερμανία, το σκλαβοπάζαρο...

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Τι λες βρε Κώστα, βρε το φιλαράκι μας. Μοναχογιός και τα βρόντησε κι έφυγε κι αυτός, εγώ εδώ με την Φώτω την γυναίκα μου, ακόμα να ξεκολλήσουμε ακόμα.

ΚΩΣΤΑΣ: Κοίτα, κέρασε το μαγαζί. Απόψε κερνάω και κοίτα βάλε κάνα τραγούδι το Καζατζίδη να ξεδώσουμε βρε

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Εντάξει βρε καλόπαιδο, αλλά μόλις περάσει η ώρα να του δίνετε μην έχουμε φασαρίες και τιποτα τραβήγματα με τους ασφαλίτες, κατάλαβες; Τις προάλλες κάποιος μας «κάρφωσε» κι ακόμα τραβιόμαστε, κατάλαβες; Ακόμα τραβιόμαστε.

ΚΩΣΤΑΣ: Μην στενοχωριέσαι βρε Χασούρα, μην στενοχωριέσαι... Φέρε και τιποτα μεζέδες (φωνάζοντας κάποιον που μπαίνει). Βρε Βασίλη, βρε Βασίλη, πέρνα από δω βρε φιλαράκι μου.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Βρε, βρε τι γίνεσαι βρε ξάδελφε; Τι έμαθα κερνάς, το μαγαζί, τι έγινε, έγινες Ωνάσης; Τι έγινε;

ΚΩΣΤΑΣ: Κάτσε βρε πίες, φάε, δεν τα 'μαθες; Ο Βαγγέλης έφυγε για την Γερμανία.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Τι λες, σόπα... ρε μοναχογιός και τα βρόντηξε;

ΚΩΣΤΑΣ: Είδες στα 'πα εγώ, στα 'πα, να πάμε. Τώρα θα τά 'χαμε κοινομήσει, το καλοκαίρι θα 'ρχόμασταν εδώ στα Τρίκαλα, στο παζάρι κοινομημένοι με μερσεντές. Κατάλαβες, κατάλαβες. Τις προάλλες ήρθε, ποιός, ποιός, ποιος; Ο Ντάβλας, από την Καλαμπάκα και να δεις μια μερσεντάρια, πέντε μέτρα, πέντε μέτρα, κατάλαβες.

- ΒΑΣΙΛΗΣ: Σώπα βρε τώρα, με 'φτιαξες. Βρε Χασούρα φέρε πράμα να φάμε, να πιούμε βρε.
- ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Εντάξει καλόπαιδα, έρχομαι (βάζοντας μουσική στο Τζουκ-Μποξ).
- ΚΩΣΤΑΣ: Αυτό είναι, πιες ρε Βασίλη, πιες ρε Βασίλη.
- ΒΑΣΙΛΗΣ: Στην υγεία μας ρε, στην υγεία μας, να πάνε κάτω τα φαρμάκια ντε, τα φαρμάκια.
- ΚΩΣΤΑΣ: Πιες ρε φιλαράκο στην υγεία του Βαγγέλη, να 'ναι καλά να 'ναι καλά.
- ΒΑΣΙΛΗΣ: Αυτό είναι ρε Κώστα σήκω να χορέψουμε ντε, να χορέψουμε.
- ΚΩΣΤΑΣ: Ναι, τώρα μερακλώθηκα. Όπα... (σηκώνονται από το τραπέζι με τον Βασίλη και τ' άλλα τα παιδιά, Όπα., πες τα Στέλιο, πες τα, πες τα....
- ΘΑΜΩΝΑΣ: Μπράβο βρε παλικάρι, μπράβο βρε σακαφλιά, βρε μάγκα μου θα το κάψουμε απόψε...
- ΚΩΣΤΑΣ: Αυτό είναι, απόψε θα καεί το πελεκούδι.
Θα καεί το πελεκούδι.
Βάλτο πιο δυνατά βρε Χασούρα, πλερώνουμε, πλερώνουμε...
- ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Άααλλααα..... Χορεύοντας.
- ΚΩΣΤΑΣ: Σιγά βρε παιδιά, σιγά βρε, θα πλακώσουν οι χωροφυλάκοι...
Μην φοβάσαι βρε, μην φοβάσαι...
- ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Εμένα μου λέτε εγώ θα 'χω τα τραβήγματα

(ο χορός συνεχίζεται, εξελίσσεται ο χορός, όμως ακούγονται βήματα που μπαίνουν στο μαγαζί του «Χασούρα», δύο κύριοι με πολιτικά. Πλησιάζοντας τον μαγαζάτορα αγριεμένοι.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Πιο σιγά το Τζούκ-μπόξ, πιο σιγά...

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Τι συμβαίνει, τι συμβαίνει, εδώ είναι το μαγαζί μου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Ααα! Κοίταξε να δεις εδώ, Αστυνόμος Μπέκος, κοίτα να δεις, να συνεργάζεσαι με μας, γιατί θα στο κλείσω το μαγαζί...

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Μα κυρ-Αστυνόμε μου....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Τέρμα το Τζουκ-μποξ, χαμήλωσε γιατί κάνουνε παράπονα οι πέριξ. Κατάλαβες τώρα; Μην κάνεις τον κουτό, κοίταξε και συμμάζεψε εκείνα τα παλιόπαιδα που χορεύουν, θα στο κλείσουν το μαγαζί, η ώρα κοντεύει μεσάνυχτα και το γλεντάτε ακόμα σα δεν ντρέπεστε...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Καλά κυρ-Αστυνόμε μου και θα τα κανονίσω, θα τα
(Απευθυνόμενος προς το βοηθό του)

Κοίτα Σάκη, τράβα το τζουκ-μποξ και κλείστο, κλείστο να μην τους μαζέψω όλους, όλους.

Μάλιστα προϊστάμενε, μάλιστα πάω.....

(Απομακρύνεται προς το τζουκ-μποξ και το κλείνει βιαίως).

(Ακολουθεί μια βουβαμάρα και οι θαμώνες αγανακτισμένοι διαμαρτύρονται και πρώτος – πρώτος ο Κώστας...)

(απευθυνόμενος προς τον μαγαζάτορα Χασούρα, φωνάζοντας δυνατά).

ΚΩΣΤΑΣ: Χασούρας, Χασούρας, βρε Χασούρα, έλα γρήγορα κατά δω. Τι τρέχει ρε μουτράκλα, τι τρέχει; Ποιός έκλεισε την μουσική τώρα που μπήκαμε στα κέφια.

(Δεν ακούγεται απάντηση από τον Χασούρα).

Βρε τον μάπα τον Χασούρα, βουβάθηκε βρε Χασούρα, Χασούρα, βάλε γρήγορα το Τζου-μπόξ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Για κοιτάξτε Καλόπαιδα, το γλέντι τελείωσε, μαζέψτε τα και φύγετε για το καλό σας...

ΒΑΣΙΛΗΣ: Τι μας λες, ρε γραβατάκια, ποιός είσαι συ ρε που θα μας κόψεις το γλέντι; Άκου να δειςβάλτο μπρος το μηχάνημα γιατί....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Γιατί; Καθίστε κάτω να μην σας μπουζουριάσω. Εδώ αστυνομία, ασφάλεια να κι ο αστυνόμος. εδώ κύριε Προϊστάμενε, για ελάτε κατά δω, έχουμε κάτι μαγκάκια εδώ....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Έρχομαι, έρχομαι (πλησιάζει)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ β': Να τα παιδιά εδώ διαμαρτύρονται που τους χαλάσαμε το γλέντι, το γλέντι (χαμογελώντας).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Α....Το γλέντι. Α, τα παλικάράκια από δω. Να 'χουμε καλό ρώτημα, ποιό είστε σεις; Ταυτότητα έχετε μαζί σας, Ταυτότητα.

ΚΩΣΤΑΣ: Τι συμβαίνει Κυρ-Αστυνόμε, τι κάνουμε, το ψιλογλεντάμε, το ψιλογλεντάμε μια και το φιλαράκι μας ο Βαγγέλης τις καπουλάρησε ντε για τα ξένα είπαμε να το τσούζουμε...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Καλά ντε βρε παλικάρια, μα η ώρα πέρασε από δώδεκα, ενοχλείτε τους γειτόνους και παραπονιούνται.

ΚΩΣΤΑΣ: Εντάξει κυρ-Αστυνόμε θα τα χαμηλώσουμε τα μουσικά, όμως σε παρακαλούμε κάτσε και συ στην παρέα μας δεν «δαγκώνουμε», τίποτα παράνομο τίποτα το γλεντάκι μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Καλά, καλά θα το δούμε (απευθυνόμενος) προς τον βοηθό του, έλα κατά δω βρε βοηθέ, έλα

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Ήρθα κυρ-Αστυνόμε στις διαταγές...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Για φώναξε τον «Χασούρα» να' ρθει δω γρήγορα, γρήγορα...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Αμέσως κ. προϊστάμενε (φωνάζοντας)...

Χασούρας, Χασούρας, έλα δω γρήγορα.

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: (Φοβισμένος)

Έφθασα (πλησιάζοντας). Έφθασα αστυνόμε μου... Τι με θέλετε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Άκου να δεις. Κοίτα, βάλτο το τζουκ-μποξ στα σιγανά, στα σιγανά και σε κάνα μισάωρο και κάτι ψιλά διαλύστε το ήσυχα, ήσυχα κατάλαβες, κατάλαβες; Άντε να μην σας πάρει ο διάβολος και σας σηκώσει εδώ, άντε...

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Εντάξει κυρ Αστυνόμε μου, να 'σαι καλά ο θεός να σου δίνει υγεία και προαγωγές ...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Άντε πήγαινε κι όπως είπαμε Χασούρα όπως...

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Ότι λέει ο αστυνόμες μας, ότι λέει ο νόμος ο ...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Άντε στο καλό και πρόσεχε άλλη φορά, πρόσεχε...

ΧΑΣΟΥΡΑΣ: Κατάλαβα, κατάλαβα.... στο σιγανό και μετά δρόμο ...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': (ζόρικα) Πήγαινε, πήγαινε τώρα πήγαινε να μην το μετανιώσω

ΚΩΣΤΑΣ: Κυρ – Αστυνόμε μας, Κυρ – Αστυνόμε μας, μαζί με τον βοηθό σας κοπιάστε στο τραπέζι μας, κοπιάστε...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Καλά, καλά ντε πάμε βρε βοηθέ να γλεντήσουμε και μεις λίγο. Υπηρεσία, υπηρεσία και τιποτα άλλο, τιποτα άλλο. Άντε να το ρίξουμε και λίγο έξω, μπας και πέσουν έξω τα καράβια μας ...Δε βαριέσαι βρε αδελφέ, δε βαριέσαι, πάμε κατά κει, πάμε...

ΚΩΣΤΑΣ: Μπράβο κυρ-Αστυνόμε να σε χαιρόμαστε, να σε χαιρόμαστε... Βρε καλόπαιδα πάμε να κάτσουμε, τι λέτε βρε, πάμε να κάτσουμε; (απομακρύνονται προς τα τραπέζια του γλεντιού, και κάθονται).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Τι λέτε ο Βαγγέλης της Κυρά-Βασιλικής έφυγε για το Μόναχο;

ΚΩΣΤΑΣ: Αυτός κυρ-Αστυνόμε μου, «ο αρραβωνιάρης», το φιλαράκι μας... Γιατι δεν εύρισκε τακτική δουλειά, λίγο από δω, λίγο από κει.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Τι να κάνει το παιδί, μεγάλη απόφαση. Κι μένα το παιδί μου τελειώνει το Λύκειο, μετά τι να κάνουμε βρε παιδιά, άμα

δεν το «σπρώξω» στο Δημόσιο τι να κάνω; Θέλει να πάει να σπουδάσει στην Γερμανία, πού να τα βρω τόσα λεφτά; Η γυναίκα μου δεν δουλεύει, εγώ πώς να τα βγάλω πέρα, ενοίκια, έξοδα....

ΚΩΣΤΑΣ: Έχεις δίκιο κυρ-Αστυνόμε, εμείς παιδιά του λαού είμαστε, μην κυνηγάς τον κόσμο, τον λαουτζικό. Βίβα κυρ-Αστυνόμε και βοηθέ, άντε να πάνε κάτω τα φαρμάκια, όλα να πάνε κατά διαόλου.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Βίβα παλικάρια, πιες και συ βρε βοηθέ, πιές...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Στην υγεία σας παιδιά και του κυρ Αστυνόμου και του Βαγγέλη, να 'ναι καλά εκεί που πήγε το παιδί, να 'ναι καλά...

ΚΩΣΤΑΣ: Στην υγεία σας, στην υγεία σας κυρ-Αστυνόμε, να σε ρωτήσουμε κάτι εμπιστευτικά; Τι έγινε τις προάλλες με το ξαδερφάκι μου τον Στέφανο; Τον Στέφανο.....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Αστ' αυτά Κώστα, τιποτα το σοβαρό, α.. κοίτα που το 'φερε η κουβέντα. Πρόσεχε να μην πεις τιποτα σε κανένα και βρούμε κανά μπελά, τον πιάσανε στην Αθήνα στην διαδήλωση στο Πανεπιστήμιο με κάτι χαρτιά, προκηρύξεις αναρχικές. Κοίτα μιας και είναι ξαδερφάκι σου, να προσέχει. Άμα τον ξανατσακώσουμε θα βρει τον μπελά του, του την χαρίσαμε μια, δυό. Κοίτα, μετά θα 'χει σοβαρά τραβήγματα κατάλαβες;

ΚΩΣΤΑΣ: Α.. καλά που μου τα πες. Να του πω κανα δύο κουβέντες, κανα....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Μπράβο παλικάρι μου. Άμα θα 'ρχόσουν στην Αστυνομία, μορφωμένο παιδί, θα 'χες εξέλιξη, μεγάλη εξέλιξη. Για σκέψου το παλικάρι μου, για σκέψου το...

ΚΩΣΤΑΣ: Καλά κυρ-Αστυνόμε μου, θα δούμε, θα δούμε...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Θα φας σίγουρο (ψωμί). το Δημόσιο Κώστα μου, μια και πού 'σαι λεβέντης δύο μέτρα, δύο μέτρα, να οι καλές γυναίκες με χρήμα ουρά, με χρήμα, κατάλαβες;

ΚΩΣΤΑΣ: Τι λες κυρ-Αστυνόμε μου, θα το ξανασκεφτώ... (Ακούγεται φωνή).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Για ρίξε μια βόλτα βρε βοηθέ, τι τρέχει, τι θέλει εκεί ο δικός μας, και μας φωνάζει;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Πάω, πάω κυρ – Αστυνόμε πάω (κι απομακρύνεται).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Κι όπως τα 'παμε καλόπαδο, σίγουρη δουλειά, καλή παντρεία, καλό βόλεμα. Η πατρίδα μας χρειάζεται, όποιος κι αν

είναι επάνω Κυβέρνηση, κατάλαβες; Κατάλαβες, κατάλαβες, πάντα ζήτω το Έθνος, ζήτω η Πατρίς, ζήτω ο Βασιλιάς...

ΚΩΣΤΑΣ: Κατάλαβα βρέξει χιονίσει που λεν, η караβάνα γεμίζει.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Έτσι, η караβάνα γιομάτη κι εδώ παν οι άλλοι.

ΚΩΣΤΑΣ: Θα περάσω απ' το γραφείο κυρ-Αστυνόμε θα...

(Ακούγονται βήματα κι ο βοηθός του πλησιάζει...)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Κυρ-Αστυνόμε, πάμε με ειδοποίησε ο δικός μας, έγιναν κάτι φασαρίες στις φυλακές.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Τι λες βρε, τι λες; Μπας και την «κοπάνησε» κανένας, τι έγινε; Τι έγινε:

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Β': Δεν ξέρω τιποτα, πήραμε το σήμα και πάμε να δούμε....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Προχώρα μπροστά κι έρχομαι κι έρχομαι.

ΚΩΣΤΑΣ: Τι συμβαίνει κυρ-Αστυνόμε μου, τι....

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Τιποτα Κώστα μου, τιποτα κωλοφασαρίες... θα τους σιάξω εγώ, θα τους Κώστα μου φεύγω κι όπως είπαμε, σε λίγο διαλύστε το αγόρι μου και πέρνα από το γραφείο.

ΚΩΣΤΑΣ: Ότι πείτε κυρ-Αστυνόμε, ότι προστάζει ο νόμος, η πατρίς, ο βασιλιάς.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Έτσι μπράβο παιδάκι μου, ο θεός της Ελλάδας μ' έστειλε κατά δω. Πάω τώρα κι όπως τα 'παμε.

ΚΩΣΤΑΣ: Στην ευχή του Θεού, του Θεού κυρ-Αστυνόμε...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Α': Γεια παλικάρια να 'στε καλά, καληνύχτα, καλή νύχτα (κι απομακρύνεται).

(Ακούγεται μουσική του έργου).

Όμως στο βαγόني του τραίνου που πηγαίνει στο Μόναχο ο Βαγγέλης, συνομιλεί με τους συνεπιβάτες του...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λέτε πατριώτες, ώστε έτσι και σεις πάτε για Γερμανία... για κοιτά τι σύμπτωση...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α': Έτσι είναι τα πράγματα φίλε μου, πώς σε λένε...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Βαγγέλης απ' τα Τρίκαλα Θεσσαλίας. Στα Τρίκαλα στα δύο στενά που λένε...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Β': Τι λες; Εγώ που λες πατριώτη μπήκα από την Λάρισα, δεν με πήρες χαμπάρι, κοιμόσουνά...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: (Αφηρημένα) Α, ναι ναι έχεις δίκιο.. Κοιμόμουνά κι ονειρευόμουνά...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Πως την αυγή παντρεόσουν.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Που το ξέρεις; Που;

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Έτσι που λέει ο λόγος, ο λόγος, πατριώτη μου.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ναι, έτσι είναι, τυχαία αλλά το βρήκες...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Με το καλό, με το καλό...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τώρα που εγώ πάω στο Μοναχο, εκεί έχω κάτι γνωστούς που 'χουν εστιατόριο και μόλις ψιλοβολευτώ θα 'ρθει κι η αρραβωνιάρα μου...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ: Εγώ πάω για το Ντύσελντορφ που λες Βαγγέλη. Λιγάκι δύσκολα τα πράγματα, αλλά θέλει προσοχή. Εγώ μόλις πιάσω κι άλλα φράγκα θα τις καπουλάρω, θα κατέβω πάλι πατρίδα να ανοίξω κάνα μαγαζάκι, οτιδήποτε, να βγαίνει το καρβέλι, αλλά προσοχή, θέλει οικονομία, σφίξιμο... γιατί αλλιώς δεν κάνουμε τιποτε, σφίξιμο κι όχι σπατάλες.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Έτσι είναι τα καθέκαστα... θέλει...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Έτσι για να γυρίσουμε πίσω με φράγκα, αλλιώς...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα μας φάει η μαρμάγκα, σ' ευχαριστώ πατριώτη, σ' ευχαριστώ...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Φαίνεσαι λογικό παλικάρι κι όχι πολλά ανοίγματα, όχι...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κατάλαβα, πολλά νταβαντούρια, πολλά...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Έτσι πατριώτη, η ξενιτιά είναι γερό μανίκι, γερό μανίκι σου λέω. Οι γερμανάδες μας βλέπουν μ' άλλο μάτι, μ' άλλο, κατάλαβες;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ναι πατριώτη στον πόλεμο τρώγαμε κλωτσιές, βασανισμούς, τώρα τα ίδια πράγματα, μας σκότωναν στον πόλεμο, τώρα...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Τώρα μας βλέπουν σαν σκλαβάκια, σαν μαύρους, κατάμαυρους...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται, επαναλαμβάνεται ...

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Φτου κι απ' την αρχή. Η Ελλάδα όμως φίλε μου ποτέ δεν πεθαίνει...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Έτσι είναι ποτέ δεν πεθαίνει.

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Οι δικοί μας με αγωνία μας περιμένουν ξανά, ξανά ...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Που λες, τώρα να ξαπλάρουμε πάλι γιατί είναι μακρινό το ταξίδι.

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ Α΄: Έχει δίκιο να ξαπλάρουμε και τα ξαναλέμε, Τα ξαναλέμε...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αυτό είναι, καλόν υπνάκο κι έχει ο Θεός έχει... Τα λέμε μετά, τα λέμε...

(Ακούγεται μουσική του έργου)

Προσπαθώντας να κοιμηθούν, το τραίνο διασχίζει την κοιλάδα των Τεμπών, πηγαίνοντας για την Κατερίνη – Θεσσαλονίκη. Ενώ στο σπίτι της αρραβωνιάρας του Βαγγέλη συμβαίνουν άλλα καθήκαστα....

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τα 'μαθες μητέρα; Ο Βαγγέλης έφυγε το απόγευμα για το Μόναχο.

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Τι λες παιδάκι μου, τι λες έτσι ξαφνικά, έτσι...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γιατι μητέρα, γιατι πήγε για καλύτερα μητέρα, μόλις πιάσει χρήματα θα γυρίσει να παντρευτούμε...

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Εμένα μου λες παιδάκι μου. Βρε το παλιόπαιδο έτσι κάνει ο κόσμος, ο κόσμος παιδάκι μου αρραβωνιάζεται και μετά εδώ παν οι άλλοι.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι λες μητέρα, ο Βαγγέλης νοιάζεται για μένα πολύ, μ' αγαπάει, θα παντρευτούμε, θα....

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Θα και θα. Αρραβωνιαστήκατε, μας εξέθεσε και μετά έγινε καπνός, καπνός. Τι να κάνει στην Γερμανία. Κι εδώ είχαμε σπίτι, χωραφάκια θα πάλευε κι εδώ. Τώρα άντε βρες τον. Σ' αφήνει αρραβωνιασμένη και τρέχει στην Γερμανία. Καλά, γιατί δεν μας το 'λεγε προηγουμένως, γιατί;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Εμένα μου τα 'πε, εγώ....

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Τι λες παλικόριτσο, μου τα 'κρυβες. Άντε τώρα, σύρε βρες τον...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μην ανησυχείς μητέρα, μην ανησυχείς...

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Μα γιατί σ' αρραβωνιάστηκε και γιατί δε σε πήρε μαζί του, μαζί του.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μόλις βολευτεί θα παντρευτούμε...

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Για να δούμε τρως κουτόχορτο κόρη μου. Άμα πάει εκεί δεν ξέρεις τι γίνεται, δεν ξέρεις...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μην ανησυχείς μητέρα, όλα θα γίνουν και ο γάμος και όλα... θα δεις.

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Θα το δούμε παιδί μου, θα το δούμε.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Έλα μητέρα μου να σε φιλήσω, να πάμε για ύπνο γιατί αύριο έχουμε δουλειά στο εργοστάσιο πρωϊ-πρωϊ.

ΚΥΡΑ ΔΗΜΗΤΡΑ: Α, το ξέχασα παιδί μου, καλόν ύπνο, καλόν ύπνο.

(Την φιλά στο μέτωπο).

ΦΩΤΕΙΝΗ: Καληνύχτα μητέρα, καληνύχτα.

Τέλος πρώτου επεισοδίου της τηλεοπτικής σειράς
Του Ηλία Απ. Λαδιά
Αγάπης Συντρίμια

ΜΕΡΟΣ Γ΄

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ**LA NONNA****ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΚΟΣΑ**

ΘΕΑΤΡΟ «ΠΟΛΥΤΕΧΝΟ»

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1999-2000

Συνεχίζεται για τρίτη θεατρική χρονιά η θεατρική επιτυχία του Αργεντινού συγγραφέα Ρομπέρτο Κόσα *LA NONNA*, με την πολύ καλή σκηνοθεσία του Β. Νικολαΐδη, και σε πρωταγωνιστική θεατρική απόδοση του καταξιωμένου κωμικού - σε έργο με δραματική υπόθεση Δημήτρη Πιατά. Ένας ρόλος- σταθμός στη θεατρική καριέρα του, με τη δική του θεατρική γκάμα «δημιουργεί» τις καταστάσεις της *LA NONNA*, στο οποίο η αργεντίνικη αστική τάξη δημιουργεί την εικόνα της.

Μαζί με τον Πιατά ο έξοχος ηθοποιός Κώστας Τζούμας, που συμβάλλει με το παίξιμό του στη δημιουργική παράσταση, η Λύδια Λένωση καλή στο ρόλο της, και ο Κώστας Μεσσάρης, που συνθέτει ποιοτικά την άριστη εικόνα της παράστασης.

Παρακολουθήσαμε μια ακόμα θεατρική επιτυχία του Δημήτρη Πιατά στο θέατρο «Πολύτεχνο», που δημιουργήθηκε και λειτουργεί τις τρεις τελευταίες θεατρικές σεζόν και πάντα προσφέρει στο ποιοτικό θέατρο.

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΕΡΑ**ΤΟΥ ΓΚΑΕΤΑΝΟ ΝΤΟΝΙΤΣΕΤΙ****ANNA MPOLENA**

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΘΕΑΤΡΟ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2000

Ανέβηκε στην Εθνική Λυρική Σκηνή η όπερα του Γκαετάνο Ντονιτσέτι *Άννα Μπολένα*, μία από τις καλύτερες μουσικές δραματοουργίες, σε πολύ καλή σκηνοθεσία του Βασίλη Νικολαΐδη, που συνάρπασε το κοινό με ωραίες θεατρικές εικόνες, που η μία διαδεχόταν την άλλη. Σπάνια σκηνοθεσία συνάρπασε το θεατή. Η ορχήστρα της Εθνικής Λυρικής Σκηνής συγκλόνισε το κοινό με τη μουσική διεύθυνση του μαέστρου Άλκη Μπαλτά, που μας μάγεψε με τα μουσικά δρώμενα του έργου μιας όπερας, που με θείους μουσικούς ήχους, μας οδηγούσαν στα μουσικά μονοπάτια του έργου. Την εξάισια μουσική εικόνα συμπλήρωνε η χορωδία της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, η οποία συμπλήρωνε τα συνολικά μουσικά δρώμενα

της Άννα Μπολένα, με άριστη μουσική απόδοση υπό τη διεύθυνση της κυρίας Φ. Παλαμήδη.

Οι βασικοί πρωταγωνιστές του έργου, καταξιωμένοι λυρικοί καλλιτέχνες: Δριβάλα, Χατζιάνο, Πάντος, Δρακοπούλου και ο διεθνούς φήμης μπάσος Δημήτρης Καβράκος, συνέθεταν την εξάισια μουσική άποψη της Άννα Μπολένα, και μας ταξίδευαν στα μουσικά ουράνια του μουσικού δράματος, στο οποίο η ηρωίδα θυσιάζεται στο βωμό του θανάτου για να ανέλθει στο θρόνο του Ερρίκου του Η' η ερωμένη του.

Ένα εξαιρετο μουσικό σύνολο των ερμηνευτών, μια θεατρική μουσική παράσταση που ανέβασε η Εθνική Λυρική Σκηνή, αντάξια του διεθνούς μουσικού δραματολογίου.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ

ΤΟΥ ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΛΗΡ

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ

(ΥΠΟΓΕΙΟ)

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1999

Μία από τις σπάνιες παραστάσεις- χρονικό στην πορεία του Μεγάλου Δασκάλου της θεατρικής τέχνης Καρόλου Κουν, το αριστούργημα του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ *Βασιλιάς Ληρ* σε πάρα πολύ καλή θεατρική απόδοση-μετάφραση του Διονύση Καψάλη και άριστη θεατρική σκηνοθεσία του Γιώργου Λαζάνη, Κυριολεκτικά ο Γιώργος Λαζάνης ως *Βασιλιάς Ληρ* παλεύει δημιουργώντας μέχρι το τελευταίο λεπτό της παράστασης, την αληθινή σαιξπηρική δραματική μορφή του έργου δίνοντας τον αληθινό διονυσιασμό της ύψιστης μορφής δραματικής δραματοουργίας αφήνοντας άφωνους τους θεατές με την άριστη ερμηνεία και τους θεϊκούς στίχους του Σαίξπηρ.

Ο Γιώργος Λαζάνης μετουσιώνεται στο δραματικό ρόλο του βασιλιά Ληρ, συμμετέχοντας με το δικό του ρυθμό στο παιχνίδι της εξουσίας και της τρέλας, συνάμα δημιουργεί το παιχνίδι της θεατρικής μοίρας του ήρωα, τον κατευθύνει μαγικά από την αρχή ίσα με το τέλος βγάζοντας διονυσιακή ευποία θεατρικής απόδοσης. Ο πρωταγωνιστής Γιώργος Λαζάνης μαζί με την έξοχη συμπρωταγωνίστρια Κάτια Γέρου, την Κορδέλια μαζί με τους άλλους συντελεστές, τον Τρελό, Δημήτρη Οικονόμου, προσθέτουν στη θεατρική εικόνα τη φιλοσοφία-αλήθεια στη θετική γλώσσα του

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ. Το συνολικό θεματικό έργο συμπληρώνουν επάξια με το περίφημο παίξιμό τους ο Γλώστερ, Γιάννης Δεγαΐτης, ο Κεντ, Περικλής Καρακωνσταντόγλου, η Γονερίλη, Νίνη Βοσνιακού, η Ρεγάνη, Γιάννα Μαλακατέ, ο Ώλμπανυ, Παντελής Παπαδόπουλος, ο Κορνούαλης, Κώστας Μπάσης, ο Δούκας της Βουργουνδίας, Πέτρος Λαγάτης, ο βασιλιάς της Γαλλίας, Αλέξης Σαρρηγιανίδης, ο Εδμόνδος Χρήστος Λούλης, ο Έντγκαρ, Νίκος Αρβανίτης, ο Όσβαλντ, Χρήστος Ασλανίδης, σημαντικοί ερμηνευτές που δίνουν στη θεατρική παράσταση την αληθινή θετική λάμψη στον αξεπέραστο και παγκόσμιας μορφής θεατρικό έργο *Βασιλιάς Ληρ*.

Θα ήθελα να σταθώ στην ερμηνεία της πρωταγωνίστριας Κάτιας Γέρου, της Κορδέλιας, σημαδιακής σημαντικότητας θεατρικής μορφής του έργου. Η Κάτια Γέρου δημιουργεί το ρόλο της Κορδέλιας, που αντιστέκεται στα συμφέροντα του θρόνου του Ληρ, δεν συμμετέχει στη μοιρασιά, αλλά στο τέλος «σώζει» και δικαιώνει με την κοινωνική της πράξη τον πατέρα της από τα δεινά της εξουσίας και τα συμφέροντα του θρόνου.

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ ΓΚΑΡΘΙΑ ΛΟΡΚΑ *ΓΕΡΜΑ*

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2000

Το θεατρικό αριστούργημα του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα, *Γέρμα* ανέβασε η Κεντρική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου με μεγάλη επιτυχία, σε σκηνοθεσία του καταξιωμένου σκηνοθέτη - ηθοποιού Κώστα Τσιάνου, δίνοντας στο θεατρικό κοινό τις εξάισιες θεατρικές εικόνες του δραματοουργήματος. Ένα σύγχρονο ανέβασμα με ποιοτικές εξάρσεις σε καλή μετάφραση της Τζένης Μαστοράκη, σκηνικά-κοστούμια Ι. Παπαντωνίου, πολύ καλά για τις ανάγκες του έργου και ωραία μουσική επένδυση από τον Γ. Χριστιανάκη και την εξαίσια χορογραφία του...

Η διανομή των ρόλων συντέλεσε στην άριστη απόδοση του έργου. Η καταξιωμένη με πολλές θεατρικές-κινηματογραφικές επιτυχίες πρωταγωνίστρια Μάρθα Βούρτση, με την άφθαστη ερμηνεία της, σταθμός στα θεατρικά δρώμενα. Επίσης, η Λυδία Κονιόρδου, με πολύ καλή ερμηνεία, και η Μάρω Κωνσταντάρου, με το ποιοτικό παίξιμό της, και ο Στέλιος Κυριακίδης με άριστη ερμηνεία, έδωσαν το συνολικό παίξιμο του δραματικού έργου του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα, σταθμός στα παγκόσμια θεατρικά

χρονικά, που μας δίνει καθημερινά την αιώνια ανθρώπινη σύγκρουση κοντά στη λογική και το παράλογο, στη λογική και το ένστικτο κοντά στη λογική και το πάθος.

**ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚ ΜΑΡΜΠΕΡ
*ΕΞ ΕΠΑΦΗΣ***

ΘΕΑΤΡΟ «ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΟΡΝ»
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2000

Σε άριστη μετάφραση, διασκευή και σκηνοθεσία του πρωταγωνιστή Σταμάτη Φασουλή, που μαζί με την Πέμη Ζούνη, τον Σταύρο Ζαλμά και τη Μαρία Πρωτόπαπα, παρουσίασαν τη μεγάλη θεατρική επιτυχία του ηθοποιού, σκηνοθέτη και συγγραφέα Πάτρικ Μάρμπερ, *Εξ επαφής*. Σύγχρονο, κοινωνικό, μοντέρνο έργο, εφάμιλλο του 20ού αιώνα, δροσερό, καυτό, που γίνεται ακανθώδες. Ταυτοχρόνως συναντάμε την καλή και την κακή ανθρώπινη πλευρά, το άσπρο-μαύρο, το συναγωνισμό του αρσενικού και του θηλυκού, που στο τέλος φεύγει από τη ζωή των δύο ζευγαριών. Η Άλιν (Μαρία Πρωτόπαπα), κλείνοντας δραματικά το γαϊτανάκι του έρωτα, της ευτυχίας, της δυστυχίας. Κυρίαρχος και πρωταγωνιστικός σύνδεσμος, μοναδικός κρίκος, ο Σταμάτης Φασουλής, ο αληθινός, ο πραγματικός ερμηνευτής, που από το πρώτο μέχρι το τελευταίο λεπτό αφήνει άναυδους τους θεατές. Ο Λάρυ, ο γιατρός, (Σταμάτης Φασουλής), συνθέτει, με την άριστη υποκριτική εμφάνιση και το σκηνοθετικό δέσιμο το μεγαλείο και τη μεγαλουργία του θεατρικού έργου. Άλλοτε τρυφερός, άλλοτε καυστικός, άλλοτε αληθινός, διεκδικώντας τις δύο ηρωίδες του έργου, την Άννα (Πέμη Ζούνη) και την Άλιν (Μαρία Πρωτόπαπα), σ' ένα ατελείωτο παιχνίδι στο οποίο παίζει, χάνει, κερδίζει, ρισκάρει. Παρακολουθούμε ατελείωτες στιγμές ερμηνείας, ζεστής ανθρώπινης δημιουργίας, που στο τέλος κορυφώνεται. Συμπληρώνοντας τη θεατρική εικόνα, η πρωταγωνίστρια του έργου η διανοούμενη Άννα (Πέμη Ζούνη), μπαίνοντας στη σκηνή ερωτεύεται, χάνει, κερδίζει το ερωτικό και ανθρώπινο παιχνίδι της μοίρας, που με άνετο παίξιμό της γίνεται κυρίαρχος του ρόλου συμπορεύεται μ' αυτόν, κερδίζοντας μία μεγάλη θεατρική επιτυχία ακόμα.

Ο Νταν (Σταύρος Ζαλμάς), μπαίνοντας δυναμικά, αγαπά, παίζει ανθρώπινα, διεκδικητικά, με τον δικό του γρήγορο, βάρβαρο τρόπο και διεκδικεί τη ζωή και τις δύο γυναίκες που αγαπά. Κυριεύεται από το ανθρώπινο

πάθος, το ερωτικό, προσπαθώντας να κερδίσει πάντα, μα η ανθρώπινη μοίρα και ο χρόνος δεν τον δικαιώνει χάνοντας την πραγματικότητα που δεν την βλέπει. Έξοχη ερμηνεία, που συμπληρώνει την άριστη θεατρική παρουσίαση του έργου.

Η Άλिस (Μαρία Πρωτόπαπα), με πάρα πολύ καλή ερμηνεία, μπαίνει γρήγορα στο πετσί του ρόλου της. Η καλλιτέχνις με την αληθινή πραγματικότητα της θεατρικής της μοίρας-ύπαρξης θέλει να πάρει τη θέση της στην ανθρώπινη μοίρα, στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα που δεν συγχωρεί τους «παραστρατημένους», μα όμως η μοίρα της, η πορεία της μεγαλουργεί. Όμως στο τέλος φεύγει από τη ζωή. Η Μαρία Πρωτόπαπα, με τη δυναμική της ερμηνεία και την αλήθεια του ρόλου της δημιουργεί και συμπορεύεται στο *Εξ επαφής* του Πάτρικ Μάλμπερ.

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ-ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΜΠΑΝΕΛΗ

Η αυλή των Θαυμάτων

ΘΕΑΤΡΟ «ΒΕΑΚΗ»

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1998-1999

Σηματοδοτώντας τη σύγχρονη πορεία στο Νεοελληνικό θέατρό μας, συνεχίζοντας προφητικά τους στόχους του πολιτιστικά-κοινωνικά και ανθρώπινα ο Ακαδημαϊκός - Λογοτέχνης Ιάκωβος Καμπανέλλης, δίδοντας τη συνέχεια με το μνημειώδες θεατρικό του έργο *Η αυλή των θαυμάτων*. Εκεί παρελαύνει η μεταπολεμική σύγχρονη Ελλάδα με τους χαρακτήρες της, τους τύπους της σύγχρονης αστικής τάξης, που διαμορφώνεται μέσα από την ουσία και την αποστολή του, το μήνυμα της «Αυλής των θαυμάτων» του Ιάκωβου Καμπανέλλη.

Η αυλή των θαυμάτων λειτουργεί καταλυτικά στους ήρωες του έργου, που ανέβηκε στο θέατρο «Βεάκη» με μεγάλη επιτυχία και φανέρωσε την καλή πορεία του Νεοελληνικού θεάτρου μας.

Με την άριστη σκηνοθεσία του Κώστα Τσιάνου και την άφθαστη υποκριτική ερμηνεία του, ζωντάνεψε, μέχρι το τελευταίο λεπτό την παράσταση, αφήνοντας άφωνους τους θεατές καθηλωμένους, αναβαθμισμένους από τη διανοουμενίστικη δομή του σύγχρονου Νεοελληνικού θεάτρου.

Επίσης, με την πολύ καλή ερμηνεία της πρωταγωνίστριας Μάρθας Βούρτση, που δημιουργεί στο έργο με τα δικά της ερμηνευτικά χαρίσματα και την Φιλαρέτη Κομνηνού, προσθέτοντας [αξία] στο συνολικό παίξιμο

του έργου. Επίσης, και οι υπόλοιποι συμπρωταγωνιστές ηθοποιοί δώσαν τον καλύτερο εαυτό τους στην ερμηνεία τους.

Συμπερασματικά, πρόκειται για ένα έργο που μεταφέρει μηνύματα κοινωνικού γίγνεσθαι του συνειδητοποιημένου πολίτη.

**ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΡΕΨΝΟΛΝΤΣ
ΜΟΪΡΑ ΜΠΟΥΦΙΝΙ**

ΘΕΑΤΡΟ «ΚΑΤΙΑ ΔΑΝΔΟΥΛΑΚΗ»
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2000

Το σύγχρονο θεατρικό δράμα της Άννας Ρέυνολντς, *Μόιρα Μπουφίνι* με την άριστη σκηνοθεσία της Μάγιας Λυμπεροπούλου, με πολύ καλή μετάφραση του διανοούμενου Μάριου Πλωρίτη και καλά σκηνικά του Γιώργου Πάτσα ανέβασε η πρωταγωνίστρια του θεάτρου Κάτια Δανδουλάκη, με τη μεγάλη θεατρική της πείρα και κατάρτιση. Απολαύσαμε από την αρχή μέχρι το τέλος της θεατρικής παράστασης το μεγαλείο του θεάτρου και την άριστη υποκριτική της θέση στη σκηνή του θεάτρου.

Η Κάτια Δανδουλάκη, με το πλούσιο και πληθωρικό ταλέντο της μας ταξίδεψε σε εικόνες μαγικές κι ονειρεμένες, στην ιστορία της σύγχρονης Μήδειας που συνυπάρχει πάντα μέσα μας το καλό και το κακό, συνυπάρχει το ανθρώπινο ένστικτο, που γίνεται συνάμα θηριώδες και εκρήγνυνται.

Η Κάτια Δανδουλάκη συνυπάρχει μέσα στο πετσί του ρόλου της, δίδοντας εκφράσεις δημιουργικές στο ρόλο της, αφήνοντας τους θεατές καθηλωμένους δίδοντας μια άλλη πλευρά στα θεατρικά γίγνεσθαι, μια άλλη θεατρική εικόνα του γίγνεσθαι και του κόσμου, που συγκρούεται το χθες με το σήμερα, το κακό με το κακό του ανθρώπινου χαρακτήρα. Η Κάτια Δανδουλάκη, πρόσθεσε ακόμη μια τεράστια επιτυχία στην πορεία του Νεοελληνικού θεάτρου.

**ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΤΩΝ PETER NADAS - LASZLO VIDOVSZKY
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ**

Ζωή Λάσκαρη - Απόστολος Γκλέτσος
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2000

Στο θέατρο Αθηνών ανέβηκε το θεατρικό έργο των PETER NADAS - LASZLO VIDOVSZKY *Συνάντηση*, σε έξοχη απόδοση-μετάφραση Αλεξάνδρου Λέρτα, και με θαυμάσια σκηνοθετική απόδοση του διεθνώς καταξιωμένου σκηνοθέτη διανοούμενου Ανδρέα Βουτσινά, που χρόνια τώρα στον πνευματικό θεατρικό χώρο της Ελλάδος δημιουργεί έξοχα, ζωντανά και πλάθει με την εξαίσια τεχνική δομή και κατάρτιση τους ήρωες του θεατρικού προσκήνιου, ζωντανεύοντας το θεατρικό μήνυμα της *Συνάντησης*.

Στη σκηνοθετική δομή αέρινη και δαντελένια μέχρι το τελευταίο λεπτό του έργου ο Ανδρέας Βουτσινάς διαπερνά με σωστή ακρίβεια τις ατάκες του έργου μέχρι το τέλος αφήνοντας άναυδο το θεατρικό κοινό. Πλουτίζοντας τη θεατρική απόδοση με τις έξοχες καλλιτέχνιδες, τη Θάλεια Αθανίτη στο πιάνο, την Κορίνα Παπαδοδήμα στο βιολί, την Ήβη Παπαθανασίου στο βιολοντσέλο, ξεκουράζει το θεατή για τη συνέχεια του θεατρικού αριστουργήματος, που συντελείται με τους στυλοβάτες πρωταγωνιστές του έργου τη Ζωή Λάσκαρη, η οποία μας μεταφέρει στην εξαίσια και ύψιστη θεατρική απόδοση της πνευματικότητας του έργου *Συνάντηση*, με τα άριστα νοήματα και τους διαλόγους. Εύκολα ο θεατής απογειώνεται με πλήρη σαφήνεια στη θεατρική απόδοση του έργου. Η Ζωή Λάσκαρη προσθέτει ακόμα μια τεράστια θεατρική δημιουργία στον ελληνικό θεατρικό χώρο, δρα από την αρχή μέχρι το τέλος του έργου καταλυτικά αφήνοντας άφωνο τον θεατή, που περιμένει, καθώς ξετυλίγεται το έργο, τις ατάκες με προσοχή και αγωνία, δημιουργεί την πραγματική εικόνα της μαγείας των θεάτρων, που μέσα απ' αυτό δημιουργεί παραγωγικά.

Ο Απόστολος Γκλέτσος, συμπρωταγωνιστής με έναν δικό του ιδιαίτερο δυναμικό τρόπο δίνει υψηλά νοήματα θεατρικής τέχνης, μπαίνοντας στην υπόθεση του έργου, συμπορεύεται με τη Ζωή Λάσκαρη στη *Συνάντηση* της θεατρικής πορείας και δημιουργίας του έργου. Δίνει τη δική του θεατρική άποψη και θαυμάσια θεατρική δημιουργία. Ο Απόστολος Γκλέτσος συνάμα δημιουργεί το δικό του ρόλο, μέχρι το τέλος της παράστασης.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ**ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΡΙΑΛΔΗ*****ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ - ΣΤΡΙΝΜΠΕΡΓΚ - ΣΙΜΟΝ ΝΤΕ ΜΠΩΒΟΥΑΡ***

Στη θεατρική πρεμιέρα του Πειραματικού Θεάτρου της Μαριέττας Ριάλδη, στις 3 Φεβρουάριου 2000, παρακολούθησαμε, την παράσταση σταθμός Συνομιλία Μπέργκμαν - Στρίνμπεργκ - Σιμόν ντε Μπωβουάρ. Με την πολύ καλή σκηνοθεσία, θεατρική απόδοση και άριστη ερμηνεία της Μαριέττας Ριάλδη, με τη συνολική δραματουργική κατεύθυνσή της, ξετυλίχθηκε μπροστά μας η πολύ καλή ερμηνεία του Γιώργου Γεωργιέρη που συντέλεσε στο συνολικό δέσιμο και στο παίξιμο των συμπρωταγωνιστριών του, της Ματίνας Καρρά, της Έφη Ροδίτη και της Νίτας Παγώνη, που συμπλήρωσαν με τέχνη και μπρίο την παράσταση.

Τα θεατρικά κείμενα των Μπέργκμαν, Στρίνμπεργκ, Σιμόν ντε Μπωβουάρ, Παπαδιαμάντη, Μαριέττας Ριάλδη, Καβάφη, Κάρολ Τζους Οουτς, Κικής Δημουλά, Κάλβου, Έφης Ροδίτη και Νίτας Παγώνη, συμπληρώνουν αρμονικά τη μαγική εικόνα του συνόλου της παράστασης. Η παράσταση κλείνει με το πνευματικό «μανιφέστο» της Μαριέττας Ριάλδη και του Πειραματικού Θεάτρου, του οποίου ο πνευματικός στόχος παραμένει πρωτοπόρος, μαχητικός, υψηλός, στα ιδανικά της πνευματικής επανάστασης, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την πνευματική παρακμή και κατάπτωση της παγκόσμιας διανόησης.

Η παράσταση αυτή θεωρείται πρωτοπόρα με την καθοδήγηση αλλά και το σωστό πνευματικό προσανατολισμό του διανοούμενου-καλλιτέχνη ακροατή του «ενεργού πολίτη» της μαχόμενης πνευματικής πολιτείας και διανόησης.

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ**ΤΟΥ ΑΛΕΞΕΪ ΝΙΚΟΛΑΓΙΕΒΙΤΣ ΑΡΜΠΟΥΖΩΦ*****ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ*****ΘΕΑΤΡΟ «ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ»****ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1999-2000**

Μέσα από τις σελίδες της παγκόσμιας θεατρικής δραματουργίας, φωτίζει ο Σοβιετικός συγγραφέας Αλεξέι Νικολάγιεβιτς Αρμπούζωφ, το τελευταίο θεατρικό έργο που ανέβασε, με μεγάλη θεατρική επιτυχία, το «Θέατρο Καισαριανής», τη *Φθινοπωρινή ιστορία*, στην πολύ καλή μετά-

φραση -θεατρική απόδοση του Κώστα Κοτζιά, αρίστη σκηνοθεσία, φωτισμούς του Γιώργου Ρεμούνδου, ωραία σκηνικά της Νίκης Περδίκας και τη συγκλονιστική μουσική απόδοση του έργου από τον Τάσο Καρακατσάνη. Το ρόλο της Κατιούσας Βασίλιβνας ενσάρκωσε η Άννα Φόνσου, καθιερωμένη πρωταγωνίστρια, που με σημαντικές ποιοτικές πάντα ερμηνείες, σημάδεψε ιστορικά την πορεία του Νεοελληνικού θεάτρου και κινηματογράφου. Η Άννα Φόνσου, με τη θαυμασία ερμηνεία της, που από το πρώτο μέχρι το τελευταίο λεπτό της θεατρικής παράστασης έδωσε, με τη δική της ερμηνεία, τις πραγματικές διακυμάνσεις του ρόλου της, άλλοτε τρυφερή, άλλοτε ανθρώπινη, άλλοτε δραματική, που συνεπαίρνει το θεατή, χωρίς να ανασάνει, που μαζί της ζει την *Φθινοπωρινή ιστορία*, ζει την εποχή του υπαρκτού πραγματικού σοσιαλισμού στο μεγαλείο του.

Ακόμα συμβαδίζει ερωτικά, τρυφερά και δένεται συναισθηματικά μαζί στο διάβα της ζωής με τον συμπρωταγωνιστή της Αλεξέι Νικολάγιεβιτς, Γιάννη Καρατζόγιαννη, που συνυπάρχει ζωντανά μαζί της. «Ο ιατρός του θεραπευτηρίου» δένεται μαζί της «θεατρικά» απ' την αρχή ίσα με το τέλος της παράστασης, προσπαθώντας μέσα απ' το μεγαλείο της *Φθινοπωρινής ιστορίας* να λειτουργήσει πνευματικά με την Κατιούσα Βασίλιβνα, Άννα Φόνσου, πολύ καλή θεατρική γκάμα, αλλά και με τηλεοπτικές εμφανίσεις ο Γιάννης Καρατζόγιαννης, δημιουργεί το ρόλο του με τη δική του θεατρική προσωπικότητα.

Το «Θέατρο Καισαριανής», συνεχίζοντας την προσφορά του στην ελληνική θεατρική δραματουργία στα θεατρικά ελληνικά δρώμενα, σηματοδοτεί την πορεία του με το έργο του Αλεξέι Νικολάγιεβιτς Αρμπούζωφ *Φθινοπωρινή ερμηνεία*, με την Άννα Φόνσου, στην πνευματική συμπίεση. Στην συνέχεια, μετά από την δική της συμβολή στα περιφερειακά επαρχιακά θέατρα των Αθηνών και της Ελλάδας, αλλά ακόμα και στην προσφορά της στο «Σπίτι του ηθοποιού», απόμαχου της θεατρικής ζωής.

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΜΠΑΛΕΤΟ ΟΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΥΩΝ

ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΑΡΜΕΝ

SOLO FOR TWO

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2000

Μέσα από την πολύχρονη προσφορά του το Μεγάρου Μουσικής, προσφέρει τα μέγιστα στα καλλιτεχνικά δρώμενα της πατρίδας μας. Το

μπαλέτο της Όπερας της Λυών παρουσίασε, με μεγάλη επιτυχία τις *Χίλιες και μία Κάρμεν* σε χορογραφία Μας Εκ, με τους πολύ καλούς χορευτές και σολίστες Αντώνη Φωνιαδάκη, Μ. Πλζάκοβα και Γιουνάλ Πικ. Μία από τις καλύτερες χορευτικές παραστάσεις, με έξυπνα μπασίματα στη σκηνή και πολύ καλή θεατρική σκηνική και χορευτική παρουσία συνολικά.

Το μπαλέτο της Όπερας της Λυών, διεθνής χορευτική παραγωγή, βασισμένη στη δική της χορευτική δομή από τον διεθνή καταξιωμένο χορογράφο Μας Εκ, ο οποίος δίνει μια άλλη διάσταση στα διεθνή χορευτικά δρώμενα με *Τις χίλιες και μία Κάρμεν*. Δημιούργησε μια χορευτική πανδαισία, ονειρική, άφθαστης τελειότητας. Όσοι βρεθήκαμε στο μέγαρο εκείνη τη βραδιά είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε μια ακόμα διεθνή καλλιτεχνική παρουσία του Μεγάρου Μουσικής.

ΜΕΡΟΣ Δ΄

**«ΓΝΩΡΙΜΙΑ» ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΗ ΓΙΑΝΝΗ ΣΠΑΡΤΑΚΟΥ

Μία από τις μοναδικές ελληνικές προσωπικότητες που διέπρεψαν στην Ελλάδα, και σ' όλον τον κόσμο, θεωρείται ο μουσικοσυνθέτης Γιάννης Σπάρτακος. Ο Σπάρτακος καταγράφηκε στο βιβλίο ρεκόρ των GUINNES «1996» στην σελίδα 157 για την πρώτη ελληνική διεθνή παγκόσμια επιτυχία του «1951», *Θα σε πάρω να φύγουμε*, με τίτλο *Greek Bolero*, παγκόσμια επιτυχία του διάσημου Γιάννη Σπάρτακου, με τους διάσημους Τζέι Όγκαστ, Χοζέ Μελίς, Ξεβιέτ Κουγκάτ και απετέλεσε την μουσική υπόκρουση της ταινίας *Chicago Gyncicate*. Ο διάσημος μουσικοσυνθέτης Γιάννης Σπάρτακος, δημιούργησε μεγάλες μουσικές επιτυχίες, όπως τα *Θα γυρίσεις ξανά*, *Πιτσιρίκα μου είναι μέλι*, *Αγάπη μου πού νάσαι*, *Αν είχατε τα μάτια τα δικά μου*, *Ένα φιλάκι να σου δίνω ένα φιλάκι*, *Είσαι ο κλέφτης της καρδιάς μου*, *Τόσα λόγια* και λοιπά τα οποία τραγούδησαν οι Ρένα Βλαχοπούλου, Κώστας Μανιατάκης, Ηρώ Χαντά, Τάκης Χόρν, Νανά Σκιαδά,

Με συνθέσεις του Γιάννη Σπάρτακου ξεκίνησαν οι Γιοβάννα, Γιάννης Βογιατζής, Αλέκα Κανελλίδου. Μέχρι το 1952 ο Γιάννης Σπάρτακος συνοδευόμενος από την Ρένα Βλαχοπούλου, δημιούργησε την ορχήστρα στο Μπροντγουέι Νέας Υόρκης «Sato Madrit στους 58 δρόμους της Νέας Υόρκης.

Στο ελληνικό μουσικό θέατρο δημιούργησε αξέχαστες επιτυχίες τις οποίες καταγράφω.

Θέατρο Πάνθεον 1941.

Η Ρένα Βλαχοπούλου ερμηνεύει για πρώτη φορά συνθέσεις τζαζ, όπως *Όταν σκοτεινιάζει* και *Το φιλί που χθες μου έδωσες στο στόμα*.

Θέατρο ΡΕΞ 1942.

Μουσική κωμωδία *Φάντασμα του Μετροπόλ* πρώτοι διδάξαντες Τάκης

Χόρν, Νανά Σκιαδά *Τόσα λόγια*.

Δημήτρης Μυράτ, Μαρίκα Παπαδοπούλου *Είσαι ο κλέφτης της καρδιάς μου*.

Θέατρο Περοκέ, 1943

Επιθεώρηση των Αλέκου Σακελλάριου Χρ. Γιαννακόπουλου *Τα ίδια Παντελάκη μου, Αγάπη μου πού νάσαι*, πρώτος ερμηνευτής Κώστας Μανιατάκης.

Θέατρο Περοκέ, 1943.

Ένα φιλάκι να σου δίνω, πρώτοι διδάξαντες Ηρώ Χαντά, Κώστας Μανιατάκης.

Θέατρο Περοκέ 1943 - καλοκαίρι

Επιθεώρηση Δημήτρη Γιαννουκάκη, *Ο κόσμος παρεφρόνησε, Ένα γλυκό σου νανούρισμα*

Θέατρο Μακέδου 1943 - χειμώνας.

Θίασος «Ηρώ Χαντά», «Γιάννης Σπάρτακος» θεατρικό έργο *Αν κυβερνούσαν οι γυναίκες* του Γιώργου Γιαννακόπουλου.

Κύριο μοτίβο «η λήθη», πρώτος διδάξας Βάγγος Μαράς.

«Σινέ Νειούς», Θέατρο «Άστορ», Σταδίου 1944

Κινηματογράφος και στο τέλος του φιλμ άνοιγε η αυλαία όπου παρουσιάζονταν ο Γιάννης Σπάρτακος με μεγάλη ορχήστρα τζαζ. Συμμετείχαν η αφρόκρεμα των μουσικών της εποχής, Ρένας Βλαχοπούλου, Βάγγος Μαράς, Σμαρούλα Γιούλη, Γιάννης Γκιωνάκης, Τάκης Μηλιάδης, Καζής και χορευτική ατραξιόν, είδος βαριετέ με κύριο πρωταγωνιστή την ορχήστρα τζαζ, όπως μπούκι - μπούκι, σουϊνγ. Ο πόλεμος τελείωσε εκείνο το διάστημα και την ημέρα της απελευθέρωσης των Αθηνών βγήκε η ορχήστρα του Θιάσου και έπαιζε στο δρόμο. Κύριο τραγούδι ήταν το θρυλικό πλέον *Θα σε πάρω να φύγουμε*.

Θέατρο Ούφα (Κυβέλης), οδός Μητροπόλεως, 1944

Επιθεώρηση, Σακελλάριου -Γιαννακόπουλου *WELCOME* Θίασος Άννας-Μαρίας Καλουτά. Κύριο τραγούδι *Θα σε πάρω να φύγουμε*. Στη συνέχεια ο Γιάννης Σπάρτακος αναχωρεί για διεθνή περιοδεία με συνεργάτιδα την Ρένα Βλαχοπούλου.

Κέντρο ΤΑΞΙΜ, Κωνσταντινούπολη 1946

Μπελεντιέ Καζινοσού, Διεθνές κοινό, (Μεγάλη επιτυχία) επόμενος σταθμός Λίβανος ΑΛ., Βηρυττός, επόμενο συμβόλαιο.

Αίγυπτος, Κάιρο, Κέντρο «AUBERGE LES PYRAMIDES» «Αλεξάνδρεια» «CARLTON»

Θέατρο Πάρκ, Περσία -Τεχεράνη, 1947

Στο Κάιρο και στην Τεχεράνη, προσεκλήθημεν για συναυλία στο ανάκτορο του Φαρούκ και στην Τεχεράνη στο ανάκτορο του Σάχη της Περσίας. Επειδή έλειπε η πριγκίπισσα Ασράφ για φιλανθρωπικό σκοπό, παρακάλεσε η πριγκίπισσα τον έλληνα στην Τεχεράνη, να κάνει ειδική εμφάνιση στην ελληνική Πρεσβεία. Αξίζει να σημειωθεί ότι την επομένη το μεσημέρι προσεκλήθη, ο Γιάννης Σπάρτακος και η Ρένα Βλαχοπούλου στην Στρατιωτική Λέσχη, όπου τα σερβίτσια ήταν όλα από χρυσό.

1947 Λίβανος.

Αναχώρηση με το πλοίο τύπου LIBERTY για Αμερική, Νέα Υόρκη.

Χειμώνας: Προσκεκλημένος του διάσημου θεατρικού manager *LOU LESLI* Αντικειμενικός σκοπός καινούργιο μιούζικαλ στο Μπρόντγουέι, με πρώτα ονόματα *RENA AND STRATOS*» Σόου.

Ευτυχώς είχε την τύχη ο Γιάννης Σπάρτακος να ακούει σε ραδιοφωνική εκπομπή, ταξιδεύοντας με την Ρένα Βλαχοπούλου στο Τολίγο... Οχάϊο την σύνθεση του *Θα σε πάνω να φύγουμε* να την παίξει ο πιο διάσημος σ' όλο τον κόσμο διευθυντής ορχήστρας *Xavier Cugat* με τον τίτλο *The Greek Boleros*.

1951

Η Ρένα Βλαχοπούλου επιστρέφει στην Αθήνα και ο Γιάννης Σπάρτακος συνεχίζει στην Νέα Υόρκη ως διευθυντής ορχήστρας στο πασίγνωστο *Chareaux Madrit*.

1952.

Ο Γιάννης Σπάρτακος από τον γαμπρό του κύριο Χρήστο Καρελλά, Διευθυντή Υπουργείου Δικαιοσύνης, έλαβε τηλεγράφημα ότι απεβίωσε η μητέρα του. Επιστρέφει στην Αθήνα. Ο Γιάννης Σπάρτακος δεν έμεινε και πολύ στην Αθήνα γιατί ο αξέχαστος δημοσιογράφος Γιάννης Φερμάνογλου της εφημερίδας *Βραδυνής* συνένωσε τον μαέστρο σε μια ραδιοφωνική εκπομπή με την διάσημη βεντέτα Ροζίτα Σεράνο, το αηδόνι της Χιλής, όπου αυτή η εκπομπή ήταν η αιτία να ξεκινήσουμε μια περιοδεία από Κονσέρτα σε όλη την Ευρώπη 1952 - 1957, αλλά το 1954 υπήρχε ένα κενό όπου παρακάλεσαν την Ροζίτα Σεράνο να διαθέσει τον μαέστρο Σπάρτακο για μερικές βδομάδες στο *Die Insel Club*.

Στο διάστημα αυτό ο Αριστοτέλης ΩΝΑΣΗΣ είχε έρθει στο Αμβούργο

για να παραγγείλει τάνκερ μεγάλης χωρητικότητας και εκ παραλλήλου το ιδιωτικό γιώτ Χριστίνα, όπου ο Σπάρτακος ήτανε επίσημα προσκεκλημένος από το Κίελο προς το Μόντε Κάρλο. Η επαφή με τον Ωνάση δεν τελείωσε γιατί ο Σπάρτακος έμεινε όλο το καλοκαίρι στον Πύργο τους στο Cup D' Andipres, όπου εκεί γνώρισε προσωπικά όλους τους V.I.P's. όλου του κόσμου.

1957

Επιστροφή στην Αθήνα αναλαμβάνει να επενδύσει με έμπυχο υλικό τα αστέρια της Γλυφάδας, τραγούδι Νανά Μούσχουρη, Νίκος Αντωνίου.

1959 Γ' Βραβείο Φεστιβάλ Τραγουδιού King George Hotel, του Α' Φεστιβάλ της Αθήνας με τον Γιάννη Βογιατζή το τραγούδι *Εσένα*.

Στίχοι Αλέκου Λιδωρίκη, Α' βραβείο Χατζηδάκης, *Κάπου υπάρχει η αγάπη μου*, Νανά Μούσχουρη – β' βραβείο, Πλέσσας Αστέρι - Αστεράκι Νανά Μούσχουρη.

Συνεργασία με την εταιρεία δίσκων ΦΙΝΤΕΛΙΤΥ όπου έχει αρκετούς δίσκους, Ρένα Βλαχοπούλου, Γιάννης Βογιατζής, Ζωΐτσα Κουρούκλη, Αλέκα Κανελίδου.

1962 Τατόϊ, στην του Ν. Βερνίκου ως SOLO PIANO.

Παρ' ότι η μεγάλη επιτυχία δεν συνεχίστηκε, 1963, 1964, έμεινε στο Λος Άντζελες, Καλιφόρνια. Επιστρέφοντας στην Αθήνα δέχθηκε να παίξει στο Κέντρο «ΤΑ ΚΑΣΤΡΑ» στο Επταπύργιο, με συνεργάτες την Βέτα Προέδору, Λήδα (κόρη της Δανάης), Τώνης Στρατής, Αθηνά Ζαχαροπούλου, εκεί γνώρισε την σύζυγό του Αφρούλα Λιάρου, που του χάρισε μια κορούλα την Τζίνα Σπάρτακου, Αρχισυντάκτη του περιοδικού COSMOPOLITAN.

1967 Επιστρέφει στην Αθήνα και συνεργάζεται ως διευθυντής ορχήστρας 11 χρόνια στο Ξενοδοχείο ΧΙΛΤΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

1978. Συνεργασία με το Κέντρο Amadeus Καστέλλα του Φωτάκου και ξενοδοχείο INTERCONTINENTAL επί δύο συνεχή χρόνια.

Συνεχίζει στο ΚΕΝΤΡΟ PRESEAUX της οδού Ακαδημίας μέχρι το 1995.

Στη συνέχεια βραβεύτηκε από τον Δήμο Νέας Σμύρνης και του απονεμήθηκε Χρυσό μετάλλιο, από το Δήμο Αθηναίων έλαβε το μετάλλιο της πόλεως Αθηνών, LIONS Αθηνών, συναυλίες Αγάπης ΚΑΠΗ Ν. Σμύρνης.

1984. Θέατρο Λυκαβητός Συναυλία για τα 50 χρόνια, Γιάννης Σπάρτακος, αποθέωσις του κοινού με ερμηνευτάς την Ρένα Βλαχοπούλου, Αλέκα Κανελίδου, Γιάννης Βογιατζής, Κλειώ Δενάρδου, Άντζελα Ζήλεια, Μπέσυ

Αργυράκη, Γιώργος Σωτηρόπουλος.

Βραβεύσεις, εταιρεία Θεατρικών συγγραφέων, Σύλλογος Ελλήνων Λογοτεχνών, ροταριανός όμιλος Αθηνών.

2000 Θέατρο ΠΑΡΚ, *Αλλοίμονο στους Νέους*, Αλέκου Σακελλάριου, Χρήστου Πανακόπουλου,

Μουσική, τραγούδια Μάνου Χατζηδάκι, Σουγιούλ - Γιαννίδη, Γιάννη Σπάρτακου.

Δισκογραφία C.D.

2001 Εταιρεία Universal

Γιάννης Σπάρτακος 70 Χρόνια Τζαζ.

Βιβλιογραφία: Χρυσές Μουσικές Σελίδες

Μουσικός Οίκος Πιανίσμο.

Γιάννης Σπάρτακος

Το παρόν Βιογραφικό πολιτιστικό σημείωμα του Μαέστρου

Γιάννη Σπάρτακου συντάχθηκε από τον Ηλία Απ. Λαδιά,

Λογοτέχνη - Τεχνοκριτικό.

Αθήνα, Ιούνιος 2001

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΙΩΑΝΝΑΣ ΚΩΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η Ιωάννα Κωστακοπούλου γεννήθηκε στο Βόλο Μαγνησίας. Σπούδασε ζωγραφική και διακοσμητική δίπλα στους Π. Τέτση και Π. Μοσχίδη. Το 1968 παρακολούθησε μαθήματα ζωγραφικής στη σχολή BEAUX-ARTS του Παρισιού.

Πραγματοποίησε ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής στην Αθήνα το 1976-1978, το 1980 και το 1983 και στον Πειραιά το 1982, το 1990, το 1993, το 1997 και το 1999.

Βραβεύτηκε από το Δήμο Αθηναίων και από την *Academie Internationale de Lutece* του Παρισιού το 1986 με το *Medaille d'or*.

ΚΡΙΤΙΚΗ

Η Ιωάννα Κωστακοπούλου καταφέρνει να αποδίδει, μ' έναν δικό της ρεαλιστικό τρόπο τα θέματα που την ενδιαφέρουν, πλουτίζοντάς τα με μια καταπληκτική χρωματική φρεσκάδα.

Συνθέτει με σκέψη τα αξιολογά έργα της, που το χαρακτηριστικό τους είναι η μεγάλη ευαισθησία, προσόν του αληθινού ζωγράφου.

Παρίσι 23.3.1983

Κώστας Βαλσάμης

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΛΥΡΙΚΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ - MEZZO SOPRANO ΤΗΣ ΝΙΟΒΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Θεωρείται από τις σπουδαιότερες λυρικές καλλιτέχνιδες της Ελλάδας, που διέπρεψε στην Εθνική Λυρική Σκηνή και πρωταγωνίστησε στο *Βαφτιστικό* του Σακελλαρίδη, στην οπερέτα *Χώρα του Μειδιάματος* στα *Παραμυθία του Όφμαν* του Όφενμπαχ, στο θέατρο Ηρώδου Αττικού με την ένατη Συμφωνία του Μπετόβεν με διευθυντή το Γερμανό μαέστρο Καρλμπούμ, στον *Ριγκολέτο* στο ρόλο της Μανταλένας, στην *Καβαλερία Ρουστικάνα* στο ρόλο της Λόλας, στην *Κάρμεν* του Μπιζέ, στη *Μπατερφλάν* στο ρόλο της Σουτζούκι, στο *Μάνα και Γιος*, στο *Το βασιλόπουλο*, στο *Της Άρτας το Γιοφύρι* του Μανώλη Καλομοίρη, υπό τη διεύθυνση των μαέστρων Μανώλη Καλομοίρη, Παρίδη, Καρύδη, Ευαγγελάτου.

Αποφοίτησε από το Ωδείο Καλομοίρη «Εθνικό Ωδείο», μετά από 7ετείς σπουδές και πήρε δίπλωμα μονωδίας «Άριστα» παμψηφεί και Α΄ βραβείον. Συνέχισε τις σπουδές στο Σάλτσμπουργκ Αυστρίας και στο Παρίσι και μελέτησε σύγχρονους κλασσικούς του παγκόσμιου διεθνούς δραματολογίου. Εν συνεχεία πήγε στην Ιταλία και σπούδασε 5 χρόνια στη Μουσική Ακαδημία της SANTA SICILIA DI ROMA Ρώμη και πήρε το Α΄ βραβείο της Ακαδημίας PRIMO PREMIO. Έπαιξε στα ιταλικά μελοδραματικά θέατρα και συνέχισε την καριέρα της ως σολίστ στην Εθνική Λυρική Σκηνή και εν συνεχεία, από το 1970 μέχρι το 1992, συνέχισε με ρεσιτάλ - περιοδείες στην Αμερική, Καναδά, Ευρώπη, Αφρική, στις πρωτεύουσες των κρατών μεγάλων πόλεων, συγκεκριμένα Νέα Υόρκη, Λος Άντζελες, Τορόντο, Παρίσι, Λονδίνο, Κωνσταντινούπολη, Άγκυρα, Πρετόρια, Γιοχάνεσμπουργκ, Αλεξάνδρεια, Πορτ Ελίζαμπεθ, Χαρτούμ... Στα μεγάλα λυρικά θέατρα Κάρνεγκι Χωλ, Γουίντμωρ Χωλ...

Από τις 3 Ιουλίου 1956 είναι μέλος και ιδρύτρια του Σ.Η.Μ.Ο. (Σωματείου Ηθοποιών Μελοδράματος Οπερέτας), του θεάτρου «Ολύμπια» των πρωτεργατών της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Οι Μιρέιγ Φλερύ, πρωταγωνίστρια και καθηγήτρια της Εθνικής Λυρικής Σκηνής και η Μαρίκα Καλφοπούλου, υπήρξαν οι καθηγήτριάς της.

Σήμερα, τιμητικά συμμετέχει στο Καλλιτεχνικό Συμβούλιο του Αμερικάνικου Κολλεγίου και στις πτυχιακές εξετάσεις του Εθνικού Ωδείου ως σύμβουλος - Εθνικό Ωδείο Παγκρατίου.

Στην περίοδο που πρωταγωνίστησε στην Εθνική Λυρική Σκηνή πήρε τις καλύτερες τεχνοκριτικές της εποχής του Μαμάκη καθώς και άλλων κορυφαίων της Τέχνης.

Ακόμα, στα ρεσιτάλ-περιοδείες του εξωτερικού ερμήνευσε Έλληνες και ξένους διάσημους καλλιτέχνες: Μπιζέ, Μπετόβεν, Μίκη Θεοδωράκη, Χατζιδάκη, Σακελλαρίδη και άλλους κορυφαίους της Λυρικής Τέχνης.

Τιμήθηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού, τη Διεύθυνση Καλών Τεχνών του Τμήματος Μουσικής. Το 1999 έλαβε με τιμητική σύνταξη για την προσφορά της στα μουσικά δρώμενα της Ελλάδος και στο εξωτερικό.

Το παρόν βιογραφικό πολιτιστικό σημείωμα της Νιόβης Σακελλαρίου, Λυρικής καλλιτέχνης - MEZZO SOPRANO, συντάχθηκε και κατατέθηκε στο Υπουργείο Πολιτισμού από τον Ηλία Απ. Λαδιά, Λογοτέχνη - Τεχνοκριτικό.

Wigmore Hall London

Saturday 25 February 1978

at 3 pm

NIOVI SAKELLARIOU

CONTRALTO

(LYRIC STAGE OF ATHENS)

PIANO

Mr. JOHN FRISER

TICKETS FROM: £3.00, £2.50, £1.50, £1.00

All bookable in advance from WIGMORE HALL

Box Office 935 2141

Programme

AMARILLI

GIULO CACCINI

VERGIN TUTT'AMOR

FR. DURANTE

CHANCON TRISTE

HENRI DUPARC

L'INVITATION AU VOYAGE

MIGNON (Opera) ROMANCE

THOMAS

CARMEN (Opera) ROMANCE

G. BIZET

IL TROVATORE (Opera)

VERDI

E TANTO CEPERICOL CHIO

WOLF FERRARI

RISPETTO

WOLF FERRARI

DOS CANTARES POPULARES

FERN. OBBRANDOS

INTERVAL

ANASTASIA

TH. KARIOTAKIS

TO NANOURISMA

G. KASASSOGLOU

SERENATA

G. GEORGIADIS

4 GREEK SONGS (Popular)

MAURICE RAVEL

With Compliments and best wishes

From

N. J. PATERAS SONS LTD. (SHIPBROKERS).

OLYMPIC AIRWAYS.

HARRY F. DEMETRIOU.

NICHOLAS BROTHERS (TRAVEL) LTD.

EPIROTIKI LINES

CHIOS NAVIGATION CO. LTD.

CYPRUS, 213 Regent Street, London.

Printed by PYGMALION PRESS LTD. 42 ARLINGTON ROAD
LONDON NW1 Tel. 387 7742

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΈΡΓΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Τις σελίδες της ιστορίας της ελληνικής Λογοτεχνίας κοσμεί μια από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της ελληνικής διανόησης, ο Διονύσιος Σολωμός, ποιητής με εθνική αλλά και παγκόσμια εμβέλεια.

Με το έργο του σφράγισε την πνευματική ζωή κατά την διάρκεια του 19^{ου} αιώνα και πρόσφερε ποιητικά έργα αθάνατα μέσα από τα οποία παρελαύνει η αναγέννηση και η απελευθέρωση ενός μεγάλου έθνους, του έθνους των ελλήνων. Οι έλληνες, αποτινάζοντας τον τουρκικό ζυγό, δημιουργούν το νεοελληνικό ελληνικό κράτος μετά από τέσσερις αιώνες τουρκικής σκλαβιάς. Ο Διονύσιος Σολωμός αποτέλεσε έναν από τους μεγάλους πνευματικούς οδηγούς του έθνους μας.

Το έργο του περικλείει την ελληνική ιστορία σηματοδοτώντας τους προσανατολισμούς του. Με σεβασμό υποκλινόμαστε στο μεγαλείο του εκτιμώντας βαθύτατα την προσφορά του, προσφορά δημιουργική, πολιτιστική, παραγωγική, εθνική.

Στρεφόμαστε στο έργο του για να αντλήσουμε την δύναμη εκείνη που θα μας βοηθήσει για να γίνουμε πιο μεγάλοι, πιο σπουδαίοι, πιο σημαντικοί. Προσωπικά οφείλω πολλά στην ποίησή του, η οποία με ενέπνευσε στην πνευματική μου πορεία, τα ιδανικά, οι αξίες και τα οράματά του γαλούχησαν το έργο του. Πιστεύω ότι κρατούμε επάξια την σκυτάλη του και ότι ο 20^{ος} αιώνας διαθέτει πνευματικούς αγωνιστές έτοιμους να πατάξουν εκ των έσω εκ των έξω κάθε ξένη πνευματική επιβολή.

1798- 1857

Κλείσε την ψυχή του στην Ελλάδα και θα αισθανθείς μέσα σου να λαχταρίζει κάθε είδος μεγαλείου.

Διονύσιος Σολωμός

Ο εθνικός μας ποιητής, του οποίου οι πρώτοι δάσκαλοι του στην Ζάκυνθο ήταν ο Ν. Κασσιμάτης και ο Αντώνιος Μαρτελάος. Ο χαρακτήρας και η μόρφωση που πήρε από τον Ιταλό δάσκαλό του αββά Σάβτο Ρόσση που είχε πάει εκεί σαν πολιτισμός πρόσφυγας. Αργότερα στην Ιταλία σπουδάζει Νομικά και φιλολογία, αλλά ο Σολωμός τελικά αφιερώνεται στην καλύτερη τέχνη των επιστημών, την ποίηση, όπου γνωρίζεται με τους ποιητές Μοντάνι, Ζόρτι, Μόντι, Παρίνη και τον Ούγκο Φώσκολο.

Ο Σολωμός επιστρέφει στην πατρίδα του, μελετάει την ομιλούμενη

γλωσσα και την Γραμματική της. Διαβάζει τα έργα του Θεόκριου, των αρχαίων κλασικών, του Πλάτωνα και Θουκυδίδη, των Αλεξανδρινών, των Ρωμαϊκών χρόνων και των βυζαντινών. Ο αγώνας του 1821 τον ενέπνευσε και τον Μάιο του 1823 γράφει τον Ύμνο εις την Ελευθερίαν. Ο ύμνος, αποτελούμενος από 158 τετράστιχα τυπώθηκε το 1824 στο Μεσολόγγι, μαζί με την συλλογή των δημοτικών τραγουδιών, από τον Γάλλο φιλόλογο Φωριέλ. Ο Σπυρίδων Τρικούπης πήρε τον εθνικό μας Ύμνο για να τον διαβάσει ανέκδοτο ακόμα εις τον Λόρδο Βύρωνα μα δεν πρόλαβε. Ο φιλέλληνας ποιητής είχε κλείσει τα μάτια του. Τον μελοποίησε ο Νικόλαος Μάντζαρος, αργότερα μελοποίησε και τα ποιήματά του Σολωμού *Η Φαρμακωμένη*, τις δύο πρώτες στροφές του *Ύμνου εις Μπάυρον*, *Η αυγούλα*, *Η Ξανθούλα*, *Η ευρυκόμη*, *Άκου εν όνειρο ψυχή μου*, *Άνθια θυμούμαι πέφτανε και άλλα*.

Το 1864 με την κάθοδο του Βασιλικά Γεωργίου του Α΄ καθιερώθηκε ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν σαν Εθνικός μας Ύμνος. Τότε ενώθηκαν και τα Επτάνησα με την Ελλάδα.

Το 1825 γράφει το λυρικό ποίημα *Εις τον θάνατον του Λόρδου Μπάυρον* και το αριστοτεχνικό εξάστιχο *Η καταστροφή των Ψαρών*, Τον όρκο του *Μάρκου Μποτσαρη*, τους *Ελεύθερους Μπότσαρη*, τους *Ελεύθερους Πολιορκημένους* και τα λυρικά ποιήματα *Η Ξανθούλα*, ο *Πόρφυρας*, ο *Λάμπρος*, η *Φαρμακωμένη*, *Εις κόρη η οποία ανετρέφετο εις μοναστήρι* και άλλα.

Η ποίησή του μπορεί να διαιρεθεί στη ζακυνθινή περίοδο, στα πατριωτικά ποιήματα, στην εποχή που έμεινε στην Κέρκυρα, τα σατιρικά του. Το σύνολο του ποιητικού έργου του Σολωμού εκδόθηκε από τον Ιάκωβο Πολυλά.

Τα έργα του αν και λίγα ποσοτικά θεωρούνται ισάξια, ακόμα και ανώτερα των λυρικών ποιητών της Ευρώπης. Τη σολωμική ποίηση μελέτησαν ο Νικόλαος Τωμαδάκης, ο Λίνος Πολίτης, ο Γεώργιος Ζώρας, ο Κώστας Καιροφύλας, ο Κώστας Παπανικολάου και πολλοί άλλοι. Ο εθνικός βάρδος ξεψύχησε στις 9 Φεβρουαρίου του 1815 ψιθυρίζοντας, «φως το χέρι, φως το πόδι κι όλα γύρο σου είναι φως».

Ο Παλαμάς για τον Σολωμό είπε:

Δεν ξέρω αν βρίσκεται γι' άλλη λογοτεχνία ποιητής μ' έργα έτσι λιγοστά κι έτσι μισοκάμωτα όμοια γερός και πλούσιος και σημαντικός σαν τον Σολωμό.

Θα ακούσουμε τον Εθνικό μας ύμνο. (Ακολουθεί η Απαγγελία).

Το Μεσολόγγι έπεσε την άνοιξη. Ο ποιητής παρασταίνει την φύση με στοχασμό. Η ωραιότητα της φύσεως που περιτριγυρίζει τους πολιορκημένους να κρατήσουν την [...].

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟ

Δευτέρα 19/12/1994

Αξιότιμοι εκπρόσωποι του πνευματικού κόσμου, διοργανωτές, πνευματικοί μας σύντροφοι,

η αποψινή βραδιά για τους κορυφαίους πνευματικούς δημιουργούς είναι ιδιαίτερη τιμή για μένα αναφερθώ στο πολυποίκιλο και δημιουργικό- πνευματικό έργο του Γιάννη Ρίτσου, που όμως ακόμα ανταποκρίνεται στον κοινωνικό προβληματισμό της μεταπολεμικής γενιάς και της γενιάς της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας.

Ο κοινωνικός προβληματισμός του σύγχρονοι επαναστάτη- δημιουργού αντανakλά την ιδεολογία του συνειδητοποιημένου πολίτη της μαχόμενης ποίησης και συνάμα της λογοτεχνίας μας. Ακόμα δε στον θεατρικό και πεζό λόγο, συναντάμε την ιδιομορφία της ποιητικής και θεματικής μορφής του «συνειδέναι» και μέσα απ' αυτήν ο Γιάννης Ρίτσος διεισδύει από την ανθρώπινη μαχητική παρουσία πλούσια, πολύπλοκη και ελπιδοφόρα. Μέσα από την ενεργητική και μαχητική λογοτεχνική και αγωνιστική πορεία καταξιώνει τα λογοτεχνικά «γίνεσθαι» και προβάλλει την πνευματική Ελλάδα στην παγκόσμια κουλτούρα.

Στο συνολικό έργο του ο προβληματισμός συναντά την μορφή του ιδανικού πεπρωμένου στην αισθητική αξιολόγηση της πνευματικής ιδιομορφίας, τη φιλοσοφική άποψη και την αισθητική τους προβολή. Από την αισθητική λογοτεχνική άποψη προσπαθεί και πετυχαίνει να δώσει καθάρια μορφή στα βιώματα, στην αντίθετη άποψη, για τα κατεστημένα για να φθάσει στα υψηλά νοήματα της ζωής, αντιπαλεύοντας την καθεστηκυία τάξη και τα απάνθρωπα συμφέροντα της αστικής τάξης. Τρυφερά ερωτικός και συνάμα οραματιστής του αύριο, αντιπαλεύει για τα δίκαια και τα οράματα ενάντια στο κοινωνικό κατεστημένο, για να πλησιάσει τους στόχους της ανθρώπινης ιδανικά μορφής.

Το θέμα ζωής- θανάτου- ύπαρξης ποιητικής στο έργο του Γιάννη Ρίτσου αναζητάει την ύπαρξη – δικαίωση του ανθρώπου μέσα από την ύπαρξη- συνείδηση του ατόμου στην σύγχρονη κοινωνία, όπου αναλύοντας την ιδεαλιστική μορφή μέσα από την ύπαρξη του, γίνεται και μετουσιώνεται στην υπαρξιακή θεώρηση.

Ο Γιάννης Ρίτσος αποτελεί τον μεγάλο φωτοδότη των ελληνικών γραμμάτων δείχνοντας τους ορίζοντες, τα όρια, τις δυνατότητες και την δύναμη του νεοελληνικού πολιτισμού. Στέκεται στις επάλλξεις των λαϊκών και κοι-

νωνικών αγώνων και δίνει τη μάχη της τιμής και του καθήκοντος μέσα από στίχους που αποτελούν κορυφαίες εξάρσεις του νεοελληνικού πνεύματος.

Η κοινωνική αντίληψη είναι χαρακτηριστικό του έργου του Ρίτσου, ένα έργο που αποτελεί τιμή για την Ελλάδα διεθνώς και επηρεάζει την παγκόσμια λογοτεχνία. Από τον Όμηρο μέχρι το Ρίτσο η ελληνική ποίηση παρουσιάζει δύναμη και μοναδική τελειότητα, κρύβοντας μέσα τους ύψιστους φιλοσοφικούς στοχασμούς και θέσεις που εξοπλίζουν συνειδήσεις στον πόλεμο, ενάντια στην ύλη και στην παρακμή.

Ο Γιάννης Ρίτσος μένει αθάνατος στην σκέψη μας, σύμμαχος και οδηγός στους πνευματικούς αγώνες μας και η αποψινή βραδιά αποτελεί μια απόδειξη της συνεχούς επικοινωνίας μας μαζί του.

Μεγάλε μας δάσκαλε και πνευματικές μας σύντροφε, Γιάννη Ρίτσο, απόψε όλοι μας γίναμε μάρτυρες του πνευματικού σου έργου.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Ηλίας Λαδιάς

Γενικός Γραμματέας της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών
19-12-1994

Αντεπιστέλλον Μέλος της Ακαδημίας Επιστημών, Γραμμάτων,
Τεχνών Ιταλίας.

Κολλέγιο Ανθρωπιστικών Επιστημών

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

Είναι ιδιαίτερη τιμή που ασχολήθηκα με το έργο του μεγάλου ποιητή Κώστα Ουράνη, ενός εκ των σημαντικότερων ποιητών.

Ο ποιητής εργάσθηκε πολλά έτη ως δημοσιογράφος, διατελέσας Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στη Λισσαβώνα, τιμώντας την Ελληνική διπλωματία, όπου έγραψε και μελέτησε την ισπανική και πορτογαλική λογοτεχνία.

Έγραψε τα κορυφαία έργα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, όπως: *Νοσταλγίες*, *Σαν όνειρα*, *Μορφαί και τοπία της Ισπανίας*, *Ταξίδια στην Ελλάδα*, *Γλαυκοί δρόμοι Αδριατική-Μεσόγειος-Αίγυπτος-Παλαιστίνη*.

Μέσα απ' τον ποιητικό δημιουργικό του λόγο, ο ποιητής Κώστας Ουράνης δημιουργεί ένα δημιουργικό πνευματικό οπλοστάσιο της σύγχρονης πνευματικής κοινωνίας της Νεοελληνικής μας λογοτεχνίας, που ανθεί και μεγαλουργεί.

Κώστας Ουράνης, μια σύγχρονη ποιητική μορφή της Νεοελληνικής ποιητικής μεγαλοσύνης. Μεγάλου πνευματικού αναστήματος, κορυφαίος λογοτέχνης που επηρέασε σημαντικά τους σύγχρονους ποιητές και τους νεώτερούς του, τη γενιά και του 1920, με την ποιητική του συλλογή *Νοσταλγίες* (1920). Είχε δημοσιεύσει προηγουμένως δύο συλλογές, μία άλλη με τον τίτλο *Αποδημίες*.

Ο Κώστας Ουράνης στα ταξίδια ψάχνει και αναζητά στην αφήγηση της ζωής. Από την συνεχή καθημερινή σχολή προσπαθεί να φύγει προς την πνευματική λύτρωση. Ταξιδεύει μέσα από τους στίχους του και αναζητά το κοσμοπολίτικο πνεύμα που αφηγείται, που μένει ανεξίτηλα στη σύγχρονη Νεοελληνική λογοτεχνία.

Με τις ταξιδιωτικές του κινήσεις και εντυπώσεις *SOLY SOMBRA* για την Ισπανία, *Γλαυκοί δρόμοι* για τη Μεσόγειο... που με λυρικό τόνο και μεσογειακή μεγαλοπρέπεια δίνει τον ποιητικό λόγο παραστατικά, την αλήθεια και τη μεγαλοπρέπεια της ζωής.

ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ
ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ ΕΝΑ ΠΕΝΘΙΜΟ...

Θα πεθάνω ένα πένθιμο του φθινόπωρου δείλι
μες την κρύα μου κάμαρα, όπως έζησα μόνος
στην στερνήν αγωνία μου τη βροχή θε ν' ακούω
και τον κούφιο τον θόρυβο που ανεβάζει ο δρόμος.

Θα πεθάνω ένα πένθιμο του φθινόπωρου δείλι
μέσα σ' έπιπλα ξένα και σε σκόρπια βιβλία.
Θα με βρουν στο κρεβάτι μου, θα ναρθεί ο αστυνόμος,
θα με θάψουν σαν άνθρωπο που δεν έχει ιστορία.

Απ' τους φίλους που παίζαμε πότε πότε χαρτιά
θα ρωτήσει κανένας τους έτσι απλά: «Τον Ουράνη
μην τον είδε κανείς; Έχει μέρες που χάθηκε!...»
Θ' απαντήσει άλλος παίζοντας: «Μ' αυτός έχει πεθάνει».

Μια στιγμή θα κοιτάξουνε ο καθένας τον άλλο,
θα κουνήσουν περίλυπα και σιγά το κεφάλι,
θε να πουν: «Τ' είν' ο άνθρωπος!... Χτες ακόμα εξούσε!»
και βουβά το παιχνίδι τους θ' αρχινήσουνε πάλι.

Κάποιος θάνατι συνάδελφος στα «ψιλά» που θα γράφει
πως «προώρως απέθανεν ο Ουράνης στην ξένην,
νέος γνωστός εις τους κύκλους μας, πούχε κάποτ' εκδώσει
συλλογή με ποιήματα πολλά υποσχόμενην».

Κι αυτός θάνατι ο στερνός της ζωής μου επιτάφιος.
Θα με κλάψουνε βέβαια μόνο οι γέροι γονιοί μου
και θα κάνουν μνημόσυνο με περίσιους παπάδες
όπου θάνατι όλοι οι φίλοι μου κ' ίσως ίσως οι οχτροί μου.

Θα πεθάνω ένα πένθιμο του φθινόπωρου δείλι
σε μια κάμαρα ξένη, στο πολύβοο Παρίσι,
και μια Καίτη θαρρώντας πως την ξέχασα γι' άλλην
θα μου γράψει ένα γράμμα – και νεκρό θα με βρίσει...

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΤΑΣΟ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ

Ο Ακαδημαϊκός - Λογοτέχνης Τάσος Αθανασιάδης κοσμεί τις σελίδες της ιστορίας της Ελληνικής Λογοτεχνίας. Πρόκειται για μία από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της ελληνικής και παγκόσμιας διανόησης, ο συγγραφέας με εθνική και παγκόσμια εμβέλεια. Με το τεράστιο πνευματικό έργο του σφραγίζει την πνευματική ζωή του αιώνα μας, προσφέροντας έργα αθάνατα, μέσα από τα οποία παρελαύνει η πνευματική αναγέννηση. Με πνευματικό οδηγό στα σημαντικά και διδαχτικά έργα του την ποιότητα, τον προσανατολισμό του σύγχρονου δημιουργού, την Χριστιανική Ηθική, τα πρότυπα της πνευματικής κοινωνίας, των εθνικών ιδεωδών, τη δημιουργική, πολιτιστική προσφορά, παραγωγική και εθνική παρακαταθήκη στον Έλληνα αναγνώστη και στην παγκόσμια διανόησιν, δημιουργεί τα μηνύματα που προβάλλουν τα μέγιστα εθνικά ιδεώδη της πνευματικής Ελλάδας και της παγκόσμιας κουλτούρας.

Στο πνευματικό έργο του Ακαδημαϊκού - Λογοτέχνη Τάσου Αθανασιάδη, συναντάμε την πραγματική και αισθητική πραγματικότητα, της πνευματικής προσφοράς, την τέλεια φιλοσοφική άποψη και την πνευματική προβολή του ιδανικού πνευματικού λόγου και άποψης. Ο πνευματικός του λόγος φτάνει στα υψηλά νοήματα και στην δικαίωση του πνευματικού ανθρώπου, μετουσιώνοντας την πνευματική υπαρξιστική θεώρηση της πνευματικής συλλογιστικής δείχνοντας τους πνευματικούς ορίζοντες, τις δυνατότητες του νεοελληνικού πολιτισμού, που αποτελούν κορυφαίες εξάρσεις της «Πλατωνικής Πολιτείας» και ιδεωδών.

Είναι μέγιστη η κοινωνική αντίληψη του πνευματικού του έργου του Ακαδημαϊκού - Λογοτέχνη Τάσου Αθανασιάδη, που τα έργα του μεταφρασμένα στο εξωτερικό αποτελούν κόσμημα για την Ελλάδα. Με τα πνευματικά του πονήματα και τους ύψιστους φιλοσοφικούς του στοχασμούς επηρεάζει διεθνώς την παγκόσμια λογοτεχνία.

Μέσα από τα πνευματικά του έργα συνυπάρχουν τα ιδανικά, οι αξίες και τα οράματα που γαλούχησαν πνευματικές γενιές και συνεχίζουν να συναρπάζουν στους νεώτερους χρόνους και να παίζουν τον πρωτεύοντα ρόλο στα πνευματικά δρώμενα της πατρίδος μας.

Το δημιουργικό και πολυποίκιλο πνευματικό και Εθνικό έργο του Ακαδημαϊκού - Λογοτέχνη Τάσου Αθανασιάδη ανταποκρίνεται στον πεζό λόγο στον ιερό, πνευματικό λόγο, συναντώντας την πλούσια πλοκή της

ποιοτικής θεματικής, μέσα από την πνευματική παρουσία πλούσια και ελπιδοφόρα, Έτσι, π πνευματικός του λόγος καθάριος δίνει μηνύματα πνευματικής προσφοράς. Για τις πνευματικές του διατριβές στον Ντοστογιέφσκι και τον Τολστόι, παρακολουθούσαμε με δέος και συγκίνηση τον πλούσιο αφηγηματικό του λόγο, παραδίνοντας την λογοτεχνική του προσφορά.

ΒΑΡΒΕΡΗ-ΒΑΡΡΑ ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Μια από τις ξεχωριστές γυναικείες προσωπικότητες του αιώνα μας, μαχητική με πλούσιο αγώνα χρόνων στην ενεργή συνδικαλιστική λογοτεχνία και στη διανόηση της πατρίδας μας και σ' όλον τον κόσμο, πολυβραβευμένη από τις Διεθνείς Ακαδημίες και τα Πανεπιστήμια και τα κέντρα της διεθνούς διανόησης. Ιδρύτρια και πρόεδρος της Δ.Ε.Ε.Π (Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών), πρόεδρος της Επιτροπής Αντιναρκωτικού αγώνα Λογοτεχνών, ιδρύτρια και πρόεδρος της Διεθνούς Ακαδημίας Γραμμάτων και Τεχνών *Θεά Αθηνά* και μα από τις ξεχωριστές προσωπικότητες που με δικές τις πρωτοβουλίες πλαισίωσε εκατοντάδες βιβλιοθήκες ιδρυμάτων της Ελλάδας και του εξωτερικού.

Μαχόμενη, ηγετική προσωπικότητα, έδωσε και δίνει πάντα αγώνες πλάι στα αιτήματα των λογοτεχνών, λογοτεχνική σύνταξη και ασφάλιση, με δική της πρωτοβουλία. Βοήθησε γνωστούς και άγνωστους λογοτέχνες της Αθήνας, της επαρχίας, του εξωτερικού. Βοήθησε στην μετάφραση λογοτεχνικών έργων στα Πανεπιστήμια του εξωτερικού της Μονς, Βρυξελλών από την δραστήρια και εξαίρετη μεγάλη καθηγήτρια Ισαβέλλα Μαρατού, Αργυράκη και σε άλλα πνευματικά κέντρα. Δίνει την λογοτεχνική μάχη στην πρώτη γραμμή του λογοτεχνικού αγώνα συνεχίζοντας την μεγάλη προσφορά στην νεοελληνική και παγκόσμια λογοτεχνία, βραβευμένη με τα σημαντικότερα λογοτεχνικά βραβεία της διανόησης και της κουλτούρας. Κοντά της γνώρισα την μεγαλύτερη ηγετική και πνευματική προσωπικότητα. Μεγάλη τεχνοκριτικός, ποιήτρια, θεατρική συγγραφέας που συμπορεύθηκα μαζί της στον δίκαιο και ειρηνικό αγώνα.

«ΕΝΤΑΣΗ ΣΟΦΩΝ»

Οι σοφοί όλου του κόσμου
ενίστανται, υποβάλλοντας
παράσημο Διεθνές,
τον Ανδρόνικο, τον Μέγα.
για συνήγορους τους έχουν
Παρθενώνα και Αθήνα
Σαλονίκη και Βεργίνα.

Οι Λαοί πια το κατέχουν,
αν μιλάνε και λαλάνε
στην Ελλάδα το χρωστάνε!
Των λαών τα κορμιά
πολεμούν σθεναρά.
Τα Σύνορα σπάνε
την Ζωή κατακτάνε!!!

Σ' ΑΓΑΠΩ ΕΛΛΑΔΑ

Σκόρπια φύλλα οι αγώνες μου,
Ο αγέρας του νου μου,
Ποτάμι αστείρευτο.
Το κορμί μου, Ναός αναζήτησης
Τα δακτυλα των χεριών μου,
Αδέλφια πουλιών.
Σ' αγαπάω Ελλάδα.
Μ' έμαθες να τραγουδώ.
Να πονώ.
Και να πεθαίνω Ορθία!

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΑΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΛΕΛΕΚΟΥ ΤΑΤΑΚΗ

Το συνολικό πνευματικό έργο ζωής της Δέσποινας Λελέκου Τατάκη, *Κλωθώ, Λάχαις, Ατροπός*, ξεκινά μέσα από πορεία εσωτερικού κοινωνικού διαλόγου, λόγου, πράξης λυτρωτικής μέσα από την διαχρονική ανθρωπότητα, στην οποία η γυναίκα παλεύει να φορέσει το προσωπείο της αλήθειας και του κοινωνικού αγώνα μιας *ιδανικής πολιτείας*, του ανθρώπου των ιδεών, των ψυχικών αισθημάτων και καταξιώσεων της προσωπικότητας της γυναίκας.

Με το έργο της *Ατροπός*, κουβαλάει την μοίρα της γυναίκας και την ιστορική λογοτεχνική πορεία, τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες. Ολόκληρο το ελληνικό γένος του πανέλληνα άνδρα- γυναίκα με το φωτεινό αστέρι της πνευματικής αναζήτησης. Μέσα από την κοινωνική αντινομία της *ιερής* αποκάλυψης γυναίκας- δημιουργού, η επιστήμων- διανοούμενη Δέσποινα Λελέκου - Τατάκη στην *Ατροπό* έχει ως στόχο ένα ορόσημο. Δεν κόβει το νήμα της πνευματικής ζωής. Το αναβαθμίζει, το κάνει λάβαρο πνευματικού αγώνα της παγκόσμιας γυναίκας που διψάει για λευτεριά, κοινωνική δικαιοσύνη, καταξίωση. Κάνει την γυναικεία μορφή υπέρτατη του πολιτισμού φωτισμένη συνείδηση, κορυφώνεται ως τιτάνιο σύνολο, εκφραστική της ανθρώπινης μοίρας που υπάρχει στον χρόνο της πνευματικής μας ιστορίας. Συνυπάρχει πάνω απ' όλα η δημιουργία της ψυχής που κυκλοφορεί, πορεύεται η «γυναικεία ύπαρξη» η «γυναικεία ψυχή».

Προτείνω τέλος για το μεγάλο και καταξιωμένο πνευματικό της έργο να συμμετάσχει στο βραβείο «Νόμπελ Λογοτεχνίας 1994».

Ηλίας Λαδιάς
14/3/1994

**ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΡΑΒΑΡΙΑ
Μεταφυσικού ερευνητή - ζωγράφου**

Το εικαστικό έργο του Μάνου Γραβαρία, μεταφυσικού ερευνητή, διανοούμενου ζωγράφου, που απαρτίζεται από πλήθος εκθέσεων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Στο *Δήμο Αγίου Δημητρίου, Νοέμβριος 1998, έκθεση συνολική, Αθήνα, Πάτρα, Τρίκαλα*, συγκροτείται μια νέα πνευματική ανάταση δημιουργίας, προσφέροντας στην τέχνη τα νέα πρωτοποριακά ρεύματα. Τον ευχαριστώ για την προσφορά των έργων του.

ΗΛΙΑΣ ΑΠ. ΛΑΔΙΑΣ
Λογοτέχνης - Τεχνοκριτικός

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΡΑΒΑΡΙΑΣ
Μεταφυσικός ερευνητής - ζωγράφος

Ο Μάνος Γραβαρίας γεννήθηκε το 1948 στην Αθήνα και μεγάλωσε καλλιεργώντας μέσα του, από τα πρώτα χρόνια που συνειδητοποίησε τον σκοπό της ύπαρξής του, την αγάπη και την προσφορά στο συνάνθρωπό του.

Η καθαρότητα της ψυχής του αντικατοπτρίστηκε αργότερα στους πίνακες που ζωγράφησε, στα χρώματα που επέλεξε ο χρωστήρας του για να απεικονίσει τη φύση, τους χώρους του εσωτερισμού του και τις ανθρωπινες συχνότητες.

Η επιλογή του είναι παστέλ χρώματα με διαφάνεια και απλότητα αφοπλιστική που περνούν κύματα ηρεμίας και γαλήνης στο θεατή, χρώματα συμβολικά που συνυπάρχουν αρμονικά, άλλοτε ζωηρά με αντιθέσεις αποχρώσεων και άλλοτε ανάλαφρα, που δίνουν όμως παλμό και συνοχή στο έργο του.

Η φύση, στους πίνακές του, αποδίδεται με τρόπο ιδιόμορφο, λουλούδια απροσδιόριστα, μπουκέτα ασαφή αλλά με ζωή, και κίνηση, και χρώματα, χρώματα...

Τα έργα του παροτρύνουν τον θεατή να διεισδύσει σ' έναν κόσμο μεταφυσικό, που ανήκει σε μια χρονική διάσταση, ακαθόριστη, να περιπλανηθεί σε ορίζοντες ασαφείς και να προβληματιστεί από φιγούρες «μυστικιστικές» και συνθέσεις που περικλείουν συμβολισμό και «εσωτερική» διαδρομή.

Το αγαπημένο όμως θέμα στη ζωγραφική του είναι η απεικόνιση των ανθρώπινων συχνότητων. Οι συχνότητες τον απασχόλησαν επί σειρά ετών στις μεταφυσικές του αναζητήσεις και το αποτέλεσμα των ερευνών του αυτών ήταν το συμπέρασμα ότι... όταν εκπέμπεται η ανθρώπινη ενέργεια καταλήγει και σταματά σ' ένα σημείο που λέγεται στίγμα το οποίο έχει πάντα γεωμετρικό σχήμα.

Το σχήμα βέβαια αυτό το αντιλαμβάνονται μετά από νοητική διεργασία, άτομα που διαθέτουν διαμεσότητα.

Τα σχήματα ακριβώς αυτά έχει απεικονίσει ο ζωγράφος στην τρίτη σπουδή-ομάδα των έργων του.

Ακολουθούν και άλλες σπουδές, που αποτελούν την εξέλιξη και τη λειτουργικότητά του.

Τα έργα του Μάνου Γραβαρία εμφανίζουν έναν «εσωτερισμό» και μια «αναζήτηση» στην οποία καλούμεθα να συμμετάσχουμε.

Η παρουσία τους δε και η συντροφιά τους μας περνούν μηνύματα ηρεμίας και οπτικής ευχαρίστησης.

ΔΙΑΛΕΞΗ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Λογοτέχνη - Τεχνοκριτικού

Προέδρου της Ομάδας Πρωτοβουλίας

Πνευματικό Κέντρο Δήμου Αθηναίων

2 Ιουνίου 1991, 12 π.μ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΠΟΙΗΤΗ

ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

ΙΣΡΑΗΛ ΧΑΪΜ ΝΑΧΜΑΝ ΜΠΙΑΛΙΚ

Αξιότιμοι προσκεκλημένοι της Ισραηλινής πρεσβείας στην Αθήνα, της Ισραηλινής Κοινότητας και του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου, αξιότιμοι κυρίες και κύριοι,

Κατ' αρχήν θα ήθελα να ευχαριστήσω το Διοικητικό Συμβούλιο του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Αθηναίων, το Δημοτικό Συμβούλιο, τον Δήμαρχο Αθηναίων κ. Αντώνη Τρίτση για την παραχώρηση της αίθουσας του Πνευματικού Κέντρου του αρχαιότερου και ιστορικού Δήμου της χώρας μας.

Είναι ιδιαίτερη τιμή για μένα να παρουσιάσω την διεθνή προσωπικότητα του διανοούμενου Ισραηλίτη Λογοτέχνη, Εθνικού Ποιητή του νεωτέρου Ισραήλ, ΧΑΪΜ ΝΑΧΜΑΝ ΜΠΙΑΛΙΚ. Είναι μια κοινή προσέγγιση των πολιτικών πραγμάτων των δύο Αδελφών κρατών, της Ελλάδος και του Ισραήλ. Είναι μια προσέγγιση κοινού πνευματικού αγώνα στην νεωτέρα Ιστορία των δύο κρατών.

Στην παρουσίαση αυτή είναι ιδιαίτερη τιμή για μένα να αναλύσω τις θέσεις, τις σκέψεις του Εθνικού Ποιητή του Νεωτέρου Ισραήλ ΧΑΪΜ ΝΑΧΜΑΝ ΜΠΙΑΛΙΚ. Η ποίησή του αγγίζει την εντέλεια και την λυρικότητα. Τα αγωνιστικά αισθήματα του Ποιητή διακρίνονται στην Βαθύτητα της εκφράσεως και του ανθρωπισμού του. Σε παγκόσμια κλίμακα καταξιώνεται στην ψυχή του σύγχρονου ανθρώπου και μπαίνει βαθιά, ριζώνει και αγγίζει τις ψυχές της ανθρωπότητας σαν ένα κοινό μήνυμα που ορθώνεται στο δίκαιο και πνευματικό μας αγώνα.

Η ερωτική του ποίηση αγγίζει την νοσταλγία του έρωτα, του έρωτα του ιδανικού, του αληθινού. *Τα τραγούδια του φωτός* του φωτίζουν την λαμπρότητα του ήλιου με πανέμορφες εικόνες και άφθονη ψυχική λυρική ποίηση. *Οι νεκροί της ερήμου* (ΜΕΤΕ ΜΙΛΒΑΡ), η *λάμψις* (ΖΟΖΑΡ) και ο *ασκητής* (ΑΝΑΤΜΙΑ), ο *γύρος της φωτιάς* (ΜΑΓΙ ΛΑΤ Α ΕΣ), το *τραγούδι του τρόμου* και η *εξομολόγηση* στον προθάλαμο της Ακαδημίας (ΑΛ ΣΑΑΦ ΒΕΦ ΑΜΙΔΙΑΣ) αποτελεί την Εβραϊκή Σχολή, που είναι και ταυτόχρονα συναγωγή (ΜΠΕΤΕ ΑΜΙΔΡΑΣ).

Η φιλοσοφική αυτή θεώρηση που ενσαρκώνεται στο μεγαλύτερο από τα έργα του, στο *ΓΥΡΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ* (ΜΕΓΙΤΑΛ Α ΕΣ) είναι μια πρωτότυπη αλληγορική θεώρηση που συγκλονίζει τις ψυχές των Ισραηλιτών για πνευματικό αγώνα, που ο ίδιος ξεκίνησε αλλά δεν έζησε για να δει τους πνευματικούς του καρπούς να ενσαρκώνονται στην ίδρυση του κράτους του **Θεού** της Παγκοσμίου ολότητας του θεάρεστου και ευλογημένου κράτους του Ισραήλ.

Οι άσβεστοι πόθοι, η ερωτική δίψα για πνευματική ζωή και αγώνα, οι πνευματικοί αγώνες, το τεράστιο έργο του καταξίωσε τον ΧΑΪΜ ΝΑΧΜΑΝ ΜΠΙΑΛΙΚ στην παγκοσμιότητα της σύγχρονης Φιλολογίας ως Εθνικό Ποιητή του Νεώτερου Ισραήλ.

Συνεχίζουμε την παρουσίαση με απαγγελία αποσπασμάτων από το έργο του...

Με το σημαντικό του έργο έχει κατορθώσει να εκφράσει τη δύναμη και το πάθος του 19ου και 20ού αιώνα, να αποκρυπτογραφήσει την βαθύτερη ουσία των φιλοσοφικών χαρακτηριστικών μιας μεγάλης εποχής και

ενός μεγάλου Έθνους. Μιας εποχής με ταχεία ανάπτυξη του πολιτισμού και ενός έθνους, του Εβραϊκού, που έχει παίξει κυρίαρχο ρόλο στην ιστορία της ανθρωπότητας στα γράμματα, στις τέχνες, στην επιστήμη, στον πολιτισμό. Η δύναμη των στίχων της ποίησής του έχει αγκαλιάσει το χρόνο και τις διαστάσεις του πολιτισμού μας και αναλύοντάς τους προσφέρει πλήθος ερμηνειών και κοινωνικών προσεγγίσεων. Η τέχνη του έχει σταθεί στους ορίζοντες του κόσμου μας για να προσανατολίζει και να κατευθύνει τη φωτοδότηση της ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας του ήλιου, να κατευθύνει τους κοινωνικούς αγώνες της ανθρωπότητας. Ο ΧΑΪΜ ΝΑΧΜΑΝ ΜΠΙΑΛΙΚ δεν είναι μόνο ο Εθνικός Ποιητής ενός γιγαντιαίου έθνους, που η δράση του έχει αναπτυχθεί παγκοσμίως, δεν είναι μόνο ο ποιητής της Εβραϊκής μεγαλοσύνης, σοφίας και πολιτιστικής δημιουργίας, είναι ένας παγκόσμιος διεθνής πνευματικός δημιουργός, του οποίου το έργο πρέπει να ανήκει σε όλη την Ανθρωπότητα και η διάδοση του οποίου αποτελεί χρέος όλων μας, όλων εκείνων που αγωνίζονται για έναν καλύτερο κόσμο, έναν κόσμο ανεξαρτησίας, δημοκρατίας, ελευθερίας.

Κλείνοντας την ωραία πνευματική μας εκδήλωση πρέπει όλοι μαζί να αναφωνήσουμε ζήτω η ποίηση, ζήτω η δημιουργία για πνευματική αναβάθμιση που φέρνει κοντά τις ψυχές των λαών μας. Θέλοντας να συμβάλλει πρωτοπόρα η ομάδα πρωτοβουλίας με απόφαση του Δ.Σ. αποφάσισε ομόφωνα να ανακηρύξει ως επίτιμο Πρόεδρό της τον Εθνικό Ποιητή του Νεωτέρου Ισραήλ, Χαΐμ Ναιχμάν Μπιαλίκ, την ανώτατη διάκριση της ομάδας Πρωτοβουλίας, διά την μεγάλη του προσφορά εις την Παγκόσμια Λογοτεχνία.

Παρακαλούμε να τιμήσουμε την μνήμη του, τηρώντας σιγή ενός λεπτού.

Σας ευχαριστώ.

Μετά το πέρας της διαλέξεως, απονεμήθηκε τιμητική πλακέτα από τον πρόεδρο της ομάδας Πρωτοβουλίας λογοτέχνη - τεχνοκριτικό στον εκπρόσωπο του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου Ελλάδος.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗ του Ηλία Απ. Λαδιά

Μέσα απ' το κορυφαίο ποιητικό έργο του ο Κ. Π. Καβάφης προσπαθεί να φέρει στα ίσα την κοινωνική σπουδαιοφάνεια και την ανθρώπινη προσωπική ενοχή των «αδυνάτων». Στον ποιητικό, εκφραστικό λόγο ο Κ. Π. Καβάφης προσπαθεί και μέσα από τον εσωτερικό διάλογο που ο μύθος γίνεται αλήθεια, πραγματικότητα της εσωτερικής ψυχής του ποιητή και του ποιητικού λόγου.

*Σαν έξαφνα ώρα μεσάνυχτα ακουσθεί
αόρατος θίασος να περνά
με μουσικές εξαίσιες, με φωνές,
την τύχη σου που ενδίδει πια, τα έργα σου
που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου
που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανωφέλετα θρηνήσεις.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει,
προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν όνειρο,
πως απατήθηκεν η ακοή σου,
μάταιες ελπίδες τέτοιες, μην καταδεχθείς.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μια τέτοια πόλη,
πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο.
Κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι
με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
ως τα τελευταία απόλαυση τους ήχους,
τα εξαίσια όργανα του μυστικού θιάσου,
κι αποχαιρέτα την την Αλεξάνδρεια που χάνεις.*

Απ' όλο το ποιητικό έργο υψώνεται ο μεστός κοινωνικός αυτοσαρκασμός, από το κοινωνικό όλον του πνευματικού ανθρώπου και του κοινωνικού ατόμου ως συμπεριφορά στην κοινωνία και την διάσπαση και το πλέγμα των «κατατρεγμένων» της τότε κοινωνίας και σήμερα συνυπάρχουν τα μηνύματά του. Η ποίηση του δεν αγγίζει τα ηθικοκοινωνικά γίνεσθαι αλλά ζητήματα πνευματικά που οι χαλεποί καιρό τα λογάριαν στο πικρό μονοπάτι της κοινωνικής αδικίας, στο ψυχικό πόνο που κατέληξε η μοίρα του ανθρώπου που κατάντησε να προσπαθεί να αντιπαλέψει με τις

υψηλές ηθικές αξίες του πνευματικού κόσμου και της ηθικής εν Πλατωνική Πολιτεία και μέσα απ' την θεώρηση αυτήν την εγκόσμια πνευματική ζωή που οραματίζεται ο ποιητής Κ. Π. Καβάφης και μέσα απ' το κοινωνικό πάθος που τον κυριεύει σ' όλες τις εξάρσεις της ζωής του που συνάμα γίνεται καθημερινό πάθος και παίρνει την κορύφωση του μέσα απ' τις ιδεολογικές αντιπαράθεσεις.

*Δεν έχει πλοίο για σε,
δεν έχει οδό,
έτσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ.*

Εσώψυχα μέσα του ο Κ. Π. Καβάφης κουβαλάει το ριζικό του που πολεμάει ίσως να το αλλάξει, ίσως όχι, μα ίσως κάποτε πλησιάσει κοντά στην ιδανική Ιθάκη του «πάθους». Ίσως ναι, τα καταφέρει, ίσως δεν τα καταφέρει, που μέσα μας όλοι ψάχνουμε αυτήν την «ιδανική Ιθάκη» με τους ποιητές μπροστάρηδες.

*Σε μερικούς ανθρώπους έρχεται μια μέρα
που πρέπει το μεγάλο ναι
ή το μεγάλο όχι να πούνε.*

Κ. Π. Καβάφης, η ύπαρξή του δεν κυκλοφορεί άλλοτε με καρδιά γιομάτη πίκρα στην συνεχή κοινωνική τραγωδία-αντινομία της ζωής με την ενσάρκωση απ' τον φιλοσοφικό-σύγχρονο κοινωνικό λόγο του ποιητή της Αλεξάνδρειας της χαμένης πατρίδας που δεν χάθηκε, ζει ακόμα και σήμερα μέσα από την ποίησή του.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΚΑΜΠΟΣΗ ΩΣ ΤΟΝ ΕΣΧΑΤΟ ΑΙΩΝΑ

Ως τον έσχατο αιώνα τιτλοφορείται η τελευταία πνευματική εργασία. Το μεγάλο και άξιο πνευματικό της έργο το οποίο απαρτίζεται μέχρι σήμερα από 19 βιβλία (μυθιστορήματα, διηγήματα, θεατρικά έργα, ιστορικά, παιδικά μυθιστορήματα, ποίηση και άλλα εξ ίσου σημαντικά λογοτεχνικά έργα). Την διακρίνει η αγωνιστικότητά της και η μαχητικότητά της περνώντας τα όρια του φυσικού. Τα κείμενά της, γραμμένα με ολοκληρωμένο νόημα και ύφος πρώτης γραμμής του πνευματικού αγώνα ξεχωρίζοντας διαχρονικά και δίνοντας το νέο στίγμα της νεοελληνικής λογοτεχνίας.

Η Καμπόση είναι η λογοτεχνική δημιουργός του νέου κόσμου *ειρηνικά πλασμένου* που μάχεται άξια σαν αρχηγός του πνευματικού μας αγώνα, ορθώνεται σαν βράχος μπροστά στα κύματα της ξενοκίνητος πνευματικής εξαθλίωσης που περνά η χώρα μας. Προσπαθεί και το καταφέρνει συνάμα τα μέγιστα υψώνοντας την ελληνική πνευματικότητα με την τελευταία της εργασία που εκδόθηκε το 1988, την ποιητική συλλογή *Ως τον έσχατο αιώνα σονέτα και χάι και* καταδιώκεται ποιητικά στον ευρύτερο πανελλήνιο χώρο με την ωραιότατα στιχουργική της *Θεσσαλίας* της ομορφιάς και του μόχθου, όπως την ονομάζει. Είναι μια καινούργια και καταξιωμένη πνευματική όαση που πραγματικά αξίζει η πνευματική της δημιουργία να γίνει κτήμα του λαού μας.

ΗΛΙΑΣ ΑΠ. ΛΑΔΙΑΣ 1991

**ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΓΗΡΟΜΕΡΙΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΤΙΤΟΥ ΕΜΜ. ΜΑΤΘΑΙΑΚΗ**

Το πνευματικό έργο του πρώην Μητροπολίτη Παραμυθίας Φιλιατρών και Γηρομερίου Τίτου Εμμ. Ματθαϊάκη αποτελείται από δύο τόμους, την εξομολογητική Α΄ και Β΄. Η εν νοσοκομείois ποιμαντική διακονία των κληρικών, οι προβληματισμοί της συγχρόνου νεανίδος, η εν φυλακαίς ποιμαντική διακονία των κληρικών, οι θεολογικά μελέται, η σχέσις επιστήμης και θρησκείας, η βόρειος ήπειρος, οι ιεραί ακολουθίαι των αγίων, η ανάλυσις προς Τίτον επιστολήν, αποτελούν την ιερή Αποκάλυψιν των Θεοσοφικών ερμηνειών που δίνονται από τον ιεράρχη ως μια νέα πρωτοπορία στα ελληνικά γράμματα. Δίνουν μια νέα θεώρηση των θεοσοφικών επιστημονικών θέσεων του ευσεβούς ανθρώπου στην ακλόνητη Χριστιανική πίστη και τα νεοελληνικά λογοτεχνικά θεοσοφικά.

ΗΛ. ΛΑΔΙΑΣ 1991

ΚΡΙΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ

Το πνευματικό και συγγραφικό έργο του ακαδημαϊκού- λογοτέχνη Πέτρου Χάρη, σηματοδοτεί την εθνική του προσφορά στο νεοελληνικό γίγνεσθαι, εμπεριέχοντας τον πλούτο και την σοφία του αιώνα μας στο τομέα της νεοελληνικής λογοτεχνίας, συμβαδίζοντας στα ιερά νάματα της εν Πλατωνικής Πολιτείας και σκέψεως.

Ο ακαδημαϊκός- λογοτέχνης Πέτρος Χάρης με τον γραπτό του λόγο και τα μηνύματά του στο περιοδικό *Νέα Εστία* συνεχίζοντας την μεγάλη παράδοση και εθνική προσφορά του Γρηγορίου Ξενόπουλου, μεταλαμβάνει τα μέγιστα της ελληνικής και παγκόσμια διανόησης. Ο ακαδημαϊκός- λογοτέχνης Πέτρος Χάρης ανταποκρίθηκε στον πολυποίκιλο κοινωνικό προβληματισμό της μεταπολεμικής γενιάς και της γενιάς της μεταπολιτευτικής λογοτεχνίας. Ο πνευματικός του λόγος αντανakλά στην πνευματική ιδεολογία του συνειδητοποιημένου διανοούμενου της νεοελληνικής και παγκόσμιας λογοτεχνίας. Στον πνευματικό του λόγο συναντάμε την πνευματική του μορφή, πλούσια, ελπιδοφόρα, η οποία μας οδηγεί στα μονοπάτια της Πνευματικής Ελλάδος, στην παγκόσμια κουλτούρα.

Οραματιστής του πνευματικού αύριο, αφήνοντας μεγάλη πνευματική προσφορά και πνευματική παρουσία στην Ακαδημία Αθηνών, την οποία λάμπρυνε συνεχίζοντας την ιερή παράδοση της *Πλατωνικής Πολιτείας* με την πνευματική του ύπαρξη, μετουσιώνοντας την πνευματική κοινωνία στην υπαρξιστική θεώρηση του σύγχρονου πνευματικού δημιουργού του αιώνα μας. Με τους ύψιστους φιλοσοφικούς στοχασμούς του και τις πνευματικές του επιδιώξεις μένει Αθάνατος στις σκέψεις, οδηγός μας στους πνευματικούς αγώνες της Ελλάδας και της παγκόσμιας διανόησης.

Μέσα από το πνευματικό και πρωτοποριακό έργο του ακαδημαϊκού- λογοτέχνη Πέτρου Χάρη δίδεται μια νέα θεώρηση των λογοτεχνικών θέσεως της σύγχρονης πνευματικής σκέψης του πνευματικού ανθρώπου. Ο φιλοσοφικός του λόγος και στοχασμός εμπεριέχει την σοφία που σφραγίζουν το πνευματικό του έργο, την συνέχεια των νέων θέσεων και αντιλήψεων του πνεύματος και της διανόησης. Το πνευματικό έργο του ακαδημαϊκού- λογοτέχνη Πέτρου Χάρη, με την μαχητική πορεία και τον μαχητικό του αγώνα προβάλλοντας τα μέγιστα, όπου γεννώνται η σοφία του πνεύματος και η πνευματική και σύγχρονη Ελλάδα. Δίνει το δικό του

πνευματικό πρότυπο φιλοσοφίας της Ελλάδας και σ' όλη την σύγχρονη πνευματική ομήγυρη.

Το πνευματικό έργο του ακαδημαϊκού- λογοτέχνη Πέτρου Χάρη θα παραμείνει αναλλοίωτο στην πνευματική Ελλάδα του χθες, του σήμερα, του πνευματικού αύριο, δίνοντας στις νεώτερες πνευματικές μορφές μηνύματα πνευματικού αγώνα του θεόπνευστου πνευματικού έργου. Η πνευματική του παρακαταθήκη μας κατευθύνει στα ιερά νάματα της σύγχρονης διανόησης.

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

**[Για τα έργα του Γιώργου Σ. Μάρκου, Καθηγητού –προέδρου-ιδρυτού
του Μουσείου NOBEL στην Ελλάδα,
πρόεδρο UNESCO δωδεκανήσου,
επίτιμου Προξένου της Ιταλίας για Δωδεκάνησα.]**

Ο Καθηγητής Γιώργος Σ. Μάρκου που είναι ιδιαίτερη τιμή για μένα να διαβάσω το βιογραφικό, επιστημονικό, διπλωματικό του γίνεσθαι, είναι μια από τις πιο σπουδαίες προσωπικότητες του 21^{ου} αιώνα. Η ταπεινότης μου ως εργάτη του πνεύματος και της διανόησης, που επί μακρό χρονικό διάστημα προσπαθώ να συλλάβω την μεγάλη μορφή της επιστήμης, της διπλωματίας και της σύγχρονης διανόησης, πέρα από την καθημερινή πραγματικότητα, ίδρυσε και καθοδηγεί στην Ελλάδα την σύγχρονη έναν νέο Παρθενώνα της επιστήμης, της διανόησης και της παγκόσμιας ειρήνης, στα διεθνή και παγκόσμια βήματα. Συνάμα, ο καθηγητής Γιώργος Σ. Μάρκου οραματίσθηκα και πάντρεψε το όραμα της Αρχαίας Ελλάδας, στην συνέχιση των παγκοσμίων προσπαθειών που γράφουν παγκόσμια ιστορία. Τα ιδρύματα NOBEL Σουηδίας και Νορβηγίας υπό την καθοδήγησιν του Βασιλέα Γουσταύου Β΄ της Σουηδίας και των διάσημων επιστημονικών προσωπικοτήτων του Γενικού Γραμματέα καθηγητών Store Allen, και του διευθυντού του NOBEL ειρήνης Νορβηγίας καθηγητού Geir Lunderstand- *Η δύναμη της Μοναξιάς* Άλφρεντ Nobel θεατρικό έργο σε τρία μέρη, και 21 εικόνες, θεωρείται θεμελιώδες στην παγκόσμια επιστημονική και διανόηση, που μέσα από την αφήγηση, τον διάλογο, την ιστορική περιπλάνηση, και διήγηση ξεκίνησε το παγκόσμιο όραμα της

επιστήμης, της διανόησης, της ειρήνης από τον Άντριετ Αλχσέλ Νόμπελ έως τον Άλφρεντ Μπέρνχαρχτ Nobel. Πρόκειται για έργο ένα ασύλληπτο σε πλοκή, διήγηση. Είναι η ιστορία των μεγάλων οραματιστών των Nobel που εκδόθηκε από το Ελληνικό Μουσείο Nobel το 2003.

Το δεύτερο μνημειώδες και πρωτότυπο έργο του Γιώργου Σ. Μάρκου *Alfred Nobel. His life and world* που προλογίζει ο ηγέτης του σύγχρονου Ισραήλ ο Shimon Peres Nobel Peace Prize το 1984. Παρουσιάζει και σκιαγραφεί την μεγάλη πορεία, στα παγκόσμια επιστημονικά-κοινωνικά, οικονομικά δρώμενα του Alfred Nobel, την μεγάλη πνευματική δημιουργία, στα γράμματα, τις τέχνες, τις επιστήμες των βραβείων Nobel, Σουηδίας και Νορβηγίας, τον μεγάλο πνευματικό αγώνα του οραματιστή εφευρέτη- και την παγκόσμια κοινωνική, επιστημονική προσφορά στον συνάνθρωπο όλου του κόσμου και την εδραίωση της ειρήνης. Ο Καθηγητής Γιώργος Σ. Μάρκου Πρόεδρος-Ιδρυτής των Μουσείων Nobel στην Ελλάδα, μας έδωσε μια πλήρη εικόνα των παγκόσμιων φωτεινών φάρων της ανθρωπότητας.

Πάντα με εκτίμηση και σεβασμό στην
Μεγάλη Ιδέα κύριε Καθηγητά
Γιώργο Σ. Μάρκου που διακονείτε
Στην επιστήμη στα γράμματα και
στην ειρήνη.
Ηλίας Απ. Λαδιάς

Αθήνα 24Φεβρουαρίου 2004

**ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ
ΠΑΝΟ ΛΙΓΟΜΕΝΙΔΗ**

Από τη διάλεξή του στην Ακαδημία Αθηνών
την 1η Φεβρουαρίου 2000

Ο Ακαδημαϊκός Καθηγητής Πάνος Λιγομενίδης μετά από σειρά διαλέξεων ολοκλήρωσε τον κύκλο των ομιλιών του, στην Ακαδημία Αθηνών με τίτλο *Τα παράδοξα και τα ανεξήγητα του φυσικού κόσμου μας*.

Μέσα από τον κόσμο της φυσικής, του ιδεατού κόσμου και μέσα από τη σημασία της κβαντικής φυσικής ο Ακαδημαϊκός Καθηγητής Πάνος Λιγομενίδης, με θέσεις, με επιστημονικές αποδείξεις, πειράματα μας έδειξε πώς να κατανοήσουμε τα ανεξήγητα φαινόμενα του φυσικού μας κόσμου, που είναι ανεξάντλητα και κεντρίζουν τον παρατηρητή ακόμα και τον επιστήμονα-ερευνητή που μάχεται για να προσφέρει με την επιστημονική του γνώση και έρευνα στην ανθρωπότητα.

Ο παρατηρητής- ακροατής υπεισέρχεται αμέσως στην ουσία των επιστημονικών διαλέξεων, θέσεων, απόψεων της φυσικής, του φυσικού κόσμου μας και της κβαντικής φυσικής. Παρατηρούμε την φιλοσοφία του σύμπαντος, την αρμονία του, αλλά ακόμα τα μυστήρια και τα ανεξήγητα φαινόμενα του φυσικού κόσμου μας.

Ο Ακαδημαϊκός Καθηγητής Πάνος Λιγομενίδης έδωσε στους ακροατές την ολοκληρωμένη εικόνα, με σαφήνεια και επιστημονικές κατευθύνσεις, διαφωτίζοντας την έρευνα και τη γνώση στον αχανή και διερευνητέο φυσικό κόσμο μας.

ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας κ. Ηλίας Λαδιάς, με την πολύχρονη πείρα του στα θεατρικά δρώμενα, μας έδωσε και το πρόσφατο έργο του με τον τίτλο «ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ». Σ' αυτό το έργο του καταγράφονται γεγονότα και εξελίξεις που συνέβησαν κατά τη διάρκεια της χρονικής περιόδου 1960-1975 περίπου.

Ο σκοπός του θεατρικού έργου -είναι σ' όλους μας γνωστό- είναι να καταγράψει από τη δική του σκοπιά τα γεγονότα που σημαδεύουν ένα έθνος ή και απαρτίζουν μια εποχή και ειδικότερα μια κρίσιμη περίοδο.

Η σχέση της ιστορίας και του θεάτρου ανά τους αιώνες υπήρξε άμεση, γιατί το θέατρο μεταφέρει στη σκηνή, όλα αυτά που έπαιξαν ρόλο κοινωνικό στην ίδια την πραγματικότητα. Οι βιωμένες καταστάσεις μεταφέρονται, έτσι ώστε ο καθημερινός άνθρωπος, αυτός ο πρωταγωνιστής της ζωής ν' αναγνωρίζει τον εαυτό του και να μπορεί να δει και να συμπεραίνει τα γεγονότα από μια σχετική απόσταση χρόνου. Του δίνεται η ευκαιρία ν' ανασυντάξει τις σκέψεις του και να κρίνει κατά πόσο συνέτεινε στην αντιμετώπιση κατά τη διάρκεια των εξελισσόμενων ιστορικών στιγμών.

Ο θεατρικός λόγος έχει τη δύναμη να ασκήσει επίδραση στον αυτο-έλεγχο του θεατή, γιατί όχι μόνο αναφέρεται διεξοδικά και κατανοητά στα συμβάντα, αλλά εξετάζει το ανθρώπινο μέτρο και τις συμπεριφορές. Δηλαδή το θέατρο βρίσκεται ανάμεσα στην ιστορία και την γραφίδα της όπως και όταν αυτή καταγράφει την καθημερινότητα, δηλαδή τις σελίδες της αλήθειας τις βιωμένες με πράξεις. Κι όλα αυτά καταλήγουν σε συμπεράσματα, που μέσω του θεατρικού λόγου καταγράφονται πιο εύκολα στις ατομικές μνήμες και στην προσωπική ιστορία του καθενός.

Ο θεατρικός λόγος εντείνει το ενδιαφέρον και προκαλεί την περιέργεια αλλά δημιουργεί και μια μορφή κριτικής, η οποία ασκεί μεγάλο κοινωνικό έλεγχο, επειδή το θέατρο αντικαθρεφτίζει την πραγματικότητα και αυτή και μόνο ωσάν φωνή πείθει.

Ο συγγραφέας κ. Ηλίας Λαδιάς σκιαγραφεί αυτή την εποχή -την οποία θα διαβάσετε ή θα παρακολουθήσετε- μ' έναν τρόπο απόλυτα σύμφωνο με τους στόχους του. Το έργο ανήκει στις διαβαθμίσεις και τους προβληματισμούς του «Θεάτρου του παραλόγου» όπου και ερμηνεύεται η θέση του απλού ανθρώπου στον σύγχρονο κόσμο που όλα είναι γύρω του παράλογα και η λογική έχει παραγκωνισθεί και συνεχώς συγκρούεται με τον παραλογισμό. Αυτό το «νέο» σχήμα της λογικής δεν την υποβιβάζει

πάντοτε, ούτε την οδηγεί σε απόλυτα αδιέξοδα, γιατί συχνά υπερβαίνει τα όρια της λογικής παραδοχής και τα διευρύνει. Κάπου παρουσιάζονται νέοι τρόποι σκέψης και νέοι τρόποι αντιμετώπισης. Αλλά και σαν άρνηση αποτελεί σημείο αναφοράς ως προς την λογική και την συχνή ακαμψία της. Το τυχαίο, το απροσδιόριστο παίζουν κάποιο ρόλο άλλοτε καθοριστικό κι άλλοτε αλληγορικό.

Ως προς την ορολογία του ο κ. Η. Λαδιάς χρησιμοποιεί τυποποιημένες προτάσεις και συχνές επαναλήψεις για ν' αποφύγει τη δραματική λογική αλλά και να μην παρατηρηθεί η παντελής έλλειψή της. Αυτή η μορφή του έργου ανήκει στο Σουρεαλισμό και στο Υπαρξιακό κίνημα που καθιερώθηκε από το 1950-1970 και πλέον.

Ο συγγραφέας καταφέρνει μεταξύ αστείου και σοβαρού να μας περάσει τα μηνύματά του τα σχετικά με το «ΣΥΣΤΗΜΑ», όπως το βλέπει, όπως το φαντάζεται και όπως το ζει.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΙΣΡΑΧΗ

Λογοτέχνης – Κριτικός

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ Κ. ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Η λογοτεχνία, ως γνωστόν αποτελεί ένα κοινωνικό θεσμό. Χρησιμοποιεί τη γλώσσα που είναι ανάλογη με το είδος που καταπιάνεται ο συγγραφέας. Κάθε επιμέρους είδος, διήγημα, νουβέλα, μυθιστόρημα, θεατρικό έργο είναι και ένα κοινωνικό δημιούργημα. Γιατί αντικαθρεφτίζει την κοινωνία, τη σύγχρονη ή εκείνη που ανήκει σε κάποια ιστορική περίοδο. Αναπαριστά τη ζωή, πάντοτε από την οπτική γωνία και την ατομική θέση που έχει ο συγγραφέας. Έτσι βρισκόμαστε πάντοτε ανάμεσα στην κοινωνική και στην κατά προσέγγιση πραγματικότητα του συγγραφέα.

Ο ποιητής- θεατρικός συγγραφέας κ. Ηλίας Λαδιάς, διαθέτει ιδιαίτερη κλίση προς τον θεατρικό λόγο, απ' ό,τι συμπεραίνουμε από το σύνολο του έργου του. Αυτό το είδος είναι το κατ' εξοχής εγγύτερο προς τους συγκεκριμένους κοινωνικούς δεσμούς και διατηρεί όχι μόνο στενή σχέση και συνεχή παρακολούθηση αλλά και συμβάλλει στη διατήρηση της μνήμης της εποχής. Ας προσπαθήσουμε να επισημάνουμε- εν συντομία- την απεικόνιση της πραγματικότητας του συγγραφέα από το έργο του. Αμέσως διακρίνεις την άμεση κοινωνική λειτουργία που μέσα από τις σελίδες του, αποκαλύπτεται καθαρά.

Η ατομική του θέση και η προσωπική του κρίση περνάει από τα δρώμενα και μάλιστα όχι από την απόσταση του παρατηρητή, αλλά και από την καθ' εαυτή επικοινωνία με τα γεγονότα. Είναι σαν ν' απαντάει σ' όλα τα τρέχοντα και παρεμβαλλόμενα προβλήματα και να έχει άποψη και γνώμη. Αντιλαμβάνεσαι ότι αυτή η πίεση η εσωτερική του δίνει το έναυσμα για να εκφράσει τη θέση ή την αντίθεσή του. Εξ άλλου αυτό το στοιχείο είναι πρωτογενές στον θεατρικό λόγο. Γιατί το παιχνίδι του άμεσου και του έμμεσου είναι πρωταρχικής σημασίας στον διαλογικό τύπο του λόγου ακόμη και στον εσωτερικό διάλογο.

Καθώς ξετυλίγει την εξιστόρηση του έργου του, διαπιστώνεις ότι προστατεύει μ' ένα πνεύμα ανθρωπιάς και δικαίου όλα τα θέματα της παράδοσής μας, της πατρίδας μας, των αξιών της, των συμβόλων της.

Δέχεται και ανέχεται και κάποιες «λογικές» συμβατικότητες και κάποιους φυσικούς νόμους και κάποιους απαραίτητους μύθους. Όλα δηλαδή όσο εξασφαλίζουν την διαδοχική εξέλιξη της ζωής.

Όμως πέρα αυτών αγανακτεί και ορθώνει τον λόγο του μ' έναν ιδιαίτερα χαρακτηριστικό τρόπο. Τότε χρησιμοποιεί έννοιες καταλυτικές, όπως λόγου χάρη ο τίτλος του έργου του «Ο Βασιλιάς του Τίποτα».

Θα πεις: Βασιλιά του τίποτα, άδικε κριτή του κατεστημένου, μολυβένιο ανθρωπάκι, που σου 'δωσαν δύναμη, να υπηρετείς τους αδίκους και τους ισχυρούς... Κι αυτούς τους στίχους τους επαναλαμβάνει με έμφαση. Κι όσο ο ποιητής μας τονίζει τα πιστεύω του, τόσο εμείς στρεφόμαστε προς τον εσωτερικό του κόσμο και προσπαθούσε να βρούμε τους αισθητικούς ατομικούς δεσμού και να τους συγκρίνουμε με τους κοινωνικούς. Πράγματι, καταλήγουμε στο ότι υπάρχει αλληλεπίδραση και είναι συνδεδεμένοι μεταξύ τους. Δηλαδή και η κοινωνία επηρεάζει τον συγγραφέα και ο συγγραφέας την κοινωνία, οπότε και καταγράφονται οι σχέσεις της λογοτεχνίας με τη δεδομένη κοινωνική κατάσταση.

Ο ποιητής- συγγραφέας κ. Ηλίας Λαδιάς όπως είναι φυσικό κάνει την πρώτη κριτική αξιολόγηση που βασίζεται στα ατομικά του ηθικά κριτήρια. Μας επισημαίνει το «τι είναι» και το «τι γίνεται», ενώ παράλληλα βροντοφωνάζει και κηρύττει τι θα 'πρεπε να γίνει και να γίνεται. Θα μας πει: «Να λαέ όλου του κόσμου, διδαχθείτε απ' την ιστορία την ανθρώπινη». Ο Ηλίας Λαδιάς δεν εκφράζει- σαν γνήσιος ποιητής- καμία προσωπική του εμπειρία, ούτε την ολική αντίληψη που έχει για τη ζωή. Αξιολογεί πχ. τις δεδομένες περιόδους- κάποιου χρονικού διαστήματος- και μιλάει γι' αυτές μ' ένα δικό του κριτήριο- όπως ήδη είπα. Γνωρίζει το βάρος των κοινωνικών καταστάσεων και το θεωρεί χρέος του να συμμερισθεί τη θέση αυτή του ανθρώπου. Προσπαθεί να μεταδώσει την αλήθεια, η οποία είναι ιστορική και κοινωνική. Ξέρει ότι η Λογοτεχνία εμπεριέχει τα πάντα, εξωτερικά και εσωτερικά. Απαιτεί όμως την ουσία της πραγματικότητας, αυτή που θα περιγραφεί κι από την ιστορία κι από την ανθρώπινη πλευρά. Γιατί η λογοτεχνία δεν είναι μόνο ιστορικά γεγονότα, είναι και η ανθρώπινη παρουσία. Οι σχέσεις εποχής και αλήθειας ταξινομούνται όχι μόνο στις περιγραφές, αλλά κυρίως στην καθ' εαυτή σχέση Λογοτεχνίας και κοινωνίας.

Τώρα, θα πω δύο λόγια για τον ποιητή- άνθρωπο Ηλία Λαδιά.

Ένας από τους μεγάλους κινδύνους των σύγχρονων ποιητών είναι η ομαδοποίηση. Δηλαδή, η ίδια ομάδα που ανήκει στον ίδιο ποιητικό κύκλο. Αυτή η κατάταξη όχι μόνο δεν διαφοροποιεί αλλά μπορεί και να καταστρέψει τον κάθε ποιητή. Η γνήσια λυρική φυσιογνωμία του ποιητή Ηλία Λαδιά, βρίσκεται έξω απ' αυτούς τους κύκλους. Κι αυτό οφείλεται σε δύο κυρίως στοιχεία· πρώτο στην ατμόσφαιρα την εσωτερική που βιώνει με την ποιητική λειτουργία και σ' αυτή συμβάλλει και ο ψυχικός του κόσμος και δεύτερον στην κριτική ματιά του που βλέπει και κρίνει καθαρά. Η ατμόσφαιρα που βιώνει εσωτερικά, σ' αυτή τη γνωστή μοναξιά και σιωπή απ' όπου αντλούν οι ποιητές τις ιδέες, τους ήχους και τα χρώματα της ποίησης,

καταφέρνει να στέκεται και να εξισορροπεί. Επίσης βρίσκεται κοντά και στην πηγή του συναισθήματος. Εκεί αφήνεται ελεύθερος και καθώς αυτό ρέει. Εκείνος συντάσσει με λέξεις κάθε μυστικό πέρασμα. Συλλαμβάνει και αξιοποιεί και τη δυναμική της συγκίνησης που τον κατακτά.

Ο χώρος της ποιητικής του δημιουργίας ανήκει στην «καθαρή ποίηση» μέσα από την οποία ταξιδεύει ο νους και η αίσθηση του Ηλία Λαδιά. Έως λοιπόν να μην του αναγνωρίσουμε τις ποιητικές αρετές της δημιουργίας του, όταν τόσες ευαισθησίες και τόσης ευαισθησίας μαζί με την αγνότητα συναισθημάτων τον διαπερνούν. Η ποίησή του έχει το χάρισμα του ρυθμικού λόγου που ταυτίζεται με μια μελαγχολική διάθεση που συνεχώς εξελίσσεται. Στον ένα στίχο βλέπεις τον έφηβο, στον άλλο την ανδρική ωριμότητα. Προσπαθεί να σταθεί εκεί που δεν υπάρχει απογοήτευση. Επίσης, κάνει ότι μπορεί για ν' αποφύγει τις διαψεύσεις της ζωής.

Στη γυναίκα με το χαμόγελο θα μας πει:

«Φύτρωσες στον κορμό μου, ρουφώντας την ψυχή μου, αγάπη αιώνια. Αληθινή γλυκιά μου οπτασία, θα ζήσουμε μαζί αιώνια. Είσαι ο ήλιος μου, ο αέρας μου, το φως μου...».

Ο κόσμος του είναι γεμάτος αγάπη και στοργή, αλλά και κατανόηση. Αυτό τον κρατάει ανέπαφο από τις όποιες απροσδιόριστες καταστάσεις. Τον θέλει ωραίο, καθαρό, συναισθηματικό, ρομαντικό, ποιητικό. Κι όλα αυτά αντανakλούν στο πηγαίο χαμόγελο καλοσύνης που έχει και μεταβάλλεται σε καλοσυνάτο πάντοτε λόγο.

Τέλος, η ποιητικότητα του όλου έργου του εκπέμπει αναμφισβήτητα και μεταδίδεται στο αναγνώστη. Είναι μια εκλεπτυσμένη ευαισθησία μαζί με μια έμφυτη ευγένεια. Η δε ποιητική αύρα του είναι πανάλαφρη.

15.10.2001

Ευαγγελία Μισράχη

ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ

-ποίηση-

Απλά τα ποιήματα- όπως απλός είναι και στη ζωή του ο Ηλίας Λαδιάς που έρχεται με *ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ* του να μας ζεστάνει την καρδιά μας.

Πορεύεται, χρόνια τώρα, με συνέπεια και υπευθυνότητα το ευκολοδιάβατο κι απαιτητικό πνευματικό δρόμο του. Μηνύματα ανθρώπινα μεταγγίζουν τα ποιήματα της συλλογής του σε κορυφώσεις του πνεύματός του μ' ελπιδοφόρες ακτίνες φωτός του [...] ήλιου της χάριτος του Θεού. Τραγουδάει ο ποιητής κρυφές και φανερές στιγμές του, μ' ανοιξιάτικο λόγο που [...] το Είναι του σε λυρική εξομολόγηση.

Έρωτα γέμισες τον κόσμο μας.

Έρωτα γέμισες την ψυχή μας.

Έρωτα γέμισες το Είναι μας.

Έρωτα ανθρώπινε μαζί σου για το Αύριο.»

Ο ποιητής Ηλίας Λαδιάς είναι μακρόπνοος και σε κάποιες ευτυχισμένες στιγμές αποτυπώνει στον καμβά του λογισμού του εξαίσιες μελωδίες. Μουσική, ζεστασιά, έρωτα ακτινοβολούν, όλα τα ανθρώπινα ποιήματά του, σε προσέγγιση κατανόησης, συμβολικές προεκτάσεις, ανθρώπινες, σε λουλουδιασμένο έρωτα.

Αξιομνημόνευτη η ποίησή του, χαρακτηρίζεται από εσωτερικισμό που κυλάει στις φλέβες μας κελαρυστής βρυσομά[...] πηγής και αγκαλιάζει στο διάβα της ζωής με υψηλά νοήματα και πυκνές αλήθειες.

Το πανανθρώπινο αίσθημα του 'Έρωτα' τραγουδάει φλογισμένος με ανήκουστο πάθος και τα λόγια του στέκουν. Ποτέ τα λόγια δεν δίνουν την αλήθεια όσο πρέπει. Το [...] με ανθρώπινη βαθιά αλήθεια, έδωσε με τη συλλογή του *ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ* ο ποιητής Ηλίας Λαδιάς. Το καταφέρνει περίφημα θαρρείς!...

Λευτέρης Β. Τζούκας

COMMUNAUTE FRANCAISE
UNIVERSITE DE MONS- HAINAUT

ECOLE D' INTERPRETES INTERNATIONAUX

Mons, le 7-12-1992

Κύριο Ηλία Λαδιά
63, Λεωφόρος Συγγρού
11745 Αθήνα- Ελλάδα

Κριτική της ποιητικής συλλογής *Τα Ερωτικά* του κυρίου Ηλία Λαδιά. Ανακοίνωση.

Η ποιητική συλλογή *Τα Ερωτικά* είναι ένα αρμονικό σύνολο ποιημάτων εμπνευσμένων από τον έρωτα, ο οποίος μέσα από καλοδουλεμένους ελεύθερους στίχους παίρνει σάρκα και οστά για να μας παρουσιάσει τόσο χαρακτηριστικά όλα του τα παιγνίδια και να μας οδηγήσει στους προβληματισμούς του ποιητή, μέσα από ιστορικές θύμησες και εικόνες αληθινού μεγαλείου.

Πιστεύουμε και ευχόμαστε ο κ. Λαδιά να συνεχίσει την τόσο σημαντική του προσφορά στα Νεοελληνικά μας Γράμματα.

Το ποίημά σας *Ξυπνάτε λαοί κι αγρυπνάτε* θα αποτελέσει διδακτική ύλη στις πανεπιστημιακές μου παραδόσεις γιατί έτυχε του θαυμασμού μου.

MARATOU- ARGYRAKIS Isabelle
Professeur de l' uniiversite' de Mons

COMMUNAUTE FRANCAISE
UNIVERSITE DE MONS- HAINAUT

ECOLE D' INTERPRETES INTERNATIONAUX

Mons, le 7-12-1992

Κύριο Ηλία Λαδιά
63, Λεωφόρος Συγγρού
11745 Αθήνα- Ελλάδα

Απάντηση επιστολής σας

Αξιότιμε Κύριε Λαδιά,

Τα θερμά μου συγχαρητήρια για τα αποτελέσματα της ΑΕΕΛ και εύχομαι καλή επιτυχία στις προσδοκίες της, οι οποίες είναι και δικές μας.

Το ποίημά σας, το οποίο σε πρώτη ευκαιρία θα μεταφράσω *Φύσα θάλασσα γαλάζια* το βλέπω σαν θαυμάσια προφητική σύνθεση. Εύγε!

Όσον αφορά την πικρία που εκφράζεται στο γράμμα σας, τη θεωρώ δίκαιο ξέσπασμα παραπόνων. Όμως, πιστεύω πως η ζωή όλων μας είναι ένας αγώνας. Κι εσείς σας εργάτης ακούραστος του πνεύματος δικαιώνεστε με την καταξίωσή σας μέσα από την προσφορά σας. Κι οι Γάλλοι συνηθίζουν να λένε: *C' est la vie*. Αλλά μήπως ο Καβάφης το ίδιο δεν μας λέει!

Με εκτίμηση

MARATOU- ARGYRAKIS Isabelle
Professeur de l' uniiversite' de Mons

ISTI

a.s.b.l.

Αρ. πρωτ. 36

Βρυξέλλες, 18/10/2000
Κύριο
Ηλία Λαδιά
51, Σόλωνος
106 72 Αθήνα- Ελλάδα

Αξιότιμε Κύριε Ηλία Λαδιά,

Το νέο σας βιβλίο *Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ* καταχωρισθέν στον κατάλογο της ελληνικής πτέρυγας της Δανειστικής Βιβλιοθήκης του I.S.T.I. τίθεται στη διάθεση σπουδαστών απ' όλη την Ευρώπη προκειμένου να δώσει φως από τα φώτα σας.

Εγκάρδια συγχαρητήρια για την τόσο λαμπρή και συνεχή παρουσία σας στα *Νεοελληνικά μας Γράμματα*.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

Ισαβέλλα Μαράτου- Αργυράκη
Υπεύθυνη της Νεοελληνικής στο I.S.T.I. Βρυξελλών
και στο κρατικό Πανεπιστήμιο της Mons Hainaut.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΣΑΜΑΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Διάβασα το βιβλίο σας «Μάνα της κατοχής και της ζωής»
Έργο γραμμένο με ευαισθησία και αγάπη.

....Μάνα της κατοχής
και της ζωής
να τώρα
ακούσθηκε
η μαγική σου
φωνή
για μια στιγμή
ακούσθηκαν
θεία βιολιά
αντηχούσε....

Η Φωνή της Μάνας... Μαγικός ήχος... φτάνει στα αυτιά μας. Η πα-
ρουσία της δίνει δύναμη στους ανθρώπους.

.... Μάνα γλυκιά
Μάνα της κατοχής
Μάνα της ζωής
και της ελπίδας
νεράιδα της αυγής
του ξεσηκωμού
λουλούδι
της ελπίδας
έλα κοντά μας
κάθε νύχτα
και μέρα
να σε τριγυρνάμε...
Κοντά στους συντρόφους
που χάθηκαν
κοντά στους συντρόφους
που πολέμησαν
κοντά στους συντρόφους
της ειρήνης
της ανθισμένης

άνοιξης
της λευτεριάς
του αγώνα
κοντά στα ανθρώπινα
λιοντάρια...

Η Μάνα είναι η ελπίδα μας ... η καλή μας νεράιδα... Ο ποιητής χρησιμοποιεί όμορφες λέξεις... που ανασταίνουν τις ψυχές...

Ο συνδυασμός του έργου του Ηλία Λαδιά με την επιλογή του εξωφύλλου που απεικονίζει το αριστουργηματικό δημιούργημα του γλύπτη Κώστα Βαλσάμη «ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ» και βρίσκεται στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών έχουν ιδανική ταύτιση.

Η δουλειά του λογοτέχνη Ηλία Λαδιά συνεχής και ακούραστη.

Εύχομαι για πολλά- πολλά χρόνια να συνεχίσετε κ. Λαδιά το έργο σας και να μας φωτίζεται με τα μηνύματά σας.

Βασιλική Σαμαρά
30/11/1997

**ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ**

για το λογοτεχνικό έργο τον Ηλία Λαδιά, Λογοτέχνη, Τεχνοκριτικού,
Γεν. Γραμματέα της Διεθνούς Εταιρείας Λογοτεχνών

Το συνολικό λογοτεχνικό έργο: ποίηση, θεατρικά έργα, τεχνοκριτικές μελέτες, θεωρούνται υψίστης σημασίας για τα Νεοελληνικά Γράμματα· προσφέρουν στο λογοτεχνικό «γίγνεσθαι» και καταξιώνουν αυτόν ως μια ενιαία πνευματική μορφή που καταξιώνεται στα διεθνή πανεπιστήμια του εξωτερικού και της Ελλάδας.

Διδάκτωρ Δημήτριος Τσέρτος
Πάρεδρος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
με βαθμό επίκουρου καθηγητή-
συνεργάτη του Πανεπιστημίου της
Βενετίας (της Σχολής Ξένων Γλωσσών και Λογοτεχνίας)

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Διαβάζοντας το θεατρικό έργο «ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ» του καλού φίλου και συμπατριώτη μου, λογοτέχνη, τεχνοκριτικού Ηλία Λαδιά, δεν χρειάστηκε να δυσκολευτώ ψάχνοντας μέσα από μονοπάτια του λόγου, να βρω κρυμμένα νοήματα και προφητείες. Είναι όλα εκεί μπροστά, ξεφυλλίζοντας σελίδα-σελίδα, πιεσμένα μόνο από το ταμπλώ του «συστήματος».

Χειμαρρώδεις σκέψεις και καυστικές εκφράσεις πέφτουν με όλο το βάρος και σφυροκοπούν με κρότο έκρηξης το «ταμπλώ» με σκοπό να το γκρεμίσουν και να ξεχυθούν με ορμή οι οραματισμοί και οι επαναστατικές του διαθέσεις ώστε να έλθει η «λύτρωση» που εκείνος θεωρεί απαραίτητη.

Τα έργα του Ηλία Λαδιά στο σύνολό τους προσφέρουν καταξίωση σ' εκείνον και πνευματική τροφή στους αναγνώστες και εύχομαι να βρουν το δρόμο που αξίζουν.

ΖΕΤΤΑ ΜΠΕΛΛΟΥ
Εκπαιδευτικός, Αθήνα

ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ποίηση του Ηλία Λαδιά

Ένας ύπνος για τη *Μάνα της κατοχής και της ζωής*, η ποιητική συλλογή του ποιητή Ηλία Λαδιά. Ένα ειδικό αφιέρωμα στην προσφορά της στον αγώνα της αντίστασης, στην ώρα της μάχης ενάντια στον κατακτητή. Κι ακόμα στο σωματικό και ψυχικό της δώσιμο του αγώνα επιβίωσης των παιδιών και της οικογένειας.

Ο ποιητής το γνωρίζει και το πιστεύει, πως η μάνα είναι ο θεμελιώδης λίθος της οικογένειας, της κοινωνίας, του έθνους και της απονέμει όλες τις τιμές και τους ύμνους που της πρέπουν.

Με μεγάλο σεβασμό θα ομολογήσει:

«Μάνα της κατοχής
και της ζωής
σε σένα
υποκλινόμαστε.»

Υποκλινόμαστε γιατί γνωρίζουμε πόσες θυσίες, πόσα κλάματα, πόσους κόπους, πόσους αγώνες έκανες για τη γέννησή μας, για την ανατροφή μας, για την παιδεία μας, για την ασφάλειά μας. Για το ζέσταμα των ελπίδων μας, για την ενθάρρυνση στους αγώνες αποκατάστασης και στους αγώνες των μαχών για ανεξαρτησία και ελευθερία.

Κι ακόμα, γιατί το πιστεύει και το γνωρίζει, ότι θα σταθεί κοντά μας, στους νέους αγώνες των νέων γενεών κι αυτών που αγωνίζονται για την ελευθερία της Κύπρου και του ελληνισμού, απανταχού της γης. Στο προσκλητήριο για το μεγαλύτερο όνειρο να υψώσουμε τον ήλιο της Ελλάδας στο πιο ψηλό σκαλί της δόξας του κόσμου.

Ο ποιητής βλέπει πως ο κόσμος πορεύεται στα δίστρατα της αυτοκαταστροφής κι αντιστέκεται, υπόσχεται νέους αγώνες και θυσίες, στη μάνα της κατοχής και της ζωής, πως δεν θα αφήσει και δεν θα αφήσουμε τον κόσμο να καταστραφεί. Και κλείνει την ποιητική του κατάθεση με τούτους τους στίχους:

«Πότε οι βέβηλοι
στρατοκράτες
της ειρήνης
δεν θα
την κάνουν

νεκροκρέβατο
του κόσμου
μάννα της
κατοχής και της ζωής.»

Αθήνα, 18.2.1997

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ
Λογοτέχνης- Κριτικός

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ποίηση του ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

«Όλες οι ψυχές
Είναι έτοιμες
Για ομορφιά
Και απόλαυση»

Μ' αυτά τα όμορφα λόγια μας μιλά για τους ανθρώπους και την έκφραση της ζωής, με όλο τον αυθορμητισμό και την ειλικρίνεια που τον διακρίνει ο λογοτέχνης κ. Ηλίας Λαδιάς.

Την «ομορφιά και την απόλαυση» της ζωής και του έρωτα γενικότερα τραγουδά μέσα από τα ποιήματά της ποιητικής συλλογής με τίτλο *Χωρίς όνομα* (εκδόσεις «Νέα Ιθάκη», σελ. 48, Αθήνα 1994).

Η ποίηση του Ηλίας Λαδιά δεν σε ξεστρατίζει σε προβληματισμού και δεν σε κουράζει με δύσκολες και περίπλοκες εκφράσεις. Το ξεχείλισμα της ψυχής του και ο κρυφός στιγμιαίος πόθος του, το ερωτικό ζωντάνεμα της ψυχής και του σώματος αυθόρμητα γίνεται στίχος και τραγούδι.

Στο *Κορίτσι του έρωτα* θα μας πει:

«Συνυπάρχω στις φλέβες
σου
στο αίμα σου
στην αναπνοή σου»

Στα πατριωτικά και φιλειρηνικά ποιήματα μας ξεδιπλώνει μια άλλη πτυχή του ταλέντου του και μας καλεί σε επαγρύπνηση και σε αγώνες για την ειρήνη.

«Για της ειρήνης
τον άγιο σκοπό
πολέμα θεατρίνε»
θα μας πει χαρακτηριστικά.

Η ποίηση του Ηλία Λαδιά είναι μια κραυγή κατά του πολέμου και ένα κάλεσμα ερωτικό και αιώνιο.

Νίκος Ανώγης
Λογοτέχνης
Σαρωνίδα, 13/8/1994

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

LE PALIKARI DE GIONAS

PAR
ELIAS LADIAS

Scène Extérieure

(Image panoramique d' une fête traditionnelle dans la region de Gionas).

Une fille: Allous, allous les filles, la fête a commence...

Narration

Un groupe de jeunes filles a pris place, au centre de la place du village, en dansant.

Dapline, la plus belle représente la maison du berget Varvouniotis, grande et mince aux jeux noirs.

Vasiliki, avec les yeux bizarre vient de la part de la famille de Dimitrelou ex-maire de la region.

Lenion, la fille de Lampraki, exinspecteur, et à la fin, Aggeliki, "re reine de la beauté" fille du prêtre- Jean.

La dance continue et au meme temps, dans le café la "Belle Roumeli", un groupe de jeunes homes discute les affaires du village.

DELIS: Comment va votre bonne humeur ce soir, les garpons?

DIOVOUNIOTIS: Cette année, la récolte était bonne, nous allous gagné beaucoup de fric, mais Delis, tu me donnes l' impressioque tu n' es pas dans ton bon état...

DELIS: Ah! Ce soir, je suis hors état!

DIOVOUNIOTIS: Dis, mon ami ton problem.

DELIS: Bon, tu vas noir...

DIOVOUNIOTIS: Laisse- tomber, prends- rite une decision,un fairs pas trop de soncis, regarde les choses en face, elle véut pas de toi Aggelo...

DELIS: J' au aimé une fois dans ma vie, declarant mon dechirement, explicant mes sentiments... tont le village seif maintenant. Us gans se monquent de moi, les uns levant, mes antres,

derriere mon dos!... Avec Qui? Amor, Basili, le Deli... Mais non, tu va me payer bien, Jemme perfide!

DYOVOUNIOTIS: Pense bén mon ami, tu as perdu la tête!

DELIS: Allous les garçons, ce soir je ferai ma folie (se touermant vers tavernier), apporte encote du vin, apporte Kastamioti, c'est moi qui paye... burez et mangez encote, c'est moi qui paye...

DYOVOUNIOTIS: Reste, calme, mon ami Vasili...

DELIS: Burez ce soir, nous aous mette du feu. Elle se mogneit de se. Elle un' a nus tont le honte pas problem, Dellis lui rent lé meme pux! Bon! Aggeliki n' a pas envie de deveniz ma femme, ça fair bien! Voi lâ ma decision, de l' aembras ser.

DYOVOUNIOTIS: (d' un air ingneté) Tu vas faire une folie, çavapas. Tu as perdu la tête, ta...

DELIS: Laisse – moi tranquille nous allez noir! (Pressé, précipité, il se lése, allant vers la danse, s' approchant aux muçiciens, donnant les petits pieces d' or)!

DELIS: Bon! Prends et jone, mon tzigane (gitan).

MUSICIEN: Mais ... (la dance s' avrête).

DELIS: Jone, jone encore, sinon je t' avallerais tes intestins. La dance recommence, Delis s' éloigne du musicien, en allant vers la belle Angello, en lui prennant son bras.

ANGELOS: Non, laisse moi tranquille!

DELIS: Avance! (il la ponsse, en l' embrassant). Il faut que tu apprennes de mépriser Vasilis Delis....

UN PAYSAN: Qu' est – ce qu' il a fait!!! t

DELIS: (s' adressant aux musiciens) Jonez, Jonez plus fout, plus fort en wre, chiens de manvaise race!

(Dryounouniotis, son ami, s' approche vers lui).

DRYOVOUNIOTIS: Delis, avec qui dances tu? Est- ce mes yuex voient bien?

DELIS: Tu vois, mon ami Dryovouniotis, je t' avais dit et je le ai fait!

DRYOVOUNIOTIS: Vraiment tu as pedon la tête! (à ce moment une noix s' approche de loin. C' est le cousin d' Angelo).

PAYSAN: Tuez le mes amis. Deli criminal, tu payeras cher ponr tes actes pardonez- moi quelle manvaise lustoire! (Angela se tire à côte, Delis tire son pistoler er prends le chemin vers la petite montagne, au meme tempis il laisse un coup de

- fusil en provoquant les gens du village et en sortant un cri profond.
- DELIS: Ça fait rien. Vous autez votre prix! Certainement, vous ignorez arec qui vous aurez á faire. Il fallait me tuer, bon vous n'avez pas pu ke faire maintenant, travailler, preparer votre tombre et attendez- moi Viens mon ami Dyovounnioti, vieus prés de moi, allons nous Dryonouniotti plus haut... (cleinant plus haut á travers la montagne, derriére une série des blasphemes et des serments poure une vengeance. Tont le monde péffechit sur l' aggression, une voi approche...)
- VOIX: Donnous la moit á ce malhonneate allouns tous suivous le, tous (les orinions se divisent en deux. L' un vôté la parenté l' antre la sympathie... Dans cette confusion, voi là un nouveau coup de fusil qui donne le clernier motif pour le conflit, blessant beauconp des paysans qui se sont tetracher entre les deux parties, evidement tont ce la, pren uit beaucont du temps). Mais, les premiéres nouvelles se Sont avrivées á la maison de Delis.

SCÈNE EXTÉRIENRE (dans la maison de Delis).

- PAYSAN: As tu connu les nouvelles Mr. Thanasi, ce qui s' est passé dans la fête?
- PÈRE de DELIS: Qu' est, du' il y a?
- PAYSAN: Ton fils "a emlovassé" dans la dance la fille de prête Jean, Angelo, et alous après cet événement il y avait un tumulte. Beauconp de gens du village se sont blesses mon père, en suite ton fils n' pas donné signes de vie. La terre l' avalait.
- PÈRE de DELIS: Mon fils! Allons ensemble á la place, ne dis rien, rien á mia femme allons, allons.

(laissant la chamber)

SCÈNE INTERIENRE

Image- Place du village.

Le père de Delis est deza la, accompagné par son compatriot, dehois du café la "Belle Roumeli", àù se trourent quelau' uns des gens du village, disxoutant les èvènements.

PAYSAN: Bienvenu, Père et Seigneur de, notre commune, as tu su les nouvelles?

PÈRE de DELIS (interrompant): Le sais... le sais. Je suis inquiète, troublé pour mon fils, où est il aller?

PAYSAN: Personne ne connaît son chemin lui seul sait où se trouver, quels moments terribles.

PÈRE de DELIS: Si quelqu'un le voit, dis lui de revenir à la maison. Je suis partie maintenant.

PAYSAN: D'accad, d'accad mon Seigneur sonez calme et en paix....

PÈRE de DELIS: Merci infiniment à vous tous mes enfants (il prend le chemin du retour, en allant à la maison).

SCÈNE INTERIEURE (à la maison de Delis)

DYOVOUNIOTIS: Père Thanasi, as tu des nouvelles de ton fils?

PÈRE de DELIS: Qui sait où l'a apporté le vent après sa folie! Il a bu, se soûlé et dans cet état de l'ivresse, il a mis le feu, une flamme qui nous brûle!

DYOVOUNIOTIS: Est il peut être allé dans sa scène?

PÈRE: Le ne pense pas qu'il est en bonnes relations avec son gendre.

DYOVOUNIOTIS: Oh il a pu être caché?

PÈRE de DELIS: Je suis inquiète ... (Pas d'élèves devant la porte...)

DYOVOUNIOTIS: Qui est?

PÈRE de DELIS (Allant vers la porte): En attendant, quelqu'un approche.

DYOVOUNIOTIS (partant): Bon, Salut mon père Thanasi et Bonnes nouvelles.

PÈRE de DELIS: Grand bien vous fasse, mon fils (fermant la porte)

Fin de A' episode.

INTERNATIONAL JOURNAL ON WORLD PEACE
TWO POEMS

SHE'S GONE

She's gone,
The lovely mermaid!
Earth shrouded
Her last smile.
Earth shrouded
Her dreams.
Earth shrouded
Her humanity.
Earth shrouds
Every soul!...

LAST NIGHT

Last night,
We parted.
Last night,
We scattered.
Last night,
We expired forever.
Last night!...

The National Library of Poetry

March 4, 1994

Tomorrow You Shall Go...

Your time has come, muddy eyes smile from emotion... Tomorrow
you will be killed because you said “no” in the same of piece
and freedom... Tomorrow we shall feel the bitterness of life
and will all say let’s go forward for piece, freedom. Even
when dead, without royal processions he will walk ahead of us
as our own leader.

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ

- 1) Ποιητική Συλλογή 1983
- 2) Τα προδωμένα όνειρα (διήγημα) 1984
- 3) Έρωτας του καλοκαιριού (διήγημα) 1984
- 4) Το παλικάρι της Γκιώνας (διήγημα) 1985
- 5) Πνευματικά μηνύματα (ποίηση) 1987
- 6) Κραυγές ελευθερίας (ποίηση) 1987
- 7) Οι αναζητήσεις μου (ποίηση) 1988
- 8) Τα ερωτικά (ποίηση) 1989
- 9) Πολέμα Θεατρίνε (θεατρικό έργο) 1991
- 10) Χωρίς όνομα (θεατροποιημένο έργο) 1994
- 11) Κύπρος, αλύτρωτη πατρίδα (Ιστορική μελέτη) 1994
- 12) CLOSHAR (θεατρικό έργο) 1994
- 13) LA POESIE DE LA GRECE CONTEMPORAINE VOLUME (1),
Έκδοση Πανεπιστημίου Μονς, μετάφραση «Μάνα της Κατοχής και της ζωής», ποιητικό έργο του Ηλία Απ. Λαδιά από την καθηγήτρια Ισαβέλλα Μαράτου- Αργυράκη. Μετάφραση στα Γαλλικά.
- 14) LA POESIE DE LA GRECE CONTEMPORAINE VOLUME (2),
«Ξυπνάτε λαοί και αγρυπνάτε», ποιητικό έργο του Ηλία Απ. Λαδιά Από την καθηγήτρια Ισαβέλλα Μαράτου- Αργυράκη. Μετάφραση στα Γαλλικά. 1995
- 15) Δεν έχω μάνα, δεν έχω ελπίδα, δε θα με κάψει καμιά πατρίδα (θεατρικό έργο) 1995
- 16) Ύμνοι για την ειρήνη (θεατροποιητικό) 1995
- 17) Καυτές γραμμές (θεατρικό έργο) 1995
- 18) Μάνα της Κατοχής και της ζωής (θεατρικό έργο) 1997
- 19) Τζοάννα, η γυναίκα με το χαμόγελο (θεατροποιημένο έργο) 1998
- 20) Ο βασιλιάς του τίποτα (θεατρικό έργο) 1997

- 21) Που πάμε σύντροφε (θεατρικό έργο) 1988
- 22) Μάνα της κατοχής (θεατροποιημένο έργο) 1988
- 23) Ο βασιλιάς του τίποτα (θεατροποιημένο έργο) 2000
- 24) Το σύστημα (θεατρικό έργο) 2003
- 25) CABARET «Οι Αδελφές Μπαρμπούτσογλου» 2003

ΜΕΡΟΣ Ζ΄

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Απόστολος και Χρυσούλα Λαδιά, γονείς του συγγραφέα. Από τους γάμους, Τρίκαλα 1950

Τρίκαλα κεντρική πλατεία, 1960. Από αριστερά, Μαρία Λαδιά (αδελφή), Ηλίας Λαδιάς, Μαρία Αργυροπούλου

Τρίκαλα 1965. Η εκκλησία τη Αγίας Φανερωμένης, η συνοικία που μεγάλωσε ο συγγραφέας. Κάτω από το φρούριο στα αριστερά διακρίνεται η πατρική κατοικία

Ηλίας Λαδιάς και Χρίστος Λαδιάς. Από προσκοπική εκδήλωση, Τρίκαλα 1971

Ηλίας Λαδιάς, Τρίκαλα 1970, στον Ληθαίο ποταμό

Παρέλαση στα Τρίκαλα 1970. Μπροστά ο μικρός Αεροπρόσκοπος Η. Λαδιάς, ακολουθεί ο Αρχηγός και αδελφός του Χ. Λαδιάς.

Προσκοπική τελετή, Τρίκαλα 1971. Ο Αρχηγός της Ομάδας Χρ. Λαδιάς (αδελφός του), περνά τον κρίκο της Υπόσχεσης του Αεροπροσκόπου στον Η. Λαδιά

Τρίκαλα 1973 λίγο πριν την Παρέλαση. Από αριστερά, Η. Λαδιάς, Κ. Καραμάλης, Αθαν. Λαδιάς (αδελφός του) και καθήμενος ο Δ. Σιαμαντούρας

*Νιόβη Σακελλαρίου-Λαδιά. Φωτογραφία από Λυρική θεατρική παράσταση
Νέα Υόρκη 1986*

*Η σύζυγος του συγγραφέα Νιόβη Σακελλαρίου-Λαδιά, λυρική καλλιτέχνης,
Μετζοσοπράνο. Από εκδήλωση στην Νέα Υόρκη 1988*

Το Δ.Σ. της Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών. Όπισθεν της Προέδρου Χρ. Βάρα-Βαρβέρη διακρίνεται στη δεύτερη σειρά ο Η. Λαδιάς, Αθήνα 1988

Ηλίας Απ. Λαδιάς, 1988

Ο συγγραφέας ομιλητής σε λογοτεχνική εκδήλωση στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων, 1990

Ηλίας Λαδιάς, συνέντευξη στην Τρικαλλινή δημοσιογράφο και γνωστή Λογοτέχνίδα Νίκη Καμπόση, Αθήνα 1992.

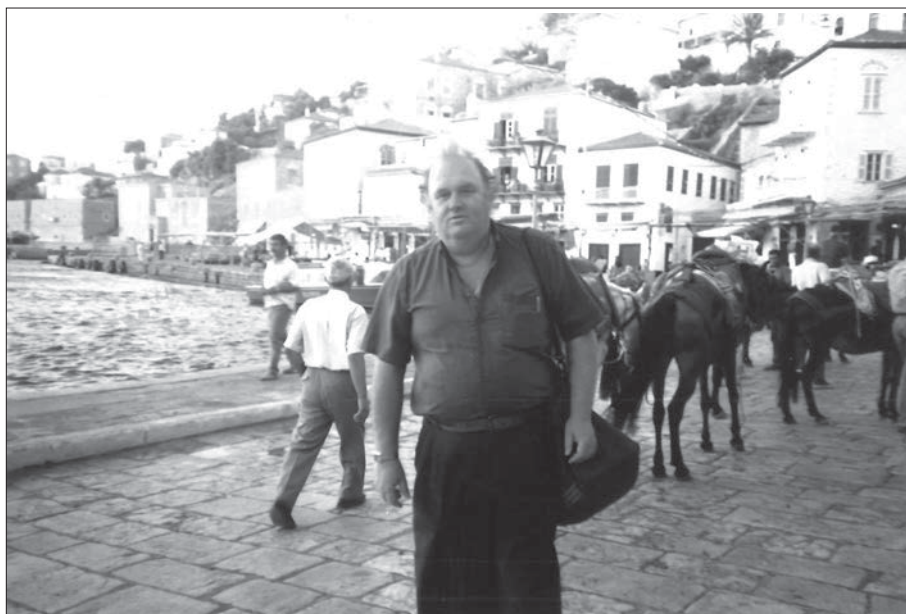
«Αφιερωμένο στον αδελφικό μου φίλο, θεατρικό συγγραφέα, αγωνιστή και άνθρωπο Ηλία Λαδιά». Ζήσης Μπάκας, Γλύπτης 1993

*Ο Ηλίας Λαδιάς με τον διενθούς φήμης Γλύπτη Κώστα Βαλσάμη.
Από εκδήλωση στην Αθήνα, 1994*

Σκίτσο που απεικονίζει τον συγγραφέα Η. Λαδιά, 1994

Ηλίας Λαδιάς, από το ταξίδι στην Ύδρα, 1995

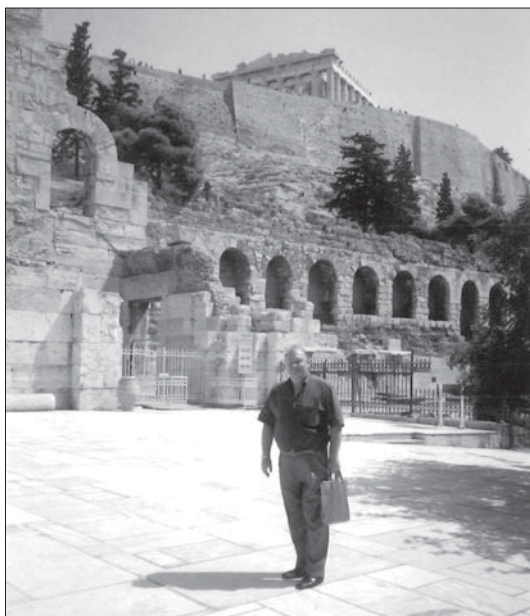
*Ο συγγραφέας Η. Λαδιάς με την μητέρα του Χρυσούλα Λαδιά,
Χαλάνδρι, 1995*

Ο συγγραφέας με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλο και τον Υπουργό Πολιτισμού Νίκο Σηφουνάκη, Αθήνα 1996

Από τη μεγάλη Λογοτεχνική εκδήλωση στην Αθήνα, 1997. Ο συγγραφέας στους όρθιους τρίτος από αριστερά.

Ηλίας Λαδιάς, έξωθεν του θεάτρου Ηρώδειον, Αθήνα 1998

Ο Ηλίας Λαδιάς με τον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη, Αθήνα 1988

*Ο συγγραφέας με τον σπουδαίο καλλιτέχνη και Συνθέτη Ζαχαρία Τσίχλα,
Αθήνα 2004*

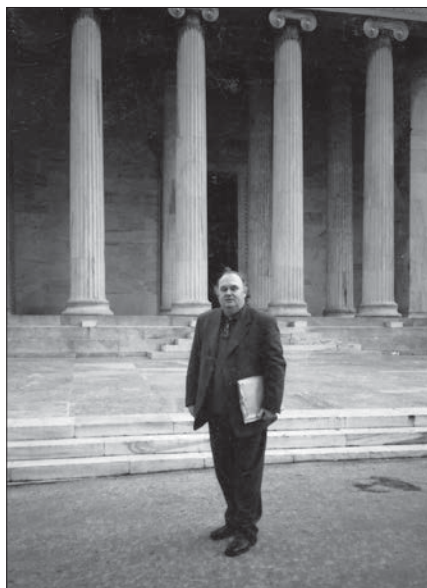
*Η πίστα του Κέντρου του Φρουρίου Τρικάλων.
Τρίκαλα 2005, φωτογραφία τραβηγμένη από τον συγγραφέα*

Το παλιό 1ο Δημοτικό Σχολείο που φοίτησε ο Η. Λαδιάς, κάτωθεν του Κάστρου των Τρικάλων, 2007

Ο Ηλίας Λαδιάς Τρίκαλα, 2007. Επίσκεψη στο εκκλησάκι του Αγίου Παντελεήμονος στην παλαιά γειτονιά του Βαροσιού, δίπλα από την πατρική κατοικία

Ο Ηλίας Λαδιάς Αθήνα, 2007. Έξω από το κτίριο της Ακαδημίας Αθηνών

*15ο Συνέδριο του Συνδέσμου Ελλήνων Περιφερειολόγων 2008, ΙΠΑ Παντείου.
Ο συγγραφέας διακρίνεται στο άκρο δεξιά. Διακρίνονται επίσης: Ε. Σταματίου,
Μ. Μαυραγάνη, Μ. Λαγού, Χρ. Λαδιάς, Κ. Καπετσώνη, Λουκάς Αποστολίδης,
Ν. Νανούρης*

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

**Μια γιορτή βράβευσης
με πολλὰ γνωστά ονόματα**

*Η Δημοτική Βιβλιοθήκη στην πρέττα της αθουα στο Δημαρχείο, με-
τά την συγκρότηση και λειτουργία της*

Οι βοηθητικές

Οι βορεβυθέντες επιμελείς α-
ναγνώστες της βιβλιοθήκης είν-
αι οι εξής: Μελένα Βιβλία Μα-
ταϊτσάνδ Αθην., Κωνσταντίνος
Αντμ., Τοσφογιάννης Ευγ., Σάν-
θος Παυλίδ., Σπυρίδων Σπυρ., Πο-
λιζάκουλης Χαράδ., Σπυρίδων
Χριστόδ., Πήκος Ιωάν., Παπαδό-
πουτρου Άναστ. Χατζηγιάννου Έ-
φη και Μπουμπόκα Δέσποινα. Με
μιο σάκκα, Φυσικοπούλου Διμή-
τρι, Χαριτοπούλου Ελισάβετ,
Βουλήγρη, Μνήστηλο, Διμήτρη
Φιλ., Μποζατζίκης Αθαν., Τρίκος Ι-
ωάν., Ράντης Άλεων., Λαδάς Ηλ.,
Σμαρντάς Χαρ., Μπουντουτσο-
γιάν., Σχορετσάκης Γεώργ.,
Ντράσης Παντ., Βεσβόδω Κ., Κω-

Δευτέρα, 3 Νοεμβρίου 1997

ΕΣΤΙ Α

H ZQH THS

Διαλέξεις

Α. ΣΛΑΒΗΣ

Ο πρόεδρος του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών κ. Α. Σλάβης, πολιτικός μηχανικός, θά ὁμιλήσῃ σήμερον (8.30 μ.μ.) εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κέντρου (Κιάφας 3 καὶ Ἀκαδημίας 78δ), μέ θέμα: "Εντυπώσεις ἀπὸ τῆς σήμε-

HA. ΛΑΔΙΑΣ

Ὁ λογοτέχνης - τεχνοκριτικός κ. Ήλ. Λαδιάς θά ὁμιλήσῃ σήμερον (9 μ.μ.) εἰς τὸ Κολλέγιον Ἀνθρακωπιστικῶν Ἐπιστημῶν (Ακαδημίας 52), μέ θέμα: "Ἀφιερωμα στὸν Νομιτελίστα ποιητὴ Γιώργο Σεφέρη".

ΤΟΙ ΑΙΓΕΙΣ
Α, ΚΑΤΩ ΑΠΟ
ΥΣ ΑΝΑΓΚΑ
ΕΙΣ ΜΑΧΙΣΤΑ
ΑΦΗΝΟΝΤΟΣ
ΕΥΡΥΚΑ ΚΕ-

τιωση είναι
μικρού σύμ-
ψ Παλαιός
ιση εξακο-
νη!

ου
μεταπίζει
κ.
α-
ον
αν
αι
α:
ε-

αι η προ-
ών προ-
ην σοβα-
στη λει-
των, και
'φυλοξε-
γούνται
εντερία

προσφο-
ραν από
από τον
νικητή
για

16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-1044-1045-1046-1047-10

Ο Κ. ΗΛΙΑΣ ΛΑΔΙΑΣ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΟ»
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΞΙΩΝ

Ο λογοτέχνης - τεχνοκράτης
κ. Ηλίας Λαδίας καταξιωμένος
δημιουργός στο χώρο της ποίη-
σης, εκλεγμένος συνδικαλιστής
της Εξελικτικής Αντιρροής της
Ενώσεως Ελλήνων Λογοτεχνών
και τακτικό μέλος της, με 5 ποη-
τικές συλλογές στο ενεργητικό
του, 2 μυθιστορήματα, 3 θεατρι-
κά έργα και 2 σειρές για τηλεόρα-
ση και κινηματογράφο και με
ρόλλιαν προφορά και με
κριτική...

ιστε στην εποχή
παρακμής, η
ὁ τον ξενόφερ-
ράματα και
ριμένης. Μια
ου πνευματι-
έχε
πλε

του νέου πνεύματος στη λογοτεχνία, που πάλαι και οι συνεχίζονται τους παλαιούς ακόμα για μια ζωντανή πνευματική αναγέννηση εις την λογοτεχνίαν, αλλά ο πρόσφορος κρητικός παρεμβατισμός εις την πολιτιστική ζωή του τόπου... η εξάρτηση από αυτόν έφεραν... να τον πολιτιστι-

σουροίπωμα/ ζάφνου ακούγεται
 μια κραυγή/ μια κραυγή διαμαρ-
 τυρίας/ κραυγή τελευτημιά/ κραυ-
 γή χαμένων κόσμου/ τα σκυλιά
 της εξουσίας/ σκότωσαν τις
 καρδιές/ κλάψαν τα πόδια/ μια

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ
ΤΟΥ κ. ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Ο λογοτέχνης - τεχνοκράτης και γενικός γραμματέας της Διεθνούς Επιτελείας Ελλήνων Λογοτεχνών (Δ.Ε.Ε.Α.) απέστειλε προς το υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων (πανεπιστήμια εσωτερικού αλλοδαπής) την παρακάτω ιστολή - πρόταση:

« Παρακαλούμε όπως οι λο-
γοτέκνες που να συνδυάζουν
τους και το πολιτιστικό τους έρ-
γο διδάσκουν εις τα ξένα πα-
νεπιστήμια και ελληνικά με
πλούσιο λογοτεχνικό έργο, να
μπορούν να διδάσκουν στα ελ-
ληνικά πανεπιστήμια ανώτερη,
μέση και στοιχειώδη εκπαίδευ-
ση, με γνωστικό τους αντικεί-
μενο τη Λογοτεχνία, ως επιστη-
μονικοί συνεργάτες.
Παρακαλούμε για τις δικές
ας ενέργειες. »

ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ

ΕΙΦΗΝΟΣ

Το γύρισμά σου
γλυκύτατη
στη σκέψη της
μοναξιάς μου.
Το γύρισμά σου
μα καινούργια σκέψη,
σκέψη του ονείρου
της ξεχασιάς...

345

— Από την Ποιητική Συλλογή του «Κραυγός»
Χευτέριας. Έκδοση, Αθήνα 1987.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙ

70

Ατζέντα

★ ΟΜΙΛΙΑ. Ο Ηλίας Λαδιάς, λογοτέχνης - τεχνοκρίτης, τακτικό μέλος της Ακαδημίας Επιστημών Γραμμάτων και Τεχνών στην Κατόνια Ιταλίας μιλάει στο Κολέγιο Ανθρωπιστικών Σπουδών (Ακαδημία 52) με θέμα «Αναφορά στο έργο του ακαδημαϊκού λογοτέχνη Πέτρου Χάρη - Κώστα Ουράνη» στις 9.15 μ.μ.

ΠΙΑΝΟ. Ο Τάκης Φαραζής παρουσιάζει

"Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ. ΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ 1993

η Λαδιά στις 7 μ.μ. στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών (Μητροπολιτικός 38), με θέμα «Τα σύγχρονα ποιητικά ρεύματα στη νεοελληνική λογοτεχνία και οι εκφραστές τους».

ΤΟ ΒΗΜΑ
Ρεπορτάζ

15 Ιανουαρίου 1989

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΤΕΡΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Αυριανή

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΣΕ ΤΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΣΜΟ

DM 1.40 ΤΡΙΤΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1989 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΗΛ: 34.24.090 - 34

ΤΡΙΚΑΛΙΝΑ
ΝΕΑ

«ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ποιητικά ρεύματα στη νεοελληνική λογοτεχνία και οι εκφραστές τους», είναι το θέμα που θα αναπτύξει ο λογοτέχνης Ηλίας Λαδιάς στις 18 του μήνα και ώρα 7 μ.μ. στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών (Μητροπολιτικός 38).

Ο Κ. Ηλίας Λαδιάς μιλάει με θέμα «Τα σύγχρονα ποιητικά ρεύματα» στις 7 μ.μ. στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών (Μητροπολιτικός 38). Θα προλογίσει ο πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών τεχνοκρίτικος κ. Μ. Στασινόπουλος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1989

Μια ενδιαφέρουσα διάλεξη

Ο λογοτέχνης, συμπολίτης κ. Ηλίας Λαδιάς, πραγματοποιεί στη Δευτέρα 16 του μήνα, στην Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Υπ. Πολιτισμού, μια ενδιαφέρουσα διάλεξη με θέμα: «Η σύγχρονη ποίηση και οι σύγχρονοι εκφραστές της ποίησης». Στην εκδήλωση παραβρεθούν οι πρόεδροι της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών κ. Νίκος Στασινόπουλος, ο πολιτευτής της Ν.Δ. κ. Χρήστος Λαδιάς, η καθηγήτρια του Πολυτεχνείου Ιωάννα Αναστασοπούλου, ο Ευμανούηλ Πολύζος, άναγας Αξωματικός της Πυροσβεστικής, η κοντράλτο της λυρικής σκηνής (σόκκος) του Ηλία Λαδιά, κ. Νιδίη Σκελλάρη, η σκρίνα Καλλιόπη Καρετζή και άλλων πολλοί εκλεκτοί των γραμμάτων και τεχνών.

Ο κ. Στασινόπουλος πρόλογισε για το θέμα και το ιστορικό του διημιτητή με τις πολλές πνευματικές δραστηριότητες, εγρήνευσε εκτός από ποιητικές αξιολογίες, συλλογές και θεατρικά έργα, συνάφια και άλλα. Στη συνέχεια ο κ. Ηλίας Λαδιάς ανέπτυξε λεπτομερώς το θέμα, με επιφάνεια λόγου, σαφήνεια και λυρικότητα. Μεταξύ των άλλων, ο διημιτητής αναφέρθηκε σε οργανωμένα ονόματα, λογοτεχνών, ως σύγχρονων εκφραστών της ελληνι-

κούλου, του Νίκου (Ανώτη) Μίχα, τη λογογράφου Νίκη Καμπούρη, του Νίκου Χαρισάκου, Κωστή Κοκοροβίτη, Γιώργου Πετρόπουλου. Τέλος διάβασε αποσπάσματα από το δικό του κλοούσιο λογοτεχνικό έργο.

ΝΙΚΗ ΚΑΜΠΟΥΣΗ

ΚΡΑΤΙΚΟΤΕΡΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Αυριανή

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΓΚΡΕΜΙΣΕ ΤΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΣΜΟ

DM 1.90 LIT. 1.600 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1991

Διεύθυνση: Γ. Α. ΚΟΥΡΗΣ Δ.Ε. Αριθμός ΦΥΛΛΟΥ 4063

Νέο Δ.Σ. στην Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών

Νέο Διοικητικό Συμβούλιο προέκυψε από τις πρόσφατες εκλογές στην Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών. Το Δ.Σ. αποτελείται από έντεκα τακτικά μέλη και τρία ανασπληρωματικά.

Εξελέγησαν: Γεωργιάδης Βασ. (πρόεδρος), Ντασιούλης Τ. (Α. αντιπρόεδρος), Παντήπουλας Α. (Β. αντιπρόεδρος), Τσάκωνας Αρ. (Υ. γραμματέας), Λαδιάς Ηλ. (εξ. γραμματέας), Χρηστίδης Γεω. (ταμίας), Μανουσίου Μαρί (εφόρος), και Γκούνας Κώστας (δην. στέρευν).

Το βιβλίο για το ΕΥ η κτητορία Ν. Κωνσταντίνου.

ΡΙΟ: ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΜΟΝΑ (1,3,5,7,9) • Τσιανής και Ευθείας μαρτύρων • Ανατ. ήλιου 7.41', δύση 17.26' • Σελ. 5 ημερ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' • ΔΡΙΘ. ΦΥΛ. 355 (282) • ΠΕΜΠΤΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1989 • ΔΡΧ. 30

Η ΕΝΩΣΗ Ελλήνων Λογοτεχνών προσκαλεί τη Δευτέρα 16 Ιανουαρίου στις 7 μ.μ. στη μεγάλη αίθουσα της Στέγης Γραμμάτων (Μητροπόλεως 32, 3^ο όροφος) τους φίλους και μέλη της να παραστούν στην ομιλία του Ηλία Λαδιά με θέμα «Τα σύγ-
χρονα ρεύματα στη Νεοελληνική Λογοτεχνία και οι εκφραστές τους».

★★★
Η ΧΩΡΗΔΙΑ κι Ορχήστρα Νέων (ΧΟΝ) του Π. Φαλήρου οργανώνει την 17η Φε-

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1988

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

★ «Τα σύγχρονα ποιητικά ρεύματα στη νεοελληνική λογοτεχνία και οι εκφραστές τους» θα είναι το θέμα της ομιλίας του Ηλία Λαδιά (μέλους της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών), η οποία θα δοθεί στις 16 Ιανουαρίου (7 μ.μ.) στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών (Μητροπόλεως 32). Θα προλογίσει ο πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών, τεχνολογικός Νίκ. Στασινοπούλος.

Α. Δ. Λ. (204)

ΕΣΤΙΑ

ΑΔΩΝΙΣ Κ. ΚΥΡΟΥ
(Διεύθυνση)

Μια βραδιά αφιερωμένη στην ποίηση «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» 28-4-94

Με συγκίνηση η ποιήτρια ανταγκύλε ποιήματα αφιερωμένα και γραμμένο εξαιρετικά για τον συνάδελφο.

Ο μουσικιστής συγκρίνεται τη δημιουργία με την αλυσίδα των «αλυσίδων», που δίνει για την αλυσίδα των «αλυσίδων» του δολοφονητή του «αλυσίδα» της με την «αλυσίδα» και τον «αλυσίδα» της με την «αλυσίδα» και τον «αλυσίδα» της με την «αλυσίδα».

Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν διάφοροι καλλιτέχνες και των τεχνών.

Διεύθυνση: • Στέφανος • Αργυρίου • Τσιγγιρίδης
322.0631 322.0481 322.0482 322.0450
Τιμή φύλλου 50
Παρακαλώ να καλείται με τη φ.π.α.

Δευτέρα, 16 Ιανουαρίου 1989

ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ
Διεύθυνση (1988-1994)
ΑΧΙΛΛΕΥΣ Α. ΚΥΡΟΥ
(1912 - 1950)
ΚΥΡΟΣ Α. ΚΥΡΟΥ
(1918 - 1974)

Σήμερα (7 μ.μ.), ως την με-
γάλη αίθουσα της Στέρας Γραμ-
μάτων και Τεχνών (Μετροπόλις
33), η Ένωση Ελλήνων Λογίων
γίνει οργανωμένη διάλεξη από κ.
Αλέξη Λαδά, μέλος της Ένωσης,
με θέμα: «Το σύγχρονο ποιητικό
ρόλημα στη Μεσοποταμία: Αρσενία
και η ζωή ο έρωτας» (από: Την
επιμέλεια θα προσλογιστεί ο πρόεδρος
της Ένωσης κ. Ν. Σταυρόπουλος).

ΤΙΑ

ΑΔΩΝΙΣ Κ. ΚΥΡΟΥ
(Διεύθυνση)

Διεύθυνση: • Τσιγγιρίδης • Στέφανος • Αργυρίου
322.0483 322.0450 324.3071
Τιμή φύλλου 100
Παρακαλώ να καλείται με τη φ.π.α.

Σάββατο, 21 Μαρτίου 1992

Διάλεξη
Σήμερα (7.30' μ.μ.), ως την
αίθουσα της Ένωσης των Φι-
λων του Λαού (Εβερσθου 12) και
ως τη αίθουσα των συνεδρίων των
Εργαστηρίων διδάσκων του Λαού
Πανεπιστημίου της Ένωσης των
Φιλων του Λαού θα γίνει η
διάλεξη και επίσημος Γεν. Επι-
θεωρητής Μ.Ε.Κ. «Αντί Γ.Τ.Τ.
μαζί» με θέμα: «Εργαστήριο
Πολιτισμού. Βελτιστοποιήσεις
θα γίνει επίσημος εκπαιδευτικός
διδάσκων».

Σήμερα (7 μ.μ.), ως τη Παι-
δαγωγική Κλινική του Λαού (Παι-
δαγωγική 50), η Εθνική
Παιδαγωγική Ομάδα Παιδαγωγικών
Εργαστηρίων διδάσκων θα
γίνει η «Παιδαγωγική Ομάδα»
της «Παιδαγωγικής Ομάδας Παιδα-
γωγικών Εργαστηρίων» της
Παιδαγωγικής Ομάδας Παιδα-
γωγικών Εργαστηρίων.
Με θέμα: «Η παιδαγωγική και
η παιδαγωγική της Παιδαγωγικής
Ομάδας».

25 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ

HELLENISM IN AMERICA

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τ. ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

Κυκλοφορεί ο Όλο τον Κόσμο

Τιμή Φ.Δ.: \$ 1.00

ΕΤΟΣ 25ο • ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 248-249 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1994 • ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑ • Ηλεκτρονική - Εκδόσεις ΚΩΝ/ΝΟΣ Ν. ΤΣΙΡΠΑΝΗΣ, ΔΡ. Φ.Θ.

ΤΟ 13ον ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟ (ΡΟΔΟΥ)

Με εξαιρετική επιτυχία εορτάσθη το 13ο Διεθνές Πατριο-βυζαντινό Διεθνιστικό Συμπόσιο, που έγινε στη Ρόδο από 4 μέχρι 7 Αυγούστου 1994, υπό την ηγεσία του διευθύνοντος κ. Μόνο ΚΟΚΚΙΝΟΥ και με τη συμπεριφορά της Γ. Μητροπολίτου Ρόδου και της Νομαρχίας Δωδεκανήσου.

Και αυτό το Συμπόσιο, όπως και τα προηγούμενα δώδεκα, οργανώσαν, ο Καθηγητής Πανεπιστημίου Νέας Υόρκης Δρ. Λον/νίκος Ν. Τσιρπανάς, Ιερέας και Πρύτανης του Πανεπιστημίου ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΠΑΤΕΡΙΚΟ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ και Γεν. Πρόεδρος του 13ου της συνεργασία και των άλλων συμπεριφέρων Καθηγητών Πανεπιστημίου κ.κ. Σπύριδου Αγαπητή και Μηνά Δελιόδη, καθώς και της κ. Μαρίας Παντελή, εκπαιδευτικού και πρόδρου της Δωδεκανησιακής Ιστορικής Φιλολογίας (ΗΠΑ) θέμα του Συμποσίου ήταν: "Επί της ηγεσίας του Ελληνοβυζαντινικού Διεθνιστικού πολιτισμού".

Την επίσημη έναρξη του τριήμερου αυτού Συμποσίου κατέχει ο διευθύνοντος κ. Μόνο ΚΟΚΚΙΝΟΥ, που διηγήθηκε με πλήθος κοσμήτων, μετέδωσε και κατά στα ΡΟΔΙΝΑ. Το συνέδριο χαίρειται επίσης υπουργό, καθηγητή, λογιόεργες, συγγραφείς, δημοσιογράφους, ποιητές και ημεδαπών ηγέτες, όχι μόνο και Δωδεκανησιακούς αλλά και της Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Σόφιας, Αμερικής, Γερμανίας, Ιταλίας και Αμερικής νόμες στους οποίους ηρώες να αναφέρουμε τον τότε πρύτανη Αγαθού και κύριο Ευσταθίου κ. Κώστα Σκηνόλη, τον μεταπτυχιαστή Ρόδο στην Αθήνη και συγγραφέα Δημήτριο Οικονομολόγο, τον δικαστή Θεσσαλονίκης και νθερμον πατριώτη κ. Κλέων Οικονομολόγο, τον γνωστό δ/ντή της Εφορίας Αρχαιοτήτων Δελφ/νίκου κ. Ιωάννη Παπαχρηστάκη, την ελπί, ημεδαπών Πολυκαλογίου Πατριάρχη Ιγνατίου, τον Λογιόεργη κ. Πύρρον και "ΦΙΛΗΤΑ" Κω Εμμαν. Ισάκης, τον εκ. Κρήτης εκπ/κόν - Λογιόεργη Κώστα Κορδάκη, την πρόδρου της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογιόεργων (ΔΕΕΛ) κ. Χρυσούλα Βέρρα, τον λόγι Γιώργο Κουένο (της Εταιρείας Νισιανικών μελετών, Ρόδου), τον εξαιρετικό - Λογιόεργη κ. Νίκο Λαλιό (Γεν. Γραμματέα της ΔΕΕΛ) την αντιπρόδρου της ΔΕΕΛ στα Δωδεκάνησα Βασίλη Σαπφίτη, τον δημοσίτη πρόδρου του Ροδιακού συλλόγου Δωδεκανησιών Φίλων της Κύπρου Γιώργο Μοργιλιό, τον νεοεισάου του Προέδρου της Ιταλίας στα Δωδεκάνησα Γ. Αλέκου καθηγ. κ. Νικ. Φωφούρα, τον λόγι συγρ. Καλίστο Κ. Μαύρο, τον διηγητή (ιστορικό) Νισιανό κ. Βασίλη Μ. Πάρο, τον αντιπρόδρου του Δελφ/κού Συλλόγου της ΓΟΥΣΙΝΚΤΟΝ Ιόνθος ο Φιλικός κ. Νίκο Χατζημυριόλη, τον πρόδρου της Δωδεκανησιακής Ομοσπονδίας Αμερικής και του συλλόγου "ΝΕΟΜΑΓΝΟΡΑ" των Νισιανών της Νέας Υόρκης καθηγ. Χριστόφο Κορναλά, τον γνωστό δημοσιογράφο της "ΡΩΔΙΑΚΗ" Γεώργιο Βασιλ, την εκπρόδου της "ΠΡΟΔΩΤΗ" δημοσιογράφου Γεωργία Καρδούλα - Τσουρουκλή, τον Νισιανό καθηγ. Γ. Παπαδόπουλο.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το συνέδριο εκολούθη από τρεις τηλεοπτικούς σταθμούς της Ρόδου, ως και το

Από το Συνέδριο της Ρόδου (4-7 Αυγ. 94). Τη στήλη που ο Πρόεδρος Δρ. Κωνσ. Ν. Τσιρπανάς παρουσιάζει τον Γ. Υπουργόν και Πανεπιστημιακόν Καθηγητή κ. Σπύριδον ΑΓΑΠΗΤΗΝ υπό τα χειροκροτήματα της κ. Μαρίας ΠΑΝΤΕΛΗ, του κ. Γ. ΜΑΓΓΙΠΗ, του κ. Κυρ. ΚΟΝΑΡΟΥ, και του κ. ΗΛ. ΛΑΔΙΑ.

Από το ίδιο Συνέδριο ενώ ο Πρόεδρος Καθηγητής Δρ. Κωνσταντίνος Ν. ΤΣΙΡΠΑΝΗΣ απονέμει ως τον καθηγητή και αναδομολόγ του Βερολίνου Δρ. Ιωάννη ΙΡΜΣΧΕΡ το "Πατριό-βυζαντινό ΔΙΠΛΩΜΑ" ελπίου διακρίσεως. Διακρίνονται ο κ. ΗΛ. ΛΑΔΙΑΣ, και ο κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΥΓΟΥΝΙΑΣ.

Ο Διευθυντής της Ρόδου κ. Μόνο ΚΟΚΚΙΝΟΥ ελπίου το "ΠΑΤΕΡΙΚΟ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟ", μετά του Τριτοκόου ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ, από τον Πρόδρου του ΑΙΩΠΣ και του διεθνούς Συμποσίου ΡΟΔΟΥ καθηγ. Δρ. ΚΩΝΣΤ. Ν. ΤΣΙΡΠΑΝΗΝ παρουσιάζονται από τον καθηγ. κ. Σπύ. ΑΓΑΠΗΤΗΝ, τον κ. ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ, την κα. ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΤΕΛΗ, και τον κ. ΓΙΩΡΓΟ ΜΑΓΓΙΠΗ.

Ο κ. ΔΗΜ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ ενώ αναπόσει το θέμα του: "Οι Ελλήνες της Αμερικής: παραδοσιακός διακρίσεις οι κ.κ. ΗΛ. ΛΑΔΙΑΣ, ΔΗΜ. ΙΡΜΣΧΕΡ, ΚΩΝΣΤ. Ν. ΤΣΙΡΠΑΝΗΣ, και ο Γ. Υπουργός κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΓΑΠΗΤΗΣ.

COUMUNAUTÉ FRANÇAISE
UNIVERSITÉ DE MONT - HAINAUT
ÉCOLE D'INTERPRETES INTERNATIONAUX

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΔΙΕΘΝΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΩΝ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΕΠΙΤΡΟΦΩΝ
Προς την ΔΙΕΘΝΗ ΣΤΑΤΗ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΙΟΤΕΧΝΩΝ - ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΝΑΚΗΡΥΞΗΣ
Του Γιάννη Κουτσούρα
ως εθνικού ποιητή

Ο Σύλλογος των Ελλήνων φοιτητών του Κρατικού Πανεπιστημίου της Mons-Hainaut μετά την ενεργητική διάδραση για το αναδομολόγ έτος 1994-1995 της υπεύθυνης της Νεολογικής καθήγησης κ. Ισαβέλλας Μαρτύου - Αργυράκη με θέμα: "Και ως να 'ταν τέτοια και η φυγή μου, ψυχή μου...", από το ποίημα "Καλδρυπτα του '43" του Γιάννη Κουτσούρα, ανακρίσει τον ποιητή μέσα δωρεάν της Ελληνικής Πέτρας της Πανεπιστημιακής Βιβλιοθήκης και παράλληλα εξέφρασε την επιθυμία, όπως η Ελλάδα τιμήσει το δημιουργό του "Λεπιδόχου Βράχου της Ακρόπολης" και τον "Καλοσύνη του '43" απονέμοντας του τον τίτλο του Εθνικού ποιητή.

Η Πρόεδρος
Μαρίε ΤΡΙΤΣΗ
Τριτοετής φοιτήτρια

Η Γραμματέας
Ευαγγελία ΚΟΝΑΡΟΠΟΥΛΗ
Τριτοετής φοιτήτρια

Η καθηγήτρια
ΜΑΡΑΤΟΥ - ΑΓΚΙΡΑΚΗΣ
Professeur de l'université de Mons

Δικαίωση - Βράβευση
στον Γ. Κορολά

Ο ΜΑΧΗΤΗΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΟΡΚΟΥΛΗ

Με αγανάκτηση καρτέρι ο μαχητής
το τιμωμένο σάβανο ν' αιώσει
σφραγισμένο νεκρικό μες στο χαράκι
κι ένα σπαρτάκι για το γουρούλι.

Κάποτε γέρνει το ντουφάκι του
και την ιερή του λόγια ανακρίνει.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

10 DOWNING STREET
LONDON SW1A 2AA

From the Direct Communications Unit

20 June 2005

Mrs Elias Ladas
Sobenos Street 51
Athens
Greece

Dear Mrs Ladas

The Prime Minister has asked me to thank you for your recent letter and the enclosed book.

Mr Blair appreciates your kind thought in writing.

Yours sincerely

A handwritten signature in cursive script, reading "Julie A. Guilfoyle".

MRS J A GUILFOYLE

ΑΝΤΩΝΗΣ Κ. ΣΑΜΑΡΑΣ

Ἀγαπῶνι μένι τῶνδε,

Θεοὶ οἱ ἐνέχοντες οὐ
 τῆς κληρονομίας οὐ καὶ πῶς ἐπὶ τῇ
 τῷ ἡμεῖς ὅσοι, ἔσο οὐ καὶ
 τῆς οἱ νεκρῶν ἀνδρῶν καὶ
 κληρονομίας ἀνδρῶν.

με γυνὴ ἀνδρῶν,

12/2/94. Ἀντὺ Κ. Σαμαράς.

Τῷ Ἑλλογιμωτάτῳ κυρίῳ Ἡλίᾳ Ἀπ. Λαδιᾷ, τέκνῳ τῆς ἡμῶν
Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Εὐχαρίστως ἐδέχθημεν τό ὑπό τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς
Ἑλλογιμότητος προφρόνως ἀποσταλέν ἡμῖν θεατρικόν ἔργον
αὐτῆς ὑπό τόν τίτλον "Τό σύστημα", ὅπερ καί μετ' ἐνδιαφέροντος
διεξεληθόντες, παρεπέμψαμεν τῇ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικῇ
Βιβλιοθήκῃ.

Ἐπὶ τήν ἀπάντησιν ἤκοντες, διά τῶν μετὰ χεῖρας Πατριαρ-
χικῶν ἡμῶν Γραμμάτων, προαγόμεθα ἵνα εὐχαριστήσωμεν τῇ
ὑμετέρᾳ Ἑλλογιμότητι θερμῶς ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ ἡμῖν τοῦ ἔργου
τούτου καί ἐπιδραφεύσωμεν αὐτῇ πανοικεῖ ὀλόθυμον τήν
Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν, ἐπικαλούμενοι ἐπ' αὐτήν
τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τό ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος.

βγ' Αὐγούστου α'

Ὅτι ἀκριβές ἀντίγραφον

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17ῃ Νοεμβρίου 2003

† Ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
† Ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αθήνα, 11.06.2004

Αρ. Πρωτ. ...1495

Κύριον
Ηλία Π. Λαδιά
Λογοτέχνη-Τεχνοκριτικό

Κύριε Λαδιά,

Θέλω να σας ευχαριστήσω για την ευγενική σας χειρονομία να μου αποστείλετε το θεατρικό σας έργο «Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ», το περιεχόμενο του οποίου βρήκα εξαιρετικά ενδιαφέρον.

Σας εύχομαι ολόψυχα να συνεχίσετε να προσφέρετε σε όλους μας, με το ίδιο σθένος που σας χαρακτηρίζει μέχρι σήμερα, το δημιουργικό και σημαντικό σας έργο.

Με εκτίμηση

ANNA ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ

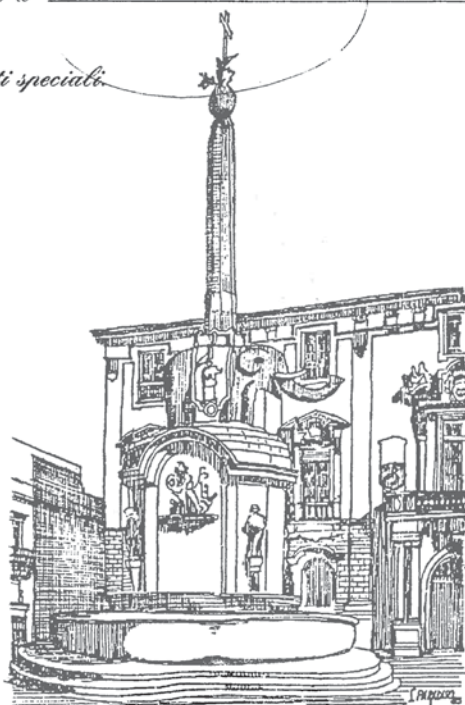
Σπίτι Ευρώπης Αθηνών Εκτελεστικό Συμβούλιο <i>Ελέ Μαλλούχου: Πρόεδρος</i> <i>Βασίλης Πετρόπουλος: Αντιπρόεδρος</i> <i>Αννα Κατσιμάρη: Γενική Γραμματέας</i> <i>Αύριαν Σενιέρη: Ταμίας</i> <i>Ανταξία Μαλλούχου: Ειδική Γραμματέας</i> <i>Μέλη:</i> <i>Ανθούλα Ανακαγιάλου</i> <i>Μαρία Μαραζόλη</i> <i>Τάκης Βόσος</i> <i>Σωτηρία Μαραζόλη</i> ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ LA MAISON DE L'EUROPE D'ATHENES MEMBRE DU RESEAU EUROPEEN D'INTERCULTURELLES DES MAIRIES DE L'EUROPE (EMRE) ΑΝΑΦΑΙΑ ΜΕΤΑΣΒΑ 5, 152 37 ΦΙΛΟΘΕΗ ΤΗΛ.: 210 6823150, FAX: 210 6859157 <i>Τσάννας - Νασάκης</i>	Έκθεση Ζωγραφικής Στη μνήμη του μεγάλου Έλληνα γλύπτη Κώστα Βασιλάκη 14 - 20 Μαΐου 2004 Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Παπάγου Ελευθερίου Βενιζέλου 3 Οργάνωση: ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
--	---

Συμμετέχοντες Ζωγράφοι <i>Βικτωρία Αργυροπούλου</i> <i>Ιορμηνή Βογιατζιόγλου - Σκληρού</i> <i>Ρούλα Κανάκη</i> <i>Ιωάννα Κωστακοπούλου</i> <i>Σωτηρία Μαραζόλη</i> <i>Βασιλική Μυτινιέρη</i> <i>Ιωάννα Μισογερινιώκου</i> <i>Ελένη Παλαιολόγου</i> <i>Τιτίκα Παράκη</i> <i>Σοφία Σαλαπάτα</i> <i>Επίσης εκτίθενται έργα των ζωγράφων</i> <i>Βασίλη Βλαστιάδη (1907 - 1997) και</i> <i>Νίκου Παναγόπουλου (Ραπανά, 1923 - 1982)</i>	Πρόσκληση <i>Το Σπίτι της Ευρώπης Αθηνών σας προσκαλεί στην έκθεση ζωγραφικής που διοργανώνει στη μνήμη του διεθνούς γλύπτη Έλληνα γλύπτη</i> Κώστα Βασιλάκη, <i>με έργα μελών του Σπιτιού της Ευρώπης Αθηνών.</i> <i>Τα εγκαίνια θα γίνουν την</i> <i>Παρασκευή 14 Μαΐου 2004, ώρα 7 το απόγευμα,</i> <i>στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Παπάγου</i> <i>(Ελευθερίου Βενιζέλου 3, αμέσως πάροδος από Μεσογείων στην κεντρική είσοδο Παπάγου).</i> <i>Η έκθεση θα διαρκέσει έως τις 20 Μαΐου</i> <i>(ώρες λειτουργίας: 15 και 16 Μαΐου: 11 π.μ.-2 μ.μ. και 6-9 μ.μ. Τις υπόλοιπες ημέρες κάθε απόγευμα 6-9).</i> <i>Στα εγκαίνια θα μιλήσουν: ο κ. Βασίλης Πετρόπουλος,</i> <i>ιδρυτής του Σπιτιού της Ευρώπης Αθηνών,</i> <i>ο Ηλίας Λαδιάς, λογοτέχνης, τεχνοκριτικός,</i> <i>ισπανό μιλος της Ακαδημίας Επιστημών,</i> <i>Γραμμάτων και Τέχνης της Ιταλίας και</i> <i>ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, γλύπτης.</i> <i>Πληροφορίες στα τηλέφωνα: 210 6517454, 210 6823150.</i>
--	---

ACCADEMIA "FERDINANDEA"

DI SCIENZE - LETTERE ED ARTI

Via Condelli, 17 - 95127 CATANIA (Italia)

*Premio "U Liotru" di Catania**rilasciato a* ELIAS LADIAS *di Atene (Grecia)**per meriti speciali.*

CATANIA - Fontana dell'Elefante e Municipio:

"U Liotru" la statua lapidea che da secoli troneggia in piazza Duomo. Simpatico pachiderma al centro di tante leggende, emblema della città di Catania.

Registrato al N. 085Dato in Catania il 29 giugno 1994

Il Presidente
dell'ACCADEMIA "FERDINANDEA"
Cag. Off. Francesco Romeo Guzzetta

Francesco Romeo Guzzetta

Accademia Ferdinanda

Scienze - Lettere - Arti

95127 CATANIA (Italia) - Via Condelli, 17 - Tel. (095) 377009

Il Presidente

Catania, li 26 aprile 1996

All' Illustre Poeta
Acc. ELIAS LADIAS
63 Street Sungran
T.T 117 45 ATHENS (Grecia)

Il Direttivo della FERDINANDEA si compiace della produzione poetica di Elias Ladias, un poeta di profonda umanità.

Elias Ladias, dalla FERDINANDEA, ha ricevuto nel 1994 il " Diploma di Merito " (N°812) ed il Premio " U Liotru " di Catania (N°085) per i suoi alti meriti culturali.

Ancora la FERDINANDEA, nel 1996 ha dedicato per premio, un quaderno (N°89) dal titolo " Otan Eipnh ", una monografia che racchiude una sintesi della sua personalità.

Elias Ladias, è meritevole di ricevere il Premio Nobel per la Letteratura.

Il Presidente
dell'ACCADEMIA FERDINANDEA
(Cav. Uff. Francesco Romeo Cazzetta)

Francesco Romeo Cazzetta

ΜΟΥΣΕΙΟ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ - ΚΕΝΤΡΟ ΓΑΙΑ

Κύριον Ηλία Λαδιά
Σόλωνος 51
106 72 Αθήνα

Τετάρτη, 25 Απριλίου 2007

Αγαπητέ κύριε Λαδιά,

Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω θερμά για το βιβλίο σας με το θεατρικό έργο 'Το σύστημα', που είχατε την καλωσύνη να μου στείλετε. Το διάβασα με πολύ ενδιαφέρον. Είναι η πρόκληση της εποχής μας.

Εντυπωσιαστήκαμε με την πλούσια λογοτεχνική σας παραγωγή. Ελπίζω να δούμε 'Το σύστημα' σύντομα και στην Αθήνα.

Με την ευκαιρία αυτή θα ήθελα να σας στείλω τις καλλίτερες ευχές μου για την συνέχιση του συγγραφικού σας έργου.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

Νίκη Γουλανδρή

ADMINISTRATION GOUVERNEMENTALE OFFICE POUR LES RELATIONS
DE LA PRINCIPAUTE DE LIECHTENSTEIN INTERNATIONALES

FL-9490 VADUZ TELEPHONE 075/66111 TELEX 77855

Dear Sir,

Once again we are referring to your letter of January 20, 1985 addressed to His Serene Highness the Reigning Prince, in which you inquired about the possibility to be appointed ambassador of Liechtenstein in Greece.

In our letter of May 23, 1984, we informed you that it is not the practice of the Liechtenstein Government to appoint ambassadors in foreign countries.

For this reason the Liechtenstein authorities cannot comply with your request in your letters of May 2, 1984 and of January 20, 1985.

Vaduz, February 13, 1985

Yours faithfully,
OFFICE FOR INTERNATIONAL
RELATIONS

Dr. Daniel Ospelt

Mr. Ladias Elias
Street Syngrou 63
11745 Macrygiani
Athens

International Journal on World Peace

CAMPUS CHAOS

Panos D. Bardis

International Journal on World Peace
Vol. 10, No. 4 (DECEMBER 1993), pp. 57-90
Published by: [Professors World Peace Academy](#)
Article Stable URL: <http://www.jstor.org/stable/20751947>

The John Francis Missett Poetry Site.

613066 Poems Read

Ladías Elias's Poem. When There's Peace?

Ladías Elias's Poem. When There's Peace?

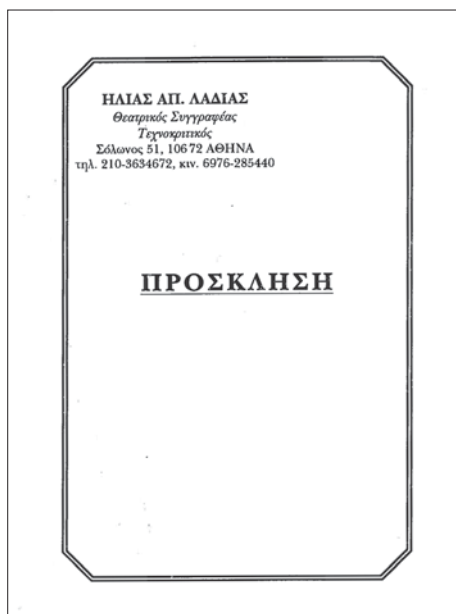
For Ladías Elias.

Translated From His Original Greek Poem.

And when there's Peace?
From time to time?
The massacres stop.
The wars they cease.
When Peace is born?
Everyone shall rejoice.
Let peaceful days be celebrated as festivals be.
A foundation planted to blossom later.
We shall dance as that tree and all creation ripens.
When everything beautiful smiled at?
Smiles back on all humanity.
Peace everyday.
Whole nights and days full of Peace.

Peace made famous.
Peace for all.

John Francis Missett

Στις 31 Μαρτίου 2003, ημέρα Δευτέρα και ώρα 7 μ.μ., στο θέατρο «ΜΟΥΣΟΥΡΗ», Πλ. Καρύτη, θα γίνει παρουσίαση του πνευματικού έργου του **ΗΛΙΑ ΑΠ. ΛΑΔΙΑ**, Θεατρικού Συγγραφέα-Τεχνοκριτικού, επίτιμου Γενικού Γραμματέα της Δ.Ε.Ε.Α. (Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών), τακτικού Μέλους της Ακαδημίας Επιστημών, Γραμμάτων και Τεχνών Κατάνια Ιταλίας (No 812), καθώς και τα τελευταία θεατρικά έργα «Μάνα της Κατοχής και της Ζωής» (1997), «Ο Βασιλιάς του Τίποτα» (2002), «Το Σύστημα» (2003).

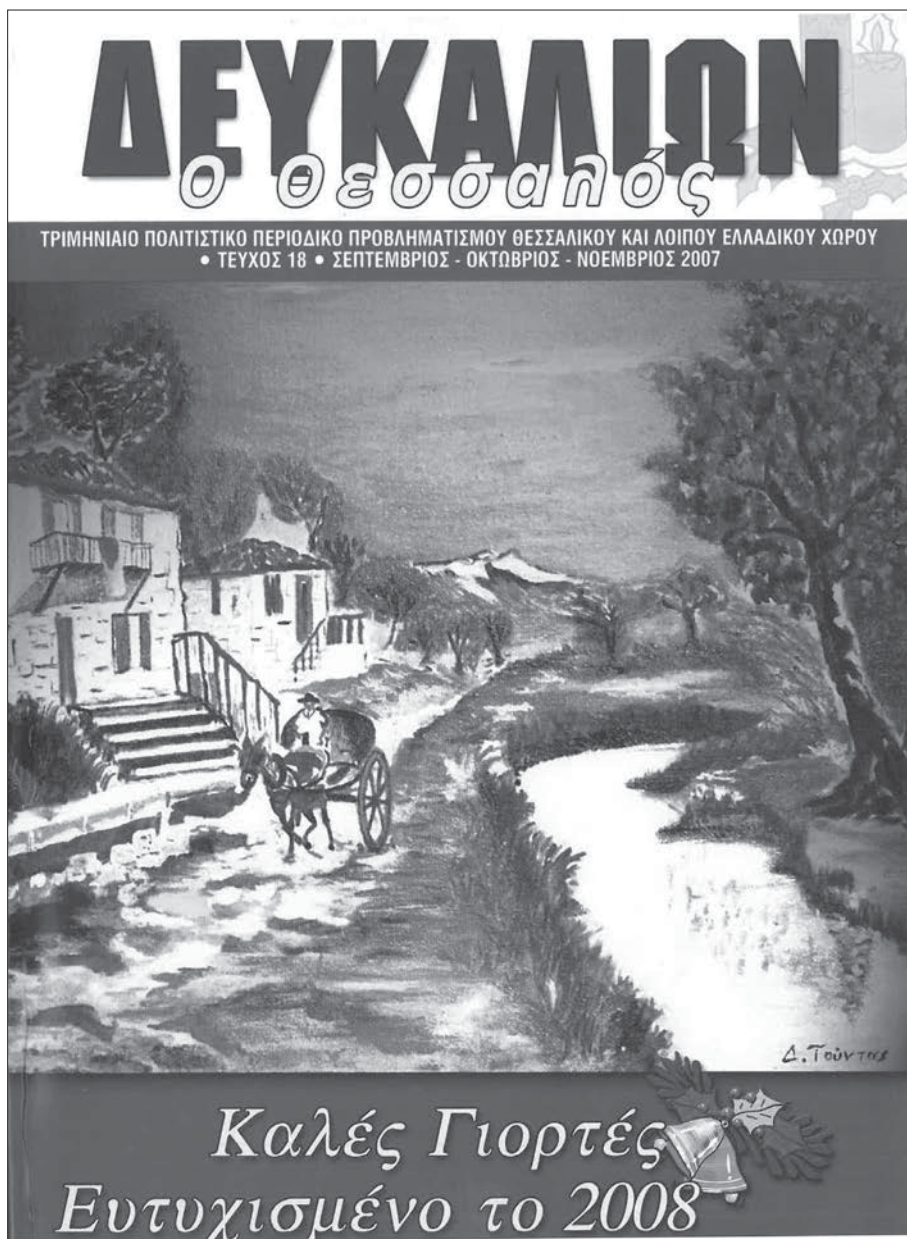
Θα χαιρετίσουν την εκδήλωση η βουλευτής Α' Αθηνών του ΠΑΣΟΚ ηθοποιός **Ελένη Ανοσοάκη**, ο πρόεδρος της Ακαδημίας Επιστημών, Γραμμάτων και Τεχνών **Francesco Romeo Guzzieta** της Κατάνια Ιταλίας, η καθηγήτρια **Ισαβέλλα Μαράτου-Αργυράκη**, τακτική καθηγήτρια των Πανεπιστημίων Μονς, Βρυξελλών του Βελγίου.

Θα προλογίσουν ο καθηγητής-ερευνητής Α' της Ακαδημίας Αθηνών **Βασίλειος Πετρόπουλος**, πρόεδρος του Σπιτιού της Ευρώπης, πρόεδρος της Αστροναυτικής Εταιρείας Ελλάδος, ο επίκουρος καθηγητής **Δημήτριος Τσίρτος**, πρόεδρος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, συνεργάτης του Πανεπιστημίου της Βενετίας, η καθηγήτρια της Κριτικής Θεωρίας της Λογοτεχνίας, συγγραφέας **Μαρία Ράλλη-Υδραίου**, η καθηγήτρια Θεατρολογίας, ηθοποιός, σκηνοθέτης, συγγραφέας **Αίκα Βρα-**

χοπούλου, η μυθιστοριογράφος, τεχνοκριτικός **Ευαγγελία Μισραχή**, η πρόεδρος της Δ.Ε.Ε.Α. (Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών) θεατρολόγος, τεχνοκριτικός κ. **Χρυσούλα Βαρβέρη-Βάρρα**, η πρώτη πρόεδρος της Π.Ε.Α. (Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών) κ. **Βίβιαν Γιαννούδη-Αυγερινού**, η γενική γραμματέας της Π.Ε.Α. **Λουκία Στεφάνου**, η κ. **Βασιλική Μυλωνοπούλου** του Δ.Σ. της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών, ο **Νίκος Ανώγης**, εκδότης-διευθυντής του λογοτεχνικού περιοδικού «Κουάριος», ο πρώην πρόεδρος της Π.Ε.Α. συγγραφέας, ιστορικός **Ευάγγελος Ρόζος**, ο πρόεδρος του ΔΗΚΟ, καθηγητής, πρόεδρος του Κολλεγίου Ανθρωπιστικών Επιστημών **Χρήστος Αναγνώστου**, ο ιστορικός, καθηγητής **Αθανάσιος Μπατζής**, η κ. **Ζέτα Μπέλλου-Παπακωνσταντίνου**, εκπαιδευτικός-ηθοποιός.

Θα απαγγείλουν οι ηθοποιοί: **Δημήτρης Πετράτος**, **Χρήστος Αγγέλου**, **Δημήτρης Πλειώνης** και ο ηθοποιός-δημοσιογράφος **Αγαμέμνων Οικονόμου**.

Θα ακουστούν αποσπάσματα από τις εμφανίσεις της στην Ελλάδα και το εξωτερικό της **Νιάβης Σακελλαρίου-Λαδιά**, Mezzo Soprano, πρωταγωνίστριας Εθνικής Λυρικής Σκηνής, τιμηθείσα από το Υπουργείο Πολιτισμού για την προσφορά της στα ελληνικά και παγκόσμια λυρικά δρώμενα.

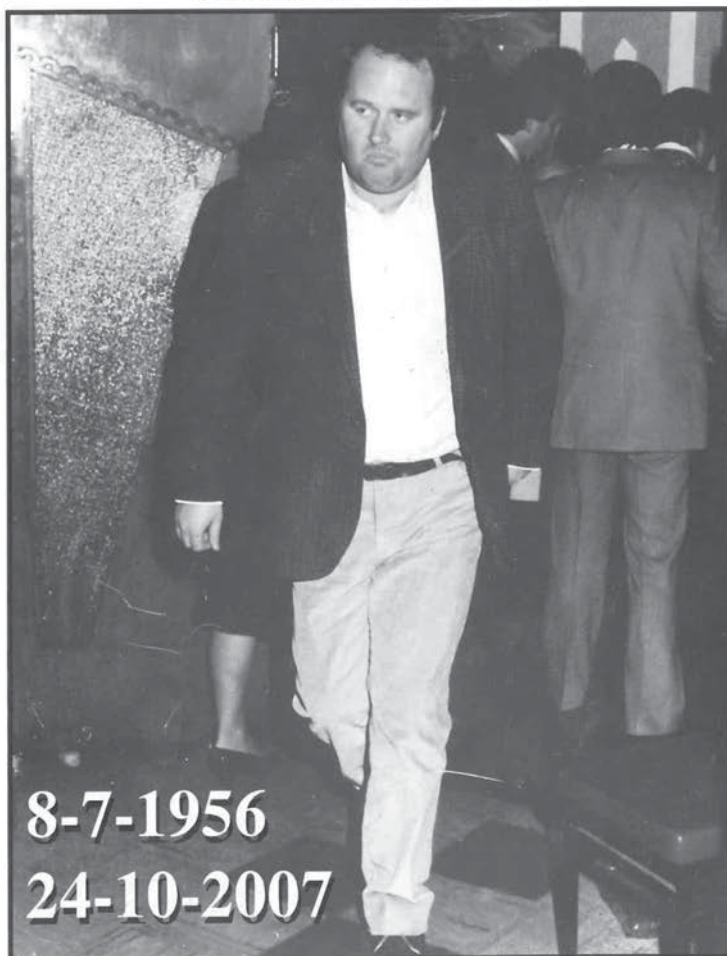
Η έκδοση που ήταν αφιερωμένη στον συγγραφέα που έφυγε από τη ζωή.
Αθήνα 207, τεύχος 18, του Περιοδικού «ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ο Θεσσαλός»

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ο Θεσσαλός

97

**Σελίδες αφιερωμένες
στον συγγραφέα-λογοτέχνη-ποιητή
Ηλία Α. Λαδιά**

8-7-1956**24-10-2007**

Πάνω: Ηλίας Λαδιάς και Χρίστος Λαδιάς. Από την εκδήλωση, παρουσίασης του έργου του Ισραηλινού συγγραφέα Χαΐμ Νάχναμ Μπιαλίκ, από τον Η. Λαδιά. Αθήνα 1992.

Κάτω: Ηλίας Λαδιάς, Αθήνα 2006 μπροστά στο κτίριο της Ακαδημίας Αθηνών.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ο Θεσσαλός

99

ΑΠΕΒΙΩΣΕ Ο ΗΛΙΑΣ Α. ΛΑΔΙΑΣ 8-7-1956 - 24-10-2007

Γράφει ο Θάνος Κ. Αθανασόπουλος

Μέσα σε κλίμα μεγάλης συγκίνησης κηδεύτηκε στο κοιμητήριο της Νέας Σμύρνης την 5η Οκτωβρίου 2007 ο Ηλίας Α. Λαδιάς τ. υπάλληλος του ΟΤΕ, Ποιητής, Λογοτέχνης. Ο εκλιπών είχε γεννηθεί το έτος 1956 στα Τρίκαλα Θεσσαλίας. Αρκετοί συγγενείς, φίλοι και λογοτέχνες τον συνόδευσαν στην τελευταία κατοικία του και κατέθεσαν στέφανα.

Ο Συγγραφέας εκδότης και Διευθυντής του Περιοδικού ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ Ο Θεσσαλός εξεφώνησε τον εξής επικήδειο:

Φίλτατε Ηλία, κεραυνός εν αιθρία ήλθε η είδηση του χαμού σου. Νιώθω ιδιαίτερη τιμή αλλά και ιδιαίτερο δέος που απευθύνομαι στην σεπτή σωρό του Ηλία Λαδιά από μέρους των συμπατριωτών και φίλων Θεσσαλών, της Διεθνούς Ενώσεως Ελλήνων Λογοτεχνών και του Περιοδικού ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ Ο Θεσσαλός.

Αγαπητέ Ηλία, η οδύνη των παρισταμένων προερχόντων των αγαπημένων αδελφών σου Χρήστου, Αθανασίου και Μαρίας, ο τόπος και ο χρόνος δεν επιτρέπουν λόγους μακρούς. Για τη σεμνή αλλά ταυτόχρονα και αγωνιστική παρουσία του, στη δύσκολη διαδρομή της ζωής του δεν χρειάζονται επικήδειοι λόγοι αφού το ζωντανό παράδειγμα του Αλησμόνητου Ηλία χαράσσει ανεξίτηλα την πορεία του.

Γεννημένος το 1956 στα ιστορικά Τρίκαλα. Εργάστηκε στον ΟΤΕ απ' όπου συνταξιοδοτήθηκε. Προικισμένος με το λογοτεχνικό ταλέντο ασχολήθηκε με την ποίηση και την συγγραφή θεατρικών έργων. Συγχρόνως εμφανίστηκε στην τηλεόραση πραγματοποιώντας δικές του εκπομπές διαφόρων λογοτεχνικών θεμάτων. Ιδιαίτερα παρουσίασε κριτικές σε διάφορα θεατρικά έργα. Φοίτησε στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή Θεσσαλονίκης από την οποία έλαβε το πτυχίο του με το βαθμό λίαν καλώς. Ήταν ιδρυτικό μέλος της Διεθνούς Ενώσεως Ελλήνων Λογοτεχνών όπου πρόσφερε τις υπηρεσίες του

ως γενικός γραμματέας. Έγραψε δέκα ποιητικές συλλογές και οκτώ θεατρικά έργα από τα οποία τα σπουδαιότερα είναι: "Ο Βασιλιάς του τίποτα", "Το σύστημα" και "Η μάνα της κατοχής και της ζωής".

Αγαπητέ Ηλία, η πολυποικίλη προσφορά στα γράμματα πέραν της καταξίωσής Σου ως Λογοτέχνη υψηλών προδιαγραφών, Σε καθιστά παράδειγμα προς μίμηση. Όλη Σου η ζωή άλλωστε, υπήρξε ανθρωποκεντρική και διειπνέτο υπό πνεύματος αλληλεγγύης και αλτρουισμού και μετουσίωσε σε καθημερινή πρακτική τη φράση του Ναζωραίου περί δυο χιτώνων.

Ηλία, φίλτατε συνάδελφε, στον ΟΤΕ δουλέψαμε τόσα χρόνια αλλά και μετά προσφέραμε και θα προσφέρουμε. Εσύ με τα πάμπολλα συγγράμματα που αφήνεις παρακαταθήκη και θα τα παρουσιάσουμε στον ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΑ το Θεσσαλό το περιοδικό που τόσες φορές σε φιλοξένησε. Σου υπόσχομαι πως πάντοτε θα σε φιλοξενεί και τώρα.

Ο ακούραστος Ηλίας ΠΕΡΑ ΑΥΤΩΝ εσπούδασε στην Ανωτέρα Σχολή Κινηματογράφου και Θεάτρου από την οποία έλαβε το πτυχίο του με Άριστα. Διετέλεσε μέλος της Ακαδημίας Επισημών της πόλης Κατάνιας της Ιταλίας. Υπηρέτησε ως ειδικός Συνεργάτης του Υπουργού Βιομηχανίας και Εμπορίου.

Αξέχαστε συμπατριώτη, φίλτατέ μου Θεσσαλέ. Κατά τον Σολομώντα: "Ενάρεστος τω Θεώ γινόμενος ηγαπήθης και ζων εν μέσω αμαρτωλών μετετέθης, αρπαγείς εις τον παράδεισον, ίνα μη η κακία αλλάξει σύνεσιν Σου ή δόλος απατήση ψυχή Σου.." Έσο βέβαιος ότι ανεξαρτήτως καιρών ΕΣΥ θα ζεις στην καρδιά όλων μας και ως φωτεινό μετέωρο, θα οδηγείς τη ζωή μας στο δρόμο της κοινωνικής προσφοράς, του ήθους και των αιώνιων αρετών.

Ας είναι ελαφρύ το χόμα της Αττικής γης που θα σε σκεπάσει.

**«Ον οι Θεοί φιλούσι αποθνήσκει νέος»
Ένας συγγραφέας, λογοτέχνης, ποιητής
έφυγε-ένα ζωντανό λογοτεχνικό
διαχρονικό έργο μένει**

Γράφει ο Θάνος Κ. Αθανασόπουλος

Ηλίας Λαδιάς, ένας γνήσιος συγγραφέας που έφυγε νωρίς.

Σχολιάζει ο Θάνος Αθανασόπουλος.

Έχω στα χέρια μου ολόκληρο το σημαντικό έργο του Ηλία Λαδιά, που έφευγε σύντομα απ' τη ζωή, αφήνοντας ένα πλούσιο συγγραφικό έργο και πολλά σχέδια ανεκπλήρωτα για μελλοντικές λογοτεχνικές εκδόσεις. Το έργο του διαχέεται σε όλα τα λογοτεχνικά πρότυπα από την ποίηση, τα πεζά, τα δοκίμια, τις δημηγορίες και τα θεατρικά έργα.

Το έργο του, πολυσχεδές και διαχρονικό, με προφητικά μελλοντικά μηνύματα. Βασικά ερεθίσματά του ήταν η ιστορία, η καθημερινή ζωή, η λαογραφική ενασχόληση και ο πονεμένος ελληνικός λαός. Από νεαρή ηλικία ασχολήθηκε με τα γράμματα και μεταξύ των άλλων έγραψε ποιήματα, αφιερώματα στον άνθρωπο και στον ελληνισμό. Έγραψε το θεατρικό-ποιητικό έργο "Χωρίς όνομα" και αφιέρωσε πολύ χρόνο να μελετήσει την περίοδο της Κατοχής και άλλες πτυχές της ελληνικής ιστορίας. Καρπός της εργασίας αυτής είναι το έργο "Μάνα της κατοχής και της ζωής".

Τον απασχολούσε όμως βαθύτατα οι σχέσεις των ανθρώπων και οι σχέσεις των κοινωνιών μεταξύ τους. Αυτό τον οδήγησε να ασχοληθεί με φιλοσοφικά και πολιτικά θέματα, γράφοντας το έργο του "Το σύστημα". Σ' όλη αυτή του την ενασχόληση από νεαρή ηλικία, ένιωθε ότι η κοινωνία βρίσκεται σε δύσκολο σταυροδρόμι, αναρωτώμενος που εί-

ναι η αλήθεια και που το ψέμα. Τον προβληματίσε η απαξίωση και απογοήτευση των γενεών από τη διαδρομή της ιστορίας. Γι' αυτό του το σκεπτικό έγραψε το βιβλίο "Ο Βασιλιάς του τίποτα", "Υμνοι για την ειρήνη" και "Τα προδομένα όνειρα". Δεν τον άφησε όμως ασυγκίνητο και ο ανθρώπινος πυρήνας της ζωής. Έτσι μας παρέδωσε αξιόλογη ποιητική δουλειά, με κεντρική συλλογή τα "Ερωτικά".

Ο πρόωρος χαμός δεν του έδωσε την ευκαιρία να ολοκληρώσει τις πνευματικές του εργασίες και στα συρτάρια του βρέθηκαν δοκίμια πεζά και ποιήματα, που ελπίζουμε ότι θα βρεθούν εκδότες που θα ασχοληθούν με το έργο του Ηλία Λαδιά. Εμείς περιοριζόμαστε να σταθούμε στη συλλογή "Τζοάννα, η γυναίκα με το χαμόγελο" και σε κείνα τα ποιήματα που μεταφράστηκαν στα γαλλικά και το έργο του περιλήφθηκε σε ξενόγλωσσες συλλογές. Εκτός απ' αυτό, ο Ηλίας Λαδιάς ήταν και λόγιος εισηγητής, σε συνέδρια και διαλέξεις. Θα τον θυμούμαστε μέσα απ' το ποιητικό του έργο και μας έρχεται στο νου ένα ποίημα, αφιερωμένο στους αδελφούς μας Κύπριους. Λέει λοιπόν σ' αυτό:

**ΚΕΡΙ
ΣΤΟΝ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ
Του Θάνου Κ. Αθανασόπουλου**

*Έφυγες Νωρίς
Φθινοπώρου ημέρα
χωρίς να χαρείς
φύλλο στον αγέρα*

*Το Μέτσοβο επάγωσε
χωρίς να πέσει χιόνι
τη φυγή Σου άκουσε
και σώπασε τ' αηδόνι.*

*Τη Θεσσαλία σύννεφο μαβί
σκέπασε ως πέρα
και έπεσε αστραπή
και βρόντισε στον αγέρα.*

*Φίλοι Σου παγεροί
μείνανε βουβοί
και δάκρυα βροχή
για την απρόσμενη φυγή.*

χεται στο νου ένα ποίημα, αφιερωμένο στους αδελφούς μας Κύπριους. Λέει λοιπόν σ' αυτό:

*"Κάνει κρύο
θολό το σκοτάδι
της σιωπής
αδελφέ μου Κύπριε
ένα χαμόγελο
να δέσω το τραύμα μου
μη βαρυνκοιάς
αύριο θα γιορτάσουμε τη νίκη".*

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΗΛΙΑ ΛΑΔΙΑ

Λογοτέχνη Τεχνοκριτικού ειδικού Γραμματέα της Π.Ε.Λ. (Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών)
Προέδρου της Πολιτιστικής Ομάδας Πρωτοβουλίας.

Ο Ηλίας Λαδιάς πέρα από το συγγραφικό του έργο παρουσίασε ελληνική και ξένη λογοτεχνία εις τον ελλαδικό και διεθνή πολιτιστικό χώρο, με ανάλυση και παρουσίαση σημαντικών λογοτεχνικών προσωπικοτήτων, νεοελληνες λογοτέχνες εις το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων, εις την Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του υπουργείου Πολιτισμού, εις πνευματικούς χώρους, Πανεπιστήμια της Ελλάδας και του εξωτερικού, πλειστάκις με μεγάλη επιτυχία. Παρουσίασε το έργο του Εθνικού Ποιητή της Ελλάδας Διονυσίου Σολωμού του Εθνικού Ποιητή του Ισραήλ Χαϊμ Ναϊχμαν Μπιαλίκ στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων, ακόμα και στο Ισραήλ, την Αμερική, Ιταλία εις τον ελληνισμό της διασποράς Αυστραλίας και εις Πνευματικούς Χώρους, Πανεπιστήμια και πνευματική ιδρύματα.

Η Οικογένεια (1958) Απόστολος Λαδιάς(Πατέρας), Χρυσούλα (Μητέρα), Μαρία αδελφή(Νηπιαγωγός), Χρίστος όρθιος(καθηγητής ΑΕΙ-τ. Νομάρχης), Αθανάσιος (τ. Αξιωματικός της Αστυνομίας) και ο Ηλίας στην Αγκαλιά του πατέρα.

Ενθύμιο σχολικού έτους 1968, έμπροσθεν του φρουρίου Τρικάλων.

Παρουσίασε τεχνοκριτικές στον ελληνικό και διεθνή τύπο, βραβεύτηκε από πολλούς επίσημους φορείς όπως και το 1992 με το Πανευρωπαϊκό βραβείο της Επιτροπής Λογοτεχνών "θεά Αθηνά" του Πνευματικού κέντρου Δήμου Αθηναίων για "Τα ερωτικά 1989". Παρουσίασε στο Πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων την 21η Μαρτίου 1992 διάλεξη με θέμα "Η πνευματική και εθνική προσφορά της Ακαδημίας Αθηνών ως προμαχών της Ελευθερίας και του πολιτισμού" όπου αναλύθηκε η σημασία και η εθνική προσφορά της Ακαδημίας Αθηνών του κορυφαίου και ανωτάτου πνευματικού ιδρύματος της πατρίδος μας.

ΗΛΙΑΣ ΛΑΔΙΑΣ

Γράφει ο Συγγραφέας, Δημοσιογράφος, Ζωγράφος
Δημήτρης Εμμ. Τούντας

Με μεγάλη μου θλίψη και πόνο γράφω αυτές τις γραμμές για τον αγαπητό Ηλία, που γνωριστήκαμε για πρώτη φορά κάτω από μια έντονη αντιπαράθεση, για ένα τραπέζι αγκαζέ στο Κέντρο διασκέδασης της οδού Φωκαίας όπου κάθε Τετάρτη συγκεντρωνόμασταν λογοτέχνες και μη, φίλοι και άλλοι, για να μη χανόμαστε, ξεχνιόμαστε, αλλά και να αποκτούμε καινούργιους φίλους. Την βραδιά αυτή είχαμε μια ιδιαίτερη εκδήλωση, ο Λογοτεχνικός - Πολιτιστικός Σύλλογος "Τέχνη και Λόγος" με τον Πρόεδρο κ. Αλέξη Λεβαντή και εμού Γενικού Γραμματέα. Εγώ λίγο πιο σκληρός και πιο τελειομανής, έκανα με τον Ηλία την γνωριμία μου, σε προστριβή μαζί του που έπιασε ένα αγκαζέ τραπέζι και εγώ επέμενα να το εγκαταλείψει. Δε χρειάζεται η συνέχεια, διότι δεν έχει πλέον ούτε θέση, ούτε νόημα εδώ. Ο χρόνος όμως μας έδωσε το δικαίωμα να γνωριστούμε καλύτερα και να κάνουμε και λίγη παρέουλα μερικές φορές. Με την μεγάλη Καλή του, που τον πείραζε πολλές φορές, και τη νεότερη και όμορφη κατάκτησή του.

Είχαμε πάει τρεις τέσσερις φορές σε ταβερνούλες και ειδικότερα στο Λουτράκι και ουχί μόνο σε Λογοτεχνικούς χώρους. Ο Ηλίας πάντα ήταν όπως εγώ τον γνώρισα ένα μεγάλο παιδί με κάποια σοβαροφάνεια, αλλά το μειδίωμα ήταν έτοιμο στα χείλη του ανά πάσα στιγμή. Ήπιος με μεγάλη καρδιά, και το πρόσωπό του πάντα φωτεινό και ευχάριστο. Εγώ δε πολλές φορές τον πείραζα και του έλεγα για τη δική του. Πού είναι η γιαγιούλα. Τότε μειδιούσε χωρίς να πει τίποτα, αλλά με κάποια δόση πικρίας. Το γιατί βρίσκεται κάπου αλλού. Ο καιρός περνούσε όπου σε κάποια στιγμή συναντηθήκαμε πάλι στο Λουτράκι, πήγαμε σε μια ωραία ταβέρνα και μου σύστησε τη νέα όμορφη συντροφιά του και πάλι χαμογελώντας όπως πάντα.

Τέλος πάντων αυτά δεν έχουν τώρα θέση, αλλά η πραγματικότητα είναι ότι χάσαμε πολύ γρήγορα τον Ηλία, πολύ νέο και με μεγάλη αληθινή καρδιά. Δε γνώριζα για το πρόβλημα της υγείας του, και όταν τον είδα αδύνατο πάλι στο Λουτράκι και με την ίδια κοπέλα του είπα ένα μεγάλο μπράβο για την επιτυχία αυτή. Και τότε πάλι μου χαμογέλασε με ελαφρά πικρία χωρίς να πει τίποτα, ούτε και εγώ υποψιάσθηκα κάτι. Καθίσαμε περίπου μια ώρα και το διαλύσαμε. Αυτό εάν δεν κάνω λάθος ήταν ίσως πέρσι.

Η λύπη μου είναι μεγάλη διότι το χαμόγελό σου δε σβήνει από τα μάτια μου, ακόμη δε και όταν πεισμωνε για κάτι. Κατά τις συναντήσεις μας με είχε γνωρίσει σε πολλά άτομα, καθώς και αντιστρόφως αυτούς σε μένα, όπως και το Θάνο Αθανασόπουλο. Αναπαυμένος να είσαι Ηλία μας που τόσο άπωνα εγκατέλειψες τον κόσμο που σε είχε γνωρίσει και αγαπήσει αφήνοντας ένα μεγάλο κενό στο Λογοτεχνικό κόσμο, αλλά και σε μένα. Θα γυρίζεις πάντα στη μνήμη μας, πάντα θα σε θυμόμαστε μεϊδιόμενοι όπως εγώ, και να γυρίζεις πάντα να σε βλέπουμε διότι δε σε ξεχνούμε.

25-3-72

Μαρία Λαδιά αδελφή με στολή Μετσόβου
Ηλίας Λαδιάς με στολή υπαρχηγού ομάδας Αεροπροσκόπων

Εργογραφία του Ηλία Λαδιά

Γράφει ο Δημ. Τούντας

Ο Ηλίας Λαδιάς γεννήθηκε στα Τρίκαλα Θεσσαλίας.

1. Διετέλεσε Πρόεδρος της Ομάδας Νέων Ποιητών Θεσσαλίας
2. Γραμματέας της εκλεκτικής Επιτροπής της Εν. Ελλ. Λογ/νών
3. Ειδικός Γραμματέας της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών
4. Πρόεδρος της Πολιτιστικής Ομάδας Πρωτοβουλίας
5. Γραμματέας της Δ.Ε.Ε.Λ. και τακτικό μέλος της Ακαδημίας Επιστημών- Γραμμάτων και Τεχνών Κατάνιας Ιταλίας, όπου και έλαβε σημαντικές βραβεύσεις.
6. Τιμήθηκε με το 26ο Διεθνές Βραβείο PISTOIA ITALIA και έλαβε ασημένιο μετάλλιο στον 35ο Διεθνή Θεατρικό Διαγωνισμό.
7. Η Διεθνής Ακαδημία Φερντινάντε Επιστημών - Γραμμάτων και Τεχνών, τον εξέλεξε αντεπιστέλλον μέλος και τακτικό μέλος Νο 812.
8. Ποιητικά αποσπάσματα με τίτλους "Ξυπνάτε λαοί κι αγρυπνάτε" και "Μάνα της κατοχής και της ζωής" έχουν συμπεριληφθεί στον Α και Β τόμο διδακτέας ύλης του Πανεπιστημίου της Μονς Βρυξελλών Βελγίου από την διαπρεπή Ελληνίδα καθηγήτρια Ισαβέλλα Μαράτου Αργυράκη
9. Ο Ηλίας Λαδιάς έχει καταθέσει τα θεατρικά του έργα για έγκριστο τμήμα δραματολογίας του Εθνικού μας Θεάτρου. Ήταν υποψήφιος το 1997 για το διεθνές θεατρικό βραβείο του ιδρύματος ΩΝΑΣΗ, καθώς και υποψήφιος για την έδρα Λογοτεχνίας της Ακαδημίας Αθηνών, και υποψήφιος για το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας. Στο παρελθόν παρακολούθησε μαθήματα Υποκριτικής στη σχολή Θεάτρου Νικολάου Μπίνα, Σκηνοθέτη- Ηθοποιό.

Ηλίας Λαδιάς, σε νεότερη ηλικία
Ντόνη Σκελλαρίου-Λαδιά, λυρική καλλιτέχνης

Εκδοθέντα λογοτεχνικά έργα του Ηλία Λαδιά είναι:

1. "Ποιητική συλλογή" 1983
2. "Τα προδωμένα όνειρα" (διήγημα) 1984
3. "Ερωτας του καλοκαιριού" 1984
4. "Το παλλικάρι της Γκιώνας" 1985
5. "Πνευματικά μηνύματα" 1987
6. "Κραυγές ελευθερίας" 1987
7. "Οι αναζητήσεις μου" 1988
8. "Τα ερωτικά" 1989
9. "Πολέμα θεατρίνε" (θεατρικό έργο) 1991
10. "Χωρίς όνομα" (θεατροποιημένο έργο) 1994
11. "Κύπρος, αλύτρωτη πατρίδα" (ιστορική μελέτη) 1994
12. "CLOSHAR" (θεατρικό έργο) 1994
13. "Μάνα της κατοχής και της ζωής" (ποιητικό έργο) 1997 μεταφρασμένο στα Γαλλικά από την καθηγήτρια Ισαβέλλα Μαράτου Αργυράκη έγινε από το Πανεπιστήμιο Μονς Βρυξελλών.
14. "Ξυπνάτε λαοί και αγρυπνάτε" (ποίηση) έργο 1997 μεταφρασμένο στα Γαλλικά από την καθηγήτρια Ισαβέλλα Μαράτου Αργυράκη
15. "Δεν έχω μάνα δεν έχω ελπίδα, δεν θα με κλάψει καμιά πατρίδα" (θεατρικό έργο) 1995
16. "Ύμνοι για την ειρήνη" (θεατροποιητικό) 1995
17. "Καυτές γραμμές" (θεατρικό έργο) 1995
18. "Μάνα της κατοχής και της ζωής" (θεατρικό έργο) 1997
19. "ΤΖΟΑΝΝΑ η γυναίκα με το χαμόγελο" (θεατροποιημένο έργο) 1998
20. "Ο βασιλιάς του τίποτα" (θεατρικό έργο) 1997
21. "Που πάμε σύντροφε" (θεατρικό έργο) 1998
22. "Μάνα της κατοχής" (θεατροποιημένο έργο) 1998
23. "Ο Βασιλιάς του τίποτα" (θεατροποιημένο έργο) 2000
24. "Το σύστημα" (θεατρικό έργο) 2003

«Οι γονείς» Απόστολος Χρ. Λαδιάς, Χρυσούλα Λαδιά-Τόπη, 1950

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ο Θεσσαλός

105

Οι πνευματικές δραστηριότητες του Ηλία Α. Λαδιά μέσα από φωτογραφίες

Με το Δ.Σ. της Π.Ε.Ε.Λ.

Παρουσίαση έργου Ισραηλινού ποιητή από τον Ηλία Λαδιά, Αθήνα 1993

106

Μετά την εκδήλωση στο Θέατρο Μουσούρη που έγινε προς τιμήν του

Παρουσίαση λογοτεχνικού έργου 1992

ΔΕΥΚΑΛΩΝ ο θεσσαλός

107

Από την ποιητική Ανθολογία του Ηλία Α. Λαδιά

Η Διοίκηση της Διεθνούς Ένωσης Λογοτεχνών
1998, ο Ηλίας Λαδιάς Γεν. Γραμματέας άποθεν
της Προέδρου Χρυσούλας Βαρβέρη Βάρρα

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΙΑ...

Χωρίς πουλιά να
κελαηδούν
χωρίς συντρόφους
χωρίς πανιά
καράβι πολιτάξιδο
ελα να πάμε
στην γη των Φαιάκων.

ΑΥΡΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΣ...

Το αιμερώνω σε όσους υπήρξαν και υπάρχουν πολιτικοί
κρατούμενοι, και σε όσους σκοτώθηκαν για την
λευτεριά...

Σίμωσε η ώρα σου
τα λασπωμένα μάτια σου
χαμογελούν από συγκίνηση....
Αύριο θα σε σκοτώσουν
γιατί είπες όχι για
την ειρήνη και την
λευτεριά....

Αύριο θα νιώσουμε
την πίκρα της ζωής
θα πούμε όλοι εμπρός
για ειρήνη, λευτεριά
και ας είσαι ένας νεκρός
χωρίς πομπές βασιλικές
θα είσαι της ειρήνης
ο μπροστάτης μας δικός μας
οδηγός.

ΣΤΟΝ ΧΑΜΕΝΟ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ

Να τώρα κόπασε η μαγική
σου φωνή
για μια στιγμή
ακούστηκαν θεία βιολιά
αντηχούσε η αθώα σου λαλιά

Μα η φωνή ήταν
η θεία μουσική
ποιός είμαι εγώ;
ποιός είσαι συ;
Έλα κοντά μας ό Μοίρα
τα πεπρωμένα των ανθρώπων.

ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ....
Το αφιερώνω
στη δική μου θεά τη Νιόβη.

Τούτη τη βραδιά
 μην κοιμηθείς
 σου στέλνω την
 αγάπη μου με το
 φύσημα του αγέρα
 μην κλείσεις τα παράθυρα της καρδιά σου
 Λευκό λουλούδι
 Πες μου πως ζεις για μένα
 Το άλογό θα
 καλπάζει τον απέραντο
 κάμπο
 Τα δένδρα θα δώσουν
 την υπόσχεση....
 Να περιμένεις.

ΕΛΑΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Ελάτε Μούσες
 του Δία παιδιά
 στο όνειρό μου,
 όλη τη νύχτα να,
 τριγυρνάτε
 πως θα ξέρετε
 των ανθρώπων την
 ορφάνια βέβηλοι
 της ειρήνης στρατοκράτες
 νεκροκρέβατο του κόσμου
 γίνιτκε η γη.

Η μητέρα του, Χρυσούλα σε τελευταία της φωτογραφία 1999, τραβηγμένη από τον Ηλία στο σπίτι που γεννήθηκε

110

Παρουσίαση έργου στο Δήμο Αθηναίων, 1990

Δύο άριστοι Θεσσαλοί λογοτέχνες Ηλίας Λαδιάς και Νίκος Ανώνης που έφυγαν νωρίς απ' την ζωή και άφησαν όμως ένα πολυτίκτολο διαχρονικό λογοτεχνικό έργο.

ΤΟ ΚΥΜΑ

Πάρε με στην αγκαλιά σου
πολύ μακριά να με πας
μέρα νύχτα να
με δέρνεις στους βράχους
του πολυμήχανου Οδυσσέα
άρα να 'ναι μακριά για τους
ανθρώπους η αληθινή Ιθάκη....

ΑΝ....

Άν μπορούσα να σκεφτώ
λίγο τούτη τη στιγμή
ψεύτη κόσμο που τραβάς....

Να ένα παιδί
τώρα γεννιέται
μια ελπίδα αυριανή
συ θα γίνεις οδηγός μας

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ...

Το αφιερώνω στους
αδελφούς μας Κυπρίους.

Κάνει κρύο
θολό το σκοτάδι
της σιωπής
αδελφέ μου Κύπριε
ένα χαμόγελο
να δέσω το τραύμα σου
μα βαρυγκομάς
αύριο μαζί θα γιορτάσουμε
την νίκη.

112

Με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλο

ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ

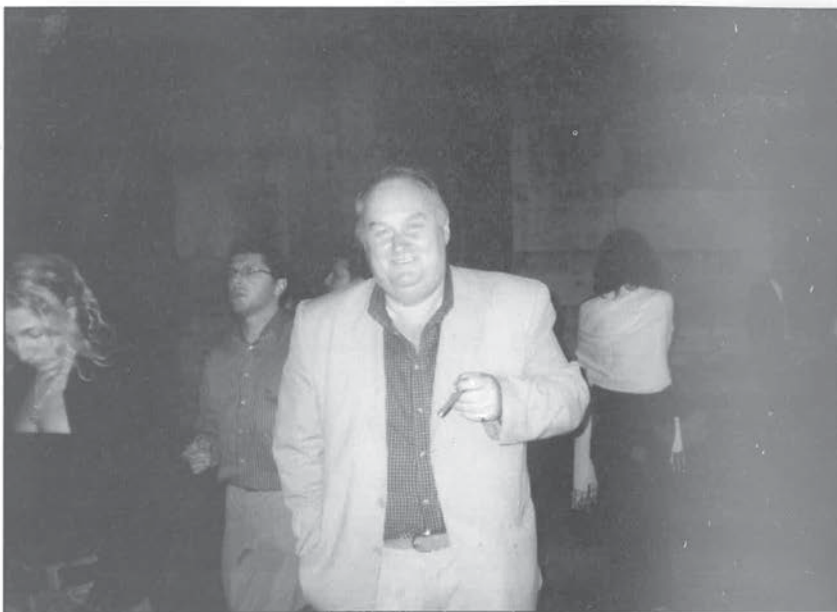
Ξημερώνει πάλι
ο ήλιος γοργά θα ανατελεί
η αυγούλα στη γη κοντεύει
την κουρασμένη σκέψη έμεινε
μόνη μέσα στη νύχτα
το πρωινό μπαίνει στη
ζωή μας, καλημέρα ζωή
προχώρα.

ΟΜΟΡΦΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ωραία απόψε η βραδυά
τον πόθο μου
απόψε θέλω στο
μυρωμένο κρίνο
γυναίκα πεντάμορφη
να φυτρώσει
να γέψω τον χυμό
την γλύνα του κορμιού της.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ...

Δυο χέρια ενώνουν
της νύχτας την σιγαλιά
ορκίζονται για το αύριο
να περπατήσουν πλάι - πλάι
στα μονοπάτια της ζωής
με δυο φιλιά υπόσχεση
ξεθωριασμένη πια
ανάμνηση του χτες.

Έξω από το Ηρώδειο, 2006

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΓΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ

Χωρίς την γλύκα του
λωτού χωρίς τις λαιστρυγόνες
καραβοτσακισμένοι ταξιδευτές
σε πελάγη ξεχασμένα...

Ωρα για θάρρος
για την ζωή γιατί
ξεχνιέστε στους κρυψώνες.

Δεν είναι τα σκοτάδια
παντοτινά σαν το καράβι
που πολλά δεινά υποφέρει
το βάσανο μεγάλο ερωτικό
μας γέλασες καρδιά....

ΣΑΝ ΠΕΣΗ Η ΝΥΧΤΑ

Σαν ρίξη η νύχτα τα σκοτάδια της
αγάπη μου γλυκειά
πάλι απόψε θάμαι μόνος μου
συντροφιά με την ανάμνηση του χτες
για μια ελπίδα αυριανή
θάμαστε πλάι πλάι
στο δρόμο της ζωής
μα κι αν περάσουν χειμώνες
θάρρη γρήγορα η άνοιξη
θα κεληδήσουν πάλι τα αηδόνια
θα φτιάξουν καινούργιες φωλιές
και θα γιορτάσουμε
μαζί την αγάπη μας.

114

Ο Ηλίας Λαδιάς πρόσκοπος καθιστός. Στο κέντρο ο αδελφός του όρθιος κ. Χρήστος Λαδιάς

Με τον τ. υπουργό Πολιτισμού κ. Σηφουνάκη

Ο Ηλίας Λαδιάς με την σύζυγό του Νιόβη στις Σπέτσες, Ιούλιος 2005

116

*Ηλίας Λαδιάς,
αξέχαστος λογοτέχνης*

Καλό ταξίδι...

ΒΟΗΘΗΤΙΚΗ ΓΡΑ Παράσκειυή 15 Φεβρουαρίου 2008

8

Σύγχρονη Ζωή

ΑΠΕΒΙΩΣΕ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ Α. ΛΑΔΙΑΣ

Ο εκλειπών, αδερφός του καθηγητή του Πανεπιστημίου Στερεάς Ελλάδας κ. Χρήστου Λαδιά

Ο εκλειπών γεννημένος το 1956 στα Ιστορικά Τρίκαλα. Εργάστηκε στον ΟΤΕ απ' όπου συνταξιοδοτήθηκε. Πρακτικώς με το λογοτεχνικό ταλέντο ασχολήθηκε με την ποίηση και την συγγραφή θεατρικών έργων. Συγχρόνως εμφανίστηκε στην τηλεόραση πραγματοποιώντας δικές του εκπομπές διαφόρων λογοτεχνικών θεμάτων. Ιδιαίτερα παρουσίασε κριτικές σε διάφορα θεατρικά έργα. Φοίτησε στην Αμερικανική

Γεωργική Σχολή Θεσσαλονίκης από την οποία έλαβε το πτυχίο του με το βαθμό Λιαν καλώς. Ήταν ιδρυτικό μέλος της Διεθνούς Ενιάσεως Ελλήνων Λογοτεχνών όπου πρόφερε τις υπηρεσίες του ως γενικός γραμματέας. Έγραψε δέκα ποιητικές συλλογές και οκτώ θεατρικά έργα από τα οποία τα σπουδαιότερα είναι: "Ο Βασιλιάς του τίποτα", "Το σύστημα" και "Η μάνα της κατοχής και της ζωής".

ΑΥΡΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΣ...

Το αφιρόνω σε δόσους υπήρξαν και υπάρχουν πολιτικοί κρατούμενοι, και σε δόσους σκοτώθηκαν για την λευτεριά...

Σίμωσε η ώρα σου
τα λαοποιμένα μάτια σου
χραιογλούν από συγκίνηση...
Αύριο θα σε σκοτώσουν
γιατί είπες όχι για
την ερήνη και την λευτεριά...
Αύριο θα νύσσουμε
την πικρα της ζωής
θα πούμε όλοι εμπρός
για ερήνη, λευτεριά
και ας είσαι ένας νεκρός
Χωρίς πομπές βασιλικές
θα είσαι της ερήνης
ο μπρασάτης μας δικός μας
οδηγός.

ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ...

Το αφιρόνω στη δική μου θεά τη Νιόβη.

Τούτη τη θραδιά
μην κοιμηθείς
σου στέλνω την
αγάπη μου με το
φύσημα του ανέρα
Λευκό λουλούδι
μην κλείσεις τα παράθυρα της καρδιά σου
Πες μου πως ζεις για μένα
Το άλογο θα
καληνύσει τον απέραντο
κάμμο
Τα δένδρα θα δώσουν
την υπόσχεση...
Να περιμένεις.

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΓΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ

Χωρίς την γλύκα του
Λοτού Χωρίς τις Λαιστρυγόνες
καρβοτοσκακιμένοι ιαξιδευτές
σε πελάγη ξεχασμένα...
Ωρα για θάρρος
για την ξοφή γιατί
ξεχνιέστε στους κρυφόνες,
Δεν είναι τα σκοτάδια
παντοινά σαν το καράβι
που πολλά δεινά υποφέρει
το θάσανο μεγάλο ερωτικό
μας γέλασες καρδιά....